

ФРИДРИХ НЕЗНАНСКИ ГОЛЯМАТА ИГРА

Част 26 от „Маршът на Турецки“

Превод от руски: Венета Георгиева, 2000

chitanka.info

Тази книга отначало докрай е измислена от автора. Разбира се, в нея са използвани някои автентични материали както от собствената практика на автора, бивш следовател и адвокат в Русия, така и от практиката на други руски юристи. Но събитията, местата на действие и героите са безусловно измислени. Съвпаденията с реално съществуващи лица и места могат да бъдат само случайни.

ЧАСТ ПЪРВА
ОТВЛИЧАНЕТО НА ПРЕЗИДЕНТСКИЯ
СИН

1.

Сънувах, че Костя Меркулов ми звъни по телефона, а се оказа, че звъни на вратата.

Часът бе девет и половина, а когато си в заслужена отпуска, това е все едно да те вдигнат в тъмни зори.

Ирина стана, отвори вратата и през сън дочух гласове в антрето, а ръката ми несъзнателно продължаваше да търси телефонната слушалка. Но когато се събудих напълно, веднага се зарадвах.

Аз си бях вкъщи! И гостите нямаше да ме оставят да спя. Слава Грязнов сигурно вече отваряше бутилката арменски коняк, а Костя махаше целофана от букета с рози за жена ми.

— Ах ти, космополит безроден! — рече Грязнов и надникна през леко отворената врата. — Преструва се, че спи, вчера си е дошъл тихомълком и мисли, че никой няма да научи... Надява се, че ще се скрие от мен и цял месец ще се излежава на дивана и ще брои мухите по тавана.

Наложи се да стана, да си пъкна краката в чехлите и да прегърна подрачилите си посетители. И едва след това забелязах, че Слава е дошъл без коняк, а Костя изглежда разтревожен и не носи цветя.

— Спешен случай — отговори Костя в отговор на питащия ми поглед.

— Сър! — размаха пръст Слава. — При тях там на „Пето ниво“, в отряда за борба с организираната престъпност, е прието да се обръщат към началството само така.

— Дума да не става, сър! В отпуска съм! — заявих аз, приел правилата на играта. — И няма да си подам носа от къщи, докато не получа заповед лично от генералния секретар на Съвета за сигурност на ООН. Купил съм билети за трима за Хаваите. Ако искате да знаете, твърде отдавна не съм почивал със семейството си.

— Много интересно — рече Слава. — Билетите ще дадеш на мен и Костя, а ти ще заминеш за Баку.

Погледна към Ирина, към нея гледах и аз. Чакахме какво ще каже тя. Не че очаквах нещо ново, аргументите й ми бяха добре известни.

Особено когато трябваше да замина спешно за някъде. А сега започнаха и тия телефонни обаждания, които я плашеха. Звъняха ѝ някакви хора, които не знаеха за новото ми поприще. Господарите на живота — „новите руснаци“ — смятаха, че след като вече не съм в прокуратурата, ще се хвана на частно да търся избягалите им приятелки или неверни съпруги. Не вярвах, че не съм си вкъщи, предлагаша огромни суми, понякога за по-убедително дори ридаеха в слушалката. На няколко пъти се сблъсках с тях на входа, което хич не ми харесваше. Току-виж отвлекли дъщеря ми.

— И за какво става дума? — попитах аз, като нарочно се прозявах и протяхах.

— Спешен случай — меко започна Костя. — По-точно — молба. А още по-точно — заповед.

— А какво общо има той? — кимнах към Грязнов. — Или сега работи при нас?

— Аз съм само за компания — намигна ми Слава. — Костя се страхуваше да дойде сам. Може да го замериш с нещо тежко. А освен това ти не можеш да устоиш на чара ми...

И с неуловимо движение измъкна отнякъде бутилка арменски коняк. Не, няма да излезе от него министър на вътрешните работи, нито пък от мен главен прокурор.

— После ще поговорим за работата — чуруликаше Слава, докато отваряше коняка. — Ириночка, не стой така, донеси чашки да наляя... Костя не пие по това време на денонощието, така че за нас ще остане повече. Да ти капна ли? Или ще ходиш на доклад при началството?

Само след няколко минути вече се бяхме настанили с чашите коняк в ръка.

— Добре дошъл у дома, Александър Борисович! Човекът още не си е отворил очите, а ти веднага започна да му говориш за работа — укорително погледна той Костя. — Как да не избягат служителите ти при такова отношение. Кой в ООН, кой още по-надалеч.

Вдигнах чашата и отпих. Приятната топлина се разля по вените ми. Чудесно, почти забравено усещане.

— Ех, сега да имаше и по едно кафе! — потри ръце Грязнов, който в ролята на змията изкусителка бе не по-малко талантлив, отколкото като ченге...

— Има неофициална молба от президента на Азербайджан до нашия президент — започна направо Костя, след като изпихме по чашка и Слава най-сетне се успокои. — В Баку посред бял ден е бил отвлечен председателят на нефтения консорциум. Той е син на президента.

— Че какво общо имам аз? — попитах.

— Нищо — отговори Слава. — Имаш най-желязното алиби от всички останали следователи в прокуратурата. И затова решиха да поверят случая на теб. По-точно казано, помолиха ти да се заемеш с него.

Знаех, че някои молби са по-задължителни и от заповед. От сериозния поглед на Меркулов разбрах, че сега нещата стояха точно така.

— Ако не вярваш, можеш да се свържеш с Редуей — рече Костя и кимна към клетъчния ми телефон. — Съгласувано е с него.

— Вярвам ти — свих рамене. — Но все пак бих го попитал.

Във Вашингтон, където звънях, по това време Питър трябваше да си бъде вкъщи. Но можеше и да не е там. Затова се зарадвах, като чух гласа му.

— Здравей, Александър, чаках да ми се обадиш. Трябваше да се съглася без твое знание. Казаха, че само ти можеш да разплетеш този случай. Говоря за отвлечането в Баку. Впрочем това напълно отговаря на нашите интереси.

— Върви, че откажи — въздъгнах аз.

Харесваше ми да бъда гражданин на света. Но до известно време. После ми омръзна. Обикаляш из чуждите страни, преследваш техните престъпници и терористи, а непрекъснато се питаш какво ли става у нас. Сега е модерно вината за какво ли не да се стоварва на руската мафия, това е удобно за всички...

— И какво решаваш? — откъсна ме от патриотичните мисли Питър. — Ще се заемеш ли или не? Нали щеше да заминаваш за Хавайските острови?

— Да, щях — въздъгнах аз и погледнах към Ирина, която запазваше ледено спокойствие. Дали на Хаваите или в Колима... За Хаваите жена ми трябваше да си приготви бански костюм и слънчеви очила, а за Колима — ватенка, ушанка, дебели дълги панталони.

А иначе нямаше кой знае каква разлика. Тя възнамеряваше да дойде с мен на Хаваите, а дали щеше да дойде в Колима, не се знаеше.

— Питър, не се сърди — казах аз, — ще се заема със случая, къде ще отида? Но после си искам отпуската!

— Добре — в гласа му прозвуча разочарование. — Действай. В Хонолулу ще отидеш след Нова година. Мога и аз да дойда с теб.

— След Нова година никой няма да ми даде отпуската — рече Ирина. — Скитайте си двамата по бордеите.

Винаги бях подозирал, че тя има превъзходен слух, но чак пък толкова...

— Кой ти трябва? — попита Питър. — С кого искаш да работиш?

— Витя Солонин — малко припряно отговорих аз, преди Питър да потъне в догадки кого бих си избрал.

Питър замълча, размишляваше.

— Двама руси мъже сред милиони тъмнокоси е малко прекалено. Отдавна казвам, че в групата трябва да имаме двама араби.

— Въпрос на фасада — казах аз. — Солонин е пълномощен представител на международен нефтен консорциум, а аз съм му съветник или бодигард.

— Това ми харесва — прокълтя смехът на Питър. — Представям си те в ролята на телохранител на Виктор!

— Къде ще се меря с него — възразих аз. — С уменията му бързо да се ориентира в обстановката, да намира решения на проблемите, плюс обаянието му и всичко останало. Кой може да му устои?

— Добре — съгласи се той. — Имах някакви други планове за Виктор, но нека бъде така, както искаш... Какво ще кажеш за Джек Франк?

Не знаех какво да отговоря. Питър ми даваше най-добрия от най-добрите. Явно съзнаваше колко важен беше този случай и затова бе толкова щедър.

— Трима руси вече наистина е върхът на сладоледа — казах аз. — Боя се, че в Баку няма работа за Джек. Компютрите там са от времето на динозаврите, а лаптопа просто ще му го свият, без да разберат за какво служи.

— Е, добре — въздъхна Питър. — Солонин излита утре. Сигурно ще се радва, че се връща в Русия, въпреки че нещата при вас вървят зле. Що за хора сте това руснаците?! Колкото по-зле, толкова по-силно ви тегли натам... Късмет, Александър!

Горкият Питър, как да ни разбере. Но какво да направя, като е по-силна привързаността ми към варените небелени картофи, отколкото към униформените гвардейци от времето на кралица Виктория.

— Що за човек трябва да си, че лично президентът на Азербайджан да се загрижи за теб, а и защо трябва да му се ходатайства на такова равнище? — попитах аз.

— Синът на президента на Азербайджан, сър — отговори Слава. — Вече ти казах.

— Престани — намръщих се аз. — Ако още веднъж ме наречеш „сър“, ще се разсърдя.

— Най-добре е да вземеш самолета за Баку още утре — намеси се Костя. — А сега трябва да отидем в тяхното посолство, където ще те запознаят с подробностите по случая.

— И все пак защо точно аз? — попитах Костя. — Те нямат ли си следователи?

— Първо, там всички са обвързани във всевъзможни кланове. Всеки прокурор или следовател е човек на някого. И тъй като се оказа, че в нефта има страшно много пари, борбата между клановете се изостри. Никой не желае да дели с другите. Те ще ти го обяснят по-добре от мен.

— А второ? — попитах аз.

— Второ, фамилията ти ги е подвела — намеси се Слава. — При тях сега се е засилило влиянието на Турция. Като са чули за теб, сигурно са си помислили, че си потомък на еничари.

— Тъкмо обратното. Единият ми прапрадядо през целия си живот е воювал с турците и обичал да разказва за това. Оттам му излязъл прякор и после той станал фамилно име.

— Случва се — кимна Слава. — Но да не си помислил да ги разочароваш. Нека си мислят, че си потомък на еничарите. Като Остап Бендер. За теб е по-добре. Моят прапрадядо по време на крепостното право носел фамилията Князев. С това име го продали на помещика, който бил съвсем дребен дворянин. Веднъж, когато си бил пийнал

добре, помешчикът се ядосал: защо ти ще си Князев, а аз само Пристанишчев? Как така крепостен селянин, а с болярско име? Щом идваш от полето, от калта, и името ти ще е такава — Грязнов^[1]!

Засмяхме се от учтивост и си погледнахме часовниците. По загрижения вид на Костя личеше, че времето ни притиска. Ирина нямаше да ме пусне да изляза, без да сложа нещо в уста. Бързо обух дънките си, пуловера, кожуха и тръгнахме на пръсти към коридора, но зад нас се чу вик, който по заповедност можеше да се сравни единствено с изщракването на затвора на автомат:

— Турецки! Марш да закусиш!

[1] Грязь (руски) — кал. — Б.пр. ↑

2.

Навън се разделихме: Грязнов пое към МУР, а двамата с Костя към посолството на Азербайджан.

— Да се разберем така — рече Слава. Както винаги, въртеше между пръстите си копчето на кожуха ми — нещо, което не можех да понасям. Щеше да си играе с него, докато го скъса. — Ще прикривам тила ти тук, в Москва. Смятай, че сега половината население в столицата е от кавказките републики. Ще поддържам връзка с теб само ако ми подариш клетъчния си телефон.

— Още нещо не щеш ли?! — махнах ръката му от копчето си. — Нека президентът на Азербайджан да ти подари... А кой ще координира действията ни?

— Аз, ако нямаш нищо против — усмихна се Меркулов и отвори вратата на колата, която ни чакаше.

Сега вече наистина се почувствах у дома. У дома си, когато те заобикалят приятелите ти...

След кратки формалности в посолството ни въведоха в малка стая с портрета на президента на стената, с голям телевизор „Сони“ и огромен факс, да не говорим за компютъра с черен екран, по който се рееха разноцветни морски звезди, макар че може да бяха и виртуални паяци.

Зад бюрото седеше усмихнат младеж, почти момче, с черен костюм и вратовръзка. В ръцете си държеше броеница и постоянно прехвърляше зърната ѝ. Не ми пукаше за нея. Вярно, добре облеченият младеж си играеше на правоверен, но това нямаше нищо общо със случая, за който бях извикан тук.

— Самед — представи се той.

Седнах и още веднъж обърнах внимание на тъмните блестящи зърна на броеницата му. Какво стана: свалихме комсомолските значки и съветските отличия и се закичихме с православни кръстчета, а те хванаха броеницата в ръце. Сигурно е бил комсомолски активист. Познавах ги по стиснатите устни — в тях имаше нещо цинично,

капризно и нетърпеливо. Всичко трябва да им се поднесе веднага на тепсия.

— Точно такъв си ви представях, Александър Борисович — вежливо се усмихна Самед и с рязко движение запрямата зърната на броеницата, които вече започваха да ме дразнят.

Двамата с Костя се спогледахме. Все пак сега аз бях засекретен агент. А се оказваше, че се ползвам с широка популярност в тесните кръгове на азербайджанския дипломатически корпус.

— Чел съм за вас — продължаваше Самед с усмивка. — На вашите успехи са посветени няколко книги. Наистина, там фигурирате под друго име, но не е много трудно да се разбере кой сте. Но не се тревожете. Това няма да излезе извън тези стени.

Да, ама ще има с какво да ме държиш в ръцете си, помислих си аз. Но това трябваше да се очаква. Навремето имах доста шумни дела, вестниците писаха, някакви бързописци успяха да надраскат романи... Опитах се да предупредя за последствията, но напразно. Каква полза да се засекретяват хора, които вече са доста известни? Не съм учен, че да бъда затворен в кабинет или в лаборатория от типа на Лос Аламос.

Разбира се, не бях някоя знаменитост, след която тичат тълпи от поклонници да искат автографи, но рано или късно щяха да ме разпознаят. И ето че се случи.

— Много добре говорите руски — наруши проточилото се мълчание Меркулов. — Сякаш цял живот сте живели в Москва.

— Благодаря за комплимента, но не съм го заслужил — отговори Самед и вежливо сведе лъщящата си от брилянтин коса, сресана на път.

Подвижна реклама на патентовано средство против пърхот.

— Роден съм и съм израсъл в Москва — продължаваше Самед с малко височък за мъж глас. — След като нашата страна обяви независимост, аз се върнах в Баку, но там срещу мен бяха извършени две покушения и чичо ме изпрати отново тук, като се надяваше след време да заема поста посланик.

Двамата с Костя като по команда погледнахме портрета на президента.

— Не, не — поклати глава бъдещият посланик. — Чичо Мешади е братовчед на президента.

— Извинете, а за какво са ви нападнали? — попитах аз. — Какво толкова успяхте да направите?

— Просто защото съм племенник на чичо си — въздъхна Самед, но се сепна и бързо надяна на кръглото си личице сладката усмивчица, която сигурно смяташе за връх на дипломатичността.

— По-точно, искаха да ме отвлекат. Както отвлякоха сина на президента, моя втори братовчед — за момент замълча и продължи:

— Той минава четирийсетте.

— Това политически въпрос ли е или криминална история? — попита Костя. — Искях да кажа: откуп ли искат, или се опитват да окажат натиск върху баща му?

— Можете ли да кажете къде свършва политиката и къде започва престъпността? — извъртя нагоре очи Самед. — У вас в Русия все още бихте успели да ги разделите, но у нас — той пак въздъхна — вече не... Първо ще ви отвлекат, после ще мислят каква изгода да извлекат от вас.

Държеше се, сякаш беше на официален дипломатически прием. В това отношение от него можеше да излезе посланик. Като го гледах, се почувствах неловко заради домашния си пуловер. А и жена ми казваше: „Облечи си костюма, все пак отиваш в посолство.“

Вратовръзките винаги са ме задушавали, ограничават свободата ми. А в известна степен аз се имам за творческа натура, залагам на въображението и интуицията си и не понасям да ограничават дейността ми. И най-вече да се лишавам от каквото и да е било. Например нощем ми се прииска да хапна — ставам, сядам на табуретката пред хладилника, отварям вратата и си избирам. Готов съм да пренебрегна всички диети на Ирина Хенриховна. После ще потичам един километър повече...

— Как беше вашето отвличане? — попитах аз.

— Като на кино — усмихна се той и показа не съвсем здрави зъби.

Сигурно не могат да накарат това мамино синче да отиде на зъболекар.

— Тъкмо бяха започнали да пускат по телевизията онези холивудски филми с киднепинг — отвличания на деца. — Той ни погледна изпитателно, за да улови реакцията ни на познанията му в областта на криминалните термини. — С една дума, предната вечер

бях гледал такъв филм, забравих му името, и на сутринта видях всичко отново? Сякаш изпитах дежа вю...

Той пак ни погледна внимателно, искаше да види дали го разбираме. Вече започнах да се дразня от това начетено момченце.

— И какво по-точно беше това, което сякаш вече бяхте виждали или изпитвали? — попитах нетърпеливо. — Извинете ни, но не искаме да ви отнемаме много време, вие сте зает човек. Дотук разбрахме, че престъпниците са гледали филма, а на сутринта са решили да се възползват от показания в него метод за отвличане на деца на богати родители. Правилно ли съм ви разбрал?

Той ме погледна смутено. Явно не бързаше особено много. Цялата му работа беше до обед да премята зърната на броеницата в едната посока, а следобед — в другата. А, и да разкаже на руските ченгета за отвличанията в родината си. И довечера да седне пред видеото. Сладка работа.

— Така... — Сега той погледна към Костя, сякаш търсеше подкрепа от него. — Вижте, просто исках да разкажа подробно... Но ме прекъснаха по най-грубия начин. А аз не съм свикнал така.

Костя ме погледна осъдително.

— И тъй, как се случи? — попитах вече по-меко.

— Изпревариха ни две коли и понечиха да застанат напъряко, за да ни затворят пътя. Но едната поднесе, удари се в някакъв стълб встрани и изгасна веднага. От нея изскочиха двама мъже с черни маски и с автомати, но маската на единия се закачи за вратата и падна. И втората кола не успя да ни препречи пътя, защото забоксува и за малко не се преобърна.

— И тя ли изгасна? — попитах аз.

— Ами да, откъде знаете?

— Не беше трудно да се досетя — усмихнах се аз. — Оттогава са минали пет години, нали така? Вероятно в зората на вашата независимост похитителите ви още са карали родните жигулита.

— Москвичи бяха! — каза той малко предизвикателно.

— Още повече — кимнах. — Тези каруци не стават за подобни състезания. Вас ви караха с волга, нали?

— Откъде знаете? — Той се обърка още повече.

— Е, не е било със запорожец — отговорих аз. — Но вторият ви братовчед е бил с беемве, нали?

— Волво, бяло, а са го блокирали две деветки с цвят тъмносив металик — поправи ме той, доволен, че съм сгрешил.

— Съвсем бандитски коли — съгласих се аз. — И сигурно нито едната от тях не се е забила в уличен стълб?

— Наистина — кимна той. — И не е изгаснала.

— И предната вечер по телевизията не са давали филм за отвличане — продължих аз. — Вече всички са затънали до ушите в информация как се правят тези работи... Мислех си, че вашите бандити са дошли тук, в Москва, а се оказва, че сте оставили нещичко за себе си.

Той се обиди. Нацупи се. Кое то бе равнозначно на протестна нота.

— Продължавайте, Самед Асланович — вежливо се обади мълчащият до този момент Меркулов.

Ако бяхме седнали на масата, непременно щеше да ме бутне с крак: защо обиждаш малкия, дори и да е временно изпълняващ?

— Не се обиждайте — казах аз. — Искам да разбера единствено дали този случай е по възможностите ми. Дали ще бъде правилно от моя страна да се намесвам във вътрешните работи на суверенна държава?

— Приятелска държава! — вдигна показалеца си Самед.

— Член на ОНД — допълни Костя.

— Нека да е приятелска, нека да е от ОНД — съгласих се аз. — Ако се заема със случая, трябва да знам статуса си, разбирате ли? Кой съм аз? Старши следовател при Главна прокуратура на Руската федерация или някой друг? В какви рамки се простират задълженията и правата ми? Дали се ползвам от неприкосновеност, трябва ли да си взаимодействам с вашите органи, ако да — до каква степен? И защо изобщо съм им притрябвал? Мигар си нямате ваши следователи? Имате си.

Той ме слушаше, кимаше и се канеше да каже нещо.

— Ще има много въпроси — намеси се Костя. — Страхувам се, че днес няма да можем да ги разрешим всичките. Трябва да ги обмислим спокойно, без бързане.

Самед кимна в знак на съгласие.

— Няма от какво да се страхувате — обърна се той към мен. — Случаят е изцяло под контрола на президента. Не че не вярва на

нашите правозащитни органи — той облиза дебелиите си устни, търсеше точните думи, — но просто трябва да разберете спецификата на онова, което става у нас... Трудно е да се намерят безпристрастни служители, почитащи само закона. Обществото ни е прекалено политизирано. А и неуспешната война в Карабах... Вие, ако се вярва на информацията, с която разполагаме, сега сте напълно безпристрастен и обективен, нали, Александър Борисович? Имам предвид новата ви длъжност.

Той ме погледна изпитателно, а аз прехвърлих въпроса към Костя. Меркулов отмести погледа си. Значи бърза да ме продаде на приятелската държава.

Какво имаше да се обсъжда, щом президентите са се разбрали помежду си? Но все пак откъде този хлапак знаеше за сегашния ми статус на космополит, както се изрази преди малко Слава Грязнов?

Нека по този въпрос си поблъскаат главата Редуей или генералният секретар на ООН. Предупреждавах ги. Рано или късно това трябваше да се случи.

— Ще ви платим добре — продължаваше Самед. — Ще се ползвате с дипломатически имунитет.

С други думи, какво още искате, а не се залавяте за работа. Сякаш не разбираше, че на техните бандити не им пука за имунитета ми. На всичкото отгоре се канех да забъркам в тази история и Витя Солонин!

— Нещо не е наред ли? — попита Самед, навел глава надясно.

— Засега всичко е наред — отвърнах аз. — И не е.

— В такива случаи Наполеон е предлагал да се влезе в сражение, след това щяло да стане ясно! — усмихна се Самед.

— На Наполеон му е било по-лесно! Той е започвал сражението, а под куршумите са вървели други. Бих искал да погледна материалите по делото, ако е възможно. И след това ще поговорим за всичко останало.

Станах от фотьойла. Самед погледна жално към Меркулов.

— Седни! — тихо изръмжа Костя. — Разговорът не е приключил. Молбата е на президента, какво повече искаш?

Аз си седнах на мястото. Макар че сега Меркулов не можеше да ми заповядва. Приятел наистина, но вече не ми беше пряк шеф. Макар че днес сутринта шефът ми се съгласи да се заема със случая. С една

дума, отвред ме бяха притиснали началници. Като вълка, който ловците обграждат с червени знаменца. Всичко говореше: можете да откажете, но не ви го препоръчваме. Разбихах, че ме вкарват в пълна с паяци стая, които непременно ще искат да ме използват един срещу друг. Това никак не ми харесваше. При тях, в Азербайджан, се водеше подмолна битка за сфери на влияние, а аз тепърва трябваше да се ориентирам в нея. Ако имаха по-малко нефт, у нас никой нямаше да се интересува от този случай. Но ставаше дума за много пари — за милиарди.

— Има ли свидетели? — попитах аз. — Или и те са нечии хора?

Самед затвори очи и поклати глава: нямаше свидетели.

Добре, позната работа, щяхме да минем и без тях.

— А някакви веществени доказателства, отпечатьци от пръсти, нещо друго?

Той сви рамене.

— Моля да ме разберете правилно, Александър Борисович — каза той. — Мога да ви покажа събраната досега информация едва след като дадете съгласието си. Не и преди това. Трябваше веднага да ви го кажа, но според мен това беше уговорено с господин Меркулов... — погледна към Костя и той кимна в знак на съгласие. — Имате право да вземете със себе си когото пожелаете, хората ви ще имат същия статус като вашия.

Кой знае защо веднага се сетих за Лара Колесникова. Виж, да наемем с нея една луксозна стая в някой хотел на „Интурист“... Не се съмнявах, че в Баку със сигурност има „Интурист“.

— Ние с вас, Самед Асланович, обсъждахме и друг въпрос — обади се Костя. — Говоря за легендата на господин Турецки. Изключено е да отиде там със собственото си име.

Лицето на младежа се сви в кисела гримаса. Страшен мързеливец, помислих си враждебно, сигурно веднага си представи как ще заскърца от неудоволствие ръждясалата чиновническа машина, която трябваше непрекъснато да смазват. Само това им трябваше, да се занимават с новия ми паспорт, с моята легенда...

— Възнамерявате ли да промените външността си? — попита Самед.

— Само това липсваше!

— Мисля, че въпросът ще бъде решен положително — важно заяви Самед. — Да разбирам ли, че сте съгласен да поемете случая?

— Да — каза вместо мен Меркулов.

— Разкажете ми със свои думи за станалото — помолих аз, успокоен също като домакина ни. Положителният отговор на Костя ме освободи от товара на съмненията.

— Станало е на площад „Ахундов“, почти в центъра, до паметника на поета. Както вече казах, три коли са изпреварили автомобила, с който е пътувал моят втори братовчед Алекпер. Спрели пред него и му препречили пътя.

— Да, две деветки тъмносив металик — спомних си аз. — И бяло волво. А с каква кола е бил вашият близък?

— Той е преди всичко близък на президента. — За първи път от началото на разговора в очите на събеседника ни се мярна жестокост. Той дори разтегна по някакъв начин пълничките си устни и те заприличаха на дълга чертичка.

— Трябва да знаете, че за мен това е абсолютно все едно — казах аз. — Ще дойде време — ще се поинтересувам. И тъй, повтарям въпроса си: с каква кола е пътувал към мястото на събитието вашият роднина? Вашият. Когато разговарям с президента, ще го попитам същото.

— Бил е с мерцедес — отговори Самед Асланович, сякаш можеше да има някакво съмнение с каква кола би пътувал толкова важен човек?

— Брониран? С охрана? А се изплашил от някакви си лади с цвят на мокри кокошки?

Костя подсмъркна високо и поклати глава.

— Предупреждавах ви — отговори той на жалостивия поглед на Самед. — Александър Борисович има специфичен подход към нещата. Ще трябва да свикнете. Ако този разговор ви се струва неуместен, Самед Асланович, ще е по-добре да спрем и да почакаме да пристигнат документите...

Самед се замисли. Явно твърде много искаше да стане извънреден и пълномощен посланик именно тук, в Москва. Виждаше се по очите му.

В Париж нямаше да се чувства толкова уютно. Там нямаше пред кого да се перчи, че президентът му се пада чичо. В Москва засега това

минаваше. Разбира се, той беше прекарал и детството си тук.

— Мерцедесът е бил брониран — отговори той. — Но шофьорът не е искал излишни жертви. Дотичали зяпачи, насъбрала се тълпа...

— Защо не е дал газ? Ладата щеше да отлети от мерцедеса като билиардната топка от щеката — поинтересува се Костя.

Въпросът беше излишен. Нито шофьорът, нито братовчедът са играели някаква решителна роля в този сблъсък. Всичко опираше до „черното злато“, да го вземат дяволите дано!

Аллах е дал на правоверните огромното богатство от нефт, а те дори нямаше да знаят какво да го правят, ако неверниците не бяха изобретили двигателя с вътрешното горене и останалите чудесии. И ето че интересите се препокриват... Неверниците дават на правоверните ракети, самолети, мерцедеси и кадилаци, а те пък на тях — нефт.

Чудесно го е измислил Аллах. Нашият Йехова или Саваот се е сетил по-късно. Натикал каквото останало в труднодостъпни места: в тундрата, в ледените морета... И ето че неверниците превиват гръб пред друговерците. А те се възползват от обстоятелствата и се претрепват да броят пачките с долари. И се надсмиват над гордите християни, които си мислят, че светът е създаден за тях.

3.

Виктор Солонин спеше в креслото си до илюминатора, когато някой грубо го блъсна в рамото.

Той моментално се събуди, хвана автомата за цевта, но веднага рязко прибра ръката си. Опита се да се успокои. Току-виж този красавец с черните мустаци натиснал спусъка. Като нищо. Виж как се е опулил и гледа с бялото на очите...

— Пари... Слушай, пари, валута имаш ли? — изръмжа нападателят и допря цевта до слепоочието му.

„Това трябва да е отвличане на самолет“ — помисли си Солонин и с крайчеца на окото си видя как няколко чернобради мъже събират портфейлите на пътниците.

— Да беше махнал пушкалото — каза Виктор, преструвайки се, че иска да бръкне във вътрешния джоб на самото си.

Положението беше безизходно. Отдясно — илюминаторът, зад който далече в ниското плуваха облаци, отляво — изплашен, сумтящ дебелак, а шкембето му препречваше пътеката.

— Руснак си, нали? — кръвожадно се озъби джигитът и за победително щракна затвора.

— Емигрант — отговори Виктор, — ако това ви интересува. Преди революцията дедите ми са имали някаква собственост в Русия. Новите власти обещаха да ми я върнат.

— А защо летиш за Техеран? — не мирясваше онзи.

„Сигурно е чеченец — помисли Солонин. — Не желаят да летят през Москва и аз напълно ги разбирам. А дори не ми се мисли как са качили на борда оръжието.“

— Ей, Саид! — извика висок дългобрад чеченец, който броеше парите в нечий чужд портфейл. — Какви са тези разговори, а? Като не дава, гърмиш и ги вземаш!

Беше с най-дългата брада от всички и може би затова ги командваше, макар да изглеждаше по-млад от другите. Явно говореха на руски, за да не ги разберат пътниците; всички до един бяха смугли брѳонети. Солонин се чувстваше сред тях като албинос.

— Тук има един руснак! — съобщи Саид на началника. — Какво да правя с него?

„Ето какъв бил проблемът — помисли Солонин: — щом е руснак, въпросът опираше само до това как да го убият — мъчително бавно или с един изстрел в главата.“

Дебелият мъж до него, потънал в пот от страх, погледна Солонин с любопитство. Преди това, изглежда, го беше смятал за англичанин. А то... Дори се опита да стане и да се премести, за да не се изцапа с кръвта на неверника.

— Нищо няма да ми направите! — обади се изведнъж весело Солонин.

— Защо да не ти направим? — полюбопитства приближилият дългобрад.

— Куршумът от автомата ще пробие корпусът на самолета — отговори Солонин. — А ако ме простреляш в главата, ще пробие илюминатора. Салонът ще се разхерметизира. С всички произтичащи от това последствия. Ще отидем на небето за едното нищо. И живите, и мъртвите, и правоверните и неверниците.

Приблжиха се и останалите, спряха да броят банкнотите. Спогледаха се. В тренировъчните лагери не бяха им разказвали нищо такова.

Не бързаха да попаднат в обятията на хуриите^[1] в рая. Поне не и преди пълното освобождаване на родината. И макар че вкъщи сигурно ги очакваха вече отдавна остарели фурии, заобиколени от досадни деца, все пак не искаха да отиват при Аллах.

— Я го пусни да мине! — каза дългобрадият на дебелака и той се надигна с пъшкане, за да направи път на отракания пътник.

„Това вече е друга работа — мислеше си Солонин, докато излизаше на пътеката. — На какво само ви учат в тренировъчните лагери! Поне да ми бяхте вързали ръцете или да ми бяхте сложили белезници.“ Сега поне имаше някакъв шанс, най-малкото да спечели време.

Тясната пътека бе идеално място за това, което възнамеряваше да направи Солонин. Чеченците се блъскаха един в друг, а автоматите само им се пречкаха. Но никой от тях така и не натисна спусъка. Той ги натръшка на пода без особено усилие, а след това дори им нанесе още някой друг удар за всеки случай, макар никога да не му бе доставяло

удоволствие да удря повалените си противници, после им събра автоматите.

Пътниците го зяпаха с широко отворени очи, онемели като мъртъвци, а той започна бавно да вади документите от джобовете на зашеметените от мълниеносните му действия терористи.

Солонин се запозна внимателно с документите. Бяха чеченци, сигурно също пътуваха за Баку. И при добро поведение от тяхна страна Солонин нямаше нищо против да лети с тях дотам.

Постара се да запомни лицата и имената им. Сигурно и друг път щяха да се срещнат, и то неведнъж. Знаеше, че в Баку чеченците се чувстват като у дома си, излежаваха се по плажовете на Апшерон, обикаляха из дюкяните и пушеха хашиш в бордеите на стария град.

Саид беше дребна риба, но дългобрадият — Ибрахим Кадуев, беше друго нещо. Наложил се да се разправя с него най-дълго...

Солонин погледна към пътниците и каза няколко успокояващи думи на английски и на фарси, като им обясни, че трябва да вържат терористите. После при него дойде командирът на самолета и се поклони, допрял пръстите си до устните. Явно изпитваше дълбока благодарност.

След него излезе вторият пилот, тъмнорус мъж, сигурно беше англичанин.

— Командирът ме помоли да ви предам благодарностите му. И признателност от името на всички пътници.

— Разбрах го вече — кимна Солонин, наблюдаваше внимателно как стюардесата грижливо и умело връзва ръцете и краката на омаломощените терористи. — А какво прави вашата служба за безопасност?

Първият и вторият пилот се спогледаха. После вторият кимна към задната седалка, където шаваха сънливо двама овързани здравеняци и недоверчиво поглеждаха към началството.

Тепърва щяха да си понесат наказанието. Не стига, че са позволили да бъдат разоръжени, но и не си мръднаха пръста, докато нападателите изпразваха джобовете на пътниците.

— Къде искаха да ги откарате? — попита на фарси командира на полета Солонин, за да спечели доверието му.

— В Баку — отговори той, изненадан от разнообразните умения на този необикновен пътник.

— И аз съм за там — въздъхна Солонин. — Сигурно ще трябва да остана при вас най-малко два дни, докато се намери удобен транспорт.

Знаеше, че самолетът за Баку лети три пъти в седмицата, а Турецки вече го очакваше.

Командирът на самолета отново наклони глава, после се изправи и намигна — ще се опитам да направя нещо, щом нашият спасител бърза.

Той покани Виктор в пилотската кабина.

Там беше доста просторно. Можеше да се отпусне и почине.

— Какво ще стане с терористите? — попита Солонин и пое от ръцете на очарователната стюардеса чашата ароматно кафе.

Картинката беше ясна — за иранците терористите бяха борци за исляма, за независимост от неверниците; идват от народ с гореща кръв, просто казано — муджахидини. След като кацнеха, веднага щяха да ги пратят да си починат от неуспеха. В Техеран нямаше да чуят нищо пострашно от „Аллах акбар“. Ако на самолета беше посегнал някой европеец, властите щяха да му отрежат някои части за назидание.

За съжаление вече се беше издал какъв е, а можеше тихомълком да се върне и да отлети за Баку с друг полет. Но трябваше да се придържа към подготвената легенда. Питър Редуей му беше казал, че Турецки ще е неговият телохранител, секретар, съветник и едва ли не евнух. А той самият щеше да мине за важна и желана в Баку, личност, дошла да се поинтересува за нефта, който Аллах успешно е криел от болшевиките, докато е дошло неговото време и идеите му, достъпно изложени в Корана, не възтържествували.

В Баку щяха да го пазят като зеницата на окото си. Нали зад него стояха уж милиарди долари, а по сегашните стандарти на Изтока това бе най-добрата гаранция. Беше му любопитно какъв ли паспорт щеше да му връчи Турецки на летището.

Солонин размишляваше, сърбаше от кафето и зяпаше ухилените стюардеси, които за първи път виждаха на живо в действие Джеймс Бонд — висок, добре сложен, с усмихнато по детски лице.

В Техеран не чака много. Имаше чартърен полет за Баку и командирът на самолета му намери място в него.

Отново се наложи да лети с хора от Изтока, които го гледаха изпод вежди. Самолетът беше пълен с боядисани в маскировъчни

цветове сандъци, здраво заключени с катинари. Сигурно беше оръжие, нямаше какво друго да бъде. Автомати срещу арменците в Карабах или срещу руснаците в Чечня.

Останалите пасажери в самолета дремеха, сгушили глави, за да не чуват рева на самолетните турбини. И в същото време го поглеждаха накриво.

Реши да затвори очи и да се престори, че спи. Все едно хич не го интересуваше какво карат и кои са. Не приличаха на чеченци. Поне това бе добре... Но все пак нямаше да го оставят на мира. Ето, споглеждаха се, шепнеха си нещо и продължиха да надничат. За тях всеки европеец беше потенциален противник, враг на Аллаха. И рано или късно трябваше да се разправят с него. По-добре рано. Някъде в Корана сигурно пишеше: „Никога не отлагай убийството на неверник за утре, ако можеш да го направиш днес.“ Или нещо подобно. О, Господи! Пак щеше да се наложи да размахва ръце и крака. В един самолет няма по-лошо занимание от това.

Един от пътниците запълзя към него, сигурно искаше да провери дали спи.

Защо ли днес не му вървеше в самолетите? Какво ли го чакаше в Баку? Дали щяха да му дадат охрана? Нали там щеше да струва милиарди долари. А тук животът му не струваше и копейка.

Спокойно можеха да забият кинжала между ребрата му, а когато самолетът започнеше да се спуска, да отворят люка и да изхвърлят тялото му навън. И да разделят помежду си намерените у него пари. Толкова на ръководителя на групата, на изпълнителя и така нататък по веригата...

— Имате ли цигари? — попита вежливо на развален английски новодошлият.

Солонин леко си отвори едното око. Май не се шегуваше. Дали щеше да си опита късмета да го нападне? Какво толкова можеха да вземат от него, един обикновен чиновник, за каквото се представяше? Три хиляди долара? Мобилният телефон? Най-много да му вземат и носните кърпички. Е, и част от специалното му снаряжение, но така или иначе нямаше да разберат предназначението му.

Виктор щракна запалката и внимателно погледна непознатия. Дали с тази маневра бандитът не искаше да отвлече вниманието му? Или да ангажира ръцете му? Не, като че ли не се готвеше да го

нападне, гледаше го право в очите, в стойката му нямаше нищо заплашително, под якето се виждаше добре оформено бирено коремче. След него припълзяха още трима.

Виктор ги почерпи от своите цигари. Те кимнаха в знак на благодарност и допълзяха по-близо, хванали се здраво за сандъците.

— Какво карате? — попита той на фарси.

Те се спогледаха, свиха рамене напълно искрено, явно нямаха представа.

Виктор не настоя. Какво го интересуваше дали дългите сандъци с изтрити надписи са пълни със „стингери“ или някакви управляеми снаряди, предназначени за руските танкове? За него, гражданина, изгубил своето име и местожителство, това нямаше никакво значение.

[1] Девойки от митичния мюсюлмански рай. — Б.пр. ↑

4.

Двамата със Солонин се бяхме настанили в разкошен апартамент в хотел „Интурист“ в Баку и откровено лентяйствахме.

След пристигането си Солонин искаше да си вземе вана, но се наложи да забрави цивилизованите навици. В огромната вана, по-скоро басейн с позлатени кранове, нямаше топла вода. А вместо студена течеше мътна тиня. Камериерката, изморена възрастна рускиня, която предложи да я наричаме леля Вера, каза, че трябва да изчакаме час-два, след това водата щяла да дойде. Водопроводчикът, чичо Петя, е останал едва ли не единственият майстор за всички тукашни хотели. Останалите се разбягали, щом започнали да избиват арменците.

А тогава чичо Петя бил мъртвопиян. Доста време му трябвало да се освести, когато млади брадати мъже, окичени с оръжие, дошли да го вземат с разкошен кадилак и го закарали в огромния апартамент на някакъв лекар, арменец, известен в цяло Баку. Някакъв идиот стрелял с автомат, пробил водопроводната тръба и цялото жилище било наводнено.

Чичо Петя й разказвал, че банята била оплискана с кръв и той отначало отказвал да работи, но го принудили...

Изтрезнял набързо от гледката, оправил всичко, стегнал каквото трябва и в отплата ония му дали някакви скъпоценности от сейфа на богатия лекар. Чичо Петя не ги запазил — изгубил ги или ги пропил.

Леля Вера ни разказа всичко това седнала удобно в креслото, като заряза чистенето и спря прахосмукачката, която едва-едва работеше. Единственият електротехник на хотела чичо Серьожа бил с чичо Петя — ремонтирали нещо някъде...

Сега нещата се били променили доста. Навсякъде сложили вносна санитарна техника, било пълно със специалисти от Турция (при тези думи Солонин се усмихна и ми намигна, а аз незабелязано му показах юмрука си), но имало адски много работа за малкото останали руснаци. Като тази вана например, от която се отказали турците — не успели да я поправят.

На това място в гласа на леля Вера се прокраднаха патриотични нотки, нещо като чувство на законна гордост заради чичо Петя.

Тя добави, че много се радвала да ни види. Лично тя отдавна да е зарязала всичко и да е заминала, но нямало при кого да отиде, никой не отговарял на писмата ѝ. По-голямата ѝ сестра живеела в Коломна, в комунално жилище, сигурно мъжът ѝ забранил да отговаря, нали и без това им е доста тясно...

И като въздъхна дълбоко, тя се захвана да чисти.

— Хайде, няма нужда — каза Витя. — Тук си е достатъчно чисто.

— А знаете ли колко неприятности ще имам, ако старшата на етажа намери дори една пращинка? — попита леля Вера.

— Какво ще кажеш? — попитах, когато останахме двамата.

— Косата ми настръхва — отговори той, изправи се до прозореца и се загледа навън. — Абсолютно всички са чернокоси. Поне да имаше няколко плешиви, да не говорим за руси. За какви тайни операции говорим? Дори и да се боядисаме, да си сложим лещи... Нищо няма да излезе.

Отвън се чу автомобилна сирена и ние надникнахме през прозореца.

— Що за птица пристига? — попита Витя и показа автомобилния кортеж, който вече спираше пред нашия хотел. — Да не би да идва самият президент?

— Не, този път не е той — отговорих, като видях познатата фигурка, която бързо си проправяше път към входа на хотела, заобиколен от неколцина здравеняци с разкопчани палта. Те се опитваха да го прикрият, като се озъртаха към прозорците и покривите на съседните сгради.

Разбира се, Самед Асланович бе уязвим за всеки снайперист с добра винтовка. Би трябвало да се движи с широкопола шапка и охраната му да бъде облечена по същия начин. Макар че нямаше никаква гаранция, че това може да обърка някой професионалист...

— Най-последно — казах аз. — Сега всичко ще се изясни.

— А кой е този? — Солонин посочи надолу.

— Само не отваряй прозореца — предупредих го аз. — Могат да го възприемат като заплаха. А още не си се научил да се измъкваш от куршумите, дори когато идат отдолу... Те пазят този човек като

зеницата на окото си. В негово лице виждат светлото бъдеще на управляващия клан. Умно момченце, местното дете чудо, нищо че минава двадесетте. Предпочитат да го държат в Москва, докато боричкането във върхушката тук затихне. Той е роден в Москва и е прекарал там цялото си златно детство. На два пъти за малко да го отвлекат като братовчед му, заради когото сме тук.

В този момент на вратата се почука.

— Влез — извиках аз, а Виктор застана до прозореца и скръсти ръце на гърдите си, същински лорд Байрон, на пътешествие из екзотичните градове и страни.

В стаята първи влязоха, по-точно връхлетяха, няколко млади мъже с блеснали погледи и разкопчани палта, което вече бях успял да забележа.

Един от тях блъсна креслото и то се сгромоляса на пода, останалите извадиха пищовите си и приклегнаха, пребледнели от страх.

Театър, нищо повече. Изглежда, бяха изучавали занаята по някой видеофилм. Витя Солонин можеше да ги изпозастреля, без да мръдне от мястото си.

След като се убедиха, че опасността е преминала, те сложиха креслото на мястото му и застанаха сконфузени до вратата, като направиха път на уважавания и дългоочакван Самед Асланович да влезе в стаята.

Той недоволно измърмори нещо по техен адрес и вяло ми подаде ръката си, която на всичкото отгоре се оказа потна.

— Харесва ли ви тук, Александър Борисович? — попита той, след като му представих Солонин.

— Все още не сме видели дървеници, но няма топла вода — отговори вместо мен Витя. — А телевизорът — той кимна към гигантския „Панасоник“ — хваща само една програма, и то религиозна...

— Това може да се уреди — отговори Самед Асланович и погледна един от телохранителите си, явно те му бяха момчета за всичко. — С топлата вода е по-сложно. Можех да ви предлага резиденцията на Външно министерство извън града, но се опасявам, че е по-добре да бъдете пред погледите на всички.

— Разумно — кимна Витя, докато разглеждаше госта с интерес.
— Ако не искаш да те търсят, старай се да те виждат.

— Ето ви паспортите, препоръчителните писма и шофьорските книжки — уморено занарежда Самед Асланович.

По негов знак ни връчиха една папка, в която се намираха изброените документи.

Доста се изненадахме, като си видяхме снимките на документите — кипрехме се в смокинги и с папийонки, макар че по мои наблюдения Витя не си падаше по подобни тоалети.

— Сега компютрите правят чудеса — каза Витя в отговор на въпросителния ми поглед. — Мога да те пъкна в кралска мантия или да ти сложа шапката на Мономах. А ти твърдеше, че тук кибернетиката още не била на мода.

— Така е — отговори Самед Асланович, — документите ви са правени в Москва.

Произнесе „Москва“ с такава носталгия, че дори Солонин, който го виждаше за първи път, усети колко чужд се чувства тук, колко много иска да напусне новата си родина и да се върне там, където наистина се чувстваше у дома.

Може би в Москва се забавляваше с руски момичета, но във всички случаи му беше забранено да се жени за тях. Той не принадлежеше на себе си, беше длъжен да пази чистотата на древната си кръв, макар древната история на рода да бе доста съмнителна и в началото ѝ да стоеше бивш генерал от КГБ.

Не ми се вярваше московските красавици да се втурнат към този отпуснат и женствен младеж, дори и да имаше перспектива да седне на азербайджанския трон.

— И така, аз съм Майкъл Къриган, пълномощен представител и член на съвета на директорите на компанията „Гълф“ — погледна документите си Солонин. — Ами ако проверят?

— Кой ще седне да проверява тук? — тъжно се усмихна Самед, с което ми стана още по-симпатичен и реших да пренебрегна формалностите и да се обръщам към него на малко име. — Тук представителите на западните компании ги носят на ръце. Е, дори и да проверят, ще ви обвинят за самозванец и авантюрист, на никого няма да му хрумне, че сте таен агент... Надявам се, че дотогава ще сте свършили работата си.

— Да освободим братовчед ви? — попита Солонин. — Или и нещо друго? Има нещо по-важно, така ли?

Самед се забави с отговора си. Поклати глава и се зае с броеницата си. Витя също забеляза пристрастието на нашия гост към религиозната символика и според мен това доста го забавляваше.

— Добре. Ще ви кажа как стоят нещата — въздъхна Самед. — Всички се борят за наградата. Залогът в играта възлиза на сто милиарда долара. Ако не и повече. Към парите са се устремили едва ли не всички велики държави. Русия малко изостана на старта. Дали защото ѝ се беше развързала връзката на обувката ѝ, или защото смяташе, че в името на предишната ни дружба моят втори братовчед ще поднесе Баку на тепсия на вашия президент, не съм сигурен. Уви, нещата не стоят така. Русия има много могъщи врагове. Става въпрос най-вече за Рахим Мансуров...

— А вие на чия страна сте? — попита Солонин.

— На страната на Русия — отговори Самед. — Иначе нямаше да съм тук и да разговарям с вас по този въпрос.

— Значи отвличането на вашия братовчед е само поводът?

— Остава да кажете, че сам съм организирал отвличането — усмихна се иронично Самед, — за да въвлека насила вашата страна в тази надпревара. Русия прекалено дълго впрягаше, а в това време другите не зяпаха — завърши твърдо той и очите му блеснаха.

Явно не беше безпомощно мамино синче, за какъвто го бях взел в началото. С него човек трябваше да бъде предпазлив.

За да не губя време, аз отворих моите документи. Фернан Косецки, гражданин на Германия. Винаги съм имал отлични оценки по немски. Онези, които са изготвяли документите, сигурно са взели всичко под внимание. Още един въпрос: откъде го знаят? Самед все повече предизвикваше у мен уважение и интерес.

— Навсякъде ли трябва да придружавам господин Къриган, или от време на време мога да се занимавам с мои си работи? — поинтересувах се аз.

Започна да ми се струва, че проблемът с отвличането на сина на президента вече не беше първостепенната задача на Самед.

— Разбира се, продължава издирването на терористите, отвлекли Алекпер — поясни Самед. — Разследването се наблюдава пряко от

президента. Ако приключите случая благополучно, ще окажете услуга не само на Азербайджан, но и на вашата родина.

— Едното не пречи на другото — съгласи се Солонин и ме погледна.

И двамата се обърнахме към Самед, който меланхолично тракаше зърната на броеницата.

— Няма от какво да се безпокоите. Повтарям още веднъж: всичко е съгласувано на най-високо равнище. В това число и издирването на архива на нефтения институт в Грозни, което е много важно и може да се повери само на такива като вас — изрече Самед след доста продължителна пауза.

— Тук ли оставате, или си заминавате? — поинтересувах се аз.

— Връщам се в Москва — отговори той.

— А с кои от тукашните правозащитни органи можем да контактуваме?

— Само не и с тези, които сега водят следствието единствено с намерението да го ликвидират по-бързо — тъжно се усмихна Самед.

— Тогава ще попитам по друг начин: на кого можем да разчитаме в нашата работа тук?

— Утре ще ви се обадят — отвърна Самед. — Ще позвъни един човек, който ще се представи като Курбан Мамедов. Истинското му име е Новруз Али-заде. Разберете, тук обстановката е страшно объркана... След опита за преврат от страна на бившия министър на отбраната Сюлейманов изглеждаше, че опозиционните групировки са навели глави, но започнаха сплетни в близкото обкръжение на президента. Плетяха се интрига след интрига, всеки смяташе, че не е получил достатъчно за проявената преданост. Започнаха вътрешни войни и вадене на компромати. Сега вече опасността отмина, но последиците от кризата все още са налице. Особено когато започна нефтената епопея, която може да стане щастието или нещастieto за моя народ. Уви, предават те само своите. Едва сега започнахме да разбираме тази истина. И президентът, както и вие, също търси на кого да се опре.

— Защо не се доверявате на хората, които провеждат разследването? — попитах аз.

— Не сме сигурни в тях — каза Самед. — Засега имаме само подозрения. Доста служители от прокуратурата са свързани с

полковник Сюлейманов, който в момента е извън страната.

— Но защо не ги уволните? Защо не се освободите от тях под някакъв благовиден предлог?

— Защо? — Самед сви рамене и най-сетне остави броеницата си. — По-рано постъпвахме точно така, но по този начин не можехме да наблюдаваме отблизо действията на нашите врагове. Нека работят. Нека мислят, че им вярват.

— Има един проблем — каза Солонин. — Вече доста хора знаят, че сме руснаци, например чистачката. Както и вашите телохранители...

Те се престориха, че не са чули нищо.

— И какво предлагате? — попита Самед.

— Трябва да сме сигурни в тях — рече Солонин.

— Моите хора вече неведнъж са имали възможност да ме предадат — отговори Самед. — Те са доказали верността си. Нали не съм ви разказвал за втория опит да бъда отвлечен? — обърна се той към мен.

— Не — кимнах аз. — Но вашите думи не са достатъчни за нас. Трябва да бъдем съвсем сигурни.

— Добре, двама от тях, двама от братята, загинаха. Разбирате ли?

— Техни братя? — погледна охраната Солонин.

— Да, техни братя — потвърди Самед. — Майка им е моя дойка. Това означава нещо, нали? Всички сме откърмени от една майка. Те воюваха достойно в Карабах под ръководството на полковник Сюлейманов, той ги награди, а после ги предаде. И те изхвърлиха ордени му! — В гласа му зазвъня обида заради неговите хора.

— Вярвам ви — кимна Витя, без да променя изражението на лицето си, но беше ясно, че тирадата на Самед му направи впечатление. — Мисля, че чистачката, която работи тук, няма да ни издаде. Но може да се изпусне пред когото не трябва.

— Искате ли да я махнем? — попита Самед.

— Точно така — кимна Витя.

— Ти в ред ли си? — възмутих се аз.

— Не се изразих точно — каза той. — Нека да я пратим там, където тя искаше да отиде. Говоря за град Коломна, край Москва. Там ще ѝ купите гарсонiera. И колкото по-бързо, толкова по-добре. Това е едно от нашите условия.

Самед не бързаше да отговори, гледаше изпитателно Витя, после тръсна глава.

— Страшни сте! — каза той като истински московчанин. — Смятайте, че вече е там. Това ли са всичките ви условия, или ще има и други?

— Ще видим — уклончиво отговори Витя. — Добре ще е да имаме кола.

— Тя вече чака пред хотела — рече Самед. — Ето ключовете.

Солонин влизаше в ролята на мой началник и личеше, че му харесва. Просто се радваше, че може малко да ме покомандва.

Самед се намръщи, размени поглед с момчетата си. Те кимнаха: ще бъде направено.

— Нали разбирате, вашите действия са абсолютно неформални, не трябва да има никакви контакти с официалното следствие. През нощта ще се постареем... — Самед погледна младежа, който стоеше най-близо до него — правилно ли съм разбрал, Махарам? През нощта ще се постареем да направим ксерокопия на документите от прокуратурата. Макар да съм сигурен, че само заличават следите.

— Поне малко информация — помолих аз. — В каква посока и по кое време се е движил братовчед ви? Кой е можел да знае маршрута му? Изобщо колко дни са минали оттогава?

— Не знам. — Самед сви кръглите си рамене. — По това време бях в Москва.

— Но нали ми разказвахте някакви подробности — напомних му аз.

— Да, да. Две деветки и бяло волво — спомни си той. — Но това са слухове. Общото впечатление е, че е станало на площад „Ахундов“.

— Още един въпрос — казах аз. — Може ли да ползваме услугите на лабораторията по криминалистика? Поне чрез вашия човек, който трябва да ми звънне утре. Новруз Али-заде, ако не греша...

Самед се замисли.

— Не мисля. По-точно не зная на кого може да се разчита там... Единственото, което мога да ви обещаю, е вашите материали да бъдат доставяни в Москва и възможно най-бързо да се изследват във вашите лаборатории срещу заплащане. По този въпрос още няма постигната договореност, но едва ли ще възникнат проблеми. Нещо друго?

— Чеченците — каза Солонин. — Чувал съм, че се чувствали добре у вас?

— И на мен не ми харесва — въздъхна Самед. — Но такава е реалността. Президентът не може да не се съобразява с общественото мнение. След като в Баку загинаха десетки мирни граждани при влизането на съветските войски, след помощта, която Русия оказва на сепаратистите в Карабах...

Гласът му трепереше от вълнение. Сега пред нас стоеше не милият азербайджански младеж, прекарал целия си живот в уютен апартамент на Арбат, а воин на Аллаха, очите му искряха от праведен гняв.

— Не се горещете — рече спокойно Витя. — Искях друго да попитам. На път за насам ми се наложи да предотвратя отвличането на самолет от група чеченци. Те много точно ме идентифицираха като руснак. Предполагам, че вече са на свобода. Не се съмнявам, че са тук, защото се бяха запътили към Баку. Какво ще стане, ако ме познаят? Единият от тях се казва Ибрахим Кадуев, едър мъж с дълга брада. Ако го срещна и той реши да се държи невъзпитано, непременно ще му я поскъся. Но това ще се отрази на прикритието ни.

— С една дума, доста следи водят към нас — казах аз. — И искаме да знаем дали съществува вариант за спешно оттегляне, в случай че бъдем разкрити.

— Дори не искам да мисля за това — въздъхна Самед и пак започна да трака броеницата. — Но въпросът е важен. Какво мога да направя за вас? Освен да ви оставя телохранителите си...

— Човек от моя ранг, който се движи без охрана, предизвиква подозрение — отговори Витя. — Затова господин Косецки ще ме придружава на приеми и делови срещи. Макар че има ситуации, когато бих искал да мина без него. Надявам се, че като мъж ще ме разберете.

— Тук има всякакви изкушения — въздъхна Самед и зърната на броеницата затракаха по-бързо. — Почти не останаха руски момичета, но има очарователни полурускини. И доколкото знам — той се спогледа със своите полубратя, — всичките са регистрирани в Държавна сигурност.

— Бих предпочел всички да са регистрирани в кожно-венерическия диспансер — изтърси Витя.

— В този хотел лесно могат да се намерят презервативи — пак въздъхна Самед.

Замълчахме за миг, обмисляйки откриващите се перспективи. Само това оставаше — да пипнем трипер в резултат на оперативно-следствените мероприятия. И да го занесем в Москва като подарък от слънчев Азербайджан.

5.

— Те са на гара Ховрино — съобщи по телефона Меркулов на Грязнов. — Следователите вече работят по случая. Композицията е преместена в глух коловоз. Иди и провери нещата сам. Това е лична молба.

— Костя, при цялото ми уважение — възропта Грязнов. — Какво общо имам аз? Някакви мошеници натоварили в цистерните пясък вместо бензин. Това не е мой проблем, разбери най-после!

— Сигурен съм, че има връзка със случая на Турецки в Баку — сухо отговори Меркулов.

— Поне известно ли е на кого са вагоните? — въздъхна Грязнов. — Наши? Не разбирам каква е връзката с Баку...

— Тази сутрин е бил убит генералният директор на една тюменска компания — отговори Меркулов.

— Чух, понякога гледам телевизия. Но това е в Тюмен. А аз, ако не си забравил, работя в московската криминална милиция.

— Слушай — започна да губи търпение Меркулов, — какъв е този твой навик да се дърпаш, без да изясниш всички обстоятелства по делото? Става въпрос за нефт, убийства и отвличания, нищо че тук не са отвлекли човек, а влакова композиция с бензин. И генералният директор е убит именно след историята с тази композиция. Искаш ли официално да ти възложи делото? Няма никакъв проблем. Смятай, че вече съм го направил.

— Да беше го казал веднага — измърмори Грязнов. — Значи историята с композицията не е от днес, така ли?

— Разбрах за нея преди два дни — отговори Меркулов. — Първо се е захванала районната прокуратура. След убийството на генералния директор се намесихме и ние.

— Искаш да кажеш, че така се опитват да прикрият следите? — попита Грязнов. — Струва ми се, че това не е първото такова дело, с което се нагърбвате.

— Не е първото — съгласи се Меркулов. — И се опасявам, че ще остане неразкрито, както и предното. А от убийството нишката води

към Каспийско море. Тези връзки не се изясниха веднага. Но когато се очерта нещо, помислих...

— Правилно си помислил! — прекъсна го Грязнов. — И забрави каквото ти наговорих преди малко. Турецки е сам, или почти сам, а ние сме толкова хора. Поне можем да си звъннем, да се срещнем след работа, да се отърсим с общи усилия от стреса...

— Това не е по моята част — сухо каза Меркулов и затвори телефона.

Грязнов стигна на гара Ховрино по тъмно. Колата се движеше трудно сред снежните преспи и задръствания, криволичейки из неосветените улици.

После с помощта на дежурния диспечер той излезе на някакъв осми коловоз, който стигаше до глух. Тук войничета с наметала разчистваха релсите, а техният командир, полупиян и разпасан, седеше в топлата будка и пиеше чай със стрелочничките в оранжеви жилетки.

— Следствената група е ей там — махна с ръка офицерът, без ни най-малко да се смуцава от полковника от милицията. В далечината, накъдето сочеше ръката му, тъмнееше стара тухлена постройка с няколко светещи прозореца. — Провеждат следствен експеримент, другарю полковник.

Жените се закискаха. На Грязнов му се стори, че му се подиграват.

Ако обръщаш внимание на всичко, каза си той на излизане от будката, за най-важното няма да ти останат нито сили, нито време.

Следователите и експертите — общо четирима души — допиваха слабия си чай и се топлеха около радиатора на парното.

Старшият на групата уморено погледна Грязнов.

— Какво да ви кажа? — сви рамене той. — Докато беше светло, разбрахме това-онова. На пръв поглед случаят не е нищо особено. Няколко местни апаши решили да си наляят туба бензин, а милицията ги хванала. Но тубата им била празна, както и самите цистерни. Всъщност те са пълни с пясък. Сложили са го да тежи сигурно, не виждам друго обяснение. При това във всички цистерни без изключение.

— Откъде са пристигнали? — попита Грязнов, като се опитваше да си стопли ръцете на радиатора.

— От Беларус, от нефтопреработвателния завод. По-точно от Мозир. А защо МУР се интересува от случая?

— По-точно Главна прокуратура — отговори Грязнов, като следеше как му наливат чай в емайлирано канче.

— Ами да, нали са убили генералния директор. Мислите ли, че има връзка?

— Щом вашето началство смята, че е щял да остане жив, ако не е била намерена композицията с пясък, те по-знаят. Геннадий, забравих как ви беше бащиното име, какво мислите по този въпрос?

— Алексеевич — напомни следователят от местната прокуратура. — Обикновена криминална история. Бандитите станаха твърде нагли заради безнаказаността у нас. Предполагам, че сега се опитват да си прикрият следите.

— Като убият директора? — попита Грязнов. — Нещо не ми се вярва. Макар че е възможно това да е била последната капка... Обикновено убиват онези, които прикриват далаверата.

Следователите мълчаха. Едни гледаха през прозореца, а останалите бяха вперили поглед в малкия черно-бял телевизор, където нещо мърдаше.

— Във всеки случай тук няма да открием нищо — наруши мълчанието Геннадий Алексеевич. — Трябва да се търси в счетоводните книги, в деловата кореспонденция или на митницата. Само не и тук.

— В Беларус — кимна Грязнов. — Искам да ви питам нещо: дали сте чували тази фирма да има някакви връзки с Азербайджан?

— Сега навсякъде се говори за чеченска следа — отговори Геннадий Алексеевич. — Дори и да няма, ще намерят, ако им потрябва. Ако я нямаше Чечня, щяха да я измислят. Много удобна република, всичко може да се стовари на нея.

— Не ме разбрахте — намръщи се Грязнов. — Питам ви за нефтените компании. В Тюмен, Баку. Може би сте чули каква връзка имат?

— Вече трети ден търсим някаква следа — повдигна рамене следователят. — И през цялото време очакваме кога някой ще вземе това дело. Може би вие ще го поемете? Ще ви го дадем с удоволствие.

— Защо при споменаването на думата „Азербайджан“ се сетихте за чеченците? — попита Грязнов, без да отговаря на въпроса му.

— Ивлев, генералният директор на компанията, за която е бил предназначен бензинът, е бил убит посред бял ден във входа на кооперацията, в която живеел. Цялото стълбище е било опръскано с кръв. Когато го вдигнали, главата му за малко да падне. Прерязали гърлото му от едното ухо до другото. По случая работи Тюменската прокуратура, а ние помагаме оттук, с каквото можем. Но двете дела трябва да бъдат свързани, в противен случай нищо няма да открие.

— Кога е станало? — попита Грязнов. — Открити ли са някакви улики?

— Там е работата, че Ивлев е бил убит два дни след като тук започнахме следствието и изпратихме телеграма до неговата компания в Тюмен. Няма кой знае какви улики, само отпечатък от голям номер маратонки...

— Прерязаното гърло също е улика, своеобразен почерк, мюсюлманска следа... — рече Грязнов. — Подказва къде да се търси. Не мислите ли?

— Мен ли питате? — подсмъркна следователят. — Всички въпроси са към Главна прокуратура. Обещаха да изпратят техни следователи да поемат случая, а дойдохте вие.

— Прибирайте се вкъщи — каза Грязнов. — Не, не се шегувам. Имате пълно право. Тук няма никакъв смисъл да се търсят отпечатъци. Внимателната финансова ревизия ще даде повече, отколкото огледът на вагоните. Вървете да почивате. Щом Главна прокуратура е взела делото и е възложила оперативната работа на московската криминална милиция, можете да почивате с чиста съвест. Оформете документите и забравете за случая. Какво гледате? Ще се позовете на мен. Така и така, полковник Грязнов от МУР пристигна и разгони всички по указание на Главна прокуратура.

— Вие ли сте Грязнов? — попита младежът, който досега мълчеше и се правеше, че гледа телевизия. — Онзи Грязнов?

— Какво значение има — намръщи се Грязнов. — Е да, аз съм.

След като остана сам, той спря телевизора, седна на освободилата се табуретка, затвори очи и се опита да се отпусне.

Някои неща вече бяха започнали да се изясняват: такива убийства бяха рядкост. Наемните убийци предпочитаха пистолетите

със заглушител. Професионалистите не измъчваха жертвите си, не се наслаждаваха на писъците им. Убийците са нагли естествено, но като прибавим и желанието да се насочи следствието към най-популярния сега тип убийци... Сякаш в обществото живее някаква потребност от глобален враг. По-рано всичко стоварваха на евреите. Но разбира се, не и убийствата във входовете, не и завладяването на пазарите, не и изнасилванията на малолетни или кражбите на коли...

А чеченците бяха друга работа, първокласни бандити, това трябваше да им се признае. Работеха близо до родината си, сигурни, че винаги има къде да се скрият, да оближат раните си, да си починат. И после се залавяха със стария занаят с нови сили.

Явно в случая някой се опитваше да стовари вината на кръвожадните чеченци. Но това беше само предположение...

Интересно как щеше да се опита да разреши тази загадка Турецки? Сигурно интуицията му щеше да проработи и в главата му незабавно щеше да светне червена лампичка: защо при съвременното техническо оборудване професионалните наемни убийци да използват ножове или кинжали?

Следователно някой трябваше да отиде на мястото на убийството в Тюмен и да се опита да намери отговора на този въпрос.

Съвпадението беше прекалено очевидно — директорът на нефтената компания беше убит, след като бе открита измамата с влаковата композиция. При това Меркулов недвусмислено намекваше за някаква връзка между жертвата и негови колеги от някога братската, но все така слънчева република... Дали да не изпрати там Володя Фрязин?

Володя е добър следовател, ще свърши работата. Навремето Турецки едва го пусна да отиде в милицията, искаше да остане, да продължат да работят заедно.

Грязнов стана, разходи се из стаята. Възрастната жена, седнала тихо в ъгъла, изплашено го гледаше. Сигурно чакаше кога ще престане да се размотава тук, за да заключи вратата и да се прибере вкъщи.

Време беше да си ходи, нямаше какво повече да прави тук. Но никак не му се излизаше навън в мократа виелица. Защо ли го гледаше така жената?

— Бавя ли ви? — попита Грязнов. — Извинявайте. Просто не ми се тръгва, времето е ужасно.

Тя погледна протритото му кожено палто и кимна. Наистина беше много студено. Самата тя си беше облякла няколко дебели блузи под старото палто.

— Искрах да ви питам нещо — започна тя и стана от табуретката. — Моят син вече шести месец е в Бутирския затвор... — Гласът ѝ потрепери, тя заплака и отново се отпусна на стола.

— Успокойте се — помоли я Грязнов и си погледна часовника. — Защо е в затвора?

Явно го беше помислила за някой голям началник, който може да ѝ помогне. Щеше да се наложи да ѝ обясни, че е сгрешила.

— Ами за нищо — изхълца жената. — Единственият ми син... И те не знаят защо го държат. Една вечер се посдърпали с някакъв мъж, оня бил пиян и Коля го блъснал настрани. Онзи паднал в някаква яма и нагълтал вода. Моят Коленка не е видял нищо, вече било тъмно, а той бързал да се прибере от техникума вкъщи. На сутринта го арестуваха, той го бил убил. В съда свидетелите казаха, че оня сам си е виновен, закачал се с Коля и той само го блъснал настрани. А не го е давил в ямата. И го пуснаха. После го взеха в казармата, командирът му ми пращаше благодарности. А онзи, удавеният, имал богати роднини и те обжалвали решението на съда. Върнаха делото за преразглеждане. И свидетелите вече започнаха да твърдят друго, че Коля го бил ритнал с крак и оня изгубил съзнание...

Тя разказваше бързо, задъхваше се от страх, че може да я прекъснат.

— Успокойте се — повтори Грязнов. — А вашият адвокат какво каза?

— Как да намеря толкова пари за адвокат? Нали искат три милиона! Нямам и какво да продам. Първият път му дадох всичко, а сега — пак същата песен, давай още повече! Цените, казва, се вдигнаха, представяте ли си? А Коля ми е единствен! Гледала съм го сама, израсна без баща, без баби и дядовци. Цялото си детство изкара болен и сега, като отида на свиждане, през цялото време кашля. Целият отслабнал, посинял, били го някакви войници от азиатските републики, дето са с него в една килия. Азербайджанци ли са, какви, те тормозели всички...

— Не знам какво да ви кажа — вдигна рамене Грязнов. — Не съм адвокат. Аз съм само милиционер, макар и полковник. Разбирате

ли?

— Да, да — кимна смирено жената и въздъхна. — Значи не е по вашата част, разбирам...

Грязнов се натъжи. Беззащитната жена се беше обърнала към него за помощ. На кого се беше клел да помага? Кому служеше въобще? Кой имаше пари в днешно време за адвокат? Тази жена и синът ѝ? Хубава работа, да го докарат направо от казармата, да възобновят делото, били са доста пъргави... Явно оня е бил важна птица. На кого ли му е притрябвал този пияница? На тяхно място обикновените хора щяха да въздъхнат с облекчение. Не, тук имаше нещо нередно.

— Добре — каза той и стана. — Скоро ще ходя в Бутирския затвор. Кажете ми името на сина ви и по кой член от закона е осъден, ако го помните.

— Аха, сега — засуети се тя, като се оглеждаше смутено наоколо. Дори започна да отваря чекмеджетата на счупената маса, за да намери лист и писалка.

— Аз ще ви дам — откъсна листче от бележника си Грязнов.

— Боже — изхлипа тя. — Поне да знам на кого да запаля свещичка... Чух фамилията, пък не зная малкото ви име.

— Не прибързвайте — възрази Грязнов. — Да не забравите телефона си. Ще отида, ще видя какво мога да направя и непременно ще ви се обадя. Как се казвате?

— Олга Кондратиевна.

— Вячеслав Иванович — подаде ръка той. — Ще направя всичко, което е по силите ми, не се безпокойте.

Късно вечерта позвъни на Меркулов:

— Костя, обаждам се за онова убийство в Тюмен, ти така и не каза как точно...

— За кое убийство питаш? — прекъсна го Меркулов.

— Да няма и второ? — изненада се Грязнов.

— Буквално преди няколко часа... Заместник-генералният директор на същата компания. Убит е във входа на жилището си в Москва.

— Прерязали са гърлото му? — поинтересува се Грязнов.

— Точно така — въздъхна Меркулов. — Кога са успели?! Просто не знам с кое да се заловя първо. Дали със случая в Тюмен или в

Москва...

— Прилича на ритуални убийства — каза Грязнов. — Какво ще кажеш?

— Или е работа на чеченците, или се опитват да я представят за такава — отговори Меркулов.

— Точно така — съгласи се Грязнов. — Докато Чечня е извън нашата юрисдикция, върху нея ще се стоварва какво ли не.

— Можеш ли да ми обясниш защо не живеят по хотелите? — попита Меркулов. — Никой няма да тръгне да ги напада на обществено място. Там е пълно с милиционери, хора от администрацията, навсякъде е светло. А те непременно искат да се пъхнат в своите кооперации с неосветени входове.

— Направи семинар с bankerите и бизнесмените на тази тема — предложи Грязнов. — Нали те са на мушката. Убийствата стават най-често в Москва, тук следите се прикриват лесно, а и има къде да се скрие престъпникът.

— Като че ли убийството в Тюмен е изключение — каза Меркулов.

— Искаш да кажеш, че са бързали много?

— Това вече не е за по телефона — отсече Меркулов.

— Крайно време е да си вземеш цифров — посъветва го Грязнов. — Между другото нямаш ли подръка някой добър адвокат? От ония, старите, дето не ламтят за пари и са готови да защитят човека?

— Какво си направил? — изненада се Меркулов. — Да не си блъснал някого с колата?

— Не е толкова просто — отговори Грязнов и се върна на предишната тема. — Не ти ли се струва, че с тези убийства някой се опитва да си реши кадровите проблеми? Иска да сложи на шефското място свой човек, но за целта първо трябва да ликвидира генералния директор и заместника му.

— Прекалено е плитко — не се съгласи Меркулов. — Макар че...

— Точно така — прекъсна го Грязнов. — От какво да се притесняват? Или да се страхуват? От Главна прокуратура ли? Колко пъти им се е разминавало...

— На мен ли го казваш?

— А на кого? Само на теб мога да го кажа. Твоят шеф няма да иска дори да ме изслуша. Не е зле да се понапънеш, да разровиш

старите дела, които не са приключили. Може да намериш някаква следа. Между другото, как се казва заместникът на Ивлев? Да не е Бригаднов?

— Той е — трепна Меркулов. — Познаваш ли го?

— Преди време имаше някаква история, в която беше набъркан и той... Та какво казваш за адвоката?

6.

Прелиствах копията на материалите по делото за отвличане на сина на президента и не спирах да ругая. Фасулска работа. Алекпер се е движил с брониран мерцедес, както и предполагах, и с трима телохранители, единият от тях е бил зад волана.

Какво е нашата лада в сравнение с такъв звяр като мерцедеса? Дори да е с цвят на мокра кокошка. Ще отхвъркне като билиардна топка от щека. А те спрели съвсем безропотно. И разбира се, свидетелите са се изпарили яко дим. По-точно казано, следователите не са успели да намерят нито един очевидец. А отвличането е станало посред бял ден. Познат проблем — по-опасно е да си свидетел, отколкото преуспяващ banker, точно както и у нас, в Русия. Какво можехме да направим? Да обявим свидетелите за издирване, както самите престъпници? Да ги докараме с белезници в участъка? Да намерим начин мълчанието да им се стори по-опасно отколкото даването на показания?

Ето такива мисли ми се въртяха в главата, докато преглеждах събраните материали по делото. Разбира се, трябваше да се грижим за свидетелите изключително внимателно. Толкова внимателно, колкото Витя Солонин се грижеше за ноктите си в този момент, за да влезе в ролята си на аристократ.

В хотелската стая бяхме трима. Освен мен и Витя, облечен с разкошен халат с пискюли, тук бе и един почти незабележим човек — Новруз Али-заде, обещаният ни от Самед доверен помощник. Той беше нисък здравеняк с дълбоки дръпнати очи, на неопределена възраст. За такива хора се казва, че минават двадесетте и са под петдесет. Поне не се набиваше много на очи, но въпреки това не беше хубаво, че дойде при нас в стаята посред бял ден. Може би смяташе, че по това време на денонощието наоколо няма да има свидетели?

— Накъде е бил тръгнал Алекпер? — попитах аз, като продължавах да прелиствам следствените документи и не скривах раздразнението си. — Тук не е казано нищо за това.

Новруз сви рамене и едва притвори очи.

— Значи никой не знае. А дали похитителите са били в течение за маршрута и времето на пристигането му? — попитах аз.

— По всичко личи, че са разполагали с необходимата им информация — кимна Новруз. — Бих казал, че обиколките му из града бяха публична тайна.

С крайчеца на окото си забелязах как Витя смаяно се втренчи в госта.

— И ще ни посветите ли в нея? — поинтересувах се аз.

— Алекпер често ходеше при красавицата Делара Амирова, когато мъжът ѝ беше на работа — обясни Новруз. — И целият град го знаеше. Всички съчувстваха на влюбените, а мъжът ѝ, служител във външното министерство, гледаше на това през пръсти, правеше се, че не знае нищо. Бащата на Алекпер беше забранил на сина си да се развежда с жена си заради Делара. Можеше да го направиш при съветската власт, казал му той, сега е късно. Ще се наложи да почакаш, докато отстъпя президентския пост другиму.

— У вас май мнозина съжеляват за падането на ненавистния режим в такава ситуация? — попита Солонин и остави на мира ноктите си.

— Доста са — отговори нашият гост. — Особено онези, които заради служебното си положение са принудени да се придържат към законите на Шериата. Мнозина смятат, че при отвличането Алекпер не се е съпротивлявал, защото е мислел, че го нападат роднини и приятели на мъжа на любовницата му. Искал е да се разбере с тях, да се споразумеят по някакъв начин, за да не се вдигне скандал. Но нещата се оказаха сериозни. Алекпер изчезна. И от всички най-много съжеляват Делара и мъжът ѝ.

— Той пък защо? — изненада се Солонин.

Новруз се усмихна леко и го погледна внимателно.

— Доста го потормозиха на разпитите. Не може да няма протокол за това при вас.

— А, да, Амиров — спомних си и прелистих материалите. — Ето го: „Уважаеми, можете ли да ни кажете в колко часа отидохте на работа вчера.“ Или преводът е лош, или разпитът е под всякаква критика — казах аз и отместих делото.

— Второто — уточни Новруз. — Напълно съм съгласен с вас. Аз самият съм работил през съветско време в криминалната милиция и

мисля, че е трябвало да го попита по друг начин: „Какво правихте, уважаеми, от два и половина до четири следобед?“ Макар и така да е ясно, че няма нищо общо с отвличането на президентския син. Той има отлично алиби.

Двамата с Витя се спогледахме. Самед не ни бе подвел. Слава богу, поне един човек тук разбираше нещо от нашата професия.

— След като съветската власт си „отиде“ от Азербайджан, тук се смениха двама президенти — обясни Новруз. — И всеки си поставяше като първа задача да разбие съдебната система, по-специално следствието. Сега няма на какво да се опрем. С това деликатно дело са се захванали некомпетентни и поради това продажни следователи, които само се чудят кой ще плати повече.

— А вие защо останахте верен на президента? — попитах аз. — Все пак той е бивш генерал от КГБ. А вие, както разбрах, не обичате много съветската власт.

— Него го избра народът — отговори сериозно Новруз. — Той поне разбира нещо от управление на държавата. Освен това не ламти за нещо повече от това, което има в момента. Затова ще се постараете да запази президентския пост за себе си, като работи за благо на страната, за да остане в паметта на хората с добро. В случая личните му интереси съвпадат с обществените. И именно поради това го подкрепям и аз. А иначе сте прав, ненавиждам съветския режим.

Направи ми впечатление, че стои притиснат с гръб до радиатора, сякаш се опитваше да се стопли. Якето му не беше подходящо за такава зима.

— Искате ли да минем в гостната? — казах аз. — Там може да запалим камината. Виждам, че още не можете да се стоплите. Да ви поръчам поне кафе?

— Това за камината е добра идея — кимна той. — Просто чудесна. Никога преди не съм влизал в такъв апартамент. А за кафето... по-добре недейте. Ще влезе сервитьорът и ще ме види. Тук всички се шпионират взаимно.

— Но все пак на идване някой ви е видял. Най-малкото администраторите и камериерките — каза Витя.

— Влязох като дежурен по поддръжката — обясни Новруз и вдигна от пода чантата си, вътре нещо издрънча. Извади гаечен ключ и голяма отвертка. — Тук непрекъснато нещо се поврежда, макар че

парното, трябва да признаем, работи добре. Не можете да си представите какъв студ е в Стария град, където живея. Няма достатъчно мазут и затова не отопляват всички сгради. Грижат се преди всичко за правителствените учреждения и хотелите с чужденци.

— Ако нефтът е тронът, тогава Баку е царицата върху този трон! — обади се Витя и аз го погледнах учудено.

— Да, точно така е казал Чърчил преди седемдесет години — съгласи се Новруз. — Или дори повече. Има прекалено много желаещи за царицата и в резултат тя може да замръзне, както си седи върху нефта. Ще повярвате ли, ако ви кажа, че внасяме мазут от Русия?

— Защо не? — свих рамене. — Щом ние внасяме жито от други страни, какво чудно има в това? Ще може ли да се срещнем с тази красавица Делара? Бих искал да видя дали наистина е толкова хубава и освен това да я попитаме това-онова.

— Ще я видите утре вечер — каза Новруз. — Ако не греша, канени сте на прием във френското посолство. Тя непременно ще бъде там с мъжа си.

Изненадах се. Не бях чувал нищо подобно. Макар че като телохранител не бях длъжен да зная всички намерения на шефа си.

— Не си ли навлязъл прекалено навътре в ролята си? — попитах Виктор.

— Още не — отвърна сухо той. — Ако споделям всяка информация с обслужващия си персонал, никога няма да му стана господар.

В това време Новруз разпалваше камината и даваше ухо на нашите заяждания с усмивка.

— Но сега вече знаеш за посещението в посолството — заяви Витя, като ме изгледа високомерно.

— Но не от вас, сър — спомних си обръщението на Грязнов към мен.

На Витя му хареса.

— Винаги се обръщайте така към мен — каза той. — Ще бъде от полза за работата. Тогава ще се почувствам член на съвета на директорите в международния концерн „Гълф“. А ти можеш да се вживееш в ролята на мое доверено лице и телохранител.

— Върви в конюшната и кажи да те нашибат с камшика, сър! — не издържах аз. — Или поне ни свари кафе.

Витя изломоти нещо, но безропотно взе мелничката и изсипа вътре кафето.

— Кой ще ни представи? — обърнах се аз към Новруз.

— В началото всичко ще бъде по протокол — отговори той. — После, като си пийнат, става по-спокойно. Делара знае руски, майка ѝ е рускиня. Тя с удоволствие би разговаряла с вас на майчиния ѝ език, но за съжаление ще се наложи да общувате на английски.

— Ще бъде и руският посланик — намеси се Витя. — Той ще ме представи. А пък после, ако тя прояви интерес към теб, ще ви запозная.

— Ами ако там неочаквано се намери човек, който познава по физиономия всички членове на съвета на директорите? — попитах аз.

— Самед е изучил подробно този въпрос — отговори Новруз. — Постарал се е да вземе всичко под внимание. На приема ще бъдат главно дипломати и дейци на изкуството. Евентуално ще дойдат и неколцина банкери, но откъде ще знаят нещо за вас?

— Още не сте казали по какъв случай е приемът. Не е ли малко рано за Деня на падането на Бастилията.

— Рожденият ден на посланика — поясни Новруз. — Тук светският живот е еднообразен и затова елитът постоянно търси случаи, за да се развлича.

— Значи ще има хубави жени — добави Солонин.

— Ще престанете да ги забелязвате, когато видите Делара — усмихна се Новруз...

Вечерта Солонин беше неузнаваем. Фракът му стоеше като излят. Макар че може би беше смокинг. Винаги ги бъркам. Моите одежди бяха по-скромни. Без коприна и бяла папийонка. Но въобще не изглеждах зле, Новруз се беше постарал. Явно шефът му, Самед, бе предвидил всичко, преди да замине за Москва.

Вече се канехме да излизаме, когато телефонът иззвъня. Витя го погледна със съмнение. По звъненето приличаше на международен разговор. Кой ли можеше да е?

Взех апарата от ръцете му и с радост чух гласа на Меркулов.

— Още ли не сте тръгнали към френското посолство? — попита той.

— От вратата ни връщаш — отговорих аз.

Витя деликатно се дръпна настрана. Не го засягаха прокурорските работи. Макар че кой знае къде свършваха те и започваха неговите собствени.

— Току-що се обади Редуей — каза Костя. — Кой знае защо не е могъл да се свърже с вас. Интересува се дали на приема ще бъде шейх Джамил ибн Фатали от Арабските емирства, с кого ще разговаря и за какво. Разбра ли?

Тази задача не беше за мен, а за Солонин. Той можеше да направи чудеса със своята всемогъща техника за подслушване на чужди разговори.

— Слава дърпа слушалката, иска да ти предаде нещо — каза Костя.

— Саша! — завика радостно Слава. — Здравей, скъпи приятелю! Пий предпазливо там без мен! Техният мартел е коварно нещо. Имам една задача за теб. Опитай се да откриеш нашите земляци — братята Русих, разбра ли ме? Казват, че били в Баку, някъде при вас. Разбери с кого пият, с кого се срещат. Сигурно си ги чувал, наричат ги „нефтените крале“. Преди са се занимавали с редки метали. Разбра ли?

— А според теб как ще ги позная?

— Е как може да се познае един руснак далеч от родината? — попита той. — Аз ли да те уча, Саша! Мисля, че тия са от нашия контингент. Засега не съм сигурен, но нещо ме човърка.

А на мен нещо ми подсказваше, че Слава е пийнал. Но много добре знаех, че в такива моменти говореше напълно смислено, сякаш получаваше прозрение свише.

— Навсякъде ходят заедно, не водят телохранители — продължаваше Слава. — По-големият, Костя, е с плешиво теме, но отзад си е пуснал опашка. Опитай се да събереш колкото се може повече сведения за тях, чуваш ли?

— Тук са се събрали всякакви отрепки от цял свят — казах аз и хвърлих слушалката в ръката на Витя. — Самед беше прав. Няма да оставят никого на мира. Но така е по-интересно, нали?

7.

Алекпер, синът на президента на Азербайджан, лежеше на топлия пясък на плажа в Акапулко и гледаше през тъмните си очила изгряващото слънце. Още не можеше да повярва на случилото се. Толкова бързо го хванаха, биха му някакъв наркотик, доста по-силен от този, с който беше свикнал през студентските години, и го натовариха на самолета.

И ето че беше тук, в Акапулко. В далечно Мексико, за което някога можеше само да мечтае. Струваше му се, че похитителите му са знаели неговото заветно желание да си почине и развлече малко от другата страна на Атлантическия океан и като са разработвали плана си, са го взели под внимание.

На кого беше разказвал желанието си? Само на Делара. Но тя не би го предала никога. На кого още? На баща си, след оня откровен разговор...

Баща му твърдеше, че е крайно време да се захване с някаква работа, не бивало да продължава да живее така. Всички в града говорели само за похожденията му, трябвало да се опита да забрави Делара.

Как можеше да я забрави, щом и сега беше пред очите му: любуваше се на усмивката ѝ, усещаше допира на гърдите ѝ. Не му трябваше кариера, нито красотите на Акапулко, ако тя не беше с него.

И похитителите му все повтаряха едно и също, като че ли се бяха наговорили с баща му: „Зарежи всичко и забрави миналото! Виж какви момичета има тук!“ Не че не бяха прави, момичетата тук бяха страшно красиви, а и никога не му отказваха. Дори твърде лесно се съгласяваха. Липсваше им гордостта и нежността на Делара, нейното обаяние... Нямаше да стане от него добър държавник, както мечтаеше баща му. Както и от Рахим, по-малкия му брат.

Друга среда, друго възпитание... Само Самед, вторият му братовчед по бащина линия, все още се интересуваше от политиката. И, изглежда, имаше желание за това. Именно Самед трябваше да отвлекат, с него да преговарят и да шантажират. От Алекпер нямаше да

имат никаква полза. Само да не им хрумнеше да отвлекат Делара. Това щеше да му подейства по-силно и да го направи много по-сговорчив. И като че ли те вече започваха да го разбират. Нали всяка вечер до късно един след друг го уговарят, заканват се, заплашват. Истински идиоти! Не могат да разберат, че може да я обича толкова силно, въпреки че е омъжена.

Мечтаеше за нея, чуваше гласа ѝ, докато се правеше, че слуша тях. А тези прости руски младежи, едва завършили навремето ПТУ^[1], не разбираха нищо. Единственото, което знаеха, беше, че всичко на този свят е аванта, твое е само това, което вземеш със сила. Било банка, било опърничава госпожица, било синът на президента на суверенна страна.

Те твърдяха, че всичко тук, в Русия, а и от другата страна на Урал вече е завладяно от тях, отдавна купено. И, изглежда, в думите им имаше нещо вярно. Хората от заливчето, от местните вили, ресторанчета и спортни клубове, да не говорим за спасителната станция с моторните лодки, делтапланерите и парапланерите, са ги зяпнали в устата. Но по-скоро изплашено, отколкото раболепно. Тези младежи, родени някъде в околностите на Свердловск, прекарвали детството си в комунални квартири в покрайнините, в един прекрасен ден са видели света в цялото му пъстро многообразие и не толкова са купили хората, а по-скоро са ги наплашили. Не е ли бил решаващ същият този стимул и за бедните сицилиански момчета, пристигнали навремето на Брайтън Бийч? Ако пожелаеш, можеш да вземеш всичко на този свят, което поискаш, стига да се възправиш с ясното съзнание, че няма какво да губиш, срещу онези, които имат какво да загубят.

— Слушай, Алик — рече лениво легналият до него втори телохранител на име Серьога. — Ами ако докараме тук твоята мадама? Казват, че била по-стара от теб, вярно ли е?

Алекпер не отговори. Щяха да я докарат за едното нищо. Щяха да я хванат, да я измъчат, да я натъпчат в багажника... А тя беше с болно сърце, нямаше да издържи...

— Тогава няма да има разговор — отвърна Алекпер.

— То и сега няма — изправи се на лакти Андрей, другият пазач.

— Серьога, ти измисли всичко това. Да я докараме тук, щом се обичат толкова. Ти поне виждал ли си я?

— Аха — прозя се Сергей. — Нали е актриса, виждал съм я на плакатите. Екстра фигура. Как е в оная работа, а? — мушна Алекпер в реброто. — Оня нейният старец от министерството не става, нали? Знаеш ли как казват по нашия край: ножчето ти е възмалко за такъв хляб. Не казвам за теб, твоето е таман, казах за мъжа й.

— Престани — сряза го Андрей. — Значи не искаш да я доведем, а? Само че часовникът си върви. Колко време ни остава, за да го убедим?

— Четири дни — отвърна Серьога и се обърна по гръб.

Местните жители бяха престанали да се учудват на загадъчните руснаци, легнали на плажа от сутрин до вечер. Ако не се прибираха вечер с по някое ново момиче, щяха да помислят, че тримата са обратни, нещо като любовен триъгълник, в който двамата светлокоси спорят за третия, чернокосия. Но дори и най-любопитните не се опитваха да ги приближат, познаваха свирепия им нрав и само се чудеха за какво ли си говореха, какво толкова убеждават симпатичния и толкова тъжен младеж с тъмна къдрава коса.

— Четири... — повтори Андрей. — Слушай, Алик, разкажи ни за баща си. За него съм слушал толкова много истории, как щял да въведе ред с Андропов. Но не станало, не му позволили. А сега и в родния си Азербайджан не може да се справи. В Карабах арменците ви гонеха като... Бил ли си там?

— Не — поклати глава Алекпер.

— Ами да, нали е син на президента — въздъхна Серьога. — Моят баща да беше президент...

— Тогава щяхте да си размените местата — засмя се Андрей.

— Той щеше да ти разкаже играта.

— Ще се наложи да прибегнем към по-убедителни средства — обади се Серьога. — Ще те заведем в планината, там си имаме една колиба. Тъкмо за такива работи. Колкото и да крещиш, никой няма да те чуе. Там е и уредът ни за мъчения, испански ботуш са му викали едно време. Чувал ли си за него? Точно за такива като теб. След два дни ще го пробваш. Преди това ще седнем в ресторанчето, ще пием текила, ще попеем и поиграем, а на сутринта ще те откараме с джипа в колибата. Знаеш ли какъв е въздухът там? Тишина.

— Още не сте ми казали за кого работите — глухо пророни Алекпер.

— Какво значение има това за теб? — измърмори Серьога. — За този, за когото трябва.

— Да ти кажа честно, и ние не знаем — каза Андрей. — Понякога, като се замисля, ме заболява главата. Викаш си: край, това вече е господарят, а то — не бил той, и той коленичил пред някого. Така че по-добре да не питаме много. Не разбирам какво не ти харесва тук? Нали отиде на мечтаното ти място, и то за наша сметка. Почина си, събра сили, като в пионерски лагер. Но нали за това трябва да се плаща.

— Мога да ви излъжа — прекъсна го Алекпер. — Ще излъжа, ще се върнем и баща ми ще ми осигури охрана, никой няма да посмее да ме наближи. За какво ви е моето съгласие?

— Пак запя старата песен — поклати глава Серьога. — Колко пъти да ти обяснявам? Татенцето ще ти прати охрана, а ние ще му организираме всенароден протест, който лесно ще премине в дворецов преврат. Не знаеш ли как се правят тия работи?

— А вие правили ли сте вече? — попита Алекпер.

Телохранилите се усмихнаха.

— Е, точно ние не. Да не мислиш, че е трудно да се намери някой военен, който е бил пренебрегнат при раздаване на наградите? Ние сме нищо, лайно! Но има други, които никога не сме виждали лично, макар да изпълняваме заповедите им. — Серьога намигна на Андрей. — И те ще дадат заповед да се възобнови настъплението в Карабах. Арменците откога искат да им пратим танкове. Който има пари, той прави политиката. Татенцето не ти ли е обяснило?

Към тях се задаваше момиче на около четиринайсет-петнайсет години, което гледаше възторжено Сергей.

— Сиерьожа — прошепна тя. — Вчера ми обеща...

— Щом съм обещал, значи ще го направя. Запознайте се, Кончита.

Сергей стана. Нисък, с криви крака, с пъстри шорти, с половин глава под момичето, което го гледаше с плахо обожание.

— Виждаш ли как говорят по нашенски? — обърна се към Алекпер той. — Аз ще отида, наблизко е. После ще си продължим разговора. До обед има още време.

— Ама ти какво си й обещал? — попита Андрей, без да сваля очи от момичето.

— Бебе — отговори тя, като за миг свали очи от божеството си.

— При мен ще стане по-добре! — оживи се Андрей. — Видя ли близначетата на Раquel? Едното е мое, другото — негово. Първото е мое!

Кончита се засмя, запристъпва смутено от крак на крак.

— Видя ли я каква е! — погледна Алекпер Сергей. — Може ли да се сравни с твоята бабичка? Казват, че била с десет години по-голяма от теб.

Алекпер не можеше да свали очи от Кончита. Беше много красива, със свенлива руменина на смуглото личице, сведени трепкащи клепачи и великолепни гърди, почти като на голяма жена.

— А пък той е още по-хубав — рече Андрей и показа Алекпер на Кончита. — Той е син на президента, разбираш ли? Той ще ти направи мучачо...

Кончита бавно премести погледа си върху Алекпер и поклати глава.

— Искam от Сиеръожа. Искam очите на моя син да бъдат сини като небето — каза тя.

Сергей наистина имаше небесносини очи.

— Тя не те иска, но това е поправимо — рече Андрей на Алекпер. — Ако я помолим, ще промени решението си. Виждам, че вече си забравил артистката. И правилно. Къде ще се мери твоята старица с тия красавици? И какво решаваш? Знаеш условието.

Алекпер отмести поглед от момичето. Кога ли бяха успели да научат всички на руски. Бяха щедри и посвоему справедливи, но и жестоки. Съвсем скоро момичето, барманите и камериерките щяха да се сблъскат с тази страна от характера им. Алекпер си спомни очите на Делара. Нямахше да я предаде. Нямахше да я забрави.

Отхвърли предложението на Андрей с едно поклащане на главата. Не, нямахше да предаде баща си, който му натресе поста директор на най-голямата нефтодобивна компания в страната, нито братята си, нямахше да предаде любимата си.

Сергей и Андрей се спогледаха. Двамата се разбираха без думи.

— Стига сме протакали — каза тихо Сергей, като сложи господарски ръката си върху рамото на момичето. — Като се наобядваме, ще го закараме... — махна с ръка към зелените планини.

Кончита погледна тъжно Алекпер, явно беше доловила нещо. Гледаше го все едно беше кокошка, която се канят да заколят.

Алекпер стана от пясъка. Беше по-висок и по-строен от пазачите си въпреки четиридесетте си години. Лицето му беше красиво, одухотворено, имаше черни очи и момичешки устни. Като го разгледа, Кончита дори незабележимо въздъхна. Но не, все пак децата ѝ трябваше да са от „Сиеръожа“, за да може очите им да бъдат като небето...

Алекпер и Андрей гледаха как двойката зави към едно бунгало, покрито с широките листа на огромните палми.

— Завиждаш ли? — попита Андрей. — Само че аз на твое място сега щях да се тревожа за нещо друго... Глупак си ти, глупак, не мислиш за себе си.

И пак легна по гръб на пясъка, като скри лицето си с широко сомбреро.

— Ще отида да се изкъпя — каза Алекпер, като гледаше загорялата адамова ябълка на Андрей, под която се виждаше малък бял белег.

— Върви, само не влизай много навътре — обади се лениво оня, без да си отваря очите. — Че какъвто си плувец...

Алекпер се вгледа внимателно в шията му — сега толкова беззащитна, с едва пулсираща вена. После погледна към почиващите. Половината бяха руснаци. И почти всички дремеха, опънали се под слънцето. Никой на никого не обръщаше внимание. Кончита, която беше привлякла всеобщото внимание, си замина и над плажа отново се възцари скуката.

Пясъкът поскърцваше под босите крака на Алекпер. Андрей спеше с леко отворена уста и разперени ръце. Алекпер се приближи и с голата си пета нанесе рязък удар по адамовата му ябълка. Бързо и решително пренесе цялата тежест на тялото си върху петата. Чу се кратко неразбираемо мучене. Алекпер видя облещените очи, след това се чу тихо хъркане. Няколко курортисти надигнаха глави и погледнаха към тях, но не забелязаха нищо тревожно, понеже Алекпер вече беше махнал петата си от гърлото на мъртвия младеж. Хората наоколо видяха само как грижливо оправя падналото сомбреро на легналия и без да бърза тръгва към водата.

Сега най-важно беше да не привлече вниманието на околните върху себе си. Изкушаваше се да наеме моторница и по най-бързия начин да изчезне оттук. Предполагаше, че двамата руснаци са забранили на пазача на лодките да му дава моторницата, а тукашните мексиканци бяха готови на всичко за богатите си клиенти. Значи трябваше да мине през съблекалнята да вземе пари. А освен това шумът от мотора щеше да предизвика любопитни погледи от страна на почиващите: кой се разхожда в тая горещина.

Алекпер не беше добър плувец, но щеше да направи всичко по силите си. Ако плуваше покрай брега, щеше да излезе отсреща, където имаше друго заливче и според слуховете свършваше сферата на влияние на „новите руснаци“. Там почиваха германци и американци.

Колко ли щеше да издържи във водата? По-точно, колко ли щяха да отсъстват Серьога и Кончита? Те бяха млади, можеха да се забавляват доста дълго.

Алекпер плуваше покрай брега, макар по този начин пътят му да се удължаваше. Страхуваше се да не изгуби съзнание от топлинен удар и да потъне. В главата му шумеше, от време на време я потапяше във водата, опитваше се да я охлади, но водата беше топла и той плуваше почти в унес, без да вижда нещо, без да чува, стараяше се да пести силите си.

Не видя как на брега се вдигна суматоха. Някой бе открил трупа на Андрей и сега всички тичаха, търсеха приятеля му, току-що влязъл във водата. Серьога се измъкна от горещите обятия на Кончита, щом чу шума отвън, излезе на брега и заповяда да пуснат моторницата.

Алекпер чу шума на моторницата и реши, че е по-добре да умре веднага, вместо отново да бъде заловен. Но после желанието да живее победи в него страха пред разправата.

Излезе на брега и се скри в бодливите храсти. Слънцето изгаряше тила му, в кожата му безмилостно се забиваха бодли, той плачеше от болка, стискаше устни и се стараяше да не гледа към морето, където продължаваше търсенето му.

Гмуркаха се леководолази, тъмните им подводни костюми блестяха на слънцето, а Серьога тичаше като обезумял по плажа и крещеше заповеди.

Алекпер остана в скривалището си до падането на нощта. Изчака да се покаже луната и отново влезе във водата. Сега морето леко

пощипваше изгорялата от слънцето кожа и приятно го разхлаждаше.

Със сетни сили зави зад носа и видя светлините на брега. Този залив беше съвсем малък, по време на прилив водата в него се вдигаше едновременно навсякъде и точно по същия начин спадаше. Хората на брега го забелязаха.

— Аз съм син на президент — говореше Алекпер, губейки съзнание. — Обадете се на баща ми... — Повтаряше го на руски, на английски, на азербайджански. — Отвлякоха ме, аз избягах...

Малко след това започна да бълнува. На сутринта дойде на себе си и помоли да го закарат в посолството. Изпратиха го с вертолет в руското посолство, което представляваше и република Азербайджан. Алекпер имаше треска, изгарянията го боляха ужасно, но искаше само едно: час по-скоро да го изпратят в Баку, при баща му.

[1] Професионално техническо училище. — Б.пр. ↑

— Мерцедес 500, син, номер... — монотонно говореше началникът на служба „Охрана“, който водеше наблюдение от срещуположната къща. — Слязоха трима души.

— Дойде Солоха — констатира удовлетворено домакинът. — Нека им вземат оръжието, а после ги пуснете.

— Мерцедес 600, черен на цвят, номер...

— Нима Бучило си е сменил кадилака? — учуди се домакинът, като гледаше с далекогледа слизащите от колата. — А се кълнеше, че...

— Откъде го намери? — прекъсна го дошлият по-рано Томилин, генералният директор на „Регионнефтгаз“, и посочи далекогледа — старинен, украсен с инкрустация от слонова кост.

— В антиквариата — отговори уклончиво домакинът. — Защо питаш?

— Виждал съм го по-рано някъде — отговори Томилин и запрати в устата си една маслина, пълна с аншоа. — Само не мога да си спомня къде.

— Мога да ти го отстъпя — каза домакинът и отлепи окото си от окуляра.

— Не ми трябва.

— Вземи го. Няма да ти искам много. Подписваш в „Транснефт“ договора за двеста хиляди тона и далекогледът е твой.

— Мерцедес 500, червен, номер... — пак се чу гласът от високоговорителя. — Мъж и жена.

— Скуратов с новата си любовница — насочи далекогледа домакинът към двора. — Отдавна обещава да я покаже. Казва, че я бил хванал в „Златния палат“. Направо от подиума я взел, когато си събувала гащичките... Слушай, Томилин, а къде е твоята Елена? Защо не я доведе в Москва? Нали се бяхме разбрали, че няма да я криеш?

— Тя не обича да идва в Москва — отговори Томилин и на лицето му изби червенина.

— А не те ли е страх, а? Млада, хубава, непрекъснато сама. Или си пратил някой да я следи? Артьом, който сега работи в стопанството,

ми разказваше...

— Не се занимавам с такива работи — отвърна мрачно Томилин. — Всички ли пристигнаха? Гоша, трябва да си поговорим с теб.

— Не бързай — спря го домакинът. — Има време, ще поговорим. Ще обясниш защо криеш от нас Хубавата Елена... Ето, виждаш ли, Конопльов пристигна, Олег. Сега ще те запозная.

Новият генерален директор на „Сургутнефтегаз“. Моля да го приемете сред вас.

— Оня, който е на мястото на Ивлев ли? — попита Томилин.

— И на мястото на Бригаднов... Бог да го прости! — бързо се прекръсти Гоша. — Как се е съгласил да заеме мястото им! Ти например щеше ли да приемеш? Между другото, адаши сте. И не се мръщи. Не е сред членовете на директорския съвет. Не го помниш... А искаш да си спомниш нещо за моя далекоглед...

— Но аз наистина съм го виждал някъде по-рано — сви рамене Томилин.

— Не може да си го виждал! — повиши глас Гоша. — Какво си се зайл с тоя далекоглед! Ако искаш да знаеш, през него е гледал самият адмирал Нелсън с едното си око. А другото са му го извадили французите.

Томилин обърна внимание, че насъбралите се гости притихнаха, жените престанаха да хихикат, сервитьорите — да разливат шампанското.

— А ти какво се пениш? — отговори Томилин. — Може да съм видял имитация.

— Не, Олег, не си — ласкаво се усмихна домакинът и го прегърна през раменете. — Не си виждал имитация. Грешиш. Сторило ти се е.

— Така да е — съгласи се Томилин и се опита с едно движение да свали ръката му от рамото си. Но Гоша изведнъж го дръпна към себе си.

— Ох, обичам те аз тебе, правдотърсачо! Имам такава слабост, разбери! Моята Зойка започна да събира антикварни предмети и аз се увлякох. Всичко е само единични бройки, в единствен екземпляр! Зоя, вярно ли казвам?

Жената на домакина кимна снизходително и се усмихна леко. Тя разговаряше с дамите около масата, вече отрупана с мезета.

Томилин лапна нова маслина и веднага срещна погледа ѝ. Тя укорително поклати глава.

„Знам, че е най-добре да не се разправям с него — помисли Томилин. — Но наистина съм го виждал някъде. При подобни обстоятелства... Само не разбирам защо трябва заради това да се нервничи. Гоша се държи странно.“

— Чакаме ли още някого? — попита пристигналият след всички Конопльов, като разтърсваше със замислен вид ръката на Гоша и надзърташе в очите му.

По споглеждането на гостите Томилин разбра, че тук никой не познаваше Конопльов. За първи път го виждаха. Обикновено ръководните кадри от бранша отдавна се познаваха помежду си.

Почти всички израснаха и се изпожениха в Сибир. Там следяха кариерата на всеки един, като ту си помагаша, ту си слагаха крак. Не допускаха чужди в сплотения си кръг. Отбягваха ги.

В Москва поддържаха само своите, успяха да извоюват в ресорното министерство да бъдат назначавани само свои хора, като пренебрегваха московските чиновници. И никой не смееше да им противоречи. Русия гледаше в устата благодетелите си, които ѝ осигуряваха основното перо в износа.

Затова непознатият Конопльов бе посрещнат предпазливо. Убитите Ивлев и Бригаднов бяха свои хора, тюменци. Този — ще го видим какъв е. Ясно е, че е човек на домакина, но това още не значи, че ще стане свой за всички присъстващи. Тук не обичаха парвенютата.

Домакинът почувства това. Той вече беше пиян, но погледът му зорко следеше гостите. Само да посмееха да противоречат.

— Зоя, заведи жените в другата стая, тук ще има мъжки разговор — каза той и удари с юмрук по масата. По пъстрата покривка се разля кафяв сос.

Жените излязоха от хола след домакинята, като оглеждаха бързо мъжете си.

— Искам да ви запозная! — Домакинът махна с татуираната си ръка с къси пръсти. — Олег Конопльов! Мой приятел. Моля да го приемете като свой! И ви моля с добро. Разбрахте ли ме?

Гостите мълчаха. Отместиха очи от свирепия поглед на домакина.

— Не сме се разбирали така — каза високо Томилин. — Ти, Гоша, пак започна старите работи. Сменяш кадрите, не питаш никого. Поне посъветва ли се с някого?

— Ас кого да се съветвам? — присви очи домакинът. — Всички вие сте ей тука! — Той сви юмрука си и го изпъна към Томилин.

— Ивлев беше мой приятел — отбеляза Томилин, като огледа присъстващите, за да намери съюзници. Но засега не се виждаха такива.

Какво е станало... По-рано да не закачиш някого, всеки можеше да се защити, всеки риташе срещу ръжена само с едното си голо самолюбие.

— Виждаш ли, мълчат! — каза тържествуващо Гоша. — Гледат кой ще спечели. Да се присъединят към него. А иначе мислиш ли, че той — пръстът на домакина се допря до най-близкия гост — ще те подкрепи? Та той има апартамент в Тюмен за седемстотин хиляди долара и в Москва за петстотин! А е само чиновник в министерство. Със заплата от милион и половина.

— Гоша, престани — намръщи се „чиновникът“. — Докога? Щом си пийнеш, веднага започваш да изреждаш благодеянията си. Всичко помним! И знаем, че трябва да се държим заедно... Не разбирам защо трябва да ни натякваш...

— Той също не разбира. — Гоша притисна ръце до гърдите си. — Вие обяснете, щом аз не мога. Какво се е лепнал днес Томилин за мен? Да не би аз да съм ликвидирал приятелите ни Ивлев и Бригаднов?

— Не е важно кой ги е убил, по-важно е кой е поръчал — изрече Томилин в настъпилата тишина.

— Ти ли ми казваш това? — обърна се рязко към него Гоша.

— Ти имаш алиби — усмихна се Томилин. — Желязно. Непробиваемо. Само че не разбирам защо му е на един порядъчен човек толкова здраво алиби.

— Бях на Бахамите... — Гласът на Гоша трепна, в ъгълчето на окото му се показа сълза. — Знаеш ли какво ми беше? Щом научих, зарязах всичко и айде тук! Обичах Коля Ивлев и Стъопа Бригаднов като братя!

— Ивлев се казваше Стъопа — обади се Томилин. — Само че не си на разпит, а аз не съм прокурор. Стига театър... Всеки път едно и

също. По-добре кажи, защо ни събра? И защо го няма твоя шеф Кондратиев?

— Лъоха не може да дойде — отговори Гоша, като не свалеше бесния си поглед от опърничавия гост. — Има съвещание в Министерския съвет. Беше наредено да присъства... Не, ти по-добре кажи, откъде се взе такъв? Или сме те оставили без внимание? Не сме ти купили апартамент в Москва?

— Като на покойните Стъопа и Коля? — усмихна се Томилин.

— На мен и в „Метропол“ ми е добре. Спокойно е. Портиерът ми отваря вратата. В асансьора с мен се качва пиколото, а не някой бандит...

— Стига! — плесна с ръце Гоша. — А кой ти издейства договора за доставка по стоковия кредит за прибиране на реколтата? Даде бензин на колхозниците, а къде са нафтата, маслото? Къде ги продаде, а? Освободи се от данъци, изпълни заявката, а доходите ги скри? И аз мълча. И Лъоха Кондратиев мълчи. И прокуратурата ще мълчи. А знаеш ли какво ми костваше това?

— Много добре знаеш, че тази операция не я измислих аз — отговори Томилин. — Ако трябва да бъдем честни, по това време генерален директор беше Прибоев. Точно затова го притиснаха до стената. Само и само да се махне. Та да сложиш на мястото му бившия си съученик... Така че, Гоша, няма смисъл да ми разиграваш театър. Всички знаем, че сме свързани с теб.

— Престани вече! Пак ли започваш... — обади се някои по смели гости. — Било, каквото било. Трябва да се живее и занаят. Защо да се ровим...

Гоша ги гледаше с присвити очи. После надигна бутилката с френския коняк, огледа ги и започна да пие, докато не я изпразни.

— Така се пие по нашенски! — облекчено потриваха ръце гостите, възприели това като сигнал за началото на пиршеството.

— Защо ни събра? — отново попита Томилин, като сложи ръката си на рамото на Гоша. — Самолюбието ти ли се обади? Отдавна не си потушавал бунт на кораба? Ако искаш да знаеш, повечето бунтове възникват, когато започват да ги потушават там, където ги няма. Ти си нашият благодетел, не сме забравили. Какво повече искаш?

— Трябва да си поговорим — миряса най-сетне домакинът. — Моля всички да седнат. Първо ще поговорим на трезви глави, после ще

пием и ще продължим. И ще видим какво ще се получи в крайна сметка.

— И така си готов — тихо каза Томилин.

— Пак ли! — удари с юмрук по масата домакинът.

— Добре де, Олег, наистина спри... — обадиха се гостите. — Гоша без пиене не може, трябва му допинг за сериозния разговор...

— Какво се е случило? — попита „чиновникът“, когато настъпи тишина. — По очите ти виждам, Гоша, страдаш много, когато загубим някого... Този път кого?

— Андрюха — въздъхна Гоша. — Направо на плажа. Заспал на слънцето. И му извили врата. Дори не се събудил, горкият...

— На какъв плаж? — плахо попита някой от недосетливите. — Нали е зима.

Не му обърнаха внимание. Тук е зима, след няколко часа със самолета — лято, зной и плаж с полуголи момичета.

— Кой? — попита „чиновникът“.

— Не е важно... — въздъхна Гоша. — Който и да е. Няма да ми избяга.

— За друго питам — настоя „чиновникът“. — Този Андрюха кой е? Някой приятел?

— Що не млъкнеш? — закрепця Гоша. — Какво ми ровиш из душата с идиотските си въпроси? Олег, я му обясни кой беше за нас моят най-добър приятел Андрюха, защото аз не мога повече! — Гоша избърса сълезата.

— Аз също не знам какъв ти се падаше. — Томилин сви рамене.

— От онези, новите от Урал ли беше?

— А казваш, че не си знаел — махна с ръка Гоша и пак въздъхна.

— Можеш ли да обясниш свястно? — попита Томилин. — Какво и как? На какъв плаж? И за това ли ни събра?

— Не. Исках да се посъветвам. — Гоша се изсекна шумно. — Уж сме все свои хора... — Той огледа седналите отзад бодигардове.

— А вие, момчета, защо сте още тук? За вас е сервирано в съседната стая. — Той изчака, докато младежите с широки рамене и бичи вратове, истински „четирикраки гардероби“, станаха мълчаливо и излязоха от хола.

— Направо са създали нова порода — рече Гоша. — Московска улична подобрена... Сега по същество, както вярно забеляза моят

последен останал жив приятел Олег, когото все още търпя...

Гостите се засмяха нервно. Всички бяха приятели на домакина, поне се смятаха за такива и се стараеха да не играят по нервите на боса. Друго нещо е Томилин. Той постоянно се старае да бъде в центъра на вниманието. Постоянно се заяжда с горкия Гоша.

И някога ще си го получи...

— Чухте ли, че е отвлечен синът на президента на Азербайджан?
— попита Гоша и сложи ръката си върху рамото на последния си „приятел“ Томилин.

— И това ли е твое дело? — попита някой от гостите с възхищение.

— Е — скромно кимна Гоша. — Пратихме го в най-добрия курорт на света Акапулко, при това за наша сметка. Това момченце все за това е мечтало още от детството си, прекарано тук, в Москва... Представяте ли си? И с него са били моите хора — Серьога и Андрюха, уралци, както правилно каза някой. И се опитвали да го възпитат. Поили го с текила за сметка на фирмата. Ако някой не е пил текила, препоръчвам ви.

— Как се пише? — попита един от гостите и раболепно приготви бележника си да запише името на питието.

— Никакви бележки! — заповяда Гоша. — Ще помните! Текила. Май че от кактус го правят. Можете да опитате. Толян Перегудов, ако някой го познава, също откри мексикански ресторант. Още не съм ходил там, но Толян ме кани, ела, казва, докато текилата е истинска. След Нова година, вика, вече не отговарям от какво ще я правят. Какви мошеници, а?

Гостите вежливо се засмяха.

— А като го помолих да ми изпрати две бутилки за седми ноември в чест на Великата революция — не ми изпрати. Та за какво говорех?

— За възпитателната работа със сина на президента — въздъхна Томилин. — Как го закарахте от Баку в Мексико?

— Фирмена тайна — засмя се Гоша. — Ние го молихме като човек, като ръководител на компанията да повлияе на татенцето си, за да пуснат нефта през Русия по нашата система „Транснефт“...

— По твоята система — уточни Томилин.

— Абе аз да не се трепа за себе си? — пак се разяри Гоша. — Срам за Русия! Пак я изпревариха във всичко! И кой? Нейните длъжници! Украинците си отцепиха Крим, кавказците вирят носове, когато се заговори за нефта... Така че не е време за лични интереси. Ние вече си построихме комунизма, сега трябва да видим как живеят обикновените хора, как всеки, дето не го мързи, ги краде и обижда.

Гоша изхлипа и размаза сълзите по лицето си. Гостите насмешливо се спогледаха. Бяха свикнали с лиричните отклонения на домакина.

— Опитали се да обяснят на този тъп пън, нищо че е син на президент, какви невиджани възможности имаме. От раз заобикаляме митницата, данъците. Вземай, глупчо, докато ти дават! Правилно ли се изразявам?

— Зависи за кого — обади се Томилин. — Аз ти повярвах, пуснах по твоя тръбопровод петнайсет милиона, и ти ми записа шестнайсет и половина.

— Това е временна мярка, казах вече — притисна ръцете си до гърдите домакинът. — Трябва ли да ремонтираме съоръженията? Трябва. А ти си свой, винаги ще се разбере с теб. Имам една идея, с която ще зарибя братята от ОНД-то. Ще ги оставя да потънат в дългове, а после ще им дам срок да върнат парите. И къде ще шават? Ще им взема цяло Баку срещу дълга. Само че това да си остане между нас.

— Но нали на мен можеш да ми отбиеш от дълга? — попита сериозно Томилин.

— Чухте ли? — кимна към него Гоша, като се обърна към гостите. — Използва слабостта ми... Да му отбия от дълга! А ми предявява иск, и то не в съда, а чрез Главна прокуратура!

— Защо трябва да плащам за въздух! — възмути се Томилин. — Не бяха шестнайсет и половина!

— Всички плащат така — искрено се учуди Гоша. — Да не си само ти?

— Далавераджия — не можеше да се успокои Томилин и се опита да стане. — Да не искаш да излетя през твоята тръба? Прибрах те на пазара, където шикалкавеше с напръстниците... А сега и тук се занимаваш със същото.

— За каква тръба говориш непрекъснато? — Гоша присви очи.
— За далекогледа ли? Завиждаш, че нямаш такъв, нали?

Томилин скочи рязко от стола.

— Сядай! — извика Гоша и го натисна така по рамото, че крехкият Томилин се преви.

— Я хайде да обясниш сега на мен, твой приятел, за каква тръба говориш през цялото време? И за какви напръстници ми намекваш?

— Защо? — попита Томилин, опитвайки се да се успокои. — Коля и Стъопа също ли започнаха да се разправят? И те ли ти бяха длъжници? И сега вече нямаш проблем, така ли?

Гостите гледаха Гоша, без да смеят да мръднат. Сега ще стане една...

— А, разбрах! — Домакинът удари Томилин по рамото след мъчително мълчание. — Говориш за съвсем друга тръба. За онази, през която прекарвам нефта... Страх те е да не излетиш през нея, нали?

— Той говори за дълга си — намеси се „чиновникът“. — Страхува се, че няма да може да го плати.

— Така да беше казал — рече примирително домакинът и наля коняк в чашите. — Прощавам ти дълга. Готов съм да ти дам разписка. Къде да се подпиша?

— Още сега? — попита Томилин. — Просто ще се подпишеш?

— Е — мрачно рече домакинът, като продължаваше да държи ръката си върху рамото му. — Дори пред свидетели. Много ме впечатли ти с тази тръба.

На Томилин му стана зле. Опита се да махне ръката на Гоша от рамото си.

— А за Коля и Стъопа беше излишно. — Гоша поклати глава. — Вече ти казах. Не съм бил тук, нито наблизо... За какво говорех?

— Първо за Андрюха, после за сина на президента — напомни някой в настаналата тишина. — Само че каква е връзката между тях?

— Директна — каза Гоша, след като се успокои. — Този пън, президентският син, убил Андрюха, който заспа пиан на плажа. И си плюл на петите. Така че нямам нищо общо със смъртта на Андрюха. — Той пак се обърна към Томилин: — А ти си свикнал да стоварваш всичките криви дърва върху мен...

Домакинът размаха заканително пръст.

— Какъв е сега проблемът — продължи след пауза. — Сещате се. Докато Серьога се търкалял в храстите с разни курви, президентското синче избягало. Серьога ще отговаря за това пред мен. Сега друго ме вълнува: Алекпер в момента лети към Техеран. Какво знае? Какво са успели да му разкажат моите момчета, докато са го уговаряли да работи с мен? И кой от нашите може да го посрещне в Техеран? Има ли такива хора?

Той се обърна към „чиновника“.

— Трябва да помисля — промърмори той. — Веднага не мога да кажа.

— И ти с твоята жалба — пак се обърна към Томилин Гоша. — Сега ли намери! Ами ако той потвърди, че вземам от вас пари заради измислен пренос... Имам свои хора в прокуратурата, така че още сега, докато това президентско пале не се е върнало при татенцето си и не са свикали пресконференция, се обади, че си оттегляш жалбата.

И му подаде личния си мобифон, като предварително избра номера на прокуратурата.

— Хайде, хайде, какво гледаш? — Той пхна телефона в ръката на Томилин. — Ас теб, Аркаша, ще си поговорим после, докато гостите ядат и пият.

Той стана и отведе настрани „чиновника“. Говореше с него, като поглеждаше към навъсения Томилин, който чакаше да му се обадят по телефона.

Томилин видя с крайчеца на окото си как към разговора му надава ухо неговият адаш Конопльов.

— ... бих искал да си оттегля жалбата. Да, делото срещу „Транснефт“. Обстоятелствата се промениха... Оформете го, утре сутринта ще мина при вас.

В това време Гоша навиваше „чиновника“:

— Нямаш ли някой свой човек там? В Баку или по-наблизо... Помисли! Той не бива да се върне, разбираш ли! Може би чеченците... Помисли си. Само не протакай.

И се озърна за Конопльов. Той му даде знак, като леко затвори очи: всичко е наред.

9.

Гледах как Витя Солонин се приготвя за предстоящия прием и не можех да откъсна очите си от него. Все пак няма нищо по-забележително от човек, който е на мястото си и се занимава с работата си.

Витя правеше всичко артистично, всяко негово движение бе точно и завършено, без нищо излишно. Ето сега облича под фрака бронираната жилетка с вградени микрофони, свързани с миниатюрен магнетофон. С помощта на това устройство ще може да записва разговорите на гостите, докато се намира в другия край на залата. Важно е само да се настрои конкретно на определеното разстояние — и всички други звуци просто ще бъдат отсечени.

А колко добре изглеждаха на краката му остроносите обувки от крокодилска кожа, в които бяха монтирани еднозарядни пистолети, от онези, които обикновено се слагат в писалките.

Виждах съм как го прави на тренировка. Гореще! И Витя послушно изпълняваше заповедта, а в това време куршумите летяха от носовете на обувките му, за да поразят мишената точно в челото на разстояние десет метра.

За мен беше по-лесно. Нали съм телохранител, не се иска кой знае какво.

Аз също съм с фрак, но без коприна на реверите. Не ми се полагаха и останалите високотехнологични джунджурии. Бездруго всичко по мен стърчеше и правеше впечатление.

Липсваше ми природната грация и стегнатостта на моя „патрон“.

— Какво се подарява на френски посланик за рождения му ден? — попитах Новруз. — Във всеки случай не френски парфюм, нали? Дори да е мъжки...

Върху лицето на Новруз се появи объркване. Не беше помислил за това. А след половин час трябва да сме у посланика.

Новруз набираше съсредоточено номер по мобифона си. Заговори с някого на азербайджански и замислено погледна към нас.

— Нямаме време — каза той. — Не бива да закъсняваме.

Тук, в Баку, Новруз имаше свои хора, които засега не бяхме виждали. Сигурно е неприятно за хората на действащия президент да се крият от противниците му.

— Ще измислим нещо... — безгрижно махна с ръка Солонин, изцяло зает с външността си.

Така и отидохме на приема — без подарък. Наистина Витя носеше нещо в ръка, грижливо загънато. Не можех да разбера какво точно. Преди да излезем, той неочаквано изчезна в банята, а после излезе оттам с кутията от бял картон.

Зимната вечер в Баку беше топла, сладникава и влажна. Ухаеше неизвестно на какво. Може би на същия този нефт, заради който тук са пристигнали с влакове, самолети и пеша толкова хора от цял свят.

Като че ли у посланика се беше събрало цяло Баку. Лъскави мъже и полуголи жени с кожени наметки, повечето доста охранени.

Ние с Витя се усмихвахме любезно наляво и надясно, като внимавахме какво става. Аз носех пакетчето, без да знам все още какво има вътре. Нещо извънредно леко, почти ефирно.

Направи ми впечатление, че гостите са доста оживени, разговаряха помежду си шумно и учудено клатеха глави.

Като полиглот, Витя още от вратата се вписа в потока светска информация, за което нямаше нужда от микрофоните си.

— Синът на президента е избягал от похитителите си — каза ми полугласно. — Току-що е станало известно от достоверен източник. Май лети насам кой знае защо от Америка. И като че ли вече е в Техеран, където и аз бях наскоро. Президентът не може да си намери място от радост, затова малко се бави. Сега комплектуват отряд от спецчастите за посрещането на президентския син на летище Мехрабад.

— Слава богу — казах аз. — Значи повече не сме нужни тук? Може ли да се връщам и да си карам отпуската?

Витя ме погледна с недоумение. Прекалено много свикна с ролята си на мой патрон, като забрави, че всъщност той е прикрепеният към мен.

— И дума не може да става за това, Александър Борисович — подсмихна се той. — Ние сме се врекли за друго: да помогнем на майчица Русия при деленето на нефтената баница. Синът на президента, ако не ми изневерява паметта, беше само поводът за

намесата ни в тукашните дела. Затова продължавайте да се усмихвате, сякаш не разбирате какво става наоколо. И не занемарявайте задълженията си по моята охрана в свободното си от следствието време...

Но щом видя красивата стройна жена, заобиколена от тълпа чернобради мъже, веднага забрави за мен, озадачения.

— Тя ли е? — поинтересувах се.

— Само не на руски, нали се разбрахме... Същата. Кой ще каже, че минава четирийсетте? Впрочем, като се обръщате към мен, не забравяйте да ми казвате „сър“!

Нямаше никакво съмнение, че това е Делара Амирова, тукашната театрална и кинозвезда, придружавана от не особено забележимия и не особено привлекателния си съпруг.

Тя вървеше сияеща от радост към посланика, когото току-що забелязах в тълпата заобиколили го дами.

Дамите спряха да бърбят и с неудоволствие направиха път на онази, към която посланикът почти тичаше с разперени ръце.

— Каква жена — мърмореше Витя на френски, сигурно от вълнение. — Опъвала си е кожата в клиниката на Верние... Не, погледнете каква походка! А как се държи... Между другото, погледнете какво се кани да му даде.

Свих рамене.

— Ето там вероятно са братя Русих — кимнах към двама едри набити мъже с измачкани, но скъпи сака. Единият носеше косата си събрана отзад на опашка. И двамата дъвчеха нещо.

— Сър — добави Витя към моята фраза. — Виждам. Но сега повече ме интересува жената, истинска звезда, въпреки почти пенсионната си възраст. — След тези думи той ме изостави и изчезна в тълпата, като оправяше в движение бездруго безупречния си смокинг или фрак.

Знаех, че в това време насочва микрофоните си към нужните хора, настройва ги на необходимите гласове.

Посланикът целуна ръката на госпожа Амирова и в отговор тя с неочаквана за възрастта ѝ непринуденост и лекота направи реверанс и му връчи подаръка си.

Това беше красива розова кутия, вързана със светлосини и светлозелени панделки, толкова оригинално направени, че неволно

скрих зад гърба си нашия подарък, за да не го види никой.

Посланикът предаде подаръка на госпожа Амирова на някого от застаналите зад гърба му и за мое изумление това се оказа самият Солонин.

Витя веднага се отдръпна някъде встрани с подаръка. Никой не забеляза това, всички гости гледаха само разговарящите — посланика, Делара Амирова и съпруга ѝ.

Всеки момент се очакваше да пристигне президентът, който се бавеше, може би организираше посрещането на сина си.

Вслушвах се в разговорите, но непрекъснато се оглеждах за Витя, изчезнал някъде с чуждия подарък. Сетне отидох по-близо до масите, от които тъкмо се отместиха споменатите братя, мои сънародници. Впрочем те пак се появиха тук. Явно отрупаните маси ги привличаха.

Приближих се до тях.

— Не разбирам защо се домъкнахме — мърмореше единият, с опашката, който стоеше с гръб към мен. — Гоша си няма друга работа, все създава разни кризисни ситуации, нали... Виждаш ли си онзи, твоя?

— Говорих по мобифона.

— И той какво ти каза?

— Вика, че ще се постараел. Иска два милиона. Отрядът голям. Трябва да дели с всичките.

— А така! Два „лимона“ значи — започна да се вълнува този с опашката. — За два „лимона“ аз ще свърша всичката работа сам. Нека сега Гоша говори с него, разбра ли? Два „лимона“... Струва ли това пале такива пари?

— По-тихо — рече брат му и се обърна.

Направих се, че възторжено разглеждам рожденика. Те започнаха да говорят по-тихо. Сега да бяха тук микрофоните на Солонин и той самият!

Слава Грязнов няма да ме лъже, че тия двамата готвят нещо лошо и мащабно, като се съди по назованата цена. Но ето че спряха да си шепнат.

— Все едно, Костюха, трябва да се направи нещо — каза по-младият. — Видя ли как всички се разтичаха?

— Не бива да се връща тук — обади се Костюха. — В никакъв случай. Ще свикат пресконференция и той ще изтърси всичко, било и

не било. Трябва по-скоро да се разкара.

— Колко му е — поклати глава братчето и за втори път ме погледна.

Веднага се отдалечих от тях. Още повече че имах задача от Питър: да намеря някакъв си шейх Джамил ибн Фатали.

Само шейхове ми липсват.

И тогава видях Витя. Отиваше към посланика, усмихнат като най-добрия му приятел и му подаваше подарък — същата кутия, като на госпожа Амирова, или много приличаща на нея... Наистина, панделките бяха други — в бордо и виолетови.

Не вярвах на очите си, а Витя продължаваше да се усмихва нахално.

Госпожа Амирова поотвори алените си устица, загледана в наглия господин, който се осмели да поднесе на негово превъзходителство същия подарък.

Дамското обкръжение на посланика ахна и нервно заразмахва ветрилата си. Страшна конфузия!

Почти не можех да чуя, още повече че не можеше да се промъкне човек дотам. Разбрах само, че негово превъзходителство умело обърна всичко на шега. Е, случва се. И представи на госпожа Делара Амирова господин Майкъл Къриган, член на съвета на директорите на международния концерн „Гълф“.

Витя изящно наклони добре тренирания си торс и целуна ръка на прекрасната дама. Всички наоколо неволно замряха, загледани с възхищение в тази двойка. Дори братя Русих почувстваха нещо и за миг се отделиха от лакомствата, като надничаха и се стараеха да разберат какво става.

И ето че Витя отведе настрана прекрасната госпожа, за да се обясни уж по повод на случилото се, като развълнувано оправи папийонката си с всичко, напъхано в нея, и се усмихна пленително, докато сипеше комплименти.

Самата госпожа Амирова като че ли забрави за чудесното освобождение на възлюбения си, а още повече за мъжа си.

Потърсих с очи господин Амиров. Той разговаряше спокойно с някакъв с чалма, като че ли индус, макар че може да беше и пакистанец.

Къде е този дяволски Джамил ибн Фатали, за когото ми говореше Питър? Още един международен терорист? Тогава защо му е да се показва на приема във френското посолство? А интересите на Питър май не трябваше да се простират по-далеч от тероризма.

Бях спокоен за Витя. Ще измъкне от госпожа Делара всичко, което му е необходимо. И дори повече. Само това „повече“ да не навреди на задачата ни.

Почти бях сигурен, че ще изчезне с нея в самия разгар на приема, без да уведоми мен, телохранителя си, а тя няма да съобщи на съпруга си. На нейно място и аз щях да направя така.

Същевременно пак трябваше да наближа братя Русих, които се държаха на дипломатическия прием така, сякаш са в някой треторазреден бар. Говореха високо, безцеремонно оглеждаха дамите и като изблъскваха сервитьорите с бели ръкавици, сами си наливаха каквото искат.

И точно тогава се случи това, което наричам късмет.

— Джамил! — закрещя изведнъж малкият брат и протегна ръце към някого от присъстващите.

— Ибн Фатали! — подкрепи го по-големият брат Костя и като разблъскваше хората, се хвърли към един от гостите с черна брада.

Гостът не се отдръпна от прегръдката. Тримата се тупаха по гърбовете, без да обръщат внимание на околните.

Какво е общото между тях? И защо молбите на Слава Грязнов и Питър Редуей съвпаднаха по въпроса за този Джамил ибн Фатали?

Започнах да се придвижвам през навалищата към сладко разговарящата двойка, станала главната сензация на вечерта — Витя Солонин и госпожа Амирова. Разбутвах доста безцеремонно гостите, защото нямаше време за губене.

Солонин ме погледна хладно. Струва ми се, че му попречих. А като се съди по отсъстващия поглед на прекрасната госпожа, който тя отмести в друга посока, двамата вече се бяха уговорили за нещо.

— Един момент — каза й той, — моят секретар и тук не ме оставя на спокойствие. Какво има, Фернан?

— Ще преча ли? — попита тя с чаровна усмивка кой знае защо Витя, макар да пречеше на мен.

— Бизнесът преди всичко... сър — напомних аз.

— Какво има? — Само че по-накратко.

— Те са тук — казах.

— Кои те? И какво означава тук? И защо с такъв тон?

— Братя Русих и Джамил, за когото говореше Редуей.

— И какво от това? — Той сви рамене.

— Те се срещнаха, заедно са, имат общ бизнес.

— Нищо не мога да разбера. — Той пак сви рамене. — Смяташ това за достатъчен повод, за да ме разделиш от най-прекрасната жена, с която почти се уговорих?

— Откъде мога да знам за какво сте се уговаряли?

— Че за какво може да се уговаря човек с такава жена като госпожа Амирова? — попита той и присви очи.

— Например за изневяра?

Той ме гледа близо минута, като леко се люлееше от пети на пръсти, сякаш си има работа с идиот.

— И за това също — каза най-накрая. — Но на последно място. Госпожо Делара! — обърна се той към дамата си, която в това време водеше светски разговор с някакъв господин. — Разрешете да ви представя моя приятел и партньор господин Косецки.

— Току-що го нарекохте свой секретар — каза тя и ми подаде за целувка своята добре поддържана тясна ръка.

Докоснах се до нея не без удоволствие. Никога нямаше да си помисля, че това е ръка на жена, минаваща четирийсетте.

— Оттогава го повиших в звание — доста студено каза Солонин, като ме гледаше с изсветлелите си очи. Много му харесваше да дразни шефа си.

Ще намеря случай да се реванширам. Той ме бил повишил!

— Делара, скъпа. — Той небрежно сложи ръката си на възхитителното ѝ рамо. — Ето там стои един господин — Джамил ибн... забравих как беше...

— Фатали — подсказахме му едновременно двамата с Делара и се усмигнахме един другиму.

— Може да е на хубаво, не знам — отбеляза Витя. — Но понеже този Джамил поглежда от време на време към нас, ще преодолее ревността си и ще позволя да потанцувате с него. — Той извади бял карамфил от бутониерата си. Знаех, че там се намира миниатюрен предавател с високочестотна антена. — Надявам се, че докато

танцувате, ще украсите гърдите му с този карамфил. Той ще се зарадва извънредно много. — И Витя й се закани с пръст.

— Отдавна никой не ме е ревнувал — каза Делара на разваления си английски. — Мъжът ми отдавна разбра, че е безполезно. А горкият Алекпер просто нямаше повод. Като познават могъществото на бащата, мъжете просто се бояха да ме наближат.

— Защо горкият? — Солонин повдигна мъжествените си вежди. — Мигар не е бил най-щастливият от смъртните?

— Той най-много от всичко на света искаше да се оженим. — Тя сви безупречните си рамене, покрити с кожена боа. — И невъзможността го правеше нещастен.

— Госпожо Делара — казах аз, като малко безцеремонно я хванах под лакътя и я дръпнах настрана. — Понеже току-що ме издигнаха в ранг на приятел и съдружник, бих искал преди да са започнали танците, да ви задам няколко въпроса.

— С удоволствие — каза тя, миришейки карамфила, който трябваше да закачи в петлицата на горкия шейх, макар монтираното вътре едва ли можеше да ухае хубаво.

— Кой можеше да знае за времето и маршрута на пътуване на сина на президента през онзи нещастен ден? — попитах аз.

Тя леко повдигна рамене.

— Не знам... Ние с него се срещрахме по различно време.

— Как се уговоряхте?

— Обикновено при среща, предварително. — Тя намръщи ясното си мраморно чело. — Понякога по телефона.

— Как се уговорихте през онази вечер? — не мирясвах аз.

— Мислите, че помня ли? — Тя се засмя.

И под очите й се очертаха бръчици като пукнатини на стъкло. От усмивката — като от удар.

— Постарайте се — помолих я.

Впрочем защо трябва да помни? И защо трябва да разказва нещо на почти непознат мъж? Изглежда, и тя си помисли същото и с недоверие ме погледна.

— Нали сте руснак — попита тя, — от Русия?

Погледнах към Солонин. Той беше опрял гърба си о стената и стоеше със скръстени ръце. Същински лорд Байрон.

Той засече погледа ми и веднага дойде при нас.

— Има ли проблеми? Моят приятел да не ви е казал нещо непристойно?

— Руснаци ли сте? — Тя въпросително погледна Витя.

— Вашата майка е рускиня — отговори ѝ сдържано Витя.

— Откъде... — Тя го гледаше изумено, после премести погледа си върху мен. — Откъде знаете?

— Самед ни каза — отговори Витя. — Какво чудно има? Е, руснаци сме. Правим се на чужденци, сега цяла Русия се занимава с това.

— Познавате Самед, втория братовчед на Алекпер?

— Той ни помоли да го намерим — продължи на английски Солонин, като забеляза приближаващия съпруг на нашата събеседничка.

Амиров се приближаваше с професионалната любезност на дипломат. С такава усмивка рогата не се забелязват много.

— Делара, скъпа, не желаш ли да ме представиш на своите нови приятели? — попита той на великолепен английски.

— Господин Майкъл Къриган, господин Фернан Косецки — пропя тя и хвана съпруга си под ръка. — Интересуват се от нефтения бизнес. Специално са пристигнали в нашата неотговаряща на европейските стандарти столица, за да помогнат да изправим на крака нашия нефтодобивен отрасъл... Моят мъж — Тофик Амиров, пресекретар на Министерството на външните работи.

— Но защо? В Баку е толкова интересно — каза Тофик, мъжът на очарователната Делара, като се ръкуваше с нас. — Ходихте ли в двореца на шаховете? Това е забележителен архитектурен ансамбъл. В древността са създавали шедьоври, които сегашните архитекти не могат да постигнат.

— Разкажи и за девическата кула — подсказа Делара, като склони глава на рамото на мъжа си и в същото време кокетно поглеждаше към Солонин. — Моят съпруг непременно разказва на потенциалните ми поклонници легендата, свързана с тази кула.

— Да не са хвърляли оттам неверните жени? — попита Солонин.

Помислих, че светското ни бърбрене приема рискован характер. Но мъжът на госпожа Амирова само великодушно се усмихна. Той не възнамеряваше да хвърля нито жена си, нито нейните любовници. Изглежда, стоеше над тези неща.

— Не, тук има нещо друго — каза той. — По онова време любовните страсти са имали кръвосмесителен характер. След смъртта на жена си някакъв хан пожелал да вземе за жена собствената си дъщеря, която му напомняла за безвъзвратно изгубената съпруга. Но дъщерята, влюбена в своя телохранител, се заключила в тази кула и очаквала, че баща ѝ ще се откаже от намеренията си. Понеже това не станало, наложило ѝ се да скочи с главата надолу от високото.

— Искате да кажете, че влюбеният татко не е могъл да стигне до нея? — попита Солонин.

— Това е крепост-кула — усмихна се господин Амиров. — Също истинско чудо на древната архитектура.

Той погледна внимателно карамфила в ръцете на Делара, но не каза нищо. Остави ни, като поклати вежливо главата си.

— Трябва да бъдете по-предпазливи — каза тя, загледана след него. — Говорите безупречно английски, но ходът на мислите ви е руски. Такива неща той, а благодарение на него и аз улавяме веднага. Навремето е работил доста дълго в съветското посолство в Лондон.

— Благодаря ви за урока. — Витя ѝ целуна ръката. И точно тогава се разнесе музика. Оркестърът, разположен някъде в дъното на залата, засвири валс.

Солонин ме прихвана за лакътя, когато понечих да поканя Делара.

През цялата зала към Делара се бе устремил онзи същият Джамил ибн Фатали, за чието съществуване бяхме забравили за няколко минути, поддали се на очарованието на забележителната жена.

Делара въздъхна. Тя би предпочела да танцува валс в обятията на красавеца Солонин.

А въпросният Ибн Фатали просто се разтапяше пред очите ни, като гледаше прекрасната Делара.

— Благодаря ви — каза му тя. — Вие сте първият, който се осмели да ме покани, понеже другите треперят от страшния ми съпруг. Поради това ви подарявам това цвете!

Джамил изслуша цялата тирада с полуотворена уста и протегна ръце за карамфила.

— Не. — Тя скри ръката си с цветето зад гърба. — Позволете ми аз да го забода.

Сега тази двойка бе в центъра на вниманието. А осиротелите братя Русих отново започнаха да се наливат. Според мен те само изтрезняваха от тукашните вина. Кое то се отразяваше на мрачните им лица. По мои наблюдения двамата почти не разговаряха, сигурно очакваха любителят на прекрасния пол да се върне при тях след края на валса.

В това време Солонин склони главата си на рамо, за да слуша за какво си говорят Делара и кавалерът ѝ във вихъра на валса.

— Дай да чуя — казах аз.

— Нищо особено, исках само да проверя — отговори Витя и като се надвеси към мен, приближи рамото си до ухото ми.

— Вие сте най-красивата жена в мюсюлманския свят! — чу се гласът на Джамил. Каза го на английски, после премина на фарси.

— Това вече е по твоята част — казах на Витя и се отдръпнах.

Той започна да слуша, като от време на време ми предаваше разговора.

— Този пръч ѝ разказва какъв прекрасен харем има. Уверява я, че би станала перлата там... Тя му каза на колко години е всъщност. Той отказва да ѝ повярва... Изобщо нищо сериозно, ако не се брои, че ресурсът на батерийките свършва.

— За колко време трябва да стигнат? — попитах аз.

— Още няколко часа...

Грязнов пристигна в следствения сектор на Бутирка заедно с адвокатата Сабуров.

— Какво можете да кажете за бъдещия ми клиент? — попита Сабуров, когато влязоха в кабинета, където обикновено адвокатите се срещат с клиентите си.

— Единствен син на майка си — отговори Грязнов. — В затвора от шест месеца. Това малко ли е?

— Друг да беше го казал, Вячеслав Иванович... — усмихна се адвокатът, докато оправяше очилата си. — Та вие сте професионалист. За вас такъв човек винаги започва от номера на алинеята...

— Николай Панкратов — каза Грязнов — е обвинен ни повече, ни по-малко в умишлено убийство...

Но точно тогава на вратата се почука и надзирателят каза шепнешком: извънредно произшествие.

Грязнов тръгна заедно с него към сградата, където държаха арестувания Панкратов. Стигнаха до килия номер триста и четиринайсет. Задрънчаха ключове. Грязнов допря око до шпионката. Няколко фигури в килията се метнаха на различни страни. Някой извика глухо: атас^[1]!

Вратата се отвори. В тежкия въздух на коридора нахлуха нови смрадливи миризми на немити тела и вкиснало.

— Панкратов! — извика надзирателят. — Панкратов тук ли е?

Килията мълчеше. Грязнов се вгледа в лицата на момчетата на бледата, мъждееща светлина на лампата. Повечето от тях бяха от така наречената кавказка националност.

— Панкратов! — пак извика надзирателят. — Да не спиш?

Грязнов влезе в килията, мина покрай двуетажните легла и спря. По-нататък следваше стена от телата на осъдените. Струваше му се, че и да желаят, не могат да го пуснат, защото няма възможност да се разместят.

Грязнов знаеше, че затворите са пренаселени, но чак до такава степен...

— Коля! — извика той. — Коля Панкратов, тук ли си?

— Тук е, тук! — обади се някакъв плах глас. — Ей го, лежи.

— Я ми направете път! — нареди Грязнов. — На кого говоря?

И тръгна към тях, като ги гледаше под вежди.

Изправените се отдръпнаха, бяха заплашително навъсени.

Коля Панкратов лежеше на циментовия под, прострял ръце.

Главата му бе неестествено извита.

Грязнов клекна до него, надигна главата му.

— Я не ми затуляйте светлината! — каза той, като погледна останалия на вратата побелял от страх надзирател. Ползата от него не беше голяма. Ако стане нещо, може да разчита само на себе си. Тези, хилещите се, само чакат кога ще проявиш слабост. Да трепне гласът ти или да се забавиш в нерешителност.

Няколкото лица от славянска националност не влизат в сметката. Тук те са като неопитните джебчии, чака ги това, което и този Панкратов, щом се затвори вратата на килията.

Престъпниците нямат националност, спомни си той думите на новоизпечените либерали. Сега да дойдат тук. В тази килия. Да ги заключа за половин час, а после да отключи. И да ги попитам: е, има ли, или няма?

Грязнов спря поглед на най-младия затворник с нов анцуг „Пума“. Той предизвикателно гледаше появилия се началник. Явно очакваше въпроса: кой си ти, както и неговите братя по кръв? И вече знаеше какво ще отговори. За тоя тип всичко е завладяно и купено. В това число и надзирателят, който пристъпва от крак на крак на вратата. Ще купим и теб, сякаш казваха очите му — нагли, без зеници, като очите на извънземен.

— Алинея? — попита го Грязнов. — За какво си тук?

— Не знам — подхилна се той. — Като купи брат ми прокурора, той ще каже.

Останалите зацвилиха. Грязнов се изправи с Панкратов на ръце.

— Защо сте го пребили? — попита той, гледайки този, който заговори с него.

— А защо мен питате? — смая се той. — Аз какво, кого съм настъпил по опашката? Аз спах, ясно ли е? Събудих се, когато този падна от горното легло.

— Всички ли спяхте? — попита Грязнов.

Той стоеше с Николай на ръце, заобиколен от тях. Разбираше, че трябва незабавно да отнесе момчето в санитарната част. Но за целта трябваше да се измъкне оттук. Нали могат да изблъскат надзирателя, да изгасят лампата и да организират по-жесток побой, отколкото на Панкратов. И после да кажат на следствието: ама спяхме, нищо не сме видели, нищо не сме чули. Гражданинът полковник е искал да вдигне падналия Панкратов и сам е паднал.

— Разбирате ли какво ви чака всичките, ако ви лепнат и групово изнасилване? — попита Грязнов, като гледаше в упор същия дребосък със скъпия анцуг.

— Че аз какво съм направил? — пак се подхилна той. — И изобщо ще отговарям само в присъствието на прокурора си.

Всички зацвилиха. Дори надзирателят на вратата се подсмихна. Явно беше му писнало да чака. Или другарят полковник иска да налага тук, в отделно взета килия на Бутирка, свои закони? Трябваше по-рано да мисли за това...

— Ще имаш прокурор — тихо обеща Грязнов, като го гледаше в упор и тръгна право към него, а в ръцете си, както и преди, държеше пребитото момче. — И за изнасилването ще има, и за побоя...

— А, не — тръсна глава „спортистът“, като въпреки това правеше път. — Нищо няма да има. Брат ми скоро ще ме замени. Срецу двама пленници. Купил ги е в Чечня. Специално ги държи у тях. Каквото стане с мен, това ще стане и с тях.

И погледна нагло към Грязнов. Беше уверен в себе си. Спазваше някакви свои правила на играта.

— Ще видим... — кимна Грязнов, като излезе след надзирателя от килията. Тресеше го. Никога не беше подлаган на подобно унижение от страна на престъпници.

— В санитарната част! — каза на надзирателя и му подаде Панкратов. А какво можеше да каже на този охранен полусънен мъжага с груба физиономия, който явно се отнасяше снизходително към затворниците?

Началникът на затвора не се оказа в кабинета си.

— Още ли не е дошъл? — попита Грязнов секретарката.

— Засега го няма. Обеща следобед... — изчурулика тя, като гледаше сърдития полковник от милицията.

— Тогава извикайте заместника — разпореди се Грязнов. — И се свържете с канцеларията, трябва ми досието на Николай Панкратов.

Появи се Туреев, заместник-началник на затвора.

— Вие ли сте, Вячеслав Иванович? От какво сте недоволен? Пак ли намерихте нещо?

— Тук няма нужда да се търси, всичко е ясно, само началството го няма — каза Грязнов. — Защо се криете от мен?

— Тогава заповядайте в моя кабинет — покани го Туреев, — защото тук в приемната аз някак си не съм началник.

Грязнов влезе след него в кабинета и без да иска, тресна вратата.

Стопанинът на кабинета се намръщи.

— Защо тряска така, Вячеслав Иванович! Скоро ще се наложи да сменям вратата от вашите блъскания. А нямаме пари за това. Дай Боже да можем поне да нахраним навреме затворниците. Да дадем заплатите на надзирателите, докато не са избягали и последните.

— Какво се мъчиш да ме разнежиш? — махна с ръка Грязнов и седна в креслото. — Седиш си тука, а не знаеш какво става в килиите.

— Знам аз, всичко знам... — въздъхна Туреев и вдигна очи към тавана. — Но какво можем ние? Какво? Престъпността расте. Ако ги хващате по по-малко, ще можем да си поемем дъх... Но това между другото, в рамките на шегата. Какво по-конкретно те е развълнувало този път, драги Вячеслав Иванович?

Те явно се познаваха отдавна, но приятелското „ти“ така и не беше се установило помежду им.

— Какво става при вас в триста и четирнадесета килия? — попита Грязнов.

— Че какво става? — присвил късогледите си очи, Туреев прелисти наредените пред него книжа. — В рапортите не е отбелязано нищо. Там всичко е нормално, от страна на затворниците няма жалби.

— Няма значи? — подскочи Грязнов и пак кипна. — Току-що бях там, едно момче едва не е било убито! Пребили го и по всичко личи, че са го изнасилили. Николай Панкратов. Лично изпратих надзирателя да го занесе на ръце във вашата санитарна част. Ти поне знаеш ли какво става там?

— Знам, че всички килии при нас са пренаселени — отговори Туреев, като повиши глас. — Знам, че колкото повече затворници изпращат, които очакват края на следствието и началото на съда,

толкова по-малко надзиратели ни остават. Хората просто бягат оттук, а адвокатите не ни дават мира. Оплакват се от нарушаване на условията за държане на затворниците. И при цялото ми уважение към вас, Вячеслав Иванович, ми е странно да ви гледам в ролята на такъв самозван адвокат.

И хвърли ядосано молива на бюрото.

— Гена — рече тихо, сдържайки се Грязнов. — Каж и още нещо. За това, че следователите се разтакават, а съдилищата не успяват да разгледат делата. Така да е. Това е известно. А защо в килията, за която ти казах, се държат само кавказци — това ми обясни. Какво, не можеше ли равномерно да ги разпределите из различни килии?

— Смайваш ме, Вячеслав Иванович — въздъхна Туреев. — Ти вестници не четеш ли? Опитай се да кажеш такова нещо на нашите журналисти! Ще ви направят на нищо на цели страници... Твоите кавказци не са кавказци, а руснаци.

— Там май има азербайджанци — рече Грязнов. — Те тероризират останалите.

— Лицата от славянска националност ли? — попита насмешливо Туреев. — Така ли? Ако започна да сортирам всички по етнически признак, още утре либералните ни издания ще вдигнат такъв вой... Макар че струва ми се, няма да допуснем никаква дискриминация. Но за тях е подозрително! От къде на къде сме разделили по този начин затворниците... — Той разтърка оголяващата си глава. — Добре де. Да чуя конкретно. Какво, кой, как и защо. Ще запиша вашите забележки и пожелания. И в най-близко време ще поправим това, което можем! А какъв ви е този Панкратов, Вячеслав Иванович? Казвам го не защото няма да проведем вътрешно разследване, което, да си кажем правичката, не се знае как ще завърши, но все пак, като имаме предвид...

— Не трябва нищо да вземаш предвид! — избухна Грязнов. — Не е толкова важно какъв ми е! За теб е никой... Гена, разбери, тук поощрявате безнаказаността, от която престъпността се плоди в геометрична прогресия. Видях там един с анцуг...

— Рустам Мансуров — подсказа Туреев. — Един нагъл хлапак, нали? Разправя се повече от другите, заплашва с брат си... Чували сме. Вече ходатайстваха за него, защитаваха го, влагаха политически смисъл във всичко. А какво да правим, като брат му е важна клечка в

нефтения бизнес? Като този брат купува в Чечня руски пленници и шантажира, че ще ги убие, ако тук обиждат по-малкото му братче? И всички казват: не се разправяйте с този Рустам. Ще има последствия, и все в този дух — неадекватни неща...

Двамата помълчаха.

— Но нали няма да убие пленените? — попита Грязнов.

— Надявам се. Всички се надяваме. — Туреев си записа нещо на едно листче, което взе от камарата до телефона. — Виж какво съм готов да направя, Вячеслав Иванович. И само заради вас. Ще преместя под разни предлози всички руснаци от килията. Макар че какво нарушение има тук?

— Как какво? — усмихна се Грязнов. — Ще напишат, че си създал гето за лица от кавказка националност в една отделно взета килия.

— Точно така, сега и вие разбрахте... — каза Туреев, вдигна телефонната слушалка и набра номер. — Нещо повече, ще заговорят за геноцид... Марина? При вас е постъпило онова момче...

— Николай Панкратов — подсказа Грязнов.

— Панкратов. Да. Дойде ли в съзнание? — Туреев закри с ръка микрофона и каза на Грязнов: — Състоянието му е тежко. Ще ни помогнете ли с биолози — кръвна група, сперма, каквото трябва?...

— Няма проблеми — отговори Грязнов, — сега ще позвъня в отдел „Съдебномедицинска експертиза“.

— Да дойдат в здравния пункт, ще се разпоредя да ги пуснат — каза Туреев. — В края на краищата трябва да поставим на място тези храбреци.

Известно време той гледаше мълчаливо Грязнов, докато бършеше избилата на челото си пот. После попита:

— Да кажем, ще направим експертиза... А после?

— Пиши рапорт, възбуждай дело, аз ще се свържа с Главна прокуратура, ще определят следовател — рече Грязнов и стана. — Следователят ще се оправи. Разбирам за какво питаш... За пленниците... Ще видим какво може да се направи. Но не може да се оставя това така. Там, в килията, има още петнадесетина такива като Панкратов. А тези, от Кавказ, засега чакат как ще свърши всичко за техния Рустам. Не бива да се оставя така. Затова, Гена, да се разберем веднага. На шефа — нито гък. Разбра ли? Вашият шеф гледа откъде

духа вятърът. Началството ще говори за целесъобразност — политическа и морална...

— Самият вие сте началство, Вячеслав Иванович, макар и не наше — усмихна се Туреев. — Ох, чувствам, ще изхвърча презглава оттук.

— Твоят Олимп не е много висок — каза Грязнов, като хвана дръжката на вратата. — Ще дойдеш ли при мен в МУР?

— Като какъв? — махна с ръка Туреев. — Оперативен работник?

— Началник на канцелария. Ще подреждаш кламерите — рече Грязнов. — Извинявай, разбира се, но такава работата ще съответства повече на характера ти...

На връщане от Бутирка се чувстваше недоволен от себе си. Все пак не бива да действа безогледно — да въвежда своите закони на чуждо място.

Веднъж ходи в Индия на екскурзия. Екскурзоводът веднага ги предупреди: да не се дава милостиня на просяците.

Съветът влезе през едното му ухо и излезе през другото и той даде на най-окаяното момченце на около пет години. И веднага върху него се стовари тълпата — всички дрипави, с чокани вместо ръце и крака — откъде се взеха толкова. Те го хващаха за ръцете, за дрехите, умоляваха го, от зловонния им дъх му се зави свят.

Освободи го местната полиция, сам нямаше да може да се измъкне от плена...

Колкото хора в Бутирка, толкова и болка, и страдания, разрушени животи, да не говорим за здравето...

Да вземем само това, че ги държат с години, докато дойде съдът — ето проблемът на проблемите. Защото мнозина от тези мъченици ги очаква незначително наказание...

В собствения си кабинет Грязнов влезе по-мрачен от облак. Погледна изпитателно изпречилия му се на пътя Володя Фрязин.

— Тука ли си още?

— Летището в Тюмен е затворено за денонощие поради виелица — каза той.

— По дяволите този Тюмен... Ще се оправим тук. Какво знаеш за заместник-генералния директор Бригаднов?

Володя му подаде мълчаливо снимките на трупа в моргата.

Прерязано гърло, от едното ухо до другото. На лицето отпечатък от предсмъртна мъка, главата — хлътнала в раменете.

— Имам усещането, че го е познал, не ти ли се струва? — попита Грязнов, настанявайки се на бюрото си. — И се е изплашил... Я ми покажи същите снимки на неговия шеф Ивлев.

— Виж, дори не съм си помислял за това. — Володя поклати глава и подаде снимките на шефа. — А вие веднага решихте да сравнявате...

— Като поработиш колкото мен — рече Грязнов, докато разглеждаше снимките, — след това ще започнеш да пееш дитирамби за шефовете. — Ето виж: Ивлев и Бригаднов започнаха да си приличат по нещо. Еднакъв израз на лицето.

— Сигурно страхът от смъртта е еднакъв у всички.

— Така е. Но Бригаднов вече е знаел за случилото се с Ивлев, а първият не знае какво го очаква. И явно се е изплашил предварително. Тук като че ли има различен страх, разбираш ли? Бригаднов, още щом вижда убиеца, веднага си е спомнил какво се е случило с предшественика му. Уплахата му може да е била фатална. Правена ли е аутопсия? Да не е починал по-напред от разрив на сърцето, а после от ръката на убиеца?

— Точно така е станало — потвърди Володя възхитено.

— Направи ли оглед на мястото, където е убит Бригаднов?

— По цялото стълбище имаше кръв. И върху нея следи от обувките на убиеца — отговори Володя. — Съседите дори не са си подали носа. Страхували са се. Само позвънили в милицията. Казват, че не е имало шум и пиянски разправии. Макар да е намерен алкохол в кръвта на Бригаднов. Жена му казва, че май непосредствено преди това е пил.

— А ти какво мислиш по този въпрос? — попита Грязнов, докато гледаше снимките.

— Какво има да мисля? Същият почерк, както при убийството на Ивлев.

— Гледа ли в картотеката? Проверява ли компютърните файлове? — попита Грязнов. — Има ли нещо подобно?

— Няма нищо.

— А къде е убиецът? Не може да се е изпарил на небето заедно с жертвата? — рече уморено Грязнов. — Не го усуквай, казвай всичко,

което знаеш... Къде се е дянал?

— След няколко минути от съседния двор е тръгнала кола. Казват, лада шестица.

— Казват... — измърмори сърдито Грязнов. — Кой казва? Бабите, дето са насядали по пейката ли? И са видели в тъмното...

Володя мълчеше. Грязнов се стараеше да не гледа към него, за да скрие раздражението си.

— Казвам го, защото през два квартала — поясни Володя, — в Дегунино, е била намерена изоставена лада шестица, открадната преди това. КАТ са успели да я върнат на собственика.

— Така ли? — Грязнов вдигна очите си към него. — Защо не каза веднага?

— Очаквах насочващите ви въпроси. — Володя направи опит да се усмихне.

Трудно ще му бъде при нас, помисли Грязнов. Липсва му жестокост, хватка. Макар да е умно момче, работливо, честно.

— Собственикът сигурно вече е измил колата си — въздъхна Грязнов.

— Колата е била открадната четири часа преди извършването на убийството — каза Володя. — За това свидетелства заявлението на собственика. Решили, че са я задигнали хлапета. Повозили са се и я захвърлили...

— Разбира се, на най-видното място ли са я намерили? — попита Грязнов. — Там, където вече всичко е изпотъпкано.

Володя кимна утвърдително.

— Как мислите, дали престъпникът не е разчитал точно на това? — попита той.

— Или престъпниците — мрачно отвърна Грязнов. — Обърни внимание, тук нещата не се съгласуват добре. Истинският килър няма да коли с нож. Рискът е голям. А този фокус с колата го е направил нормален, имитирал е хлапашка работа. Разбираш ли, почерците са различни при този, който е откраднал колата, и този, който е убивал Бригаднов. Нека се опитаме да възстановим събитието. Те са го чакали. После са си тръгнали и са зарязали колата, както казваш — на видно място. Излиза, че там ги е чакала друга кола. Като начало ладата им е била нужна, защото не прави впечатление. Някой видял ли е там другата кола, в която са се качили после?

— Кой да обърне внимание? — махна с ръка Володя. — Нали са убивали на друго място.

— Точно на това са разчитали — съгласи се с него Грязнов. — Но нищо, всеки хитрец си намира майстора. Виж какво ще направим сега... — Той погледна часовника си. — Ще отидем при собственика на ладата. Всичко се случва. Сигурно е измил колата, но може пък да е останало нещо вътре...

[1] Тревога! — Б.пр. ↑

11.

Самед гледаше Рахим Мансуров и нервно тракаше зърната на броеницата, докато онзи му крещеше и излагаше исканията си.

— Не разбирам какво искате от мен? — каза той колкото се може по-спокойно. — Вашият брат е обвинен в изнасилване и нанасяне на побои над непълнолетни. В затвора вече е извършил насилие — полов акт с мъж — и също така е пребил с останалите затворници руското момче Панкратов, ако не греша. И искате да го пуснат под гаранция? Искате да гарантираме за законопослушното му поведение?

— Защо ти, азербайджанският младеж, роднина на президента, говориш с мен на чужд език? — Рахим Мансуров вдигна ръцете си към тавана. — На езика на убийците на нашия народ! Подкупили са те, за да разговаряш така с мен, нали? Аллах вижда и чува как ближеш задника на неверниците!

Последните думи произнесе на руски.

Самед се усмихна.

— Ами да, струва ми се, сам обяснихте, уважаеми, защо се налага да разговарям с вас на езика на страната, в която се намирам. Просто така по-добре ще се разберем... Разбирате ли какво възмущение предизвикваме, когато прикриваме престъпленията на такива като брат ви?

— Рустам не е престъпник! — Рахим Мансуров размаха пръст пред носа на Самед. — Нека нашият съд ми го каже. А на руския съд аз никога няма да повярвам!

— Няма да ви питат, уважаеми господин Мансуров — намръщи се Самед. — Сега пак ще призовете Аллах за свидетел, макар доскоро да оглавявахте идеологическия отдел на районния комитет на партията и бяхте проповедник на атеизма... Древното минаре в Наурски район не се ли превърна с ваше участие, уважаеми, в склад за въглища и мазут? Затова не бива да ме обвинявате в откъсване от корените. По-добре ми обяснете... Къде са архивите от Грозни с картата на нефтените находища в Каспийско море? У вас ли?

— А ти, пале, добре си се подготвил за нашия разговор — озъби се посетителят. — Значи така защитаваш интересите на правоверните? Нима не е казано в Корана: като вървиш с иноверците, държиш нож в пазвата си? Или и ти си станал неверник?

— Принуден съм да прекъсна нашия разговор — каза Самед. — Веднага напуснете кабинета или ще бъда принуден да извикам охраната.

— Сам ще си отида! — изкрещя Мансуров. — Но първо ми обясни следното: защо си вероотстъпник? И си играеш с броеницата само за фасон? Знаеш ли какво става с вероотстъпниците според закона на Шериата? Отсичат им главите. А за архивите забрави! И ти, и целият ти клан. Няма да ги получите!

Самед пребледня, но се постара да скрие объркването си. Дори се усмихна.

— Как възнамерявате да установявате ред в Чечня, уважаеми? Искате да отблъснете всички от нас, целия свят? Да направите нашия народ още по-нещастен, отколкото е бил по ваше време, когато бяхте комунист?

Мансуров се надигна от стола, надвеси се към него през бюрото.

— А ти си чистичък, а? — Това също го каза на руски. — Мислиш, че като си живял целия си живот зад гърба на татенцето, с теб няма да се случи нищо лошо?

— Заплашвате ли? — Самед натисна копчето на звънеца. — Сега ще ви задържат и арестуват за оскърбление...

— Мен ли? — засмя се в лицето му Мансуров. И пак на руски: — Сополанко! Ти знаеш ли кой съм аз? Аз с крак отварям вратата на твоя втори братовчед! Ако от моята глава или от главата на брат ми падне дори косъм...

Вратата се отвори и в стаята влязоха няколко телохранители.

— Изведете го оттук... — рече глухо Самед, без да гледа към Мансуров. — Той ме заплашваше.

— Да извикаме ли милиция? — попита единият от охраната, най-високият телохранител, когото Самед предлагаше за помощник на Турецки.

— Не, Аслан, не си струва — поклати глава Самед. — Ще има скандал, неприятности.

— Страх ли те е от скандал? — попита злорадо Мансуров. — Хванал си се за топлото местенце, а? — и той изтърси мръсна псувня.

— Ето сега е готов за милицията — каза Самед. — Оскърби ме при изпълнение на служебните задължения и пред вас, пред свидетели... Чухте ли?

Охраната се спогледа, кимнаха.

— Изведете го — каза Самед. — Като дойде милиционерският патрул, ще съставим протокол. И ще го изпратим при по-малкия му брат.

Сега пребледня Мансуров.

— Ти какво, мъник? Ти разбираш ли...

— А защо на руски? — вдигна вежди Самед. — Защо на езика на колонизаторите, неверниците и убийците на твоя народ?

— Добре, вървете... — Аслан побутна Мансуров.

Когато охраната изведе дърпация се Мансуров, Аслан се върна и затвори вратата след себе си.

— Самед, уважавам теб и роднините ти. Но разбираш ли какво правиш? Когато идваше насам, видях как жените на опашката целуваха ръцете му. Сега само той помага на бежанците.

— Той влезе, без да чака на опашка — уморено се защити Самед. — Не мога да му позволя да ме унижава и оскърбява. Той е голям човек, с големи пари, но не стои по-горе от президента и закона.

— А за мнозина по-горе от него е само Аллах — отговори Аслан. И излезе от стаята.

Самед стана, повървя из стаята, като нервно тракаше с броеницата. Разбира се, в неговото положение е по-добре да не си разваля отношенията с този могъщ човек. Прекалено много си позволява, но това не означава, че трябва да му отмъщава. Той, Самед, е уязвим пред такива като Мансуров. Дори тук, в Москва. Сега е времето на наемните убийци и заложниците. Докато не се образува средна класа, която да не може да бъде купена за една пачка долари. А докато стане това, трябва да се примирява.

Той нямаше право да си разваля отношенията с този човек, с клана, който стои зад него. Тези хора най-непосредствено са свързани с чеченците, възтържествували над руснаците, както доларът над рублата. Затова Мансурови са двойно опасни. Но най-напред трябва да е наясно със себе си. Защо, след като извърши нормална за мъж и

дипломат постъпка, той е смутен, развълнуван, започна да се страхува... И от кого?

Бившият комунист е станал правоверен, внушил си е, че е пророк. А брат му Рустам е направил скандали и пиански истории в ресторантите „Интурист“ и „Гюлистан“, осквернил е с курвите си Алеята на свидетелите, където са погребани жертвите от руската бронеколонна, нахлула преди няколко години в Баку...

Чеченците можаха да се защитят, а нашите националисти подвиха опашки в Карабах... Сега са станали нагли.

Братът на Мансуров не е воювал. Но за това не е прието да се говори. За това хората си шепнат и се озъртат. Нали на такива като Мансуров се крепи икономиката на днешен Азербайджан. Нека да е съсипана, нека да е остаряла, но е така обещаваща...

Телефонът извънтя и прекъсна мислите му. Самед погледна часовника и вдигна слушалката:

— Алекпер, ти ли си? Откъде се обаждаш?

— Аз съм в Техеран.

— Как се оказа там?

— В нашето посолство съм... По чудо се измъкнах. Никак не мога да се свържа с Баку. Какво се е случило там? Посланикът казва, че уж били изпратени хора за мен, които трябва да ме придружават. Но връзката през цялото време се прекъсва. Помислих, че знаеш нещо...

— Вече си свободен? — попита развълнувано Самед. — Аллах ми е свидетел колко се радвам... Но мога да позвъня оттук и да разбера всичко. Можеш ли да ми звънеш после пак тук, по сателитния телефон?

— Да, да, разбира се... — объркано отговори Алекпер. — Просто не разбирам. Москва е толкова далеч оттук, а толкова добре те чувам... Може ли да се е случило нещо там? Например с татко?

— Не мисли за лоши неща — каза Самед. — Правилно, че ми позвъни тук. Първи щяхме да научим, ако имаше някакво нещастие. По-добре да прекъснем сега разговора, а аз да позвъня в Баку и след известно време пак да ми се обадиш... Или по-добре да го направи посланикът, как мислиш?

— Самед, обади се ти — каза Алекпер и гласът му трепна. — Сега не вярвам на никого. Само на татко и на теб. Всички ме предават. Всички са готови да забият нож в гърба ми.

— Е, хайде сега — каза Самед, за да го успокои. — Прекалено си развълнуван. Уверявам те, просто някаква техническа неизправност. Звънни ми пак след десет минути. Става ли?

— Добре — съгласи се Алекпер. — Само че напразно ме успокояваш, братко. Не можеш да си представиш какво преживях. — И затвори.

Самед погледна замислено апарата. Алекпер, силният и мъжествен негов братовчед, няма да започне да се оплаква просто така... Самият Самед едва днес почувства, че се надига нещо ужасно. Поведението на Мансуров сякаш му го подсказваше.

Баку стана вкусен кокал за много авантюристи по света. Точно така е било и в началото на века. Тогава към родината също са протегнали ръце тогавашните хитреци. Но къде ще се мерят със сегашните, въоръжени с още по-голяма безпринципност и съвременна техника.

Уви, разрывът между техническите възможности и моралните норми все повече се увеличава. Техниката не стои на едно място, а моралът пада. Страшно е да си помислиш, че в недалечно бъдеще някой терорист може да побере атомен завод в обикновено куфарче и спокойно да го „забрави“ някъде...

Размишляваше за това, докато въртеше безброй номера и кодове, за да се свърже с Баку. Навсякъде дава заето. Какво става, по дяволите?

Вече отчаян, позвъни на Новруз. Връзката веднага заработи.

— Новруз, не спиш ли? Не те ли събудих?

— Какво говориш, Самед, как можа да си помислиш...

— Какво става там при вас?

— Нашите приятели са направили някои записи на разговори, ти знаеш къде...

— Новруз, не е възможно нашият разговор да се подслушва, говори направо.

— Не вярвам да е така.

— Та какво казваш става при вас? Току-що ми се обади Алекпер от Техеран. Не може да се свърже с никого.

— Знам само, че са изпратени хора в Мехрабад, за да го посрещнат там.

— Научи по-подробно, Новруз. Страхувам се, освобождението на Алекпер за прекалено много хора е кост в гърлото. Възможно е там,

в плен, да е научил нещо.

— Нашите приятели също така мислят. Но засега разшифроват разговорите, записани на приема.

— Новруз, не говори излишни неща. Всичко разбрах. Ами ако записват и нас?

— Значи и ти се страхуваш?

— Току-що при мен беше Рахим Мансуров.

— Нима е в Москва?

— Брат му е в затвора. Иска да го откупи. Държа се предизвикателно. Сякаш властта е вече в джоба му. Не можем да допуснем такива като него да постигнат своето.

— Отдавна исках да ти кажа същото. Нещо подобно се носи из въздуха...

— Предателство, Новруз. Макар да се смята, че то няма нито мирис, нито вкус и цвят.

— Мислиш ли, че е възможен нов опит за преврат?

— Новруз, приключваме разговора. Трябва да ми звънне Алекпер.

— Кажи му да не излиза от посолството, докато не се убеди, че за него са пристигнали сигурните хора.

Телефонът замълча.

Новруз гледеше мълчаливо зеленикавата лампичка на индикатора.

Като че ли си струва да сподели чутото с господин Къриган и телохранителя му Косецки. Още сега. Може след два часа да е късно. Може хората на Мансуров да успеят да хванат Алекпер, ако са съумели да подслушат... Нали някой е успял да заглуши телефоните на посолството в Техеран. Ако Алекпер може свободно да се свърже с Москва, но не може да се обади в Баку — това навежда на тревожни мисли... Ами да, прекъсват Баку, а Москва не могат да я заглушат.

Новруз надзърна предпазливо през прозореца. Оттук на фона на тъмнеещото небе се виждаше минарето Сънък Кала, от което при новата власт побързаха да свалят предупредителната червена лампа за нощните самолети. Щото в Корана нищо не било казано по този въпрос. После пак я закачиха. Но някой се изкачи на самия връх и я счупи... Пак я сложиха, вече оградена с метална мрежа. Тогава просто я строшиха с изстрел отдолу.

Новруз излезе в коридора предпазливо, понеже жена му вече спеше. От полуотворената врата на другата стая се носеше сумтенето на сина му. Момчето е на единайсет, закъсняло дете, често боледува, особено през зимата... Като помисли, той извади от куртката на закачалката револвера си, врътна машинално барабана.

Ако ще ходи при руснаците в „Интурист“, най-добре веднага да тръгва.

Той отвори предпазливо входната врата и също така предпазливо я затвори. Ослуша се. Кооперацията спеше, само долу входната врата тракаше от вятъра.

Слезе по стълбището, излезе на двора. Оставаше само да пресече, лавирайки между автомобилите, почти непроходими в тъмнината. После да излезе на осветения „Проспект на нефтодобивниците“, където им много хора въпреки късния час...

Той вървеше бързо, сгушил главата си в раменете и вече почти бе достигнал вратата, когато някой рязко го хвана отзад с едната ръка около кръста, с другата го улови за брадичката и дръпна главата му назад, така че шийните му прешлени изхрущяха, а после рязка, смъртоносна болка го стисна като примка за гърлото. Последното, което усети, беше топлината, заливаща гърлото му под адамовата ябълка и проникваща навътре.

Витя Солонин се беше проснал в креслото и прелистваше лениво местните списания, докато аз пренавивах записите му. Не можех да не призная: курсовете при Питър Редуей не са минали безследно за него. Чистил е смущенията както може — всякакви стъпки, сумтене, въздишки и изстрели на тапи от шампанско. По-голямата част все пак е пълна с какви ли не глупости — традиционното светско и полусветско дрънкане. Дамите безбожно флиртуват, в това време мъжете водят делови разговори. Но тези разговори не представляваха особен интерес... Къде са тук братята Русих и Джамил ибн Фатали? Тях да чуя. Или батерийките са се скапали, изразходвани за предишните глупотевини?

— Не ти ли е идвало наум, че бихме могли да шантажираме някои хора с тези записи? — попита Солонин. — Да кажем, мадам Фирюза Мансурова, съпругата, при това млада, на известния нефтен магнат и бивш член на районния комитет по въпросите на идеологията Рахим Мансуров? Тя там върти любов с аташето на белгийския посланик по икономическите въпроси, помниш ли? Върни малко назад. Разговарят на френски, при това тя го говори едва-едва.

— Уф — намръщих се аз, — не очаквах това от теб. Тази миловидната, сивооката... полуруския ли е?

— Май да. Той много се натискаше да се срещнат.

— А тя поглеждаше към теб, когато танцуваше с Делара — припомних му. — Или греша нещо?

— Така е — наклони Солонин безупречния си път към мен. — Дори помислих дали да не я поканя, докато госпожа Делара бе в прегръдките на тоя Ибн Фатали. Но ме интересуваше какво ще ѝ предложи белгиецът. И какво тя ще му отговори. Преди всичко работата. Не е ли така? Тоест ако тя не беше жена на мъжа си, щях да постъпя точно така.

— Не се съмнявам — въздъгнах аз. — Но поне разбираш ли, че тук, на Изток, донжуаните не са на почит? Намират ги по буницата с прерязано гърло.

— Пепел ти на езика — отговори лениво Витя и остави списанията. — Дай да ти помогна да намериш мястото... Може и да ме урочасаш...

— Е, с твоята подготовка няма от какво да се страхуваш — отговорих аз.

— Аз — да — предупреди той. И сложи магнетофона на коленете си. — Госпожа Делара е чудесна жена — говореше той, докато пренавиваше лентата в обратна посока. — Разбирам избягалия президентски син. Желанието му пак да я види го прави десетократно по-силен.

Той включи на възпроизвеждане, после натисна стопа.

— Все пак аз щях да проверя още веднъж дали няма подслушващи устройства в стаята.

— Защо не — съгласих се аз. — Откакто леля Вера си замина за Москва, новата камериерка не ми вдъхва доверие.

— Не бяхме мислили за това — каза Солонин. — А нашият приятел в Москва прекалено точно изпълни онова, което беше обещал. Макар че според мен в това няма нищо лошо.

— Нима толкова бързо са й купили жилище в Коломна?

— Колко му е... — Солонин сложи слушалките и започна да опипва с търсача стените и мебелите. — По дяволите... Но устройството може да е от другата страна на стената, в съседната стая. Затова ще е по-добре да използваме слушалките.

— А кой живее отгътък, зад стената? — попитах.

— Засега не знам. Някой спешно замина, после някой също така спешно дойде.

Сложихме слушалките.

— Някъде тук — казах аз. — Ето сега кани Делара на танц.

Ние внимателно се вслушвахме, споглеждахме и кимахме един другиму... Ето сега ще каже: „Вие сте най-прекрасната жена в мюсюлманския свят.“ И ще започне да се хвали с харема си... Това може спокойно да се превърти... Ето сега отива при братята Русих.

„... Аз не говоря английски, обаче брат ми страхотно разбира. И ще бъде нашият преводач, ако сте съгласен. Кажи му, Лъоха.“

Сега разбираме: по-големият брат се казва Костюха, по-малкият — Лъоха, знае английски.

„Свикнал съм да работя с моите преводачи, но между тях няма нито един, който да знае руски.“ (Това ще да е Джамил ибн Фатали.)

„Значи нищо друго не ви остава, освен да се възползвате от услугите ми“ — отговаря Лъоха на отвратителен английски.

„Кажи му, че нашите интереси съвпадат в няколко посоки — продължи Костюха. — Искане му се Баку изобщо да го няма, та да я кара без всякаква там конкуренция, правилно ли разбирам?“

„Вашият брат малко преувеличава — каза Ибн Фатали, след като чу превода. — Съвпадението е в следното: ние не искаме да сменяме нашите клиенти — страните от Запад.“

„Че аз какво казвам? — измърмори Русих. — Нека нефтът мине през цяла Русия, правилно ли съм разбрал? А не направо през Иран или Турция. Тогава ние ще го направим малко по-скъп. Разбирате ли? Нефтепроводът е по-дълъг, ще надуем цената. И никаква конкуренция...“

„Както разбирам, тук вашият интерес съвпада вече с интереса на държавата? — попита Ибн Фатали. — А не само с моя?“

„Че как! — възкликна Костюха. — Ние сме патриоти, нали така? Вие у вас, ние у нас. И докато всичко съвпада, както току-що ти каза, ще живеем дружно, без да му мислим много. А щом се разпаднат интересите — шут в задника и който отхвъркне по-надалеч! Така и му преведи.“

„Няма да го разбере...“ — усъмни се Лъоха.

„Ще разбере, ще разбере... Докато му трябваме, всичко ще разбира както трябва! И ще забрави, че е от една вяра с турците.“

„Вашият брат разбира своеобразно същността на световната политика — засмя се Ибн Фатали. — Но като цяло е вярно. Ако нефтът от Баку, пуснат през руския нефтепровод, стане поне с два-три процента по-скъп, това ще укрепят нашите позиции.“

„Именно — каза Костюха, щом изслуша превода. — Можем да го вдигнем още повече, кажи му. Ще дадем на арменците танкове, ще им пуснем боеприпаси, ще им купим доброволци... А щом се възобнови всичко в Карабах, акциите на Баку веднага ще се сгромоляшат надолу.“

„Тук трябва чувство за мярка — възпря го Ибн Фатали. — Когато говоря за два процента, говоря за оптималната за нас цена на нефта. Но ако властите в Баку започнат друга политика, или Турция или Иран ги склонят на свой вариант...“

„Каква Турция, какъв Иран! — възкликна Костюха, докато дъвчеше нещо. — Абе обясни му! Същите братя чеченци ще гръмнат един-два пъти където трябва нефтопровода! Ако тръгне през Сухуми, ще възобновим доставките на оръжие за абхазците! Колко му е? Тук има друг проблем, обясни му. Какво да правим с този наследник на тукашния престол? Чеченците непрекъснато печелят от него, хранят се от неговите ръце, може някак да ги използваме, за да закрием проблема?“

„Боя се, че този разговор не е уместен тук“ — отговори Ибн Фатали и понижи гласа си.

„Разбрах! — заяви Костюха. — Всичко разбрах. След това значи, след това. Значи пак му се е дотанцувало? Каква женичка! И аз съм съгласен да се поразтъпча насам-натам с нея. Обаче не може, дипломатически етикет. Значи кажи му така... Нека отиде да потанци, а ние ще го почакаме тук. А след това ще излезем заедно. У нас ли ще отидем, или при него, няма никаква разлика. И там ще продължим.“

Солонин спря записа.

— Да го извъртя ли? По-нататък пак са разговорите с Делара. Ще я сваля, макар Аллах да не разрешава. Все пак е мюсюлманска жена, макар без фередже. И мъжът ѝ е някъде наблизо...

— Да чуем, да чуем — казах аз. — Макар че не е хубаво. Но изключително за разтоварване. Светските клюки около красива жена, особено достоверните, разтоварват добре. А в нашия случай има над какво да се замислиш, не ти ли се струва? Този наш мафиот представлява Министерството на външните работи на Русия заедно с икономическите ведомства, и то доста успешно.

— Един дявол знае какво става в Русия в наше отсъствие — съгласи се с мен Солонин. — Така ми се иска да сложа тази нагла мутра на мястото ѝ. Те вече оправят световната политика!

— А какво да правят? Могат да кажат повече от най-изкусния дипломат. Кой ще им търси отговорност? Но ти не ме баламосвай, включи да чуем... Или у теб се появиха някакви морални задължения пред тази жена?

— Само онези, които са ми внушавали като дете — отговори сухо Солонин. — Че не е хубаво да се подслушва.

— Но ние се занимаваме с това вече цял час и половина — казах аз. — Едно от двете е вярно: или знаеш съдържанието на разговора им,

но желаеш да не го науча, или...

— Първото — прекъсна ме Солонин.

— Разговаряли са за теб? — попитах аз. — Той е ревнувал от теб?

— Какво нещо е да си следовател по особено важни дела — въздъхна Витя. — Дявол да го вземе, слушай... Между другото, тук се произнасят интересни предложения, за които възнамерявах да разкажа със свои думи.

— Може и така — предложих. — Разговорът на Ибн Фатали с Делара по нашия въпрос ли е, или не е? Кажу сам. Без увъртания. Нужно ли е да го слушам, или не?

Той премълча. Просто натисна копчето за старт и пак се отпусна.

„... Забелязах, скъпа Делара, че много се заинтересувахте от този млад бизнесмен от Англия... Или е от Америка?“

— Стоп! — казах на Витя. — Спри.

Той мълчаливо се втренчи в мен.

— Няма ли да започне да те проучва? — попитах аз. — От законно чувство на ревност? Кой си, що си? И дали няма компромат за теб. Какво му коства да позвъни в централата на концерна „Гълф“? И после да те разобличи?

— Не бях помислил за това — призна той. — Ако кръвта е нахлула в главата на горещия южняк, той май ще забрави за всичко, включително и за харема си. Ще издрънка на мъжа ѝ, че не съм този, за когото се представям.

— Това още се ядва — казах на свой ред. — Пази боже да попита: а вие уверена ли сте, че е този, за когото ви се е представил?

Витя се разтревожи.

— Наистина, тези ревнивци притежават изострено зрение и нюх...

И отново пусна записа. Чуха се странни шумове, заглушаващи гласовете.

— Оправя карамфила на петлицата си — обясни Витя.

„... Обръщате му прекалено много внимание, не ви ли се струва?“ — попита този стар пън Делара.

„За какво говорите?“ — попита тя.

„Наблюдавах ви отдалеч. И ми се стори, че той е влюбен във вас. Но аз не се каня да докладвам за това на мъжа ви.“

„Затова пък се каните да ме шантажирате с наблюденията си?“ — попита тя.

„Съвсем не, нали и аз съм влюбен във вас. Но не смея да ревнувам. Но този млад американец... Все пак той е друговедец, мадам...“

„На територията на нашата република засега не действат законите на Шериата — отвърна студено Делара. — И се надявам, че няма да влязат в сила скоро. Мога да не се страхувам, че ще ме замерят с камъни.“

„Ах, мадам, за това ли трябва да говорим? За това ли да мисля, като танцувам с жена като вас?“

„Точно така, най-добре да сменим темата. Защото музиката ще свърши скоро, а следващия танц съм обещала на друг.“

„На този друговедец?“ — попита той плахо.

„Именно на него. А мигар някъде из вашите емирства щяхте да ме наричате така, както можете тук — мадам? Нима щяхте да можете да видите лицето ми, да се притискате о гърдите ми, както правите сега?“

„Права сте... Трябва да ви поискам прошка. И само една среща, мадам. Само една среща! Не си представяте дори колко ще ви бъда признателен!“

„Ще ме вземете в харема си? — засмя се тя. — Ще ме откънете посред нощ, увита в килима?“

„Не съм толкова глупав, мадам, макар сега да полудявам...“

„Или ще подпишете договора с нашето правителство, макар до последния момент да упорствахте? Заради мен?“

„Мадам, вие ми се присмивате! Не мога да ви обещавам това, което не ми принадлежи.“

„Тогава да оставим този разговор — каза тя. — Тук става задушно, не ви ли се струва?“

„А не, във ваше присъствие забравям за всичко и нищо не усещам, освен близостта ви. Макар климатикът тук явно да не успява да разхлади.“

„Оставете... Аз вече не съм млада, знаете го прекрасно. Но ако ви помоля за нещо... Ще можете ли да го направите за мен?“

Солонин ме погледна и изключи записа.

— Сигурно съм пропуснал нещо — каза той. — Не си ли я молил за нищо такова?

— Опазил ме Бог... Пък и кога? Ти се въртеше постоянно около нея, с изключение на случаите, когато тя танцуваше с този пръч. Мислех, че само у нас, в Европа, имало простаци. Смятах, че строгият Шериат не дава никакъв шанс на пошлостта. А за климатика е права... Французите спокойно са можели да донесат френски от Франция, вместо да използват боклуци, заради които нищо не може да се чуе.

— Сигурно митата са високи — отвърна Солонин. — И тъй, да продължим. Значи тя го моли за нещо. Интересно за какво?

И пак пусна записа.

„... Всичко, което е по силите ми, мадам!“ — простена Ибн Фатали.

„Но не сега — каза тя. — Ако не възразявате, сама ще ви позвъня, когато намеря сили в себе си. Нали ще останете още известно време у нас?“

Солонин пак спря записа.

— Изглежда, очаква нашите инструкции, не ти ли се струва?

И на мен ми се стори, че тя е увлечена от идеята да ни помогне. Особено след като започнах да я разпитвам за деня, когато е трябвало да се срещне с отвлечения син на президента. Не го е издала тя в края на краищата! Интуицията ми подсказваше, че на госпожа Амирова напълно може да се вярва. Наистина, засега взе инициативата в свои ръце. И какво? Та тя разбра, че разговорът им може да се подслушва. Тоест въпросът е адресиран не само до него, но и към нас. Иска да отмъсти за възлюбения си?

Не изглежда да преживява кой знае колко заради него. Макар че тревогата за любимия може да е изместена от радостта, че се е измъкнал от плена си.

— Ще видим — казах. Във всеки случай тя прекрасно е знаела, че ще чуем целия разговор.

Солонин пак включи записа.

„... Предполагам, че ще остана у вас още около месец, докато не приключи договора, който се разработва с огромен труд. Но само не това! Не ме молете заради вас да правя безброй отстъпки. Първа ще престанете да ме уважавате заради това.“

„А какво общо имате с тези руснаци?“ — попита тя.

„О, просто бизнес. Те се занимават с транспортирането на нефта. Макар на вид да не са твърде приятни хора, но напълно професионално обсъждат проблемите...“

— Спри за миг! — казах аз. — Едно нещо не ми излиза от главата. Тези не твърде приятни, но професионални братя Русих говорят с почит за някакъв Гоша, който си няма работа, та създава кризисни ситуации. И само той може да реши въпроса с финансирането на някаква акция, за която искат два „лимона“. Разбирай, два милиона в зелено... Какво гледаш? На твоя магнетофон го няма, но като стоях близо от братята, чух за това... Затова, ако чуеш за този Гоша, дай ми знак.

Солонин ме погледна така, сякаш ме вижда за първи път.

— Ето какво означава да разчиташ изцяло на прехвалената техника — каза той. — Значи по старовремския начин — просто си застанал до тях, сложил си ръка до ухото и всичко си научили? И след това не те ступаха?

— Пфу, как си започнал да се изразяваш — намръщих се аз. — Имаш още да учиш, малкия...

Той сви рамене и натисна копчето.

„... И тъй, господин Джамил, не се разделям с вас — каза Делара. — А сега ще ми подарите визитната си картичка, нали?“

Лошият ѝ английски придаваше очарование на думите ѝ. Това е добрата актриса — прави обаятелни дори собствените си недостатъци.

После следваха шумове и неразличими гласове. Джамил ибн Фатали се връщаше при руските си приятели. Ето сега се е приближил до тях. Това може да се познае по скърцането и мляскането — братята пак нещо дъвчеха.

„Хубава жена — каза на руски Костюха. — Да ѝ го зачукам още сега.“

„А пък аз бих ѝ се отдал — засмя се Лъоха. — За два стотака.“

„Няма ли да е малко старичка за теб?“

„Искате ли да обсъдите нещо?“ — попита вежливо Джамил ибн Фатали.

Изглежда, го измъчваше задух.

„Кажи му първо да си поеме дъх — каза Костюха на брат си. — Че съвсем се е задъхал.“

„Можем да продължим разговора си“ — каза Лъоха.

„Но ми се струва, че се канехме заедно да си тръгнем и да продължим разговора на друго място?“ — напомни Ибн Фатали.

„Щом сме се канили — изсумтя Костюха, — значи ще отидем.“

Пак шум и неясен говор.

— Те се облякоха — каза Витя, — нашият обект, нека го наречем така, облече шуба и фрак и карамфилът малко се смачка. Кожата не пречи, но настройката може да се размести...

— Трябва ли да чакаме, когато пристигнат някъде? — попитах аз.

— Ако отидат при Ибн Фатали, той може да се преоблече.

Оставаше да чакаме кога пак ще стане възможно различаването на гласовете. Да чакаме и да се надяваме, че мощността на преподавателя ще издържи на разстоянието, което ни разделя.

— Хайде да направим така — предложи Солонин. — Аз ще отида във вилата на площад „Ахундов“, където е отседнал нашият приятел от Емирствата. Само да не сложи карамфила във вода! И да не разбере по този начин какво са му пробутали. Ако всичко е окей, просто ще сменя батерийките и нека си въздиша, като гледа цветето на любовта.

— Минава един след полунощ — казах аз.

— Тъкмо, тъкмо — кимна Витя. — Съвсем подходящо време.

— Но той има охрана.

— Досещам се. Пускаш ли ме?

Не бързах да отговоря. Разбира се, Солонин е попадал и в по-сложни ситуации. Но все пак...

Поклатих недоверчиво глава. После свих рамене. После махнах с ръце. Сякаш изпълних ритуален танц, наречен прави каквото искаш, все едно, цялата отговорност лежи върху мен.

Витя се засмя. После скочи леко от креслото и започна да се приготвя.

— След миг се връщам — каза той, като шумолеше с тренировъчния си костюм, върху който облече якето си. — Колата пред входа ли е?

— Един момент — спрях го аз. — Искам да те пази Новруз.

— Нека спи — отказа Солонин. — Ще се оправя сам.

— Моля ти се, бъди по-предпазлив — казах му, а сам започнах да набирам телефонния номер.

Обадиха се след първото позвъняване, сякаш посред нощ са очаквали точно аз да звънна, жалостив женски глас извика нещо неразбираемо през детския плач. После също така неочаквано ми затвори...

— Е, спомни ли си къде може да си виждал моята тръба^[1]? — Гоша тежко вдигна глава от масата и с мътен поглед изгледа Олег Томилин.

— Каква тръба? — изстина Томилин, докато оглеждаше насъбралите се.

— За гледане — подсказа Конопльов, на когото много му приличаше ролята на подмазвач.

— Не... — Гоша повъртя показалец пред носа на Томилин. — Тази, през която ще излетиш...

— Стига, Гоша — направи физиономия Костя Русих. — Времето лети, времето... Проблемът е неотложен. А ти пак за някаква си тръба. Поникнала ти е на пъпа.

— На него му е поникнала — рече обидено Гоша. — Лепнал се за мен: откъде имаш тази тръба, та откъде? Виждал я бил някъде. А пък аз му казвам: не може да си я виждал, Олег! Защото е в единствен екземпляр. Адмирал Нелсън е гледал през нея с единственото си око. При Трафалгар... Убиват го и тя попада при мен по най-непредсказуемия начин. Истината ли казвам? — попита той заобикалящите го. — Кажете, Костюха, и ти, Льоха... Или ти, Конопльов... Извинявай, не те наричам по име, защото си адаш на моя приятел. Да не взема да ви объркам. Та какво казваше там за „лимоните“? — обърна се той към Русих-старши. Малко ли са ти? Виж колко има във фруктиерата! С коняка ще вървят идеално!

Гоша се перчеше, както винаги, говореше глупости.

— Не се прави на палячо! — злобно му каза Русих-старши. — Не си толкова пиян. Прекрасно знаеш за какво става дума. И за кого... Само си губим напразно времето. Трябва да им отговорим, разбираш ли? Да — да, не — не!

Те седяха петимата в кабинета на Гоша със спуснати завеси на прозорците под слабата светлина на нощните лампи. Както винаги, масата се огъваше от вкусни неща.

Томилин чувстваше как по челото му избива студена пот. Той пък защо е извикан тук? За да му напомнят за нещастния далекоглед?

Все пак го е виждал някъде. Но след спора дори забрави за него. Братя Русих гледат злобно, не разбират какво правят тук той и Конопльов. За Конопльов е ясно. Зяпа стопанина в устата. Дали не разчистват за него стълбицата към креслото на генерален директор на „Сургутнефтегаз“?

Не му се искаше да мисли за това. А трябва. Непокорните „генерални“ един след друг отиват в гроба, непокорни по отношение на държавната компания „Транснефт“, в която истински управител е стопанинът на този дом...

Някога Гоша живееше в полуподземно комунално жилище в предградията на Красноярск. Дали не е оттам стремежът да си построи този огромен студен дом, за да компенсира преминалото в теснотия и обиди детство?

А формалният директор на „Транснефт“ е далеч, във висшите етажи на Белия дом и кремълските покои. Често звъни на Гоша, дава наставления, предлага. Гоша слуша вежливо, съгласява се, но всичко прави по свой начин.

Бидейки само управител на едно от поделенията в Сибир, той е фактическият стопанин на огромния концерн. Но кисне непрекъснато тук, в Москва. Отказва се от високите длъжности, но от реалната власт — никога. Не му е нужно да обикаля високите кабинети. Има кой да го представлява там. Гоша няма подходяща биография. Може властите да не харесат предишните му ходения по затворите по разни членове и параграфи.

Ще дойде време и такава биография може би ще послужи като катапулт към върховете на властта. Само такива като него, проверени в живота, с яка ръка, с дълбоко разбиране на човешката същност, каквото може да има бивш затворник, хора, умеещи да хващат бика за рогата, ще изведат Русия от пропастта. Гоша е убеден в това. Но това ще дойде после. Сега трябва да се оправя с това, което има. Да вземем пак Баку. Отцепиха се от Русия и мислят, че сега са самостоятелни. Ще се наложи да поправи самозабравилите се другари. И да насочи техните нефтени и доларови потоци в нужното за Гоша, значи и за Русия, направление.

Гоша умее да улавя проблема, да го види в цялост и неделимост, за разлика от онези, които могат да видят само малък фрагмент. Това не можеш да му го отречеш. Но горката Русия, нима не може да мине без такива като Гоша?

Томилин се повъртя на стола си. Какво нещастие, че някога бе в един клас с него. Не му провървя, макар отначало да не изглеждаше така.

Сега Гоша има нужда от такива като Конопльов. Приятелите си Ивлев и Бригаднов прати на оня свят за непокорство. Не лично, естествено, но по негова заповед. Има ли разлика? А сега него, Томилин, го очаква същото. Не заради проклетата тръба-далекоглед, не. Далекогледът е предлогът. Просто не знае за какво да се заяде. Гоша ще свърши това, което е замислил. Няма да стане в „Метропол“, където е отседнал Томилин. Всеки път, преди да отвори вратата на волвото, шофьорът наднича с помощта на огледалце по дъното, после проверява двигателя. Хората гледат и се смеят. Нека се смеят. Покритото мляко котките не го лочат.

Дали пък да не поговори с Гоша с добро? Не тук, не в Москва, където всичко мирише на продажност и предателство, а там, в родния Сибир, край огъня, след риболов, Гоша толкова обожава да ходи за риба...

Докато мислеше за това, Томилин дори се изпълни с топло чувство към съученика си, с когото неведнъж бе ходил за риба на Енисей. И веднага трепна — Гоша го бутна с лакът.

— Заспа ли? Сега ще говоря с тях, разбра ли? Два лимона, а? На куково лято...

Русих-старши започна да набира кодове и номера на телефони. Всички чакаха търпеливо.

— Я ми напомни как му беше името — каза Гоша, когато взе слушалката.

— Ибрахим Кадуев — обади се Лъоха Русих.

— Ибрахим? — рече строго Гоша по телефона. (Сякаш хич не беше пил!) — Аз се обаждам, аз... Позна ли? Слушай сега, драги... Няма да ти дам два милиона. Разбра ли ме? Досега всичко си правил за благото на чеченския и на руския народ. А ето че вдигна цената. Не е хубаво, драги. Първо ме изслушай, после ще прекъсваш. Обясни ми едно — като не ти дам и грош, какво ще правиш? Ще пуснеш охраната

на президентското синче? И какво по-нататък? Да стане скандал, така значи? Нека да пускат нефта през Турция, така ли? Не, ти ми кажи, щом си толкова умен! Кажи ми кой съм аз? Аз съм този, който пречука твоя най-главен! Ами да, бомбата от самолета... А кой го насочи? Не бомбата бе, самолета. По същия начин ще се оправя и с теб, искаш ли? Сега ще звънна в полицията на Техеран и ще кажа, че ти и бандата ти сте хванали съпровождащите лица на президентския син на приятелската държава Азербайджан. И ги задържате насила, като възнамерявате в близките часове да завладеете самолета на въпросното синче... Искаш ли още сега да го направя? Имай предвид, приятелче, ти си опасен, а аз съм още по-опасен. С мен и такива като мен още не си имал работа! Ясно ли е? Ясно. Значи ще го направиш безплатно. На обществени начала. Иначе ще те накарам да платиш, за да мълча аз. И да не съм чул повече неприлични заплахи по мой адрес!

Гоша затвори телефона. Конопльов пръв заръкопляска възторжено, след него и братя Русих.

— Ето така се действа — каза Гоша. — Само такъв разговор разбират... А ти, Олег, защо не ръкопляскаш? Пак ли искаш да се различаваш? Пак ли искаш да вървиш по свой път? Да не си като всички?

Той се обърна към присъстващите:

— Какво искате — от интеллигентско семейство. Нищо не му е като у хората. От известно време праща шофьора си да му проверява колата и онзи пълзи под пода по шкембе.

Пръв се засмя Конопльов, но този път братята не го подкрепиха.

— Страх го е, че ще му сложат отдолу бомба — продължаваше Гоша. — И изобщо го е страх. А това значи — не му е чиста работата. Значи има от какво да го е страх.

— А ти защо вземаш всички на мушка? — навъси се Русих-старши. — Какви сме ти ние? Членове на Политбюро при другаря Сталин?

— Ами не може иначе — тръсна глава Гоша. — Разбери, драги мой, не може по друг начин! Аз съм разговарял там с умните хора зад телената ограда, те ми разясниха всичко най-подробно. Какво е правилният другар Сталин? Ограбвал е банки, без да му мигне окото, прекарвал си времето не по-зле от другите. — Той се обърна към Томилин: — Ето, ти получи висше образование, а аз съм с пети клас. И

какво от това? Нали аз ти дадох и длъжността, и жената красавица, а не ти на мен.

— Бодете ти очите неговата диплома, бодете... — засмя се Русих-старши. — Хайде по още една! За теб, Гоша!

— Хайде — врътна глава домакинът и пак стана пиан.

Учудваща беше неговата способност. Трезвен човек може да се преструва на пиан, но как пианият се преструва на трезвен? Гоша го можеше.

— И какво искаш от мен? — Той гледаше с пияни очи Томилин. — Говори защо си дошъл? И защо пак без Елена?

— Нали сам ме повика — отговори Томилин.

— Аз? Да бе. Искях с очите си да видя как шофьорът ти пълзи по корем под волвото.

Конопльов отново започна да се тресе от смях като навита пружина.

— Купи си мерцедес 600! — продължаваше Гоша. — Пари ли нямаш? Ще ти дам! Нали съм ти длъжник. Затова че ме измъкна от улицата.

— Нищо не ми дължиш... — Томилин гледаше смутено Гоша.

Няма нищо по-лошо от това да изгубиш физиономията си. Да покажеш, че си се уплашил. Ще те смачка като червей. Гоша няма нужда от приятели от детството. Него, Томилин, вече няма да го спаси никакво ходене за риба.

— Аз съм ти длъжник — рече Томилин. — За милион и половина тона нефт, които ти уж пусна по тръбопровода си. За длъжността, за жената.

— Нима? — присви очи Гоша, задържайки с ръка Русих-старши. — Почакай, Костя, нека се изкаже.

— Нищо не ти дължа! — изтърси Томилин. — Нито копейка! Можеш да ми одереш кожата, вече ме измами с петдесет хиляди тона. На кого ги продаде?

— Олег, докато не подпишеш годишния баланс, няма да се отчитам пред теб — отговори Гоша спокойно и отново изтрезня. — Кого съм измамил, на кого съм продал — не е твоя работа.

— Балансът си е твой — рече Томилин. — Но все пак човек не постъпва така с приятелите си.

— Детска градина... — подсмихна се Русих-старши и побутна с лакът задрямалия си брат. — Чу ли? И ти ми казваше: не бива така с родните братя... А иначе как да се отърве човек от по-големия си брат?

— Точно така — закима Гоша. — Учи се, Олег, докато сме живи... Хайде още по една, после ще се изясняваме.

Пиха. Томилин не си доизпи чашата и Гоша погледна към него неодобрително.

— А сега всички на сауна! — изкомандва Гоша. — С обслужващ персонал. Тайски масаж. Не сте ли опитвали още? Да те масажира някоя с тялото си. Препоръчвам ви го... Но най-напред вие, братята, се отчетете за Баку. Какво се е случило в Акапулко, разбрах. Малка издънка. Но всичко може да се поправи. Мисля си: Ибрахим няма ли да ни подведе? Според мен той ме разбра правилно. И със синчето нещата ще се уредят както трябва.

— Ще щурмуват посолството? — попита Русих-младши.

— Защо? — обади се брат му. — Просто ще го вземат оттам. Имат документи — взели са ги от тези, които са хванали. Ще се преоблекат, ще се избръснат...

— Трябва да се бърза — каза Гоша. — Че като възстановят връзката, ще разберат кой кой е... Ще се наложи да очистим синчето. А не ми се искаше.

— Ибрахим си знае работата — увери го Русих-старши.

— Ти, Костюха, ми говореше същото и за Серьога и Андрей — прекъсна го Гоша.

— Натряскали се, кучите синове — измърмори Костя, — отпуснали се. Мислели, че не е възможно да избяга оттам. Има още един вариант. Резервен. Ние с Льоха — той пак разтърси заспиващия си брат — искахме да го предложим. Това синче има мадама в Баку. Видяхме я на приема, хубава е, мръсницата, хем минава четирийсетака. Артистка там. Та Алекпер, абе синчето на президента, е лудо по нея. Направо е откачил. Серьога разказваше: як мъж, и сълзи лял за нея, и тайно писал стихове. На руски език, представяш ли си? Искал да се удави заради нея.

— Не е хубаво — сурово изрече Гоша. — Е, като сте го хванали за заложник — хванали, но защо се гавриш сега?

— Та си помислихме — дали да не я спипаме? Да пуснем малкия при баща му, а да хванем нея и да го предупредим: ако кажеш и

думичка...

— А той защо ни е? — направи физиономия Лъоха, като разтърка очи. — Да го ликвидираме и край!

Гоша си наля коняк и го изпи, вече без да кани никого.

— Колко лесно — каза той. — Да очистим президентския син! Чичо ти ли ще пресмята последствията вместо теб? Щом знаят кой го е отвлякъл, ще знаят и кой го е ликвидирал. Представяш ли си какво ще направи татенцето? На Русия. Пълен завой обратно. А ние трябва да мислим за нея, за майчицата Русия. И малко за себе си. При това той е председател на международния консорциум! Не се ли сещаш кого ще сложат на негово място? Другото синче. Или племенника. Все едно. Със сигурност заклет враг на Русия. Нужно ли ни е това на дадения етап? Теб питам?

Лъоха изломоти нещо в отговор. Уж се съгласи, но някак без ентузиазъм.

— Те трябва да пуснат ланения си нефт по моите тръби. — Гоша се надвеси над масата към братята. — Ето Олег ми скимти тук, че уж съм му надписал някакви тонове, съсипал се бил, уж съм бил го разорил, а не разбира, че аз решавам стратегическа задача. Как да устроя Русия, която ми стана вместо майка, когато излязох на свобода. Та на онзи любовчия, дете избяга от Акапулко, трябва да му светне: ще направим на пихтия мадамата му, ако не подпише договора, или ще дадем на арменците танкове, както те искат. Нали ги удържахме с общи усилия, когато напиреха към Баку, а сега никой няма да ги възпира. Затова вашият вариант с артистката ми харесва. Изцяло го одобрявам и подкрепям. Дори нещо повече — готов съм да се бръкна. Но! — Той вдигна показалеца си. — Харесвам вашия вариант, обаче като резервен.

— Нима пак ще можеш да започнеш война в Карабах? — попита със съмнение в гласа Костя Русих.

— Веднага, ако щеш! В Сибир имам цял танков завод, няма къде да ги даят, всички гори наоколо са пълни. Арменци, чеченци, абхазци и грузинци ги обикалят да молят. А хората там пети месец не са получавали заплати. Аз им казвам: спокойно, винаги ще ви издействам квота, ако започнете стачка по моя команда. Ще продам двеста на Карабах, петдесет на абхазците на кредит... И къде ще насочат след това нефта?

— Бива те! — възхити се Костя. — Направо виден държавен деец и виден военачалник. Откъде го измисли.

— Но аз не искам кръв. — Гоша притисна ръце до гърдите си. — Нека повече да не загиват наши момчета заради чужди за тях интереси. Така че вашият вариант, вече ви казах, ми харесва. По-рано да бяхте казали как е ревал за мадамата, отдавна да сме я свършили... Между другото, къде е сега този Серьога? Защо не го виждам? Искам да му се полюбувам на мексиканския тен. Какво се крие от мен? Костя, кажи му да дойде, няма да го закачам. Само да му видя безсрамните очи. И тена. Може да зарежа всичко и лично да отида в Акапулко... Нещо невярно ли казах?

Братята се спогледаха, посочиха му с поглед Томилин.

— Забрави ли? — попита тихо Костя.

Томилин замръзна. Тук той е вече страничен човек. Изглежда, както стана страничен човек и Серьога, който преди седеше с него на тази маса, както и загиналият на плажа в Мексико Андрей.

— Да бе, да — мъчително се смръщи Гоша. — Поне един венец, сложихте ли на гроба му? Бях поръчал специално?

— Сложихме — кимна Костя. — И за паметник събрахме пари, всичко е, както си му е редът.

— Представяш ли си, а убиецът още не е намерен. — Гоша се изви към Томилин. — Все го търсят. Как мислиш, ще го намерят ли?

[1] Игра на думи — на руски „труба“ означава и далекоглед, и тръба, и комин. — Б.пр. ↑

14.

— Прерязват дълбоко гръкляна заедно с трахеята, така че човекът се задавя от кръвта си и не може дори да извика... — казах на Солонин. — Типично бандитско убийство, някакъв ритуал, подобен на жертвоприношение. Прилича на мъст.

— Да не имитират чеченци? — попита Солонин.

Пак седяхме в нашата стая, навън вече просветляваше, пиехме кафе.

— Поне да си взема вана — въздъхна Солонин. — Пак няма гореща вода.

— Не можем да се оплачем на Новруз — въздъхнах аз. — Жалко за човека. Това беше единствената ни връзка, ако помниш... А какво стана с нашия общ приятел Джамил ибн Фатали?

— Дори не се събуди. Както и охраната му. Но уважаемият Ибн Фатали поне бе уморен от жената, с която спеше.

— Разгледа ли я?

— Едва след като смених батериите на карамфила му.

— И коя е тя? — попитах, като чувствах безсрамието на въпроса си. Нима Делара? Това щеше да е най-голямото разочарование в живота ми — такава жена...

Витя не отговори веднага. Самообладание — сто процента, при положение че тази жена явно му харесваше.

— Все пак беше тъмно — отвърна той. — Не съм светвал лампата. Но не е онази, за която си помисли. Не е нашата обща позната. Някакво маце от хотела. Какви ли няма тук.

— И какво ще правим сега? — попитах аз.

— Как какво? — прозина се Солонин. — Трябва да спим.

— Не ни остава нищо друго — съгласих се. — Но поне да доизслушаме за какво са си говорили в колата.

Витя ме погледна със съмнение.

— Предавателят е с малка мощност. Иначе нямаше как да се скрие в листенцата на карамфила — каза той. — Ако си забелязал, с

отдалечаването на колата звукът отслабваше. Може да послушаме, разбира се, но не повече от пет минути.

— Пет — значи пет... Но може да не са отишли далеч?

— За опитване пари не се взимат — каза Витя и включи магнетофона.

Пак се чуха шумове, после се врязаха гласовете на нашите сънародници.

„Два милиона долара! — убеждаваше явно по-големият брат. — Кажи на този бандит, на този пинтия, само два милиона за общото дело! По-малко чеченците няма да вземат. Познавам ги аз. Като не даде — нефтът ще потече по мустака, та край устата.“

Льоха преведе, колкото може. Така и така значи. Дайте на бедния. Трябва да платим на ония бандити, за да забавят престолонаследника принц Алекпер.

„Той у тях милиардите ги рине с лопата! — добави с пролетарска ненавист по-големият брат. — А сега му свиди за два милиона.“

Представях си състоянието на Ибн Фатали. Седнали до него двама типове от ужасната руска мафия и настояват за два милиона уж за общото дело... А какво общо могат да имат тези престъпници с него, кръвния племенник на султана? Само едно — желанието нефтът да не потече през Турция.

„Ще ви отговоря след една седмица“ — каза Ибн Фатали.

„Няма в себе си — преведе Льоха на Костюха. — Но обеща да даде след седмица, ако се държим достойно.“

„Една седмица е много — рече Костюха. — Няма да издържат една седмица. Или синчето ще избяга, или те ще го пречукат. Вече се е случвало такова нещо. Нека напише чек чрез банката си в Швейцария и да върви по дяволите. Ще се оправим сами.“

Солонин изключи записа.

— А така — казах аз. — Чеченците са много търсени. За два милиона са готови пак да хванат този Алекпер. И да го държат колкото трябва, докато татенцето му не подпише каквото им е нужно. Разбираш ли какво става?

— Разбирам, че само си губя времето. — Солонин сви рамене.

— Трябва да се връщам в Техеран.

— Дали да не поискаме подкрепление от мистър Редуей? — попитах аз.

— Ще се справим сами — отговори Солонин и започна познатата процедура за обличане на амуницията, тежка не по-малко от четирийсет килограма.

— Скоро ще съмне — каза той. — Ако не греша, първият самолет за летище Мехрабад е около осем часа местно време. Утре няма да има самолети. Пък вече никой няма да ме уреди за чартърен. Вместо да ме гледаш с тъжна физиономия, да беше звъннал, Александър Борисич, на негово превъзходителство временно изпълняващия длъжността господин Самед Асланович и да доложиш за случилото се. Само те съветвам — без сърцераздирателни подробности. Сиреч останахме тук сами без всякаква опора сред местното население.

— Ами Делара? — попитах лукаво.

— Не разчитам на красиви дами — отговори ми Витя сериозно. — Според моите разбирания те изпълняват други задачи.

Той не седна да уточнява какви именно, а аз не започнах да разпитвам. Вместо това избрах кода и номера на нашия общ познат.

— Господин Самед ли е? — попитах аз. — Господин Косецки от Баку.

— Какво се е случило? — измърмори той сънено. — Нещо спешно ли?

— Новруз е убит...

— Какво? — завика той и нещо там при него се сгромоляса, сигурно е скочил и съборил някой стол.

— Днес през нощта — казах аз. — Успяхме да отидем на мястото преди вашата следствена бригада. Прерязали са му гърлото.

Самед мълчеше. Чувах как хълца.

— Извинете — каза след минута. — Той беше най-добрият ми приятел и наставник. Аз помогнах да го открият. Той ме предупреждаваше...

— Вие ли му позвънихте? — попитах аз.

— Да, около два през нощта. Тревожеше се, че могат да засекат разговора ни. Уверявах го, че уж съвременните телефони, цифровата кодирана връзка и прочие изобретения са недосегаеми. Те са го засекли и... Не е изключено да са засекли и нашия разговор с вас, господин Косецки.

— Но неговият телефон е обикновен — обади се полугласно Солонин и спря да се облича. — Затова са го засекли чрез местната телефонна централа. А сега разговаряме по сателитната връзка. И там, и тук има код. Не би трябвало да засекат.

— Господин Къриган, който разбира повече от мен, твърди, че не може да бъде — казах аз. — Да му повярваме и да си продължим разговора. Сега нямаме свръзка. Разбира се, господин Новруз Али-заде беше незаменим. Но все пак бихме искали да имаме контакт с някого.

— Ще помисля — въздъхна той. — Моя е вината... Защо трябваше да му звъня по това време.

— Наистина, каква нужда имаше? Ако не е тайна?

— Тайна, но не за вас — пак въздъхна той. — Алекпер ми се обади от посолството в Техеран. Чака да отидат за него телохранителите му, разбирате ли? Не можел да се свърже с Баку, всичко било заглушено и той звънна на мен.

— По това време спътникът спокойно е можел да се скрие зад хоризонта — каза Солонин, като си погледна часовника.

— Ето, нашият общ познат господин Къриган пак твърди, че нищо подобно не е могло да се случи — казах аз. — Просто спътникът се е преместил в сянката на Земята. Случва се. По-добре да поговорим за нещастния Новруз, господин Самед. И тъй, бързо са засекли телефона му. Значи са го подслушвали, следили са го.

— Може да е заради контактите му с мен — каза Самед.

— Ами да, вие сте човек на президента — съгласих се аз. — Но по същия начин са могли да засекат контактите му с нас. Как мислите?

— Не е изключено — каза той. — Горкият Новруз... Той винаги е бил предпазлив. Много предпазлив. И добре познаваше враговете ни.

— Хайде, докато съм тук, още веднъж да се опитаме да определим дали ни подслушват или не — прошепна на ухото ми Солонин. — Имам предвид тукашния телефон, а не вашия, сателитния. Ще измеря натоварването и ще сравня с натоварването на останалите телефони. Прекъснете за две минути.

— Хайде да прекъснем — казах на Самед, — да проверим нашите апарати. Тук, в хотела. Добре ще е да изясним дали се подслушват. Господин Къриган като голям специалист в тази област смята, че трябва да го направи.

— Телефоните в „Интурист“ се подслушват още от съветско време — рече Самед. — Казвам ви го като втори братовчед на бивш генерал от КГБ. Трябва да се опасявате от микрофони в ресторант „Гюлистан“.

Солонин продължаваше невъзмутимо да се приготвя.

— И тъй, ако правилно съм разбрал, синът на президента от вчера е в посолството на Азербайджан в Техеран, очаква тези, които трябва да го придружават, и не може да се свърже с Баку — констатирах аз. — И се страхува да излезе от посолството.

— И правилно. — Витя спря на вратата и нададе ухо. — Може по факса да се изпратят снимки на членовете на охраната. За всеки случай. И моята също. Нека Алекпер ги сравни с тези, които дойдат да го придружават.

След кратко прекъсване разговорът ни със Самед се възобнови.

— Моят колега току-що пак даде солидна идея — казах аз. — Позвънете в Баку, във ведомството по охрана на президента. Нека предадат на Алекпер снимките на избавителите му. Без това не си струва дори да им отворят вратата.

— За какво говорите! — започна да се вълнува Самед. — Кой, как и кога ще го направи? И дали има съответната апаратура? Какво, господин Къриган също ли тръгва за там? Това ми дава надежда.

— Тогава да не губим време — казах аз. — Всичко е въпрос на часове. Или дори на минути. Възможно е похитителите на вашия братовчед вече да са там някъде наблизо. Боя се, че вече няма да го отведаат в Акапулко. Трябва да има парола за господин Къриган, разбирате ли? Добре ще е, ако предадете в посолството на Техеран някакви опознавателни думи за него.

— Откъде ви хрумна, че се канят да отвлекат Алекпер? — попита Самед.

— Аз на тяхно място щях да постъпя по този начин — казах, без да скривам нетърпението си. — Това първо. Второ, още не са се споразумели с похитителите за цената. Може още да се пазарят. Във всеки случай намеренията им бяха такива — ние прослушахме запис на техен разговор. Но не е известно какво е станало след това.

— Убедихте ме — каза предпазливият Самед, след като помисли малко. — Ще ви дам парола. Попитайте чичо коя книга обичам най-много. Алекпер също знае. На триста и седма страница на това

издание, което имаме и той, и аз, осми ред отгоре. Петата дума, ако се брой отдясно. За това ще знаете вие и Алекпер. Никой друг. Това и ще бъде паролата. Може още сега да звъннете на чичо Мешади. Той ще предаде по сателитния телефон в нашето посолство за Алекпер.

Солонин, все още застанал на вратата, недоволно се намръщи: още едно главоболие — някаква си парола...

— Не бих искал да губя повече време — казах на Самед. — Още сега ще позвъним на чичо ви.

— И последното — продължи Самед. — Ще ви отнема още минутка, не повече. Става дума за нефтения бос Мансуров. Той сега е тук, в Москва. Кроеше нещо, държа се безобразно, сякаш властта му е вече в джоба. Наложил се да го предам на милицията. Вие имате връзки. Не може ли да го подържат там колкото може по-дълго?

Тази молба не ми хареса много и нищо не обещах на Самед. А на чичото позвъних веднага.

— Всемиловити — назова той думата за парола. — Само не се учудвайте. Самед внимателно изучава световните религии. Новият завет е любимата му книга. Ще позвъня в Техеран.

— Всемиловити — повтори след мен Солонин. — Добре, ще видим как ще се развият там събитията с вашите тайнствени думички.

Той замина, а аз отново включих магнетофона. Вече не ми се спеше. Толкова събития за една нощ. Спи ли се след такова нещо? Трябва да послушам още двамата братя...

„... Кажи му, че и ние сме хора зависими — произнесе Русих-старши, чийто глас вече свободно различавах, въпреки силните смущения. — И зад нас стои някой. — И се нахвърли върху брат си: — Превеждай! Колко мангизи дадох да изучиш английския. Превеждаш отгоре-отгоре...“

„Знам кого представлявате — вежливо отговори Ибн Фатали, след като изслуша превода. — Миналата есен разговарях с един човек на сесията на ОПЕК във Виена. Там той присъстваше на скромната длъжност съветник на председателя на вашата делегация. Между другото, сведущ, волеви и с широк кръгзор, въпреки сравнително младата му възраст... Помня, че председателят се обръщаше към него фамилиарно — Гоша.“

„Щом знаете — рече Льоха, — трябва да разбирате и нас.“

„Какво му каза?“ — попита Костюха.

„За господаря — отвърна Лъоха. — Защо, не бива ли?“

„Аз водя разговора — заяви по-големият брат, — твоята работа е само да превеждаш, а не да припикаш като теле пред майка си.“

„Мисля, че Гоша ще отиде далеч“ — каза Ибн Фатали, след като изчака да свърши разправията им.

Явно преводачът беше пиян, пъхаше се, където не му е работата, бъркаше английските думи с руски.

Изключих магнетофона. Колата се отдалечаваше, звукът ставаше по-слаб. При това Лъоха с пиянския си коментар затъмняваше смисъла на казаното.

И тъй, отново изплува този Гоша. Неслучайно го спомена чуждият гост Джамил ибн Фатали. Защо той познава този Гоша, а аз не го познавам? Своя съотечественик, когото сигурно органите издирват?

Грешката трябва да се поправи. Може да позвъня в Москва и да попитам Меркулов. Може при тях в прокуратурата да имат нещо за тази популярна в определени кръгове личност?

Погледнах си часовника. Къде да звъня сега... В Москва е едва седем сутринта. Навън е съвсем тъмно. Буря и студ едновременно, ако се вярва на синоптиците.

Все пак трябва да поспя. Не аз си казах това, организъмът ми го заяви. В школата на Редуей имаше специални тренировки за бързо заспиване. Тази сутрин не ми потрябваха: заспах моментално, потънах в съня като камък във водата.

15.

Собственикът на ладата шестица първо не искаше да отваря вратата, дълго наднича през шпионката и тогава Грязнов изтласка на преден план Володя Фрязин, като по-благообразен, по-внушаващ доверие. Сетне домакинът се осмели и реши да провери документите на Володя през пролуката на вратата.

Как са изплашили човека, помисли Грязнов, като влезе след Володя в жилището. Домакинът трепна, щом го видя, премести поглед върху Володя, но нищо не каза.

Грязнов оглеждаше мрачно антрето — тясно и затрупано с разни боклуци.

Най-накрая излезе и стопанката — дъвчеше нещо и си оправяше пеньоара, разтворен на могъщата ѝ гръд.

— Само не се обиждайте, но при нашите съседни също бяха дошли едни униформени късно вечерта, размахали си документите под носа им, а след това изнесли всичко ценно. И на това отгоре накарали стопанина да помага...

— Не се обиждаме — рече Грязнов. — Аз самият, когато съм у дома, ако звънне някой, искам да си покаже документите, сетне се обаждам в районната милиция да питам имат ли такъв служител и дали са го изпращали при мен за обиск без нареждане от прокурора...

Володя не издържа и прихна.

— На вас ви е смешно — стопанката сви устни, — а при мен на работа...

— После — прекъсна я Грязнов. — После ще разкажете. А сега ни кажете друго: измихте ли колата, когато ви я върнаха?

— Ами как! — възкликна жената, без да даде възможност на мъжа си да се обади. — Лично аз я измих и излъсках, само пътечките не съм изтупала.

Не била изтупала пътечките — и за това благодаря.

— Бихме искали да огледаме още веднъж колата ви — каза Володя.

Домакинът с важен вид започна да си облича дебелото яке направо върху пижамата.

— Поне си обуй панталона! — рече жената. — Ще те почакаат.

— Ще почакаме — потвърди Володя.

Колата стоеше до входа. Володя остави Вячеслав Иванович да мине пред него. Започна да му свети с фенерчето.

Грязнов взе да оглежда пътеките и педалите на колата, като пъшкаше.

Ето я следата. Кръвта е засъхнала и съвсем не се забелязва върху кафявото гумено килимче.

Ако някой е чакал убиеца с колата, той или е седнал до шофьора, или на задната седалка.

Володя му напомни за отпечатъците от маратонки по стълбището. Малко е странно: в такъв студ — и с маратонки...

— Защо стоиш? — каза най-накрая на Володя. — Сваляй отпечатъци от пръсти. От дръжките, от стъклата... Разбира се, това трябва да се извършва със свидетели, а и колко време е минало... Много ли сте я карали след това? — попита той собственика.

— Нито веднъж — отговори човекът. — Все нямаме време. Трябваше да отидем при тъщата. Беше болна.

— Тъщата ще почака — каза Грязнов. — Ще разбере, ако ѝ обясните. Ще кажете, че колата ви е била използвана от престъпници...

Собственикът подсвирна и кимна с разбиране.

— Вие не ни трябва особено — каза му Володя. — Сами ще се оправим. Не се тревожете. Ще заключим колата и ще ви донесем ключовете.

Собственикът послушно тръгна към стълбището.

— Дисциплина — заключи Володя, като гледаше след него. — Имало ли е нещо такова в биографията му, как мислите?

— Ти пудри кормилото, дръжките, а не ме баламосвай — измърмори Грязнов. — И виж какво: светни ми на педала. За всеки случай... Всичко е възможно.

— Да не мислите, че самият той е седнал да кара? — смая се Володя.

— Нищо не мисля. Но не мога да изключа такава възможност. Още повече че тази мадам, изглежда, не е почистила и педалите...

Грязнов пъшкеше, докато сваляше засъхналата кал от педалите. Едва ли ще даде нещо. Но в тяхната работа никога не знаеш къде ще намериш, къде ще изгубиш.

След половин час бяха готови.

— Как мислиш, дали ще излязат някакви отпечатаъци? — попита Грязнов, като се измъкваше от колата.

— Със сигурност на собствениците — отговори Володя. — А пътечката я вземаме, така ли? Има ли отпечатаъци по нея?

— Може катаджиите да са оставили... — въздъхна Грязнов. — Това се нарича взаимодействие между различните родове войски.

Той погледна нагоре. На балкона стояха бдителните собственици и гледаха към тях.

— Ще замръзнете! — извика им Грязнов. — Сега се качваме.

Те не отговориха. И в този момент в двора се показва милиционерска кола, която святкаше със синьо-червените си светлини.

— Вече са успели да извикат милицията — рече Грязнов и се навъси. — Позвънили са в местния отдел, а там са им казали: нищо не знаем! И са изпратили дежурната кола.

— Вие сам подсказахте на хората подобна мисъл — отговори Володя. — Помните ли? „Аз лично звъня в милицията, проверявам...“

Грязнов само махна с ръка и закрачи към слизащите от лъскавия форд милиционери. Подаде им удостоверение си, после се ръкуваха.

— Всичко ли е наред, Вячеслав Иванович? — попита старшият. — Имате ли нужда от помощ?

— Ако можеш, помогни материално — пошегува се Грязнов.

Младите милиционери се заусмихваха и погледнаха нагоре, откъдето им махаха собствениците на ладата.

— Всичко е наред! — извикаха им.

Когато Грязнов и Фрязин се качиха горе, веднага им отвори вратата.

— Най-сетне! — на лицето на стопанката грейна усмивка. — Сигурно сте изморени, гладни. А аз сложих чая, чакам ви.

— Чай — винаги е хубаво да се пийне малко чай — рече Грязнов — и май няма да ви откажем.

Върна се в управлението към осем вечерта. И веднага телефонът зазвъня.

— Цяла вечер не мога да те намеря! — бушуваше Турецки. — Къде те носят мътните?

— Уж си интелигентен човек — упрекна го Грязнов. — И такива изрази — къде те носят мътните... Ами теб къде те носиха през цялото време? Тук стават такива работи! Но на теб, изглежда, вече не ти е интересно какво става в родното отечество.

— Обади ми се господинът от посолството — Самед Асланович — рече Турецки. — Казва, че при вас имало гражданин на Азербайджан, някой си Мансуров. Човекът, казва, е известен, а е в следствения арест.

— Искан да го освободим ли? — намръщи се Грязнов.

— Напротив, помоли да го задържите по-дълго.

— А сега! — смая се Грязнов. — Обикновено от това посолство настояват за друго. Още ли не са ви арестували там, в Баку, на улицата като лица от славянски произход? Не ви ли искат документите?

— Тази мода още не е стигнала дотук — отговори Турецки.

— Мансуров... — започна да си припомня Грязнов. — Един нагъл, в Бутирка... Та аз този негодник изобщо няма да го пусна никъде.

— Сигурен ли си, че говорим за едно и също лице? — попита Турецки.

— Уверен съм само, че сега разговарям с теб.

— И това е добре — примирително заключи Турецки, като не искаше да дразни приятеля си.

— Едва ли тази отрепка е известна фигура в слънчевия Азербайджан — рече Грязнов, като се успокои. — Виж, брат му... Онзи май подкупва длъжностните лица. Има сведения, че е купил двама наши пленници, за да ги размени за брат си. Ако не се намесим, ще го размени.

— Именно, именно — рече Турецки, — значи не съм ти се обадил напразно.

— Не е напразно. Значи този мерзавец, за когото в Чечня купуват наши момчета, сега е затворен при нас... Чакай, не ми го побира главата... Ти разбираш ли какво става?

Турецки мълчеше.

— Та той сега изобщо няма да излезе! — развика се Грязнов.

— По-полека — прекъсна го Турецки. — Той е гражданин на чужда държава.

— Нищо не знаеш, Сашка! — сърдито възкликна Грязнов. — Не беше с мен в килията, където тъкмо бяха изнасилили едно момче и се надсмиваха в лицето ми! Брат ми, вика, ще купи прокурора и аз ще отговарям само в негово присъствие... Представяш ли си?

— Значи дотам е стигнало? — попита сериозно Турецки.

— Затова, Александър Борисич, ти не си ми казал нищо, а аз нищо не съм чул от теб. Тук става дума за моята чест. Какво друго?

— Ами... — започна неуверено Турецки. — Наистина не знам как да го кажа. Разполагаме със запис от разговора на жената на този Мансуров с един белгийски дипломат, ако това те интересува. Съвсем млада особа, игрива, красавица, с една дума, не си е губила времето.

— Е? — подкани го Грязнов.

— Какво — е? — имитира го Турецки. — Не ми харесва това, за което току-що си помисли.

— А ти, Борисич, откъде знаеш какво съм си помислил? Може да съм помислил за нашите момчета, които този вампир изкупува в Чечня? Как да ги освободим...

— Каква хватка имаш...

— Като на вълкодав — отговори Грязнов. — Свършвай, не ме измъчвай.

— Ще го шантажираш ли? — попита Турецки след пауза.

— Тя как се казва? — поинтересува се Грязнов.

— Фирюза.

— Значи, ако правилно съм ви разбрал, Александър Борисич, в най-скоро време ще ми изпратите по факса снимки на креватни сцени с еротично съдържание от белгийското посолство?

— Какво възнамеряваш да правиш с тях? — попита Турецки.

— Засега не знам. Но вече знам какво ще правя с братя Мансурови. За всеки поотделно.

— А ти как си? — Турецки реши да смени темата.

— Уморен съм като куче — призна Грязнов. — Не знам как сме по друго, но по концентрация на идиоти на глава от населението рискуваме да излезем на първо място в света. Просто гъмжи, Борисич! Ти там си имаш работа с интелектуалци, разбирам те, но кой ще ми съчувства на мен?

— Какво предлагаш? — попита Турецки.

— Хайде, Саша, излавяй си последните терористи и се връщай. Без теб не се издържа!

— При теб в управлението има толкова свестни момчета — каза Турецки. — Ти си го казвал...

— Аз и сега го казвам. И Володя Фрязин е момче на място.

Но ние тук сме последното огнище на съпротивата. Ясно ли ти е? Засега не са ни удушили и купили.

— Та кой ще те купи? — подигра се Турецки.

— Добре го каза: кому съм нужен аз, старият пръч? — засмя се дрезгаво Грязнов. — Няма с кого да пийна, ето проблемът, Борисич. Твоят Костя Меркулов ме гледа като народен враг, когато предлагам. Няма с кого да се разтуша.

— Свършваме — каза Турецки. — Не мога да харча финансите на ООН, за да слушам питейните ти претенции.

— Страх те е, че ще ти удържат от заплатата? Или спътникът минава зад хоризонта?

— Всичко отива някога зад хоризонта — каза сериозно Турецки. — Слънцето, луната, приятелите, родителите, самият ти...

И затвори.

Грязнов запали цигара и отиде до отвореното прозорче. Въпреки късния час, повечето прозорци в управлението светеха. Но както се казва в такива случаи, да ги вземат мътните. Някъде там, в лабораториите на експертно-криминалното управление сега вземаха за изследване кръв и сперма, пот и прочие, каквото оставя след себе си престъпният свят при мръсните си дела.

Грязнов не вярваше, че ще успеят да открият някакви следи в проклетата жигула, с която е бягал престъпникът, умело внушавайки версията за кражба от пийнали младежи.

Е, ще видим. Макар че вече е време да знаем защо Бригаднов, предприемач от нефтения бизнес, е заклан тук, в Москва, по такъв старинен начин, оставящ по правило множество следи? По същия начин ли са лишили от живот и предшественика му, ръководител на същата компания в Тюмен?

А ние още нищо не знаем за загиналите, помисли Грязнов. Кои са те? Може да е само сблъсък на групировки? Отмъщение заради нещо?

При планинските народи това е много разпространено. Беше чел и чувал за това. Ами ако не са чеченци? Ами ако някой действа, имитирайки чеченците? Тогава — с каква цел?

На вратата се почука. Володя влезе, погледна плахо началника.

— Как е там? — попита Грязнов нетърпеливо.

— Бяхте прав — рече Володя. — Никога нямаше да си помисля...

И седна в креслото, като крепеше бланките с резултатите от изследванията.

Грязнов рязко дръпна от ръцете му резултатите от биологичната и криминалната експертиза. Точно така, намерели са капки кръв върху килимчето и педала за газта на откраднатата кола, съвпадащи по група и прочие съставки с образците кръв, иззети на стълбището на блока, където е бил убит Бригаднов. Експертите заключили, че и в двата случая кръвта е от потърпевшия Бригаднов.

— И какво ни дава това? — попита Грязнов. — Къде са следите на убиеца?

— На килимчето има отпечатък — съкрушено отвърна Володя, сякаш вината е негова.

— Чий?

— На убиеца — каза Володя. — Там, Вячеслав Иванович, има допълнения към акта от експертизата. Те навеждат на мисълта, че убиецът, изглежда, е бил сам. Сам е убил, сам е седнал в колата, която е оставил в съседния двор...

— И какво означава това?

— Възможно е това да е опитен престъпник, ако съдим по действията му след убийството. Той се е постарал да ни подтикне по дирите на неопитен убиец...

— Има някакъв смисъл в предположението ти — каза Грязнов. — Но аз си спомням една приказка. Едно момче работи на строеж и през цялото време кара нещо с кола. Заподозират го, че краде строителни материали. А все не могат да го уличат. Дори веднъж му разглобяват колата на части, но нищо не намират. Минават години, младежът вече не работи на строежа. И го среща веднъж един от полицаите: добре, казва, всичко е минало. Кажи ми какво крадеше? Нищо няма да ти направят, няма да има наказание... Крадях, казва оня. И какво, пита полицаят? Ами коли, това крадях... Винаги си спомням

този виц, когато възникват много красиви и сложни загадки. Понякога трябва да се гледа по-просто на нещата. Престъпникът обикновено не е глупак. Старае се да не прави излишни движения. Излишните движения са излишни следи. А колкото по-просто го направи, толкова по по-сложен път ще вървят следователите след него. Ние смятаме, че са го прехвърлили от ладата в някакво ауди, а той просто я зарязал и до най-близкото метро е вървял пеша. Ами ако ладата е била открадната от младежи, а престъпникът е видял това и я е взел, когато на тях им омръзнало да се возят.

— Кой знае. — Володя повдигна рамене. — Друго ме смущава. Преди това в Тюмен е станало също такова убийство. Съвсем наскоро. Сякаш някой се е постарал да ни зададе гатанка. Ето значи, мислете — почеркът е един и същ.

— Мислиш ли, че са го направили различни хора? — попита Грязнов.

— Де да знаех! Поне нещо да знаехме със сигурност — въздъхна Володя.

ЧАСТ ВТОРА
ПРЕДИ СПЪТНИКЪТ ДА СЕ СКРИЕ ЗАД
ХОРИЗОНТА

1.

Не се наложи Солонин да чака дълго. Той непрекъснато поглеждаше към азербайджанското посолство, докато седеше в магазинчето за старинни бронзови и сребърни съдове и прелистваше страници от древен ръкопис. Надяваше се, че всеки момент ще се появят.

Току-що кацна от Баку и реши да не търси къде се крият бандитите из града, а да ги посрещне там, където неизбежно трябва да се явят...

Най-сетне!

Пъхна в ръцете на продавача две банкноти по сто долара за съд с фино, причудливо извито гърло, от което може да се очаква да изскочи злият джин, и със спортна стъпка пое към посолството.

Имаше повод за посещението — писмо до посланика от фирмата, която уж представляваше.

Момчетата, които чакаше, в това време показваха своите документи на застаналите пред входа на посолството полицаи. Солонин не успя да ги хване на входа, както възнамеряваше, но помисли, че не е толкова важно. Само четирима човека са.

Сигурно още десетина или повече чакат зад ъгъла. Не му се искаше да троши обзавеждането и стъклата в зданието, но какво да се прави, дори така е по-добре, техните съратници или съучастници — после ще разберем какви са — няма да имат време да се намесят.

— Селям, селям... — махна пред носа на полицая своята покана до посланика, но оня я взе намръщено в ръце и измърмори под носа си:

— Ас селям...

Солонин се озърна наоколо. Минаха три жени, опаковани от главата до петите с яшмаци, фереджета или както там се казват. Да не дава Аллах да види подобно нещо в Баку и околностите му... Впрочем няма да питат нас.

Най-накрая го пуснаха в сградата.

— Но посланикът ви е определил друг час — каза служителят на развален английски. — Закъснели сте с половин час...

— Малко не съм преценил... — отговори Солонин, като гледаше четиримата, които го изпревариха на входа и сега седяха с равнодушен вид в очакване на президентския син.

— Кого виждам! — възкликна Солонин на руски. — Другарю Кадуев! Какво ви води насам?

— Вие сте луд! — също на чист руски, видимо смутен, се обади служителят, а полицаят на входа застана с разкрячени на ширината на раменете си крака, като в час по физкултура.

— Не, не съм сгрешил! — продължаваше Солонин. — Той е, точно, те са! Отвлякоха самолета, с който пътувах! Наложил се да се намеся, понеже закъснявах за делова среща...

Ибрахим Кадуев бавно изви главата си към него. Сега беше трудно да го познаеш. Така във всеки случай го уверяваха тукашните имиджмейкъри, които подготвиха него и групата му за операцията. Но се оказва, че е възможно.

Този руски шейтан^[1] пак ще провали цялата работа. Полицаяте вече се хванаха за пистолетите. Можеше да не им обръща внимание, но какво да прави с този, който като в страшен сън преследва него, Кадуев?

— Арестуваха ги, предадоха ги на властите! — доказваше горещо Солонин. — У вас по законите на Шериата за такова нещо... Легни! — изведнъж изрева той и се просна на пода, повличайки след себе си служителя.

Той видя как устните на Ибрахим Кадуев се разтягат подигравателно, а ръката му мълниеносно измъкна израелски автомат „Узи“.

В това време някъде горе се отвори странична врата и надзърна нечие бледо лице с къса, възрижа брадичка... И вратата веднага се хлопна.

Автоматичен откос отнесе бариерата, зад която служителят току-що се препираше с посетителя, счупи всички стъкла, които гледаха към градината.

— Ей, руснако, остави ни да си отидем, чу ли? — извика Кадуев. — Или ще изпозастреляме всички, преди да си успял да направиш нещо!

— Дявол те взел! — отговори ядосано Солонин. — Разкарай се оттук! Никакви заложници! Разбра ли ме? Малко ли ти беше самолетът, а? Върви, върви, няма да те закачам. Ако тук нямаше жени, щеше да останеш на място.

— Не се изпречвай повече на пътя ми, руснако! — Кадуев се придвижваше към вратата. Не виждаше лежащия Солонин и се опитваше да се ориентира по гласа, при това стреляше с автомата от едната до другата страна.

Изпуснах ги, помисли си Солонин. Грешката е моя. Трябваше да ги чакам вътре в посолството, а не навън. Ето, и посланикът е недоволен от закъснението ми. При това съсипахме мебелите... Но кой можеше да знае как ще се държат. Дали всички ще влязат в зданието, или част от тях ще останат навън? Само като се убеди, че всички са влезли, можеше да предприеме нещо...

Солонин помогна на служителя да стане.

— Извинете — каза той. — Исках да предам нещо на сина на вашия президент...

— Какво именно? — попита глас от високото, от същата врата, която се беше отворила преди малко.

— Покажете се, тогава ще отговоря — каза Солонин на английски.

Той стоеше между стената и прозореца и следеше придвижването на чеченците отвън, затова не можеше да види говорещия горе. Чеченците бягаха през улицата и се озъртаха.

Служителят се хващаше ту за главата, ту за телефона. И не можеше да се свърже.

— Вземете моя... — Солонин му подаде сателитния си телефон. — Не губете напразно време. Викайте полицията.

Алекпер, а човекът на горния етаж беше той, слизаше по стълбите. На снимката имаше по-цветущ вид.

— Опасността премина — каза Солонин, когато нападателите се скриха зад ъгъла. Не можеше да ги преследва. А къде са прехвалените стражи на революцията, тези муджахидини, чиито навици толкова изучаваше в курсовете при Питър Редуей? Къде е съдът на Шериата? Или е взела връх пак тази революционна целесъобразност? И просто са пуснали на свобода братята по борба с неверните, отвлекли самолета?...

— Какво искахте да ми кажете? — Алекпер бавно приближаваше към него. Все пак е красив възлюбеният на госпожа Амирова, не може да се отрече. Само че е прекалено изнежен.

— Всемилостави! — каза му на руски Солонин, като си бършеше потта от лицето.

— Да се качим в стаята ми — посочи нагоре Алекпер.

— Те са хванали вашите хора. — Солонин премина на английски. — Взели са документите им, канеха се да ви отвлекат. Преди това станах свидетел как се опитаха да отвлекат самолет. Това са същите хора.

— Познахте ли ги? — попита Алекпер. — Същите ли са?

— Напразно губим време. Те трябва да бъдат хванати! Иначе само Аллах знае какво могат да направят.

Алекпер спокойно го гледаше. И наистина, какво нервнича, помисли Солонин. Опасността вече премина.

В това време към зданието на посолството със стари, очукани джипове се зададоха тукашните стражи с американски автомати от стария модел, с които е била въоръжена още полицията на шаха.

Той е прав, помисли Солонин. Трябва да се кача при него, докато не е късно. Върви доказвай после, че не си камила. Само че нещо много е отнесен. И затова неслучайно се страхува от полицията — тук за наркотиците има смъртно наказание.

Солонин се качи след Алекпер в кабинета му.

Още от прага в носа го удари мирис на хашиш. Едва димеше наргиле, сложено до ниско диванче.

Синът на президента, помисли си Солонин, може да си го позволи. При това екстериториалността му гарантира...

За това, че екстериториалността, с други думи, дипломатическият имунитет не му гарантираше нищо, той се убеди след минута, когато стражите на ислямския ред нахлуха в стаята на Алекпер.

Насочиха автоматите си към Солонин. Именно към него. Сякаш за тях синът на президента не съществуваше.

— Той е мой гост! — заяви Алекпер на фарси. — Спаси ме от отвличане.

— Току-що влязох — потвърди Солонин. — Никакви наркотици — можете да ме обискирате. Аз пропъдих терористите!

Не биваше да го казва. Сега ще искат да разберат какви терористи е имало тук.

— Кажете им, не мълчете. — Солонин се обърна към Алекпер. — Госпожа Амирова ме помоли да ви помогна — извика той в отчаяние, когато стражите с жестове му заповядаха да стане.

Лицето на Алекпер изразяваше възмущение.

— Вие нарушавате неприкосновеността на посолството на Азербайджан — каза той величаво. — Този човек ме спаси. Той не е носил наркотици. Аз си пуших наргилето.

— Но нас ни изпратиха тук да ви спасяваме — каза най-дебелият, изглежда, беше старшият. — Казаха ни, че тук са нахлули неверни екстремисти.

— Точно екстремистите бяха правоверни — опита се да обясни Солонин. — Пристигнах тук, защото знаех, че се готви покушение над сина на президента. Аз го предотвратих. Служителите от посолството ще потвърдят.

— Какво става тук? — В стаята влезе блед чернобрад мъж с фрак, сигурно беше посланикът.

„Най-после! — каза си наум Солонин. — Само да не ме изпратят в участъка да се обяснявам.“

— Вие нарушихте териториалната неприкосновеност на република Азербайджан — каза в това време посланикът на стражите. — Принуден съм веднага да позвъня във вашето министерство на външните работи.

Но неканените гости непрекъснато повтаряха:

— За да изясним кой е внесъл наркотици във вашето посолство, трябва да вземем господина със себе си.

— Това е наша вътрешна работа — започна да ги убеждава посланикът, но някак много интелигентно. Почти като на творческите вечери в някой московски клуб.

Ще се наложи да поема всичко в свои ръце, помисли унило Солонин. Кой ще се застъпи за него тук, в страната, подкрепяща тероризма? И тъй, изводът е само един: той нямаше право да загазва така. Това първо. И второ — не можеше да не загази.

Алекпер протегна ръце към стражите:

— Арестувайте мен. Аз пуших хашиш на територията на моята държава. Имате повече основания да арестувате мен, отколкото този

човек, който току-що спаси живота ми.

Стражите за първи път се спогледаха. Да арестуват сина на президента на приятелска държава?

— Днес ли пристигнахте в нашата страна? — попита старшият Солонин.

— Да. Можете да проверите — отговори Солонин, като подаде паспорта си на името на Къриган. — Обадете се на летището. Там ще потвърдят думите ми.

Стражите го гледаха мълчаливо. Американец, който отлично говори фарси, какъв ще е той?

— Аз съм роден тук, в американското посолство — каза Солонин. — Знам езика ви от детството си. Оттогава обичам прекрасната ви страна и непрекъснато ме влече тук. Сега разбрахте ли?

Чужденец. Така да беше казал веднага, говореха погледите им. Наистина, заслужавало ли си е да лети чак от Америка, за да донесе тук една щипка наркотици? Все едно в Тула да отидеш със собствения си самовар. В Америка носят наркотици от цял свят, а не оттам насам! Наркотиците са оръжието на Аллаха срещу белия дявол, за да унищожи физически и духовно подрастващото му поколение...

И те върнаха документите на Солонин.

Когато останаха сами, Алекпер затвори вратата на стаята си и посочи с жест диванчето. Седна до Солонин и сякаш нищо не е станало, опъна два пъти от наргилето.

О, Господи, помисли Солонин. Току-виж от чувство за гостоприемство ми предложил да дръпна и аз...

Без да знае опасенията му, Алекпер му подаде наргилето.

— Можете да не пушите, щом не желаете — произнесе Алекпер на превъзходен английски. — Вие спасихте живота ми — продължаваше той, когато Солонин прие чаша кафе.

— Вие ми отговорихте със същото. — Солонин отпи от горещата ароматна течност. — Квит сме, не сте ли съгласен?

— Сигурно ви е по-лесно да говорите на руски? — попита Алекпер, като изразително погледна госта си.

— Според мен и на вас — отговори Виктор и двамата се засмяха.

— Странно, отначало руснаците ме отвличат, после ме спасяват — каза Алекпер. — От това може да се направи извод, че Русия се раздира от противоречия.

— Както и всяка друга страна — отбеляза дипломатично Солонин.

— Но у вас е друго. Много мощни структури правят едно, други, не по-малко мощни, нещо друго.

— Аз не принадлежа нито към едните, нито към другите — рече Солонин и остави чашата. — Превъзходно кафе. Сигурно имате рецептата, нали?

Алекпер кимна: имам.

— И у нас е така. Всеки си има своя рецепта за бързо щастие. И колкото е по-стремително щастиято, толкова е по-голямо желанието да облагодетелстват другите с него. Такива сме ние, руснаците.

— Но вие не сте такъв — каза Алекпер.

— Аз — да. Склонен съм да оперирам с интересите. Не е хуманно, противоречи на нашите вековни традиции, но е единственото, което позволява да се избягват конфликтните ситуации.

— Приятно е да си имаш работа с хора като вас — въздъхна Алекпер и се облегна назад на дивана. — Ако бяхте видели тези, които ме държаха в Акапулко! — Това не са хора, а позор за великата руска нация с великата ѝ култура.

— Защо не ми разкажете за тях — предложи предпазливо Солонин.

— Самед ли ви изпрати? — попита Алекпер след пауза, по време на която разглеждаше внимателно Солонин през синия дим на своето наргиле.

— Баща ви помоли за помощ при освобождаването ви — отговори Солонин, без да се впуска в подробности. — За щастие, с главното се справихте сам.

— Случаят ми помогна. И пълното разложение на моите пазачи. Те пиеха и развратничеха с местните момичета. Там се страхуваха от тях, всичко им се разминаваше...

Той говореше тихо, понякога потреперваше леко, сякаш се освобождаваше от преживяното.

— Ще ви прекъсна за миг — каза Солонин. — Мога ли да запиша нашия разговор?

Алекпер погледна смаяно. Запис ли? Но като че ли руснакът нямаше никакъв магнетофон в ръцете си?

[1] Дьявол. — Б.пр. ↑

2.

— Какво става в града? — попитах портиера, когато се канех да изляза от хотела. — Откъде са тези тълпи?

— Днес е по-добре да не се появявате по улиците — посъветва ме той. — Днес е годишнината — седем години, откакто руснаците с танкове и бронетранспортъори нахлуха в Баку. Затова за всички лица от славянска националност е по-добре да останат по домовете си.

Върнах се в стаята си. Слава ме урочаса. В Москва гледат с подозрение лицата от кавказка националност, сега тук — от славянска... Изобщо, така ни се пада. Но от друга страна, не биваше да се забравя поводът, използван при нахлуването. Клането на арменците. Поводът е повече от достатъчен...

Сега стой заключен и слушай как реват тълпите, преминавайки край хотела. Аллах акбар! Че е акбар, акбар е, но може ли да се внушава неправда на хората? По-точно, непълната истина за онези събития. Понякога непълната истина е по-лоша от лъжата.

Хотелите ги пазят от праведния гняв на народното възмущение. Всякакви там бронетранспортъори и спецчасти със заплашителен вид...

Но за чеченците това са дреболии. Виждали са и бронирана техника, и спецчасти. Нищо не им пречи, след като се смесят с тълпата, да открият стрелба, да ревнат за провокации, да нахлуят в хотела, за да намерят онези, които уж са открили огън от прозорците по правоверните. Да запалят един-два бронетранспортъора за чуждестранните видеоновини... Изобщо да вдигнат такъв шум, че да им повярват.

Но не го правят. Може това да свидетелства, че икономическите интереси вземат връх над всякакви други? Или зависят прекалено от тукашните финансови тузове, които са заинтересувани от тези паралии, които седят сега в луксозните стаи на хотела и наблюдават как народното възмущение се излива в строго определени рамки?

Властта трябва да покаже, че държи народа си под контрол. Това не е демокрация, разбира се, но поне е нещо. И тузарите, докато

пъшкат и сумтят, подписват договорите...

Картината е прекалено проста, за да се вярва в нейната реалност.

Но мирисът на нефт привлича мъжете с пари тук по-силно от най-вълнуващите женски парфюми. И затова аз съм седнал тук, а не някъде другаде. Макар този нефт да не ме интересува, освен някои негови съставки.

И тъй, седях си в стаята и чаках съобщение от Техеран. И се хапех къде ли не, задето позволих на Солонин да замине там сам.

Разбира се, той е подготвен. Може да действа в автономен режим подобно на подводна лодка с ядрен двигател. И все пак ми беше тревожно на душата. Независимо от съвсем европейската му външност, той умее да се адаптира, към което трябва да добавим забележителното владение на фарси, тези неща могат да се обърнат срещу него. Колкото и странно да звучи това...

Пуснах телевизора. Ако със сина на президента е станало най-лошото, да пази Аллах, тук непременно ще кажат. Но на екрана имаше тълпи с цветя и венци. Президентът внимателно поправя карамфилите на всеки гроб. Изглежда спокоен. Означават ли спокойствието му, че всичко е наред и синът му е в безопасност?

Сега би трябвало да звънна на Меркулов. Погледнах си часовника. Той още е на работното си място. Но не исках да заемам телефона. Впрочем мога да се обади на Костя по междуградския, а Витя, ако позвъни, ще използва сателитната връзка... Как не се сетих веднага за това?

— Госпожице — казах, когато набрах междуградска линия. — Искам да поръчам бърз разговор с Москва.

— Номерът на абоната? — попита телефонистката.

Издиктувах го. Изглежда, не й хареса, че в такъв ден се осмеляват да й говорят на руски. Може някой неин близък да е загинал. Или да има роднини...

— В рамките на три часа — каза тя враждебно.

— Как? — смях се аз. — Поисках бърз. Обикновено става за по-малко от час.

— А сега ще стане за четири! — изведнъж извика тя и аз млъкнах, почувствах се виновен.

Разходих се из стаята и легнах на дивана. Затворих очи, а когато ги отворих, видях над себе си внушителната фигура на Витя Солонин.

Скочих и видях, че вече е настъпила синя, почти като в Москва вечер, зад прозорците не се чуват гласовете на тълпата.

— Дълго сте спали — каза Витя. — А аз ви нося подаръче, Александър Борисович. От Техеран.

— Как стигна дотук? — попитах аз.

— Докара ме синът на президента — отвърна той.

— Как успя? Изобщо как мина там? Сам, във враждебна обстановка...

— Добави и антисанитарните условия — засмя се той.

Неочакваните срещи винаги са абсурдни.

— Ще чуеш ли какво съм ти донесъл? — попита той, като чакаше търпеливо кога ще се събудя напълно.

И в този момент звънна междуградската линия.

— Ще говорите ли с Москва — попита телефонистката.

— Да, да, разбира се — казах аз бързо.

Тя не отговори нищо, но след минута се чу безкрайно скъпият, уморен глас на Костя Меркулов.

— Саша, случило ли се е нещо? — попита той. — Казват, че там имало отделни безредици и била използвана сила.

— Костя, не искам да ти отнемам от скъпоценното време... Исках да те питам... Има някакъв Гоша. По нефтената част. Като че ли е бил в състава на нашата делегация на съвета на ОПЕК във Виена миналата година. Виж провери по твоите файлове. Гоша — това е всичко, което знам за него, макар тук всички да са го чували. Ще го намериш ли?

— Защо да търся? — реч Костя. — Има такъв. Своеобразен човек. Без него някои са като без ръце. Не е целесъобразно да се възбужда дело срещу него, както ми обясни предишният главен прокурор, макар да има нещо мътно.

— Гоша фамилия ли е? — попитах нетърпеливо. — Трябва да знам що за човек е този, когото наричат така. Да не е прякор...

— Почти — каза Костя. — Знаеш как се лепва... Почакай малко, ще ти съобща едно-друго за него.

— Още ли ще разговаряте? — строго ме попита телефонистката. — Колко минути?

— Ще платя всичко, не се притеснявайте... — И изведнъж съобразих: нали Витя е тук, може да се свържа по сателитния.

— Хората чакат! — каза тя с гореща ненавист. — Всички искат да звънят, разбирате ли?

— Ето, намерих — каза Костя. — Георгий Семьонович Козлачевски.

— Привършвайте! — заповяда телефонистката и връзката се прекъсна.

И какво да правя сега с този Козлачевски?

— Спътникът влезе в сянка — каза Витя, като улови погледа ми, хвърлен към телефона му. — Връзката със стационарните спътници още не е пусната. Ще се наложи да чакаме около час. Нещо спешно ли?

— А, не — отговорих кисело. — Бунт на кораба по случай всенародния траур. Утре всичко ще бъде различно. Аз ги разбирам, макар да се явявам обект на ненавистта им през този ден. Е, какво ми носиш от Техеран? Някоя видеокасета ли?

— Засега само ще слушаме. — Витя показва миниатюрния магнетофон, който извади някъде от подмишницата си. — Проведох определена работа — каза Витя. — Прогоних похитителите, явили се за сина на президента. Бяха същите, които отвлякоха самолета в мое присъствие, ако помните...

— Такова нещо не се забравя — отвърнах.

— При това всичко мина като в банален трилър. Щом ме видяха, и вече бягаха, представяте ли си? Запомнили са какво стана в самолета.

— Има ли жертви?

— Не.

— Ако бях на мястото на Алекпер, това щеше да ме накара да бъда нащрек — казах аз.

— Трябваше ли да заставам под куршумите им? — промърмори Витя. — Защо да разказвам какво впечатление съм им направил миналия път, без никакво оръжие?

— Човек винаги иска да разбере от какво ще умре — казах аз. — Поне по метода на изключването. — За теб може определено да се каже, че няма да загинеш от скромност.

— Един на нула във ваша полза — каза Витя. — Но аз съм на ход.

И включи магнетофона.

— Нищо не помня — каза приятен мъжки глас. — Възможно е да са ми сипали нещо.

— Това ли е Алекпер? — попитах аз и Витя кимна.

— Дойдох на себе си в самолета — продължаваше синът на президента. — Не знам на коя компания. Седях в салона между двама яки младежи, които воняха на пот, премесена с някакъв евтин дезодорант. Едва не повърнах. Чувствах се отвратително, бях в състояние на апатия и безразличие... Или това е едно и също?

— Продължавайте — чу се гласът на Солонин.

— Но имаме ли още време? — попита Алекпер. — Трябва да дойдат за мен. Изглежда, те са хванали моите хора, взели са им документите, дрехите... Къде са те? Мога ли да бъда спокоен, че нищо няма да им се случи?

— Нищо не мога да кажа — отговори Солонин. — Съжалявам... Защо вашето посолство не връчи нота по този повод? Но мисля, че повече не бива да оставате тук.

— Не мога да замина, без да знам какво е станало с тях — рече Алекпер.

— Повече ме вълнува как са допуснали да се случи това. Ако не греша, това е специално подготвена група...

— Точно така — потвърди тъжно Алекпер. — Ние, азербайджанците, сме калпави воители и любовници. Макар да сме добри търговци. Всеки със съдбата си.

— Докато се готви групата за придружаване — каза след пауза Солонин, — ще ми разкажете ли за случилото се с вас?

— Да, аз вече започнах, извинете, и веднага се отвлякох.

— И тъй, вие сте дошли на себе си в салона на самолета, седнал между двама яки младежи. Кой са те?

— Ваши съотечественици. Единият — Сергей, другият се казваше Андрей.

— Продължавайте, не бързайте. Имам още време. Закъде летяхте?

— За Акапулко. Мексико. Били ли сте някога там?

— Да си призная, не.

— А аз бях мечтал да отида поне веднъж. И ето — отидох.

— Но защо именно там ви закараха?

— Не знам. Може да е психологически пресметнато. Може би някой е знаел за моето желание да отида в този рай. И ми устрои там ад.

— Искате да кажете, че някой е знаел съкровената ви мечта?

— Сигурно. Те постоянно ми говореха: виждаш ли, нашият господар може всичко! Дори те изпрати със самолет на другия край на земното кълбо да си починеш за негова сметка. Макар да не си му направил нищо добро. Те се държаха като... вечно пияни, надменни. Пилееха пари наляво и надясно, с което шашваха местните хора. Аз живеях там при доста свободен режим, но под постоянното им наблюдение. Следяха ме да не общувам с външни хора. Например да не предам на някого бележка. Един път се опитах да го направя. Написах, че съм синът на президента, че за мен ще дадат добро възнаграждение. И го дадох на едно момиче, което ни обслужваше в кафенето на брега на залива. Повече не го видях.

— Какво искаха от вас?

— Същото, което Русия иска от Кавказ — усмихна се Алекпер.

— По-конкретно, ако може.

— Може, защо не... Ставаше дума нефтът да тръгне през Русия по нейните тръбопроводи. Само това.

— Искате да кажете, че това са били руските спецслужби, които са играли роля на представители на криминалните кръгове?

— Не. Съвсем други хора бяха. Те се хвалеха с възможностите си. Казваха, че при тях всичко и всички са купени. Бяха малограмотни, груби, но се представяха за патриоти. Казваха, че им било обидно за Русия, която била вложила толкова в каспийския нефт, а всичко ще се падне на някой друг.

— На кого? — попита Солонин.

— Изглежда, дълго сте живели в друга страна, щом не разбирате. Отначало Русия изпусна запасите от нефт, които лежах под Каспийско море, когато нефтът от известните местонаходища Бахар, Нефтени камъни и Саганчлъ море вече се свършиха. Русия престана да се интересува от нас и се зае да усвоява своите тюменски блата. После закъсна за деленето на каспийския нефт. И тогава ѝ се падна само десет процента. Но сега не иска да изпусне шанса си. Става дума за тръбопроводите през Чечня. Ето тук вероятно интересите на Русия

съвпаднаха с интересите на тази банда, независимо от коя националност е тя.

— Благодаря за лекцията. — Солонин въздъхна. — Наистина от дълго време бях далеч от мястото на събитията. Какво още искаха от вас?

— Нима това е малко? Искаха да повлияя на баща ми и също сам да взема решение. Но аз съм против. Много скъпо удоволствие.

— Заплашваха ли ви?

— Казваха, че имам опит по отношение на техните възможности. Намекваха за съвпадащите интереси на Русия и Чечня по този проблем.

— А вие?

— Аз какво? Казвах им, защо вашите шефове не обсъдят този въпрос официално с когото трябва. С моя баща например, който винаги е бил близо до Русия. Аз мога само да предам нечии пожелания. И толкоз. Те само се смееха. Казваха, ще предадеш, къде ще ходиш. Щом узрееш, ще пратим хабер на татко ти. И ще съобщим сумата за откупа — половин милиард долара.

— Откъде има толкова пари баща ви?

— Разбира се, сега в цялата държава не могат да се намерят толкова пари. Но сумата не е назована случайно. Толкова е таксата, която ще събира Русия за използването на тръбопровода на нейна територия.

— Не мога да разбера едно — каза Солонин. — Защо сте против? Само заради високата цена?

— Има много могъщи хора — отговори Алекпер. — Зад тях са Иран, Турция, ислямските фундаменталисти... Впрочем те точно затова помагаша на Чечня, искаха войната да продължава досега. За да има нестабилност в района.

— Кои конкретно са тези хора?

— Преди всичко господин Мансуров, много богат и влиятелен човек. Казват, че разполага с картите на каспийските нефтени находища.

— Стоп! — казах аз. — Миг, поспри, макар да не си толкова прекрасен. Къде слушах наскоро това име? Мансуров...

— Лежи в затвора — отговори Солонин. — Нашият приятел Самед помоли да го задържат там до по-добри времена. Едва след това

ми съобщи причудливата парола. Спомни ли си?

— Спомних си — „всемилостиви“.

— Мансуров — повтори Солонин. — Запомни го. Мога ли да продължавам?

— Нещо става с паметта ми — казах. — Лично аз говорих наскоро за него с Грязнов. И той ми каза за по-малкия му брат, който е в предварителния арест за изнасилване... Витя, напомни ми да звънна днес на Грязнов.

— Като си помислиш с кого се налага да си имаме работа... — въздъхна Солонин. — Какво ще даде това обаждане? Вече говорихте двамата за тези братя.

— Не става дума за това. Като съдя по току-що чулото, не трябва да звъним, а да бием камбаната. Още повече че по-малкият брат е в ръцете на Слава... А той ще намери начин... Между другото, как завърши, заиграването на белгийското аташе с Фирюза, жената на Рахим Мансуров на рождения ден на френския посланик?

— Че как да завърши? — Солонин сви рамене. — Не съм им светил, ти, по мои наблюдения — също...

Двамата се спогледахме.

— А трябваше — казах предизвикателно, — трябваше, Витя, да им светим. Било със свещ, било с нещо друго. И ако искаш да знаеш, Слава ме подсети за това. Но подробностите после. А сега да продължим. Да се върнем на нашите говеда.

Витя пусна записа.

— А сега кажете как успяхте да избягате от Акапулко, където толкова сте искали да попаднете? — чух въпроса му.

3.

Грязнов сновеше из кабинета, докато се готвеше за предстоящия разговор. Само да не премине границите, както го съветваше Борисич.

Лесно му е да дава съвети. Нали не е бил там, в онази килия. Не е виждал наглите физиономии. Не е държал онова момче на ръце.

Той ту се навиваше, ту се овладяваше. И си внушаваше: само спокойно. И без адвокати. Адвокатите ще бъдат после. После... Ето, ще поговорим за живота, след това ще ти намерим адвокат... Сам ще ти стана адвокат!

Той седна на бюрото и стисна с две ръце главата си. Малко му олекна, сякаш омекна. Трепна, когато на вратата се почука.

Главното е да не гледа сега в лицето му. Защото ще си изтърве нервите, непременно ще ги изтърве.

— Влезте — каза глухо Грязнов, като гледаше настрани.

— Другарю полковник, арестуваният Рахим Мансуров е доведен.

— Не арестуваният, а временно задържаният — поправи го Грязнов и премести погледа си върху Мансуров. — Седнете.

Тази комбинация — началникът поправя подчинения в полза на арестанта — беше нагласена. Началникът е строг, но справедлив, не позволява на разни милиционерчета да се разхайтват. Комбинацията действаше безотказно, ще видим как ще бъде сега...

— Ще разрешите ли? — попита Мансуров.

Грязнов трепна.

— Какво да разреша? Вие разрешете да ви попитам защо се намирате в предварителния арест?

Мансуров се надигна от табуретката, притисна ръце до гърдите си.

— Нали ви казах, трети ден искам среща с началника на управлението и с градския прокурор.

— Другарю полковник, и аз не разбирам! Аз съм поданик на република Азербайджан...

— Дипломат ли сте? — попита Грязнов.

— Не, защо дипломат...

— В протокола за задържането е написано, че сте арестуван в посолството на Азербайджан. Ако не сте дипломат и не се ползвате с дипломатическа неприкосновеност, какво сте правили тогава там?

— Бях там като посетител. — Мансуров сви рамене. — Като молител...

— Разбирам. Вие сте молили за нещо, а те са извикали милицията, понеже не са могли да се справят с вас, така ли?

— Е... малко се разгорещих. Ние, хората от Изтока, малко разменихме мнения...

— С кого ли не се случва — съгласи се Грязнов и като въздъхна, разлисти тънкото досие за хулиганство. — По дяволите... Истинските мошеници и крадци се разхождат на свобода, а тук нормални хора, пристигнали на гости у нас...

— Нали съм лице от кавказка националност — подсказа Мансуров.

— И аз за това говоря — каза Грязнов, като хвана телефонната слушалка. С крайчеца на окото си видя, че Мансуров пак се надигна от мястото си. — Между другото, Рустам Мансуров ваш брат ли е?

Лицето на Рахим Мансуров, този охранен, благообразен човек, пламна от този въпрос.

„Нима ще се откаже от братчето си? — помисли Грязнов. — Господи, с кого си губя времето...“

— Знаете ли, фамилията е разпространена, у нас има много Мансурови...

Грязнов започна усилено да търси нещо из чекмеджетата на бюрото си.

— Това беше някъде тук... — каза той и махна с ръка. — Така, този ваш съименник май казваше, че има брат, който непременно ще го откупи. Не стига това, ами ще го замени за пленници от Чечня. Можете ли да си представите?

Мансуров предпазливо изцъка с език и поклати глава.

Стига преструвки, помисли си Грязнов. Противно ми е да гледам всичко това...

— Имате ли брат на име Рустам? — попита той директно.

— Защо разигравате комедия, другарю полковник? — попита с обида Мансуров.

— Аз ли разигравам комедия? — учуди се Грязнов. — Току-що вие фактически се отказахте от родния си брат, когото го чака... вече не знам какво точно след всичкото, което е извършил.

— Нищо не го чака, Вячеслав Иванович — произнесе с усмивка Мансуров. — А вие сте артист. Ловко ме разиграхте. Но все пак малко не ви достигна, съвсем малко... Може ли да запаля?

— Пушете, пушете... Не сте ли купили още прокурора по този случай? — попита Грязнов.

— Защо питате така? Към какво ме подтиквате? — закашля се Мансуров. — Няма да ви кажа нито дума повече без моя адвокат.

— Какво общо има адвокатът? Брат ви има нужда от адвокат.

Мансуров замълча, загледан в тавана. Грязнов почувства нарастващото раздражение.

— Щом мълчите, значи няма какво да кажете — обади се той, като едва се сдържаше. — Така, ще ви се наложи да откупите още десетина наши пленени момчета...

Мансуров облеци очи, без да разбира нещо.

— Да обясня ли? — попита Грязнов. — Няма нищо по-просто. Завеждаме второ дело срещу вашия брат за изнасилване и побой над младежа Николай Панкратов на еди си коя дата в еди си коя килия. Не ви харесва? И още. Имам донесенията на началника на Бутирка как вашият брат в присъствието на съкилийниците си се е хвалил, че държите пленници като обменен фонд.

Мансуров започна да се вълнува.

— Вячеслав Иванович... Аз, каквото искате... Ако искате, ще ви построя къща? Ако искате, мерцедес да ви подаря?

— Мерцедес наистина ми липсва — кимна Грязнов. — За управлението. Началниците карат фордове, а ние със старите волгички. Само че аз говоря за друго. Предлагали сте пленници срещу брат си, за да спрат делото. Заради себе си и заради онова момче... Виж, пленниците много ме интересуват.

— Милион долара! — Мансуров вече не се владееше.

— Малко са! — повиши глас Грязнов. — Колко струват у вас двайсет, не, трийсет пленени руски войника? Разбра ли?

— Разбрах! — извика Мансуров. — Само освободете брат ми. Без баща съм го гледал... Искате ли още десет пленника?

Грязнов разбираше, че тази търговия не е уместна, че какъвто и да е по-големият брат Мансуров, не бива да се говори с него за откуп, но не можеше да се спре. В края на краищата това не беше разпит, просто разговор. Без свидетели.

— И още едно условие — каза той, — ще пуснеш нефта си по нашата тръба.

А Мансуров се оживи.

— Как да осъществя искането ви, като се намирам тук? Трябва да се върна в Баку, там имам пари. Пари, хора, които чакат разпорежданията ми. Те не знаят какво се е случило с мен...

— Засега няма да може да се върнете, но връзката ще ви я осигуря.

— Какво общо има връзката? — Мансуров притисна ръце до гърдите си. — Не мога да се разпореждам с парите си от разстояние. Аз ще направя всичко и веднага ще се върна, не се съмнявайте — помалкият ми брат ще остане тук, в ръцете ви.

— Не е в моите ръце — прекъсна го Грязнов. — Той е в ръцете на правосъдието. И при всички случаи ще застане пред съда.

— Ей, Вячеслав Иванович, драги. — На лицето на Мансуров се появи нещо като усмивка. — Умен човек сте, ама лош политик. Всичко е в ръцете на Аллаха, а не във вашите или моите. Какво казват руснаците? Човек предполага, а Господ разполага. Днес вие решавате моята съдба, а утре...

— Да не ме заплашваш?

— Аллах ми е свидетел, какви заплахи? Не съм казвал нищо подобно! Просто на този свят няма нищо постоянно. И после, защо преминахте на „ти“? Нали съм задържан, а не осъден.

— „Вие“ трябва да се заслужи!

Все пак се изпусна, изложи се пред тази отрепка. А сега какво, да бие отбой по всички фронтове? Няма да стане.

— Значи се разбрахме — каза сурово Грязнов, като се стараеше да не гледа към Мансуров, който бършеше обилната пот с носна кърпа. — Четирийсет пленника. Какво и как — са ваши проблеми.

— Може някой от вашите роднини да е имал нещастieto да попадне в плен при чеченците? — попита предпазливо Мансуров. — Затова ли толкова болезнено възприемате този въпрос? Разберете ме

правилно. Парите са всичко, което имам. Благодарение на тях все още мога и смея да си позволя нещо.

— Например млада жена — промърмори Грязнов и помисли: пак дяволът ме дърпа за езика.

Мансуров се запъна, но бързо се овладя и продължи:

— Мога да откупя поне вашите пленници. Което и правя. А бедните им родители и бедната ви държава не са способни и на толкова. Нали не съм ги пращал аз там, прав ли съм? Какви са ми те, мои деца? Брат ми е виновен. Нека да е така. И е заслужил най-сериозно наказание. Но нима не ви предлагам живот за живот? За какво ме порицавате? Е, ще изпратите и мен в затвора за хулиганство. И каква ще е ползата?

Измъчваше го задух. Обливаше се в пот, масажираше лявата страна на гърдите.

Май не се преструва, помисли Грязнов. Поне му натри носа. И това е нещо.

— Е, да продължим пазарлъците си — каза Грязнов. — Значи поемате върху себе си грижата за откупуването на пленниците?

— Но за това трябва поне да се измъкна оттук — отговори Рахим Мансуров. — Извинете, сърцето ми... Вашата шокова терапия не е за мен.

— Мога да ви предоставя възможност да се обади по телефона — каза Грязнов, след като помисли. — Но само на руски, само в мое присъствие.

— Разберете ме правилно — въздъхна Мансуров. — По-добре ще е, ако те не знаят, че съм тук, при вас. Бездруго ще ми се наложи да се отчитам пред съпругата къде съм се губил тези дни. Поканете преводач. Или запишете разговора ми на магнетофон. Но аз отново настоявам да освободите брат ми.

— Боя с, че вече е късно. Влакът замина. Следствената машина набра обороти. Сега трябва да мислите за друго, как да спасите брат си от най-голямото наказание. Ако, не дай Боже, Коля Панкратов умре...

— Е, докато не се е случило непоправимото, ще се надяваме да стане по-добре — въздъхна Мансуров.

4.

Томилин пътуваше от летището към центъра на Тюмен, като поглеждаше под око през прозореца на колата. Сигурно добре направи, че помоли да го посрещнат с по-очукана лада... Аркан отначало се учуди, аудито ти, казва, мина основен ремонт за „шестица“, но Томилин държеше на своето. Пазиш ли се, и Господ ще те пази. Засега ще пътува с лади и таврии. Докато не се изясни какво става наоколо.

Телохранителят Аркадий, или Аркан, гледаше спокойно пътя. Никой, освен него не знаеше за странното желание на шефа. Наложиха се да ходи при момчетата в гаража и да поиска някоя „еднодневка“. Понеже, казва, родният мерцедес ми прави някакви бели. Момчетата се учудиха. Колко спориха с него за преимуществата на родното автомобилостроене пред западното, но Аркан спечели спора, като надмина всички с беемвето си по всякакъв лош път. И изведнъж идва да моли. При неговите връзки, с неговите възможности да поиска от всеки от неговите хора я опел, я тойота! Не, иска за два дни „еднодневка“, както презрително наричаха нашите автомобили.

И не си призна за какво му е. Защото не знаеше. И той се чудеше на каприза на господаря си.

Но май сега разбра това-онова. Какъв вид имаше шефът. Сякаш са го гонили, но така и не са го стигнали. Но той чака нещо, някоя опасност иззад ъгъла.

— Какво ново тук? — попита Томилин и се обърна към Аркан след кратко мълчание.

— А какво ново може да има при нас? — сви рамене шофьорът.

— Нали заминахте неотдавна, минала е само една седмица. Или повече?

— Повече от месец. Е, казвай, слушам.

— По въпроса за вашата съпруга... Той казва: засега нищо определено. Ходила по приятелки, по магазините, не се е отбивала никъде на друго място. Така че, Олег Дмитриевич, според мен вие напразно, то си е ваша работа наистина...

— Точно така — прекъсна го Томилин. — Ще кажеш на Чердинцев, че променям нашия договор. По-рано му плащах на часове, сега ще му плащам на резултати. Трийсет долара на час! И за какво? За това, че пътува след нея по петите ѝ? Дори да забележи нещо, мигар ще каже? Нали разбираш, не е изгодно да изгуби такъв шанс... Така ще си кара след нея чак до пенсия — ще падат пари.

— Някак странен сте, Олег Дмитриевич. Какво се е случило?

— Аз, Аркаша, пристигнах да разбера какво се е случило.

— Съсипват ни данъци, казват, само удръжки и глоби. Аз нали не вниквам кой знае колко, вие ще видите. А за Елена Андреевна според мен напразно така правите. Обича ви тя, макар да е съвсем млада. И много е доволна от всичко. През цялото време питаше дали не сте звънили. Чердинцев като ченге е неопитен, разбира се, но според какъв резултат да се плаща? Ако няма нищо — значи не може да има и резултат. По-добре прекратете следенето.

Томилин премълча. Наистина, не се получава нещо. Какво ли не може да му се е сторило или привидяло... Ами ако не му изневерява? Ако Гоша просто така си дрънкаше?

— Кажи му да прекрати наблюдението — нареди той на Аркан.

— Лично му кажете. Вие се уговаряхте, вие трябва да му кажете.

— Знае ли някой, че съм се върнал?

Колата се хлъзна, изпързала се по излъсканото шосе — още не бяха успели да го очистят от леда и снега — и за малко да се вреже в насрещното движение.

Аркадий въртеше бясно кормилото — грамотно, без да си изгубва ума, докато колата отново стана управляема.

— Има и по-лошо. — Томилин си оправи очилата на носа. И се огледа след прелетелия покрай тях Краз.

— Никой нищо не знае — рече, злобно Аркадий, като духна капката пот, застанала на върха на носа му. — Знаете ли с такива разговори къде може да се окажете?

— Следи си пътя! — сурово нареди Томилин.

— Колата... — Аркадий все още се мъчеше с кормилото. — Какво значи чужда кола. По-добре да бях ви посрещнал с моята.

— Аз знам кое е по-добре и кое по-зле — каза Томилин. — Сега е следобедно време, тъкмо Лена трябва да тръгва по магазините. Не ти ли се струва, че бихме могли двамата с теб да видим всичко лично?

Погледите им се срещнаха в огледалото за обратно виждане. Аркадий поклати глава.

— Ох, ама обичате...

— Да довеждам всичко докрай — завърши Томилин. — И същевременно да видя с какво се занимава в това време твоят приятел Чердинцев.

— Как тъй мой — възмути се Аркадий. — Работехме в един отдел, аз възнамерявах да напусна, а той тъкмо започваше след казармата. Тъкмо Артъом се зае със стопанството вместо Гоша, той хареса Чердинцев.

— Помълчи, Аркан, после ще обсъдим всичко.

— Ваша воля... Забравих да ви кажа, че Котарака се бил появил в Тюмен. Замирисало му е на пари. Мафиотите, казват му наредили да ни следи.

— Не познавам никакви Артъомовци, Котараци, мафиоти и прочие... Големият транш дойде ли в Кредитна банка? Към петстотин милиарда?

— Видяхте ли, дори вие сте чули. Казват, Гоша там, в столицата, се е постарал доста заради земяците си.

— Това засега е държавен заем, така да знаеш. Той трябва да се връща с лихвите.

— Ще ги върнат! — каза уверено Аркадий. — У нас е като в предаването „Полето на чудесата“. Посяхме милиард — израства трилион.

— Представям си — въздъхна Томилин. — И какво друго се говори?

— Най-различни работи. Уж идвал килър от самата Москва. Артъом от раз го разпознал. Отишъл при него в хотела, поприказвали едно-друго. Артъом казал: нямаш работа тук, ясно ли е? После, тук ти си никой. Нали познавате Артъом... Той и Гоша ще ликвидира, ако потрябва. С една дума, с каквото дошъл килърът, с това си отишъл. Артъом му казал: ей ти софрата, а ей ти вратата.

— Може лично Гоша да го е пратил? — попита Томилин.

— Как го измислихте?

— Имам известни съображения. Просто така московските килъри не гастролират из страната. Трябва да се разбере. Той си е

отишъл, но вместо него кой ще дойде? Артъом засякъл този, а дали ще разпознае следващия? Между другото, намекни за това на Артъом.

— Може ли да се позова на вас? — попита Аркадий.

— Той и така ще ти повярва. Какво друго? Разказвай, говори, докато има време.

— Дошло е едно ченге от Москва, не знам дали ви е интересно или не. Млад, тих, с очила.

— По повод на Ивлев ли? — свъси чело Томилин.

— Да. На Ивлев и Бригаднов. И единият, и другият са разпрани от ухо до ухо.

— Много чеченци ли има в Тюмен? — попита Томилин.

— Мислите ли, че са те?

— Нека мислят милицията и прокуратурата. Има ли в града чеченци, или няма, това попитах.

— Вие от какво ще се страхувате? — за миг се обърна към него Аркадий. — Дружите с Гоша като с Бога.

— И това го казва моят телохранител — усмихна се Томилин, — който, за да оправдае заплатата си, трябва да вижда навсякъде само заговори.

Аркадий кимна в знак на съгласие и също се усмихна.

— А ти само ме утешаваш — продължаваше Томилин. — Жена ми млада — чиста и непорочна, слугите не крадат, управителят е трезвеник... Завий тук, тя обича да ходи там.

Аркадий зави по посока на проспект „Ленин“.

— Какво ти казвах? — трепна Томилин. — Ето колата й! До бистротото, виждаш ли?

Аркадий спря колата.

— Ще спрем ли тук? — попита той, без да се обръща.

— И къде е сега твоят Чердинцев? — попита Томилин.

Аркадий се озърна насам-натам, потърси с поглед Чердинцев и въздъхна.

— Е, къде е, къде? — не го оставяше на мира Томилин, като изпитваше нещо като ловна страст.

— Не ми харесва всичко това — каза Аркадий. — Кого следим, кого преследваме, Олег Дмитриевич?

— Помълчи! Ето я, излезе с покупки. Браво! Това се казва — от нищо да не се лишаваш! Накупувала, а? Защо й е толкова нещо? С кого

ще го раздели, как мислиш? И къде е твоят Чердинцев, по дяволите!

— А, ето го... Говорим за вълка. — Аркадий посочи червения фиат, който бавно се движеше след фолксвагена, където се качи жената на Томилин.

— След него ли ще караме? — попита Аркадий. — Или след нея?

— След тях — отговори Томилин. — На никого не мога да разчитам. На никого. Между другото, къде е отседнал онзи следовател от Москва?

— Много ясно къде — в „Москва“ — отговори Аркадий. — В двеста и седма стая.

— Агентурни данни? — усмихна се Томилин.

— Е, да — кимна Аркадий, следейки фиата, който караше след белия, опръскан с кал фолксваген.

— Викал ли е някого? — поинтересува се Томилин.

Аркадий не отговори нищо, само продължаваше да следва Чердинцев.

— И всеки ден ли кара така след нея? — попита Томилин.

— Казва, че всеки ден. И винаги без никакъв резултат.

— Там, където е завоят надясно, живее нейната приятелка Света — каза Томилин.

Червената светлина на светофара спря движението. Трите коли се наредиха една след друга, без да спират двигателите.

— Да се върнем, докато не е късно, а? — попита Аркадий. — Ще бъде неудобно, Олег Дмитриевич...

Томилин се намръщи.

— Трябва всичко да се довежда докрай — каза той. — А ти се постарай така, че тя да не ни забележи.

— Толян може да забележи — каза Аркадий. — Говоря за Чердинцев. Има поглед на ястреб. Всичко улавя.

— Но нали не очаква, че някой ще го следи? — рече Томилин.

— Знам ли — измърмори Аркадий.

Какво правя, помисли Томилин. Отстрани това изглежда пълен идиотизъм. Нали всеки друг може да ме предаде, а Ленка не, няма да ми изневери тя... Колко пъти му се е клела, когато се срещаха зад този завой, в дома на приятелката ѝ. Стоп. Само че, драги господо, ако тази Света е давала тогава ключа, значи и сега го дава?

За кого е накупувала толкова храна Лена? За приятелката? Онази дежури в детската поликлиника ту на четни дати, ту на нечетни... Как беше, на четни или нечетни? Само спокойно! Всеки месец графикът се сменя. През четните месеци — в нечетните дни, после обратното. Сега е януари. Нечетен месец. Значи дежури на четни. И днес е точно четна дата.

Той почувства в себе си ледена пустота.

— Карай! — каза той пресипнало, щом светна зелената светлина.

— Къде? — обърна се Аркадий.

— След тях, къде на друго място — извика Томилин. — След тях и без да завиваш. Спри ето там, на ъгъла... Да видим.

Близо до познатата триетажна кооперация, построена още преди войната, отначало спря мръснобелият фолксваген, после червеният фиат. Лена изтича с разкопчано палто от северна лисица и без да се оглежда, се скри в единствения вход.

— Сега какво? — попита Аркадий. — Ще отидете ли след нея? Искате да се издадете?

— Не знам — продума неуверено Томилин, като пак започна да се съмнява. И изведнъж видя как вратата на червения фиат се отвори и оттам се измъкна Чердинцев. Огледа се, разтърпка крака и се насочи към същия вход, в който току-що изчезна Лена.

— Той какво, да не е идиот? — попита Томилин. — През ключовата дупка ли мисли да гледа?

Аркадий мълчеше. Не беше на себе си. Стараеше се да не гледа шефа, който изведнъж започна да сумти и мърда на задната седалка.

Стояха така близо десет минути.

— Кучка! — каза изведнъж Аркадий.

Томилин трепна. И се изпълни с тревога. Сега като че ли всичко зависеше от Аркадий.

Аркадий бавно слезе от колата, като взе в ръка манivelата, сякаш забравил, че в джоба си има пистолет. Томилин го последва.

Отидоха полека до входа, после започнаха да се изкачват нагоре.

— Със заглушител ли е твоят? — попита тихо Томилин.

Аркадий кимна.

Ето и познатата врата. Томилин опря ухото си до вратата.

После се озърна да види телохранителя си. Аркадий дори потрепери, като видя лицето на шефа.

Томилин страдаше. Тук, именно тук се криеше някога от предишната си жена. Тук намери, както му се струваше, своето щастие. Той притисна тила си до вратата, гледайки как Аркадий навива заглушителя на дулото.

— Аз съм виновен... — изрече Томилин. — Само аз. Може да е ходила при приятелката си. После да е забелязала, че я следят. И да е поискала да се запознае с него.

— По-тихо — прошепна Аркадий, като му подаваше пистолета.

— Ще чуят съседите. Между другото, той също има магнум. Затова по-добре изведнъж, за да е сигурно.

— По-добре ти — каза Томилин. — Двамата... ръцете ми треперят.

— Тогава слезте долу и чакайте там. — И извади шперц.

Томилин го изгледа смаяно.

— Откъде го имаш?

— Не ми пречете, Олег Дмитриевич! Слезте долу.

Томилин започна да се спуска покорно по стълбите. Все пак я проследи! Каквото повикало, такова се обадило! Така ми се пада...

Той спря на долната площадка. Погледна нагоре. Аркадий се мъчеше още с ключалката. Вратата най-после поддаде. Аркадий влезе в топлия коридор, напоен с миризмите на стара къща.

Дъските скърцаха леко, но в стаята едва ли го чуваха. Жената изнемогваше от щастиято си. Стенеше, извикваше от време на време.

Аз да умра така, помисли Аркадий. Той отвори малко вратата.

— Толян — извика тихо. — Обърни се към мен.

Стреля в него два пъти, в нея — един. Приблужи. Всичко е наред. Чиста работа. Томилин го чакаше в колата.

— Е, какво? — попита шепнешком. — Никой ли не те видя?

— Кой ще те види. Толян само ме зърна. И веднага си го получи.

— А тя?

— Тя не видя нищо. И не разбра.

— Искаш да кажеш, че тя така и нищо не разбра? — извика шефът.

— Какво, присъдата ли трябваше да й чета? — попита Аркадий.
— Много искате от мен...

И започна да обръща, за да излязат от двора. Заваля сняг.

— Толкова си спокоен — отбеляза Томилин.

— Че какво да се вълнувам? Това не е моята жена.

— Поне как умря — попита след известно време Томилин. — Не страда ли много?

— Мълчаливо — отговори Аркадий. — Да ви даде Господ такава смърт, Олег Дмитриевич.

— И какво? — ревеше Гоша и се мятеше из хола на дома си. — Къде е той? Къде е синчето? Да не е Рамбо? От Акапулко изчезнал, сега избягал от Техеран!

— По-скоро като бабината питка от приказката — подсказа Русих-старши.

— Костюха, какво става? — Гоша застана пред него.

Гоша изглеждаше объркан. Без да дочака отговор, хвана от антикварната масичка бутилката с френския коняк и започна да пие направо от гърлото. Едва след това се успокои малко.

— А ти искаше да ме одереш с още два „лимона“ — каза Гоша пресипнало. — Поне знаеш ли как е станало? Хайде, там нашите са били пияни, Серьога и Андрей, царство им небесно... Но тук — най-добрите бандити на света! С документи, с всичко...

— Кадуев казва, че уж някакъв американец го преследва навсякъде. И всичко му проваля. Сякаш специално са му го залепили отзад.

— Кой? Какъв американец? И ти вярваш на този Кадуев?

— Там наистина има нещо неясно — каза Русих-младши. — Те завладели самолета, а този янки сам ги изпозавързал. В Техеран вече влезли в посолството, взели им документите и онзи изведнъж се появил, вдигнал врява, стрелба, едва избягали...

— И всички са здрави? — попита Гоша.

— Там е тя, нито една драскотина — каза Русих-старши.

— В самолета май бил счупил на одного ребрата, на друг ръката — допълни по-малкият.

Гоша ги гледаше мълчаливо. Бялото на очите му постепенно порозовяваше.

— Какво ми разказвате тук приказки? — попита тихо. — Какви ребра? Струва ми се, че ви питам за друго...

— Засечка — въздъхна по-големият брат. — И аз не мога да разбера... Не ме гледай така! Кого друг да изпратя в Техеран? Своите? Че там първият милиционер ще ги спре. Защо са без бради, защо

мутрите им са рязански? С това разполагаме! Откъде да знам ти ли си се полакомил, или някой друг ги е подкупил. Въпросният американец, примерно. И са устроили този спектакъл...

— Значи аз съм се полакомил, така ли? — Гоша се намръщи. — А кой смъкна кожата от моя приятел Джамил за святото дело, като му взе тези два „лимона“, а? — попита той и премина на шепот. — Мислехте, че няма да науча ли?

Той им се закани с пръст. Братята мълчаха.

— А на Кадуев и цент не сте показали от двата милиона. Дори не сте му дали да ги помирише. Какво мълчите? Или си мислехте, че Джамил нищо няма да ми каже по този въпрос?

Братята се спогледаха.

— Имам грях — каза по-големият. — Искахме отначало да споделим, но после решихме, че ще викаш. Нали си ни праведен. Макар че трябваше да се дели по справедливост. — Той пак се спогледа с брат си.

— Разчитали сте, че бандюгите ще свършат вашата работа и всичко ще бъде скрито-покрито? А на мен Джамил ми оскуба плешивата глава заради вас.

Гоша се закашля. Братята мълчаха, загледани в пода.

— И какво мислите сега? — попита Гоша, след като задиша равномерно.

— Всичко ще ти дадем! — каза по-малкият.

— Ама не на мен! — пак ревна Гоша. — На него! И то с лихвите! Учете се, идиоти, как да общувате цивилизовано с такива като него. На вас ви дай само да грабите. А после се чудим защо по цял свят нас, руснаците, ни броят за бандити... Разбрахте ли ме?

Братята започнаха да сумтят и неохотно кимнаха.

— Запомнете! — удряше с юмрук по дръжката на креслото. — Това е нефт! Международна стока! Тук трябва да им съгласие, да се дели. А като не можете, не се навирайте, не ми разваляйте репутацията на делови човек... — Той чак прегракна и се хвана за сърцето.

Братята продължаваха да мълчат.

— На куково лято ще му ги върнете — каза изведнъж Гоша. — Знаем ви аз. Но тогава, братлета, се сърдете на себе си.

Телефонът зазвъня. Гоша погледна часовника на пода — от седемнадесети век.

— Ето, точно навреме. Спътникът тъкмо е излязъл на хоризонта... Мислите, че не му говорих? Джамил, казвам, имаш милиарди! Какво ти струват две милиончета за нашата бедност? Едно е, вика, да бяха ме помолили като човек. Друго — да ги вземат с измама. И кого да измамят? — Гоша вдигна ръце към тавана. — Искрения приятел на Русия, съчувстващ на реформите! Да измамите такъв човек!

Телефонът не спираше да звъни. Гоша прекъсна тирадата си, хвана апарата и го подаде на по-големия:

— Кажи му го лично. Поднеси си извиненията. Кажи, че ще ги върнеш с лихвите. Пред мен го кажи. А лихвата нека той да я каже. Всичко ли разбра?

Костюха взе слушалката:

— Джамил... Ами кой? Тюмен?

И подаде слушалката на домакина.

— Какво пак — намръщи се Гоша. — Какво става пак там? Кой се обажда? Е, здрасти, Ганус, здрасти. Какво? Кога? И кой? Каква ти прокуратура! Ах, говеда... Тя на кого и с какво пречеше? И Чердака ли? Той как се е оказал там? Томилин? Ама той върнал ли се е вече? Разбрах... После пак звънни... — И хвърли слушалката на масата. Хвана се за главата, замуча така, сякаш го болеше зъб.

— Какво се е случило? — попита по-големият брат.

— После, Костюха, чакай... — Той вдигна към братята очи, пълни със сълзи. — Убили са Елена. Заедно с Чердака... Със собствените си ръце я поднесох на приятеля си като законна съпруга.

— Томилин? — опита по-големият. — Убил Ленка?

— Ами да... На кого я поверих? Нали бяхте на сватбата им, помните ли? Тя още ридаше след църквата: Гоша, на кого ме даде? А аз, сами знаете, не можех да се разведа. Е, срещях се с нея... Един-два пъти седмично. И заподозрях Томила. Пратил Чердака да я следи. Разбрах аз, казвам на Чердака: недей да следиш за това, ясно ли е? Следи да не ни пипне някой, когато сме двамата с нея. А той, мръсникът, докато аз съм ходел из столицата, сам се пъхнал под одеялото й...

— Тя винаги е била със слаби ангели — каза Костюха и веднага млъкна, щом срещна бесния поглед на домакина.

— Тя давала ли ти е? Поне веднъж? — изсъска Гоша.

— Не бе. Не съм си искал — Костюха поклати глава.

— Лъжеш! Натискаше ѝ се, и то неведнъж. — Домакинът удари с юмрук по дръжката на фотьойла. — Тя ми казваше как си протягал лапи...

— На пияна глава какво не става — застъпи се по-малкият брат. — Аз например също съм бил на автопилот. Но тя се пазеше. Обидно беше, че се падна на Томила.

— Зоя! — извика Гоша през рамо. — Я ела, да ти кажа нещо... Знам аз, стоиш зад вратата и подслушваш...

Зоя, във вечерна рокля, гримирана — мигли като стрели, се позабави и влезе в хола.

— Пак ли са очистили някого?

— А ти не чу ли? — попита домакинът.

— Ти така ревеше... И си помислих: пак някой приятел е хвърлил топа.

— Не е приятел... Ленка Томилина! Направо в леглото с Чердинцев ги гръмнали.

— И защо толкова се развълнува? — попита тя. — Че я спипали с чужд мъж? Нали си има мъж! Сигурно той ги е гръмнал.

— Томила — никога! — каза Лъоха. — Интелигент е той. Друг да прати — може. Но сам — никога.

— Закъде си се издокарала толкова? — попита домакинът и я привлече към себе си.

— Нали сам казваше, на прием в посолството... забрави ли вече?

— Рано е още. — Гоша пак погледна часовника си. — Има почти пет часа до приема.

— Гледам, прекалено си се развълнувал заради твоята Ленка, за всичко си забравил. Пусни ме! И дори си се просълзил.

Тя се изскубна от него и излезе от хола. Гоша разпери ръце.

— Върви, че говори с нея...

— Мислиш ли, че Томила не е замесен? — попита по-големият брат, като си наля коняк.

— Ще се заемеш ли с разузнаването? — погледна го домакинът. — Аз не съм прокурор — рече Костюха. — Но мога да разузная.

Тримата пиха мълчаливо, без да се чукат.

— Ще отидеш ли в Тюмен? — Лъоха се обърна към Гоша. — Кога е погребението?

— Би трябвало — въздъхна Гоша. — Разхайтили сте се в мое отсъствие... Но ако говорим честно, повече ме тревожи нашият южен фланг.

— Синчето вече се върна под бащиното крило — каза Костюха. — Охраната е такава, не можеш да припариш. Сега е най-подходящото време да преминем на втория вариант.

— Пак ли твоите чеченци? — намръщи се Гоша. — Защо не намериш други? Тези вече се издъниха.

— Казах на Кадуев — произнесе Костюха, без да бърза. — Само не ми викай, че били се издънили и прочие. Сега са още по-озлобени. Преди работеха без фалове, без нито една засечка, разбираш ли? А сега две издънки поред.

— Три! — показва на пръсти Гоша. — В Акапулко и две в Техеран. Не знам вече дали ще се справят с тази певичка, или каквато е там.

— Ами няма други. И друг начин да се затвори устата на това синче няма — отвърна Костюха. — Така че стой кротко и не скачай. Чеченците са много печени по крадене на жени.

— Ако американецът пак не ги пресече — отбеляза Гоша.

— Около американеца има много неясни работи — каза Лъоха.

— Казват, че май е руснак. Нещо като емигрант. Чатка всички езици, владее разни хватки... Специално ли са го готвили, какво?

— ЦРУ си няма друга работа — усмихна се Гоша. — Добре де. Спираме на този вариант. Пари искат ли?

— Не. Казват, било въпрос на чест. Сами, казва, горим от желание да поправим грешките си. Задават се и по-сериозни работи.

— Мансуров? — попита бързо Гоша. — Та той е в Москва.

— Е... Чувал с пари. Всички го гледат в устата. Сега е в предварителния арест на „Петровка“. Започнал много да се раздава в тяхното посолство и ония извикали милицията.

— Добре ще е да го подържат малко повече — рече Гоша. — Това може ли да се уреди?

— Сега с него се занимава МУР — отговори Костюха и се почеса по врата. — Щом не го пускат под гаранция, сигурно също е направил нещо.

— Или още не им знае цената — добави по-малкият брат.

— А, виждам, че знаете всичко — заключи Гоша. — А на мен сега нищо не ми идва наум...

Братята замълчаха, имитираха съчувствие на лицата си.

— Ах, ако го е свършил Томила! — заплашително изръмжа Гоша.

— Изобщо не разбирам защо го взе толкова близо — каза Костюха. — Отдалеч се вижда, че не е наш човек.

— Един дявол знае — въздъхна Гоша. — Е, хайде още по една — и да се пръскаме. Защо ви извиках? Поне това разбрахте ли?

— Какво има да разбираме — отговори Костюха, докато наливаше на себе си и на брат си. — Искаше да ни устроиш очна ставка с Джамил... А ние сами дойдохме да си признаем.

— Той сигурно се търкаля в харема си, а ние тук ще чакаме — рече Лъоха.

— Не му остава много — засмя се Костюха. — Веднъж ходих с него на турска баня и му разгледах стопанството. Останало му е да пикае по веднъж, а не за харем...

Телефонът прекъсна смеха им. Гоша грабна слушалката.

— Алексей Акентиевич! — Гоша дори се понадигна. — Да. Приготвяме се с жена ми... Кое посолство беше, поне ми припомнете. Аха, грузинското. А имаме ли нужда от тях, от грузинците? Разбрах. Пък и те трябва да разберат... Какво имат там — Поти, Сухуми? Няма нефтен терминал... Може би поне този път ще дойдете? Ах, президиум на Министерския съвет... Защото съпругата ми наду главата. Все ходим, казва, из бившите съюзни... И вашата ли казва същото? Ето, виждате ли. Следващия път да е поне във френското. За разтоварване. Че вече ми писна, да ви кажа, от нашите бивши братя от Съюза. Ние сме най-бедните, а на това отгоре тия ни гледат в устата... Значи засега не ги хващаме за гърлото, така ли? Но ги предупреждаваме. Правилно ли ви разбрах?

Затвори и се провикна:

— Зойка! Днес ще ходим при грузинците! Облечи нещо похубаво и да не се оклепаш със сос...

— Защо, да не сервират шишчета? — попита Лъоха.

— По-лошо — рече важно Гоша. — Сациви с лобио. Апетитно готвят, да ги вземат дяволите! Викат готвачи от ресторант „Арагви“. Отначало всички пият само сухо и дават сандвичи. А после като

налетят... Само хрускане се чува. Особено конякът им — „Гбилисо“ се казва. Това не ви е нито френският, нито дори арменският... Пийнеш от него и си мислиш: за чий ми е цялата тази политика и икономика!

— Сигурно го карат специално — въздъхна Костюха.

— Млад си още — успокои го Гоша. — Има време да ти покажем как трябва да се пият националните напитки. Какво става с този Джамил? Пак ще замине спътникът.

— А защо не използват Луната? — попита Лъоха. — Виси цяла нощ над земята без никаква полза.

— Мен ли питаш? — Гоша вдигна вежди. — Американците питай. Знаеш ли какви пари трябва да се вложат!

6.

Володя Фрязин никак не можеше да свикне със смяната на часовите пояси. Денем спеше прав, нощем се кокореше в тъмнината, като се стараше да не злоупотребява с приспивателните.

И въпреки това се налагаше да кръстосва до Тюмен и обратно в Москва, опитвайки се да съедини събраните улики по убийствата на тюменските нефтени генерални директори.

И на едното, и на другото място жертвите бяха лишени от живот с остър бръснач — експертите-криминолози бяха единодушни по този въпрос. Действала е опитна, безжалостна и твърда ръка. Изглежда, нападателят е притежавал необикновена сила.

Бригаднов, самият той бивш борец, се оказа с потрошени шийни прешлени — с такава сила са дръпнали главата му назад.

Володя си отспиваше в самолетите, по летищата, докато чакаше маршрутните автобуси, защото родното ведомство не му даваше пари за таксите.

— Як човек — говореше той на Грязнов. — С тази сила просто е можел да му извие врата. И нож не му трябва.

— Сигурно също е бивш борец — каза Грязнов. — При това класическа борба, тежка категория. Между другото, пълно е с такива из същия този благословен Кавказ. Говоря за бившите... Знаеш ли какви станаха, след като зарязаха тренировките и спортната си форма...

— Ами да, това не е лоша следа — каза Володя, като продължаваше да се бори със съня. — А защо мислите, че е борец класик?

— Като дете известно време се увличах по борбата. Ходех по състезания. Там борбата в партер е задължителен елемент. С такава сила си извиват един другиму вратовете, че само пукане се чува.

— И тъй, от една страна — бивш борец, от друга — нещо ритуално в начина на убиване на жертвата — обобща Володя, като безуспешно се бореше със слепналите си за сън очи.

— Върви се наспи — сърдито измърмори Грязнов. — А аз отново ще помисля по всички тези неща.

— Един момент — каза Володя. — Вижте каква идея ми дойде... Той започна да чертае нещо на лист хартия.

— Просто Иля Ефимович Репин^[1] — усмихна се Грязнов.

— Ето загиналият Ивлев. — Володя нарисова квадратче.

— Прилича си — кимна Грязнов.

— А ето го заместникът му. — Володя нарисова още едно квадратче. — Това пък е загиналият преди това Абросимов, генералният директор на „Сургутнефтепром“.

— И на него ли са прерязали гърлото?

— С това убийство се занимава регионалната прокуратура — отвърна Володя. — Не е било в Москва... И какво ги обединява?

— Да — какво именно? — нетърпеливо попита Грязнов и си погледна часовника.

— Всички те трябва да транспортират някъде нефта, нали така? — Володя прекара няколко линии от всяко квадратче и на мястото, където се събират, написа „Транснефт“. — Задах си въпроса: какво е общото между тях, освен скоростижната им смърт? И си отговорих: „Транснефт“, държавна корпорация, нещо като монополна, която трябва като че ли да ги обслужва.

— Само това ли — промърмори Грязнов. — Ами банките, ами застрахователните компании?

— Да вземем банките — съгласи се Володя. — Те са няколко. Нека ги означим с кръгчета. Кой притежава в тях уставния капитал или контролния пакет акции? Проверих по компютъра в прокуратурата на Тюмен. — Той бързо драсна няколко линии от кръгчетата към същата „Транснефт“.

— Да допуснем — повдигна рамене Грязнов. — Не е факт, но да допуснем.

— И последно — каза Володя. — Прокуратурата. — И нарисова голям триъгълник. — Ето къде се събират подадените от тях искове срещу същата „Транснефт“. Само през последната година...

— А това какво е? — попита Грязнов, когато Володя започна да пише някакви цифрички към линиите, съединяващи фирмите и прокуратурата.

— Времето на предаване на материалите от различни проверки, ревизии и времето на гибелта на генералните — отговори Фрязин. — Наистина, има едно изключение. „Регионнефтгаз“ начело с Олег Томилин. Между другото, както и убитите Ивлев и Бригаднов, той е земляк на Козлачевски, фактическия управител на „Транснефт“. Този Томилин е жив. Но не ме домързя и аз претършувах файловете на Главна прокуратура. Та наскоро Томилин е оттеглил материала си за злоупотребите.

— И затова е останал жив? — навъси се Грязнов.

— Възможно е — отговори уклончиво Фрязин. — Затова пък съвсем наскоро, когато още съм бил там, е загинала съпругата му. Тя и любовникът ѝ са зверски разстреляни.

— Спипали са ги на калъп? — попита Грязнов. — А кога са ги убили — преди той да оттегли материала за злоупотребите или след това?

— Нима в това трябва да има някаква връзка?

— Всичко е възможно — замислено произнесе Грязнов. — Нещо около тази дама не е ясно. А за останалото — интересно.

— Научих от тамошните детективи, че самият господин Козлачевски се кани да отиде на погребението днес през нощта със специално нает самолет... Да можеше и аз да се вредя, Вячеслав Иванович.

— Със същия самолет? — попита Грязнов. — С неговите хора? Знаеш ли, всичко това е от областта на фантастиката... Макар картинката да ми харесва с простотата си. Главното е, че се вижда вече центърът на тежестта. Чувал съм за този... Козловски.

— Козлачевски — поправи го Володя.

— Засега не виждам разликата — рече Грязнов. — Виж, като възбудим дело срещу него, тогава ще запомням фамилията му. Да летиш в един самолет с тях — не знам... Преждевременно ще се издадеш. И дали ще има места? Нали възнамеряваше да се напиш.

Володя потри с юмруци зачервените си очи и се усмихна.

— Не разбирам на какво се радваш — рече Грязнов. — Пак ще се размотаваш от едни часови пояси в други. Знаеш ли Борисич какво ми завеща? Да те наглеждам. Казва, ако има нещо — ще се върна и ще си го взема.

— А пък аз не искам при него — отговори Володя. — Той е прекрасен човек, но в кантората му е задушно.

— Точно така, а аз какво говорех? — зарадва се Грязнов. — Ние сме винаги на линия, волни като вятъра. Има текучество на кадрите, но затова пък не се вкисваме и не се каляме... Сам ли ще се качиш, в смисъл ще си изпросиш място в самолета, или да помогна? Да организирам ли някое документче?

— Няма да е лошо да имам нещо писмено — кимна Володя. — Нещо от сорта — командирова се сътрудникът от Московското управление на вътрешните работи еди-кой си. Какво да се крия?

— Не да се криеш, а да не се издаваш — поправи го Грязнов. — Върви при момчетата, те знаят как се пишат такива работи. И не вземай нищо излишно със себе си, никаква апаратура, никакви бележки или подобни картинки... Край, омръзна ми вече, заминавай.

И с вяло движение на ръката посочи вратата. Когато тя се затвори, Грязнов стана и се разходи из стаята. Предстоеше му разговор с Меркулов. По въпроса за законността на задържането на гражданина от суверенната и приятелска страна.

Дали да не позвъни лично? Какво ще чака милостта на прокуратурата?

Костя беше в кабинета си.

— Освободи ли се вече? — попита Грязнов.

— Горедолу... Ти за какво, за Мансуров и брат му ли?

— Костя, изслушай ме. Виж какво се получава: ние прилагаме безпрекословно закона, а кой знае какво става в Чечня. Нашите момчета ги държат в робство, продават ги, разменят ги, а ние сумтим и бездействаме. Съгласен ли си с мен?

— Смее ли някой да не е съгласен с теб — въздъхна Меркулов.

— Чакай, не ме прекъсвай. Когато попадне в ръцете ми търговец на роби, аз значи трябва да подхожда към него от гледна точка на човешките права, нали така?

— Вече го обсъждахме — рече уморено Меркулов. — Имаш ли поне някакви доказателства срещу него?

— Абе какви доказателства, щом лично той ми предлагаше пари, за да го пусна! — кипна Грязнов. — Е, бяхме сами. Но ако следваме буквата, а не духа на закона, то нашите момчета така и ще си останат там, разбираш ли?

— На теб ли да обяснявам, че законът не се състои от две части — дух и буква? Той е един! Вестникарските дискусии, че духът може понякога да подмени буквата, отдавна свършиха.

— Твоята лекция не ми върши работа.

— По-добре ми кажи какво да правя, като звънят на главния ту от Баку, ту от посолството, ту от Белия дом. И всички питат: как може да се държи в предварителен арест такъв човек като Рахим Мансуров? С него, казват, е съгласуван и вече се готви за подписване пакет от договори... Притискат ме, а при теб, Слава, няма нито едно доказателство. И всичко изглежда като елементарен произвол.

— Ако Панкратов не оживее, брат му го заплашва най-тежката присъда.

— Но сега не става дума за брата — прекъсна го Меркулов, — а за самия Рахим Мансуров. От посолството оттеглиха заявлението за хулиганското поведение. Потърпевшият отказва също да потвърди предишните си показания, които изобличават Рахим Мансуров. Така че трябва да го освободите, незабавно.

Грязнов затвори телефона. Поприказваха си... Току-виж освободили и младия престъпник. Рахим Мансуров ще се развихри на свобода.

Той си представи как ще се ухили младият Мансуров, когато го предадат на азербайджанската страна. И какво? Кой победи? — ще попита насилникът. Тогава идва край и на духа, и на буквата на закона.

Но Мансуров-старши трябва да се освободи. Със спазване на всички формалности.

И все пак той се бавеше. На два пъти ръката му се протягаше към телефона, после пак се отпускате. Разбира се, той не разполага със свободата или несвободата на господин Мансуров — за това си има следователи от прокуратурата, но всички са в течение на подетата, от него борба. Всички чакат какво ще предприеме той, Вячеслав Грязнов, страшилището на всички отрепки.

Трябва да позвъни на Саша. Турецки е мъдър човек. Неслучайно го взеха да се бори със световния тероризъм. Винаги е така: не може да оправим собствените си проблеми — започваме да решаваме световните.

Вячеслав Иванович избра номера в Баку.

Сигурно стои в хотела, бои се да си подаде носа навън. Дано приятелите на Мансуров не го хванат за заложник. Макар Витя Солонин да е с него. Той самичък може да залови когото си поиска...

Турецки веднага се обади.

— Саша, с две думи, няма накъде да шавам — започна Грязнов. — Налага се да пуснем Мансуров. А на братчето му може да дадат условна присъда или да го предадат на азербайджанската страна.

— Аз какво ти казвах? Помниш ли разговора ни? — попита Турецки.

— Забравя ли се толкова нещо — въздъхна Грязнов. — Само че какво да правя сега? Главата ми почти не работи. Проблем до проблема. А на това отгоре — има какво да си пийна, но няма с кого.

— Съчувствам ти — обади се Турецки весело. — Е, разказвай бедите си.

Не говориха дълго. Грязнов бе потресен, че приятелят му повтори сякаш дума по дума доводите на Меркулов. Ако трябва да се резюмира — законът си е закон и не можеш да го надскочиш.

— Толкова ли си се разработил — рече Турецки, — че чак няма с кого да пийнеш?

— Не искаш да ме разбереш ти, Саша. — Грязнов скърцаше със зъби. — Ще пуснат този бос и още утре ще бъде в Баку. И тогава ще му хванеш цървулите. А за нашите пленени момчета ще се наложи да забравим. Ето кое ме тормози.

След половин час, вече успокоен, Грязнов позвъни в предварителния арест.

— Пал Антонич, не си ли пуснал още Мансуров? Вече е на старт? Е добре, нека си ходи. Но му кажи, че може да се отбие при мен не като арестуван или задържан, а като свободен гражданин. Да се сбогуваме кажи. В негова полза е. Така му кажи.

Мансуров се появи в кабинета му само след двадесетина минути, небръснат и изпосталял.

— Е, какво, имаме ли претенции към следствените власти? — попита Грязнов, като гледаше посетителя. — Седнете де.

— Не, никакви претенции — тръсна глава Мансуров.

— И с вашето посолство се оправихте, така мисля? С този, как му беше името, Самед Асланович. Интелигентен младеж, сега такива рядко се срещат. Прави приятно впечатление.

Мансуров мълчеше и гледаше над главата на Грязнов.

— Делото срещу вас ще бъде прекратено. Но по въпроса за вашия брат всичко си остава, както и преди. Състоянието на Панкратов е тежко, ако не оживее, брат ви го чака най-лошото...

— Вече ми говорихте за това. — Мансуров помълча и добави: — Аз мислех, че сте хубав човек, Вячеслав Иванович...

— Разочаровахте ли се?

— Вашите условия? — устните на Мансуров трепнаха.

— Чухте ги.

— Пленници? Четирийсет души?

— Направете ми такава лична услуга — каза Грязнов, като гледаше Мансуров право в очите.

— Но нали разбирате, че това не е възможно. Пленниците се намират по селата, крият ги, използват ги за работници...

— Но ако тръгне слух, че се е появил чичко, който плаща хубави пари... Аз ли да ви уча, господин Мансуров?

— Това са много големи пари. — Лицето на Мансуров потъмня. — Просто не знам. Ще се наложи да вземам кредит.

— Много ви моля — настояваше Грязнов. — Коля Панкратов е много зле... Молете се на вашия Аллах да остане жив.

— Но аз вече поех някои задължения пред вашите делови и правителствени кръгове. Това са разходи за милиони.

— А аз ви моля за лична услуга. — Грязнов дори нежно му се усмихна.

— Извинете, Вячеслав Иванович, имам питбул териер. В момента ми напомняте с нещо за него.

— По-добре да е вълкодав. — Грязнов скри усмивката си. — А защо вашият пес прилича на мен? Доброто куче трябва да прилича на стопанина си.

Известно време двамата мълчаха.

— Този разговор ще си остане ли между нас? — попита Мансуров. — Какви гаранции...

— От мен ли искате гаранции? — усмихна се Грязнов.

— Не знам защо, но ви вярвам — въздъхна Мансуров.

[1] Руски живописец, автор на забележителни исторически картини. — Б.пр. ↑

7.

Солонин спря пред белгийското посолство, когато часовникът вече показваше един и нещо през нощта. Благодарение на инфрачервените очила, които сложи още в колата, той бързо се ориентира. Прехвърли се през високата бетонна ограда с помощта на тънко въже. Докато беше върху оградата, се огледа. Улицата пустееше, пазачите в будката до входа пушеха и огънчетата на цигарите им святкаха като светлосинкави точки.

Най-напред трябва за известно време да извади от строя електронната сигнализация.

Солонин включи миниатюрен генератор от дециметровия диапазон. Сега на екраните им се вижда булгурена каша... Сирените реват досадно, там натискат копчетата и хващат ключовете, като щракат и превключват... Но ето всичко се проясни. Всичко е чисто. И на територията, и около зданието.

Той неслучайно мръзна в колата си толкова време. Проследи как госпожа Мансурова излезе от дома си, но не видя как стигна до посолството, хем си представяше.

Велика работа е този прибор за нощно виждане! Чувстваш се зрящ в страната на слепците или невидим в човешката тълпа.

Наистина, не огледа добре госпожа Фирюза. Тогава на приема с периферното си зрение забеляза, че е доста изящна, но не по природа, а по-скоро от усилените занимания с аеробика. Сега тези богати безделнички ходят във фитнесзалите, както преди скучаещите госпожици са обикаляли по танци и балове.

Като се захващаше за издатините по стената на сградата и притискаше до нея всеки път, когато тъмното око на телекамерата блесваше в неговата посока, Солонин най-сетне се качи на покрива, после през една капандура — на мансардата. Тук миришеше както мирише по всички мансарди на света, като се почне от бедняшките квартали и се стигне до зданията на посолствата — на запустение и прах. Беше много топло, почти горещо, така че се наложи да разкопчее

якето. Той премери девет метра, като се наведе, за да не си удари главата о ската на покрива.

Аташето или не знам какъв е по ранг, живееше някъде тук...

Виктор бързо сглоби миниатюрната дрелка и я свърза с кабела. Когато закрепил на оголените се жици „крокодилите“ и дрелката зави тъничко, изхвърчаха съвсем малко искри.

Това беше отговорен момент. Не дай Боже, ако върху спящите, стига да спят, разбира се, се посипе мазилка. Дрелката вдига бесни обороти, но все едно, дори прашинка не трябва да падне.

Най-сетне съвсем тънкото свредло изчезна в празното, той го извади бързо и замря. Като че ли не го забелязаха. Сега промуши в отвора оптична жица от стъклово влакно. Такива неща обикновено се пъхат в стомаха на болния при операция.

Ето ги, гълъбчетата. Няма защо да гледа, пък и е противно. Включи портативната видеокамера. И реши да си отдъхне.

Затвори очи, като се стараеше да не мисли за нищо.

За първи път видя госпожа Мансурова съблечена и кой знае защо при това си спомни за Делара Амирова. За нейната многообещаваща усмивка.

Той ѝ докара възлюбения от Техеран. Тяхната почти официална връзка сигурно ще се възобнови, обновена и затова още по-страстна, но този неин поглед неизвестно защо не излизаше от съзнанието му.

Той не се решаваше дори да произнесе това, което изпитваше към нея... Ето кой притежава природна грация, женственост и обаяние въпреки възрастта и липсата на всякакви аеробики и бодибилдинги.

Той, Солонин, беше поклонник на античната красота.

Рубенсовите тела не го привличаха, както и спортната слаботелесност.

И никога не бе си помислял, че ще наднича или ще готви секскомпромат срещу някого. Но се наложи.

Представи си за миг, че някой по същия начин би го снимал с госпожа Амирова. Той дори протегна ръка, за да спре камерата. Но спря.

Казват, Мансуров има връзки някъде в Чечня. И може да освободи руски пленници благодарение на парите и връзките си.

Александър Борисович също не одобрява такъв компромат, но разбира, че това е от безизходица. Наскоро каза: „Представи си как

някое наше момче примерно от Вологодския край седи в яма и се храни с огризките, които му хвърлят отгоре собствениците му. А държавата на име Русия с всичките ѝ междуконтинентални ракети, атомни подводници и шпионски спътници, унижено моли този господар-бандит да се смили над момчето и да го пусне за слава на Аллаха.“

— По ми е лесно да отида там лично и да освободя момчето — каза тогава Солонин, — отколкото да се занимавам с цялата тази долна работа и събирам компромат за тоя боклук...

— Разбирам те — каза тогава Турецки. — Но няма друг изход, Витя. В тези планини всеки външен си личи, предизвиква съмнение. Добре, ще освободиш един, двама, трима... А най-накрая ще те обкръжат, ще те разстрелят заедно с момчетата. И твоето умение там ще се окаже толкова ненужно, както не са им нужни всичките ни атомни подводници и другите постижения на военната техника. Ето какво не взеха под внимание нашите бездарни стратегии, когато започнаха войната с тях. Ето защо сега се налага ние да събираме компромата, за да спасим живота на тия момчета.

Солонин продължаваше да стои със затворени очи, запушил ушите си с ръце, за да не вижда и не чува, и затова не забеляза веднага, че на мансардата са се появили хора.

Явно новодошлите нещо търсеха. Солонин чу скърцането и шумовете, когато те вече бяха съвсем наблизко.

— Ето тук — каза единият от тях. — Тук е люкът...

Затаил дъх, Виктор следеше какво става. И това продължаваше близо пет минути, преди да разбере за какво са дошли...

Тези хора явно не бяха от посолството. Интересуваха се от същия обект — госпожа Фирюза.

Изглежда, също имаха нужда от компромат, за да я шантажират, наистина засега с неясна цел. Изглежда, доста добре са знаели кое как е устроено тук. Намериха люка, който търсеха, отвориха го малко и с помощта на фотоапарат започнаха да снимат всичко, което става долу.

На Солонин му призля. С какво той е по стока от тях? По-добре е екипиран, по-добре е подготвен, апаратурата му е най-съвременна, а и целта сигурно е къде-къде по-висша. А по останалото с нищо не се различава от тях.

Сигурно те също са се подготвили добре за акцията. Следили са я. Кой друг в града знае за връзката на жената на известния нефтен бос с белгийския дипломат?

Ако това е публична тайна, може да се очаква, че ще се появят нови желаещи, готови да я компрометират. И усилията на Солонин няма да струват пукнат грош. И онези, заради които се реши на това съмнително начинание, ще си останат роби.

Трябваше да се направи нещо. Няма да допуснем никаква конкуренция, каза си Солонин и оставил камерата да си работи, предпазливо припълзя от мястото си към пришълците.

Стагна до тях изотзад, нахлузи си маска — така ще е по-страшно... Но не бива съвсем да ги стряска. Че ще вдигнат врява, ще изплашат всички, които са долу.

И тъй, те са двама. С помощта на прибора за нощно гледане той различаваше младите им лица без бради. Трябва да действа решително и предпазливо.

Той пъкна дулата на двата пистолета под ребрата и на двамата.

— Само тихо — каза на фарси. — Изправяме се предпазливо и без да привличаме вниманието, тръгваме — завърши той на руски. И ритна по-надалеч джобното им фенерче.

В зеленикавия полумрак на прибора виждаше смъртният ужас по лицата им: сякаш пред тях бе застанал призрак.

Той ги изправи до стената, на около пет метра от мястото, където бяха хванати изненадващо.

Двамата го зяпнаха ококорени. Сигурно особено страшни им се струваха очилата — огромни, като очите на извънземен.

— Кой сте вие? Кой ви изпрати? — попита Солонин на руски, който им действаше особено смазващо, както му се стори. — Е?

И още по-силно притисна, буквално натика дулата в меките им коречи. В непроницаемата тъмнина гласът му звучеше глухо и страшно.

— Шефът ни заповяда... — изхълца единият от тях. — Нареди да я наблюдаваме. Ние помислихме, че е решил да се развежда с нея.

— Обеща да ни плати добре — избъбри вторият. — Нареди да го направим, преди да се е върнал от Москва. Днес се обажда, пита. Тя идваше често тук, а ние все не можехме да я документираме.

Те говореха свободно на руски.

— Отдавна ли я подозира? Хайде, свалете си ръцете. Питам отдавна ли я следи?

— Не знаем — въздъхна единият.

— Защо е възложил това на вас? — попита Солонин.

— Открихме детективско бюро. Проследяваме дамичките, които изневеряват на мъжете си. Или обратното. Препоръчали ни на него.

— Добре ли ви заплати? — попита Солонин и смъкна пистолетите.

— Ами... А вие ще ни пуснете ли? — Гласът на питащия прозвуча жално.

— Оръжието — каза Солонин. — Бързо вадете всичко от джобовете. Без номера. Аз ви виждам, вие не ме виждате!

Те извадиха и му подадоха в тъмното нещо като стар дамски пистолет „булдог“ и сгъваем нож.

Той не се реши да ги вземе. И се отмести настрани за всеки случай, ако на някого от тях се прииска да стреля или удари в тъмното. Но това беше излишна предпазливост. Те не представляваха особена заплаха. Още повече че не се виждаха един друг. И това намаляваше способността им за отпор.

— Как попаднахте тук? — попита Солонин. — Тук има сигнализация, охрана.

— Има стар подземен вход — каза този, който стоеше отляво. — Тука не знаят за него. Той тръгва отдалеч, от старата крепост.

Солонин замълча в размисъл. Кой е той за тях? Не задават въпроси, не се осмеляват. Може би смятат, че той е тукашен служител, от посолството.

— И какво да ви правя сега?

— Пуснете ни — помоли онзи, който стоеше отдясно. Неговият другар с въздишка подкрепи молбата му.

— Защо трябва да ви освобождавам?

— Няма повече да се върнем тук. Обещаваме.

Солонин помисли, че не е лошо сам да се възползва от древния проход, за да се измъкне оттук. Но кой знае дали тези няма да го причакат там, пред вратата на старата крепост, когато започне да се измъква.

— Измитайте се! — каза Солонин.

— Ами фотоапаратът? — попитаха те в хор.

— Кажете благодаря... — започна Солонин и изведнъж получи удар по краката, от който отлетя назад, като се опитваше да се задържи прав.

Значи са го разпознали в тъмното? Хвърлили са се от отчаяние, понеже вече няма какво да губят? А той притъпи бдителността си...

Настигна ги до капандурата, през която вероятно се бяха качили тук и сега бяха решили да бягат. Идиоти. Ще привлекат вниманието на охраната върху себе и върху него!

Той ги повали и изви ръцете им толкова бързо, че те дори не разбраха, че пак е сам, без помагачи.

— Да ви вземат дяволите, прибирайте си апарата — каза шепнешком. — Само без шум.

— А вие кой сте? Тук ли работите?

— В дадения момент — да — отговори Солонин.

— Руснак ли сте?

— Защо питаш?

— И аз съм руснак... — каза младежът с въздишка, сякаш направи трудно признание.

Солонин гледа известно време след тях. Хлапета.

8.

Володя Фрязин пристигна на Чкаловското летище половин час преди Ил-76 да излети за Тюмен. Полетът беше чартърен.

Няколко души разглеждаха командировъчното му, като го криеха от поривите на вятъра.

— Гоша, тук едно ченге се натиска да лети с нас! — извика единият с бръснат тил, скрит под широката яка на кожух.

— Ченге ли? — попита някой от зейналия корем на самолета.

— Да върви да се...

— Не, чакай, дай да видя — възрази друг. — Какво ченге бе?

Отвътре се подаде едър мъж.

— По каква работа? — попита той.

— Командировка — отговори Володя. — Спешна. Там при вас непрекъснато стават убийства, свързани с Москва. За подробностите нямам право да говоря.

— Щом нямаш право, тогава се качвай, има място — раздаде се нечий невисок плътен глас отгоре.

— И по-бързо, да не влезе виелицата — каза някой недоволно.

— Ама и ти си един, Гоша! Ченге ще ми взема... Малко ли си им сърбал попарата?

— Костюха! — произнесе същият плътен глас. — Нали си сибиряк! Или вече се изнежи в Москва? Студено му било, чуй го...

Володя влезе във вътрешността на огромния салон. Зад него подемниците започнаха да затварят задния люк.

В салона се бяха насъбрали солидни, охранени хора, всичките в кожи, повечето с кожени палта, а не с кожуси и Володя с неговото късо сукнено палтенце не можеше да предизвика нищо друго, освен жалост.

— Ами ти, господин милиционер, не вземаш ли рушвети? — попита пак същият, явно шефът, ако се съди по всичко. Главатарят.

Володя сви рамене.

— Пък и шапката ти... — въртна глава Гоша. — Дори ми е неудобно да те гледам.

А шапката на въпросния Гоша беше огромна, пухкава, от полярна лисица. И Володя се засрами заради своята, такава проскубана.

— Вярно, не е много удобно — каза Гоша. — Уж те взехме в нашата компания, уж летим всички заедно... Знаеш ли поне защо летим? В оперативката сигурно е казано, а?

Володя сви рамене.

— Дръж, сложи я. — Гоша свали от главата си лисичата шапка. — Ходи с нея! А тая да изхвърлиш...

— Ама как — опита се да се съпротивлява Володя, но вече махнаха шапката от главата му и тя тръгна от ръка на ръка към огромния товарен люк, който вече започваше да се отваря.

— Хвърляй я! — извика разпалено Гоша. — Не се бой... Аз имам още три такива! А докато летим, ще помислим с какво да те облечем. То и палтенцето ти едно, да гледаш през него... Не го възприемай като подкуп! Я се отпусни! Не мога да бъда в една компания с човек, кажи го съотечественик, когато е с такова сетре. Сериозно говоря. Как се казваш?

— По-добре му провери документите — обади се Костюха.

— Ако трябва, той ще си ги покаже самичък — прекъсна го Гоша през рамо. — Да нямаш секретна задача? Правилно ли се изразявам? Или това е следствена тайна? Не бива, значи не може да се говори... Пък аз съм Гоша, може да си чувал. Тия тук всичките са мои хора. И отиваме на пуска на новия участък от нефтопровода, а също на погребението на без време напусналата ме моя бивша възлюбена Елена Томилина, съпругата на отсъстващия тук Олег Томилин. Лично аз му я поверих от глупост и поради широката си душа... Имаш ли още въпроси?

— Не съм питал за нищо — каза Володя.

— Значи се присъединявай. Няма да те обидим, да знаеш! Няма и да ти пречим. А може и да ти помогнем, ако много ни помолиш, прав ли съм?

— Ами... — отговориха един през друг останалите кой с насмешка, кой под мустак.

— Казвам се Володя — представи се Фрязин.

— Да пийнем, за запознанството, а? — попита Гоша и отвори бутилка. — Само искам да ме разбереш правилно, Вовик! — Той

наливаше в подадените чаши. — Душата ми гори. Като си помисля... Няма я вече Ленка! На кого я поверих само, а? Какво се зъбите? Виж ги, смешно им, предчувстват помена за моя сметка. А аз не мога така. Само като си я спомня — и не мога... Пийни с мене, а! Защото тия вече са ми омръзнали — всичките!

— И ние ще се присъединим — озъби се Костюха, като показва щърбата си уста.

В това време самолетът надуваше турбините и корпусът му потреперваше.

Ще се наложи да пия с тях, помисли си тъжно Володя, макар да му беше противно. И е най-добре да не върти очи, да не търси характерните типажии. Всички тук, смятай, са типични мутри... Когато и да погледнеш.

Володя гледаше спокойно как му наливат във водна чаша. Май е „Смирнов“, ако разбираше нещо от питиета. Главното е да не пие на глътки, а да гаврътне чашката наведнъж.

— Да бъдем! — рече Гоша и пое дъх. — Или ще бъдем, или ще ни бъдат!

Изрече го като скоропоговорка и обърна чашата си. Володя понечи да направи същото, но се разкашля, изля водка върху палтото си, започна да го чисти с ръка, като усещаше как очите му се пълнят със сълзи.

— Не, няма да станеш спец по нефта! — рече Гоша сред всеобщия смях. — За пръв път ли летиш за Тюмен?

— Бях вече — отговори Володя. — Наскоро ходих там.

— Вижда се, че са те посрещнали лошо — каза Гоша и се намръщи. — При нас гостоприемството е на висота.

— Пристигнах с обикновен полет — започна да обяснява Володя. — Никой не ме е посрещал...

— Нашите ченгета са си такива — продължаваше да се въси Гоша. — Само че защо не съм чул нито дума по въпроса?

— Не бях по вашето дело — каза Володя и кой знае защо това се хареса на околните.

— А сега може би си по нашето?

— Затвори я тая уста — произнесе сърдито Гоша. — Умници, да ви таковам... Сега можеш ли да ми кажеш за какъв дявол си идвал от Москва, като там си имаме достатъчно ченгета?

— Сам казахте, че мога да не отговарям — рече Володя, като гледаше подарената шапка. — Следствена тайна.

— Зависи от кого! — възкликна някой от присъстващите.

— Конопе, потрай — свъси вежди Гоша. — Човекът няма право да говори... Не мога да го карам насила. Като съм му подарил шапката, да не би да ми е длъжник до гроб... Аз, Вова — той сложи ръка върху рамото на Володя, — да ти кажа, вече толкова от вашите съм купил и прекупил с парцалите, че ми стана скучно. Ама сте продажен народ! Гледам го някой, както сега гледам теб, и си мисля: да го купя ли или не? Засега май няма нужда. Или все пак да го купя? Може да ми послужи в стопанството...

Пътниците пак зацвилиха, започнаха да се тупат по краката и да клатят глави. Имаше нещо злобно в този неистов смях.

Господарят обаче не се смееше, стоеше като вкаменен и в очите му продължаваше да има тъга.

— Значи не си тръгнал за мен? — попита той Фрязин, когато смехът утихна. — Щото ето ме, връзвай ме, ако ти трябва.

Володя вдигна рамене, усмихна се и реши да произнесе тост. Протегна чашата си на Гоша.

— Охо! — смая се той. — Започва да ти харесва, ще влезеш ли във форма?

— Вие всички — започна Володя, като се запъваше, — искам да мисля, че всички сте много добри хора...

Той чувстваше, че не говори това, което трябва. Но не можеше да не каже, че на всички, които е срещал и среща независимо къде, желае само едно — да не ги вижда в кабинета си като следствени...

— А защо да се срещаме в твоя кабинет — попита Гоша, — като сме толкова добри?

— И аз това исках да кажа — намръщи се Володя. — Но ме прекъснахте. Не искам да виждам никого от вас в кабинета си на разпит...

— Ще се постараям — измърмори Русих-старши. — Ще се постараям, не се коси.

— Или ще се откупим! — извика Русих-младши през всеобщия кикот.

— Видя ли, Конопе, а не искаше да го вземаме! — обади се някой от полутъмния край на салона. — Да си направим малко весело,

няма да си играем на шикалки я!

— Същински Петросян си! Или Задорнов!^[1]

— Кой са пък тези? — попита Гоша.

— Абе веднъж ги бяхме поканили на една презентация... не помня вече на какво — обади се Конопльов. — Нещо откривахме. И той чете там колко по-глупави от нас били американците... Страхотен смях падна.

— Ето така си живеем ние. — Гоша погледна Володя. — От масата в кревата, от кревата на масата, а понякога — си правим смях... Пък времето лети нанякъде. Ето, ти си интелигентен човек, знаеш ли как да го спреш? Не? А аз знам. Като изкараш една нощ с Ленка Томилина, когато още беше Башкирцева, и сякаш времето е спряло за една седмица. Вярваш ли? А сега кой ще ми го спира? Слушай. — Той се наведе към Фрязин. — Намери ми кой ликвидира Ленка. Няма да пожалая никакви пари. Разбра ли ме? Хайде, пий още, всичко ще разбереш.

— Стига ми — едва каза Володя, като си затваряше очите.

— Сега ще драйфа — обади се Русих-старши. — Тимуре, заведи го в кенефа.

Някой силен, огромен като скала се надигна в полумрака, където преди това не се различаваха лица, хвана Володя Фрязин за яката и го поведе във вътрешността на салона.

— Тимуре, внимателно — поръча Конопльов. — Да не му счупиш нещо. Ще потрябва.

Никога не ми е било толкова зле, мислеше Володя. И толкова студено. Защо няма отопление тук? Сега имам нова шапка. Вячеслав Иванович ще попита: откъде е? Какво ще му кажа? Ами както си беше. Един заподозрян ми я подари. Същият, към когото водят всички връзки на убитите и още живите. Всички нефтени „генерали“... По-рано бяха от пехотата, сега нефтени... Всъщност защо толкова лесно се придвижвам в пространството? Почти летя... Или просто някой ме носи на ръце? Толкова ми е лошо, че няма да стигна до тоалетната...

На сутринта дойде на себе си, когато вече бяха кацнали. През илюминатора светеше мразовито слънце. Гоша и Конопльов се бяха надвесили над него.

— Бива си те! — говореше му Гоша, като го потупваше по рамото. — Отдавна ли не си пил? Или изобщо никога?

— Водката не беше много прясна! — рече Конопльов.

— А ти оля кожуха на моя Тимур — каза Гоша. — Ето, той ти го подари — и кимна към камарата жълто-сива кожа, сложена до краката на Володя. — Ще го почистиш, ще стане като нов. Какво гледаш? Ти го оскверни, разбираш ли? Сега няма да може да го носи. Аллах не му го позволява. Ти още спеше, а той скочи в движение, тъкмо като докараха стълбичката. Отиде в града да си купува нов. Ама и теб те бива, няма що. Наприказва какво ли не...

Като пред поп се изповяда! Но ние разбираме. Между нас ще си остане — до гроб. Прав ли съм, Конопе?

— Аха! — потвърди Конопльов.

— Хайде сега, обличай се и да тръгваме. Не можем да бавим екипажа. Трябва да се връщат обратно. В града ще минем в химическото, ще ти го почистят на място.

— Няма да го взема — опъна се Володя. — Ще си облека моето палто. Къде ми е палтото?

— Там, където и шапката — отговори Гоша. — Изхвърлихме ги. Красят някоя елха или са в блатото, на трийсетина километра оттук...

Те се смееха и гледаха смутеното му лице.

Ето сега загази, каза си Володя, като навличаше гигантския кожух. Затънах в корупция. Върви, че им кажи сега нещо. Всичко ще ти припомнят... А все пак беше интересно да прекарам малко сред тях. Да ги видя. Въпреки изпитото, все пак обърнах внимание на един-двама.

— Какво си мърмориш? — попита Гоша, докато го крепеше под ръка по самолетната стълба.

— Искан да попитам... — Володя спря. — И сега какво, купихте ли ме?

Гоша го погледна озадачено.

— Кой ти е казал?

— Нали пих с вас. Кожухът, шапката...

— Това е от чисто сърце! — Гоша притисна ръце до гърдите си. — Симпатичен си ми! Носи ги със здраве. За какво да те купувам, я помисли? Ако беше главният прокурор или министърът на вътрешните работи. Какво може да вземе човек от теб? Хайде, върви!

И пак се насочиха към стълбичката.

— Все пак не ми харесва — нареждаше Володя. — Искате да ме купите. Сигурно в пияно състояние съм ви издрънкарал защо съм тръгнал за Тюмен.

— Трябва да пийнеш да си оправяш главата — каза Гоша.

— Нали сте имали някакво отношение към загиналата Лена Томилина? — попита Володя.

— Слушай, не ставай досаден — прекъсна го Гоша. — Нека първо да излезем оттук. Нали няма да правиш разпит в самолета?

В колата, която спря до самата стълбичка — луксозен, дълъг кадилак с много врати. Гоша седна на предната седалка и се обърна към Володя:

— Какво отношение имах към нея, питаш? Спал съм с нея.

— И мъжът ѝ заради вас ли я е гръмнал? — попита Володя.

— Виж го ти? — възкликна Конопльов. — Взехме го на само лета като човек, поихме го, хранихме го, обличахме го, а той направо в колата започва да разпитва.

— Не ми отговорихте — напомни Володя. — Мъжът ѝ е научил за вашата връзка, така ли?

— Най-напред се запознай с делото — рече Гоша. — Застреляли са я в леглото с някакъв младеж. Какво общо имам аз.

— Просто ми е интересно — промърмори Володя. — А делото ще го прочета. Непременно.

[1] Известни съвременни сатирици. Петросян е актьор, а Задорнов — писател. — Б.пр. ↑

9.

Солонин пристигна едва призори и веднага се строполи в леглото да спи. Не се опитах да го събудя, макар да нямах търпение да видя какво е заснел там. Сигурно някаква порнография. Впрочем изневярата си е изневяра. Там всичко се крепи на силата на незаконната страст. А това възбужда човека, който наднича. Пък двамата с Витя тук го раздаваме като монаси, понеже поддържаме имиджа си на чужденци, извънземни, долетели на грешната Земя от друга цивилизация.

С тези мисли отново заспах, а се събудих буквално след час, след като чух характерните охкания и стонове, които долитаха откъм Витя. Щом се събудих напълно, разбрах, че преглежда заснетия материал.

— Не е лошо — каза, без да се отделя от екрана, на който блаженстваше сладката двойка. — И мъжът ѝ няма нищо против да види това. Събира компромати срещу нея. Иска да се развежда. Затова, преди да бръкне в джоба, дълго ще ни стиска ръката в знак на признателност.

— Искаш да кажеш... — започнах аз.

— ... Че трябва да шантажираме тази дамичка.

— Харесваш ли я? — попитах предпазливо.

— Не ми е по вкуса. Но не мога да отрека сексуалните ѝ достойнства.

— Разказвай, не се отплесвай — подканих го аз.

— Добре. Когато пристъпих към снимките, на тавана, където се бях разположил, се появиха две момчета с фотоапарат. За мен те си бяха конкуренция, от която трябваше да се отърва. Когато ги притиснах, казаха, че ги е наел самият Мансуров, понеже се нуждаел от компромат за бракоразводното си дело.

— Оттук следва ли, че тя не иска развод?

— Но то не ѝ пречи да се занимава с тази аеробика — кимна Солонин, като се стараяше да не гледа какво става на екрана. — Има такива дами — слагат рога на мъжете си, да има за какво да се уловят по-здраво.

— Щом е тъй, трябва да помислим как да я приемем в нашите редове — казах аз. — С една дума, какво може да ни предложи тя, ако мълчим?

— Стига да има търсене, има какво да ѝ предложим.

— Проблемът е друг. Не може ли да ни предложи нещо по-съществено? Да речем, някои от делата на мъжа ѝ, за които разполага с информация...

— Противно ми е всичко това — изведнъж избухна Солонин. — Красивата жена е създадена за любов! А двама пръчове я гледат как реализира това, което ѝ е дала природата, и размишляват: какво още да получим от нея.

— Е, чак толкоз — успокоих го аз. — Хайде, разтовари вътрешните противоречия и малко по-бързо. Трябва да обмислим всичко още преди закуска.

— Че какво да му мислим? Хващаме я за гърлото — това първо, второ — груб шантаж. Само че ме освободете от тази задача. Аз изминах своята част от пътя. Достатъчно ми беше. Сега е ваш ред.

— Сега е ред на Слава Грязнов — казах аз. — Не мога да не го подкрепя по отношение на нашите пленници. А ти постоянно забравяш за това.

— Нямаше да вися там цяла нощ, ако бях забравил — измърмори Солонин. — Хайде, Александър Борисович, да се споразумеем, за да е по-ясно — кой на кого е началник? По-лесно ми е, когато аз командвам парада. Така се вживявам в отредената ми роля. А вие от време на време се стараете да ме принизите, да ме поставите на предишното ми място.

— Това е слабостта на начинанието, което започнахме с Редуей. — Но и силата... И тъй, господин Къриган, с какво разполагаме дотук?

— Имаме една дамичка, която се държи за доста богатия си съпруг, обаче това не ѝ пречи да кръшка — отговори той. — И на ваше място, господин Косецки, щях да помисля какво може да се извлече от това и щях да докладвам резултатите от размишленията си.

Спрях телевизора и се разходих из стаята.

Имаме една дама... Въпросът е с колко време разполагаме. Лошото е, че сега сме разделени с Грязнов. Няма възможност да си поговорим с него на четири очи. Затова трябва да разчитам на себе си и на Витя. И сами да решаваме задачата. Всеки момент могат да ни

разобличат. Витя седи с умна физиономия на разни конференции и приеми, кима, нещо си записва в бележника, в който после не поглежда. А всички зяпат към него с нетърпение...

Ние така и не разбрахме кой и как е отвлякъл президентския син. Макар да знаем кой се канеше да го отвлече за втори път. Алекпер е застанал на пътя на всички, като се почне от Мансуров и се свърши с нашите господа, които спят и сънуват как каспийският нефт потича транзит през Русия, включително и през метежната Чечня. Хем едва ли мечтите им ще се сбъднат.

Мансуров — ето кой може да е заинтересуван от отвличането на Алекпер! За да окаже натиск върху баща му...

Но от друга страна, когато е извършено нападението над посолството в Техеран, Мансуров е бил в Москва... И какво от това? Може да е къде ли не, ако нападението е било предварително организирано.

Солонин два пъти се сблъсква с чеченците и двата пъти в Техеран. При това втория път — когато по принцип би трябвало вече да си излежават присъдите. От друга страна, ако Алекпер не беше за прекарването на нефта през Русия, тогава защо му е на Мансуров да го отвлича? Те са били почти съюзници. И после какво е това чудо с ходенето в Акапулко? Нима Мансуров не е могъл да скрие Алекпер някъде по-наблизо? Пак в Иран, където неговите братя чеченци се ползват с почти дипломатическа неприкосновеност? Дори нещо повече. Сбъркалите дипломати ги отзовават от страната, в която пребивават, а тези бандити просто са били пуснати...

В историята с Акапулко личи размах, бизнес от голям мащаб. Ако се съди по това, което разказва за него Слава, Мансуров е скъперник. И като си спомним, че наши момчета са пазили там Алекпер и са му опявали за изгодата маршрутът на нефтените потоци да минава през Русия, може да се каже с известна увереност: Алекпер е бил отвлечен от наши, от руснаци.

И сигурно са го уговаряли от патриотични подбуди, а не само от користни.

Затова може да се каже със сигурност, че между руските мафиоти и Мансуров няма общи интереси. Нашата мафия е искала да затвори устата на Алекпер с помощта на чеченците. И едва ли ще се откаже от опитите си...

Ето как се преплетете всичко.

Значи нашата мафия доста добре се разбира с чеченските бандити? Нищо чудно, ако си спомним каква тлъста плячка предстои да се дели.

Сега синът на президента е недосегаем за тях. Но това не означава, че ще се откажат от опитите си да му повлияят по някакъв начин.

Как? Това е друг въпрос... Ще търсят слабото място на Алекпер. Семейството? Децата? Делара?

Погледнах към Витя. Той спокойно срещна погледа ми, но за всеки случай свъси вежди. Сиреч — не забравяй, че аз съм ти шефът.

— Няма да оставят на мира Алекпер — казах му. — Те убиха Новруз, неговия човек.

— Грещиш нещо — прекъсна ме Витя. — Новруз е човек на Самед.

— Така да е... Но нали Самед е разговарял с Алекпер. И след разговора са ликвидирали Новруз.

— Пак грещиш — поклати глава Витя. — Новруз е заклан след разговора му със Самед. Макар че преди това е говорил и с Алекпер.

— Алекпер на кого е разказвал за мечтата си да отиде в Акапулко? Кой би могъл да научи?

— Казва, че никой не може да знае, освен Делара — отвърна той.

— Получава се интересно нещо. Някой е знаел кога и къде ще е следващата им среща, а също така е знаел за съкровената мечта.

— Цяло Баку е знаело, че се срещат. А виж, малцина са знаели къде. Всеки път, преди да се разделят, са се уговаряли за бъдещата си среща, без да се доверяват на телефоните.

— И ако изключим предателство от страна на Делара като правдива и независима жена...

— Тогава там, където са били, е имало подслушвателно устройство — завърши Солонин. — И онези, които са го използвали, са изпратили нашия Алекпер да се пече в Акапулко...

— Сега някои неща си идват на мястото — съгласих се аз. — От теб щеше да стане нелош аналитик... И все пак тук има много неясноти. Например убийството на Новруз. Защо онзи, който го е направил, е трябвало да разкрива, че записват разговорите на Самед?

— И самото убийство — допълни Солонин. — Демонстративно и предизвикателно. Вижте значи какво очаква някои хора. Дали не се отнася за нас двамата, господин Косецки?

— Плашите ме, шефе — казах само. — Бездруго свят ми се вие. Сега да беше тук мъдрата глава на Слава Грязнов, когато си е пийнал хубаво... А защо да не му звъннем?

— Обади се — „разреши“ Солонин. — А аз бих се заел с нещо друго... Не ти ли се струва, че би трябвало да поговорим с госпожа Амирова? Да ни покаже тяхното гнезденце, колкото и да е засекретено. Нали някой не го е домързяло да сложи там подслушватели.

Той прекалено се вживя в ролята си, мислех си аз, докато избирах номерата и кодовете, предусещайки, че всеки момент ще чуя скъпоценния глас на стария си приятел.

— Да — обади се дрезгаво Слава. Гласът му се чуваше великолепно, сякаш е застанал някъде до мен.

— Здравсти — поздравих. — Какво ново при теб по нашите общи работи?

— Ами нищо хубаво — отвърна той уморено. — Цепи ми се главата. Бандитите са станали толкова нагли, че не просто убиват клиентите, ами демонстративно им прерязват гърлото. За всяване страх сред човечеството.

— И при вас ли?

— Какво значи това?

— Мисля, че при нас така е прието — казах аз. — По традициите на източните главорези. Така наскоро убиха приятеля на нашия общ познат Самед.

— При нас — двама — въздъхна Слава. — Един тюменски „генерален“ и заместника му. Ивлев — в Тюмен, заместника му Бригаднов — в Москва.

— Обърна ли внимание кой е на тяхното място?

— Трябваше... — започна Грязнов. — Не успявам всичко.

— Не мога да те позная. Трябвало е да започнеш оттам.

— Стареем — каза Слава. — Но знам това-онова... Може би си чувал за Гоша Козлачевски?

— Неведнъж — отговорих. — Той ли е заел мястото на убитите?

— Той се чувства добре и на своето място. А на мястото на убитите е тъкмо негов съучастник, двамата някога са лежали в затвора.

И което е характерно, преди този Конопльов не е имал никакво отношение към нефта. И никога не е живял в Сибир.

— Пешка ли е?

— Маша — изсумтя Слава. — Фрязин ми се обади от Тюмен тези дни. — Направил се на глупак и се качил в един самолет с тях за Тюмен. Казва, че Конопльов не е нищо повече от подмазвач, който гледа господаря в очите.

— Обаче виж фирмата — казах аз. — Акционерно дружество. Има събрание на акционерите, току-така не може да мине случаен човек.

— Въпросът е друг: в кого е контролният пакет? Дали не е в този, с когото не са могли да се разберат предишните генерални? Сега всички твои акционери седят и гледат кой ще победи. Разбира се, след събранието ще помърморят, преди да се разотидат... Сега за онзи влак, да се не види макар. Не помня казвах ли ти?

— Припомни ми.

— Пристигнаха цистерни с пясък. И никакви следи. Според товарителниците адресатът май е в Тюмен. Въпросният „Сургутнефтегаз“, където сега е Конопльов... Слушаш ли ме или не?

— Слушам, слушам...

— Разбирам, не ти е интересно — каза Слава. — По-интересно ти е да ловиш международните авантюристи. Но все едно, тези момчета, за които ти разказах, ще стигнат и до Баку, разбираш ли?

— Вече стигнаха.

— Тогава чуй — продължаваше Слава. — На този Конопльов не му пука за нищо. Изчезнал влак с нефтопродукти — да не е виновен той... Изгонил цялото счетоводство, казал, че ще набира свой екип.

— Той ли ти каза?

— Не на мен. На Фрязин. Володя сега не мърда от Тюмен. Обажда се понякога. Това не ти ли напомня нещо?

— Трябва да помисля — казах аз. — Разговорът е сериозен. Във всеки случай не е за по телефона... Мисля си нещо, когато си спомня, ще ти звънна.

И затворих.

— И какво сега? — попита Витя.

— Като в приказка — отвърнах. — Колкото повече навлизаме, толкова по-страшно става. И нищо не виждаш.

— Чапай ще помисли! — промърмори той и започна да си слага амуницията, явно се приготвяше за някъде.

— Къде?

— Вие, не сте ли чули за пресконференцията, която възнамерява да даде нашият общ приятел Алекпер. Той ми изпрати покана. Мисля, че като мой телохранител сте длъжен да ме последвате.

— Имаме ли още време?

— Половин час.

Легнах на дивана и притворих очи. Какво ми дойде наум, когато стана дума за ешелона от пълни с пясък цистерни? Имахме нещо подобно при нас в Главна прокуратура, бившият главен успешно го погребва, преди да отиде да си брои дните в Лефортовския затвор.

И тъй, някъде в Беларусия, или в Мозир, или в Полоцк има някакъв нефтопреработвателен завод... Някой съединил на книга находищата си със завода и го нарекъл концерн, холдинг, картел, не е важно... И според спогодбите на ОНД получил пълно право без мито да пълни цистерните си с нефт в този завод. И тук започва най-интересното... Нефтепродуктите от тази преработка отиват къде ли не, само не при стопанина. Отиват, да речем, в Полша или в Литва, или в Калининград. Възможно е в Калининград през Литва. Значи смятай също без мито.

А пък от Калининград — където ти душа иска. Дори в Германия.

На нашия главен прокурор, по силата на вече изяснените причини, това се стори неинтересно. Е, не са се върнали нефтепродуктите, майната им. Самият собственик не вдига врява, не си скубе косите — вижте, ограбиха ме. Има ли злоупотреба? Няма. С тези въпроси ли трябва да се занимава на съвременния етап оглавяваната от него прокуратура?

Сега да си представим, че там са станали по-предпазливи. И цистерните са започнали да се връщат изпоплескани с нефт. На митницата са си казали: аха, един ешелон замина, един ешелон се върна. Уж трябва да се провери дали има в наличност нефтепродукт, но кой е казал, че сме длъжни да правим това, което трябва? И затова никой не е обърнал внимание на пясъка чак до столицата.

Тогава, спомням си, някой от нашите пресметна: от всеки тон могат да се вземат сто долара. И някой ги е взел.

И ако бившите, сега убити директори примерно са вдигнали шум, значи това се е правело без тяхно знание. Или са ги обидили при деленето, което също не е изключено. А този новият, Конопльов, дължи всичко на господаря. И затова ще бъде сговорчив. Още повече че самият той е нула. И никога няма да възроптае.

Размърдах се неспокойно на дивана, толкова ми се прииска да поема това дело. Сигурно в този луксозен азербайджански хотел, в който така и не дойде топлата вода, у мен се беше събудил „особено важният“ следовател. Прииска ми се да действам, да се занимавам с разследването на сериозни престъпления.

10.

Пристигнахме със Солонин на пресконференцията на Алекпер, но едва не пропуснахме началото ѝ.

В началото имахме малко препятствие. Когато младежите на входа се накунаха да обискират Витя, той просто не им позволи. Наложих се да се намеси лично президентският син, за да се разреши инцидентът без скандал.

Алекпер прегърна Витя като брат и разгорещените младежи, които искаха малко да се пораздвижат, се отдръпнаха неохотно.

Погледнах ги със съжаление. Къде другаде ще получат такъв урок, какъвто можеше да им поднесе Солонин. И аз щях да гледам с удоволствие схватката, ако не бяха чуждестранните кореспонденти, наострили уши и камери в предчувствие на скандал.

Самият аз, като телохранител на толкова важна персона, щях да стоя малко настрана, за да не се пречкам в краката на Витя.

Но всичко се размина.

Синът на президента седеше на масата, на която имаше множество микрофони, и спокойно гледаше в залата.

Пресконференцията бе открита от господин Амиров. Точно той даде думата на Алекпер.

Алекпер беше отчужден и замислен, сякаш мислите му витаеха сега някъде далеч. Спомних си, че пушел хашиш. Витя лично е видял, а той няма да седне да ме лъже.

И въпреки това Алекпер говореше уверено и смислено.

Да, той няма нищо против Русия дори след случилото се с него. Бандитите, които го отвлякоха, представляват само себе си, а не страната, в която са се родили. Той само за пореден път се е уверил, че азербайджанският нефт трябва да се транспортира през Иран или Турция. През Русия е много скъпо и при това опасно... Да, войната в Чечня завърши, но някак набързо, понеже и двете страни имат интерес въпросът да бъде разрешен в обща полза — на Чечня и Русия. Но после всичко може да започне отначало.

Да, той знае, че американците са против иранския вариант. През Грузия и по-нататък Турция — как да е. Но там трябва много да се строи... И нефтения терминал в Поти или Сухуми, и самия тръбопровод през планините и проходите, което може да бъде още по-опасно, отколкото през Чечня. Да, той знае, че баща му се съгласява на руско-чеченския вариант... Но той ще се опита да го разубеди.

В този момент му предадоха бележка и в това нямаше нищо необикновено, ако не се смята, че подалият листчето чернобрад младеж бързо излезе, почти избяга от залата.

Алекпер я прочете, скочи, погледна объркано присъстващите.

— Кой предаде това? — попита той.

Солонин, който дремеше до мен, защото горе-долу знаеше какво ще каже Алекпер, отвори очи и се надигна.

— Тук е написано, че току-що е отвлечена госпожа Делара Амирова — рече с треперещ глас Алекпер. — И ако аз не променя позицията си...

В залата настъпи тишина. Беше невъзможно човек да гледа мъжа и възлюбения на отвлечената красавица.

— Струва ми е, че го видях — успях да кажа на Солонин.

— Да се затворят всички изходи, да се проверят документите на всички! — извика някакъв възрастен мъж със защитна униформа, което никак не беше удобно за нас.

— Дръж се за мен — каза ми Солонин. — Не изоставай!

И като прескачаше през столове и маси, изскочи от залата. Момчетата от охраната се постараха да го хванат, но веднага съжалиха за това. Солонин летеше, проправяйки път за мен, неговия телохранител, като отваряше вратите с крак, докато излязохме на улицата.

— Виждаш ли го? — попита той, като се оглеждаше.

Впрочем той също видя това, което аз трябваше да видя преди него.

Синкаво от вечерната светлина на лампите БМВ изфуча и се устреми точно срещу нас. Аз успях да отскоча, а Солонин грамотно, както са го учили, се претърколи на лакти и колене през радиатора, покрива и багажника на колата, след което се приземи меко на асфалта на четири точки, дори според мен не си изцапа костюма.

— Какво гледаш! — извика към мен. — Пали колата!

Наистина се бях заяпал по него. Просто учебно помагало за начинаещи камикадзе! А в това време от сградата на външното министерство вече изскачаха хора от охраната и въртяха насам-натам магнумите си, без да виждат, че двамата с Витя сме им под носовете и успешно си сядаме в колата.

— Тръгвай! — нареди Солонин. — Карай по посока на Проспекта на нефтодобивниците. Площад „Свобода“ — десен завой.

Слушах го с удивление. Кога успя да изучи тукашните завои и кръстовища?

Но нямаше много време за разсъждения...

— Мисля, че ни преследват — казах, като погледнах бегло в огледалото за обратно виждане.

— По дяволите, после ще се обясняваме! Тези тъпаци само ми се пречкат из краката! — И щракна затвора на пистолета си.

Беше безсмислено да започваме стрелба тук, в центъра на Баку. Куршумите можеха да рикошират къде ли не и да уцелят кого ли не.

Нали сме американци, делови хора, а не агенти на ЦРУ. Не можем да се намесваме във вътрешните работи на суверенната държава. Мисля, че Витя се измъчваше от същите мисли, когато погледнах бегло към него.

За преследването — преследвахме и вече знаехме, че няма да го изпуснем, но дали си струваше усилието?

Тук трябваше изцяло да се доверя на таланта на Витя. Той можеше без излишен шум, прах и кръвопролитие да задържи този юнак и да му извади душата по горещите следи на случилото се. Това именно трябваше да направим, без да привличаме върху себе си излишно внимание в самия център на Баку, където започваше привичният нощен живот на големия град.

Лицето на Солонин стана спокойно. Той беше предвидил всичко. Аз чаках командата му, макар вече да разбирах, че никакво виене на спирачките, никакво затворено движение няма да има за този храбрец с беembeeto. Затова е по-добре да се движи по многолюдните и осветените улици, а не да се втурва там, където е по-тъмно. Но той откъде да знае, че ние не по-малко от него не искаме да се издадем?

Продължавахме да поддържаме дистанция и да караме след него, не форсирахме събитията, не го притискахме и не го изпреварвахме, разчитайки на случая.

Впрочем Солонин разчиташе едновременно и на своята чудо техника. В ухото му вече беше миниатюрният репродуктор, разклонението на който беше скрито зад ревера на костюма му.

Витя неуморно въртеше капачето на автоматичната си писалка, докато настройваше, както разбирам, приемника си на нужната честота.

— Мисля, че е това... — каза той след известно време. — Кара към парка „Нагорни“, бившия „Киров“. Нали сега пресичаме площад „Ахундов“?

— Точно така — кимнах, след като видях паметника на поета.

— Той моли, панически настоява да го посрещнат край парк „Нагорни“. Казва, че го преследват. Описва нашата кола...

— Какво ще правим? — попитах аз.

— Ти? Нищо — отвърна Витя. — Само спри тук за миг. Без да стигаш светофара...

В следващата минута изчезна, сякаш се изпари. Само забелязах как се отвори и тракна вратата от неговата страна, когато започнах да спирам пред светофара.

Сетне се мерна, когато тичаше покрай редовете със спрели коли. После скочи в една от тях, макар явно там да имаше шофьор. Колата се понесе, едва дочакала зелената светлина. Изглежда, тръгна към „Нагорни“.

Честно казано, не знаех къде се намира въпросният парк. Карох и се озъртах. Улиците ставаха все по-тъмни. Все по-малко се срещаха бездействащи заради зимата фонтани. И минавачи също.

Къде да карам?

И с кого тръгна Витя? Не забелязах да е изблъскал на паважа някого от колата. Не е в неговите правила... Сигурно е избрал някоя зряла дамичка на волана, вярвайки в собствената си неотразимост. Съобщил ѝ е, че е отвлечена. И по погледа ѝ е познал, че тя цял живот е мечтала за това. Нещо подобно е станало. За друго не ми достигаше фантазията.

Нощното небе над Баку беше осеяно със звезди. Къде карам? Все пак трябваше да спра.

Направих го на една пресечка, там наблизо бе спряла кола, а шофьорът ѝ ровеше нещо в двигателя.

— Да ви помогна ли? — попитах на развален руски.

Младежът се изправи и ме погледна заплашително. Държеше тежък гаечен ключ. Не е дошъл на себе си от Деня на скръбта, помислих си аз, и отстъпих крачка назад.

— Извинете, аз съм англичанин, не говоря азербайджански — казах аз, — само малко на руски... Ако имате нужда от моята помощ...

Той не отговори нищо и отново наведе глава под капака на поовехтеля си москвич, клекнал на ресорите си.

— Търся парк „Нагорни“ — казах, като продължавах да издевателствам над великия и могъщ руски език, както го бе нарекъл един класик. — Как да стигна дотам?

Честна дума, бях готов да го взема на буксир, само и само да ми покаже къде е паркът.

Той седна мълчаливо в трошката си, повъртя ключа на запалването... Моторът не поемаше. Слава богу, само акумулаторът е свършил.

— Мога да ви дам да запалите — казах, като предполагах, че моята помощ ще послужи като ключ за взаимно разбирателство. Той ме погледна за първи път по човешки. Всички прелитаха покрай него, а този досаден англичанин, с каквито напоследък е пълно в Баку, си предлага помощта.

Докато издърпвахме кабелите от моя акумулатор към него, проклинах мързела си. Ето, Витя не си губи времето напразно, изучаваше улиците по картата на Баку, всички завои и кръстовища, като разчиташе на великолепната си памет. Уви, аз не можех да се похваля с нищо подобно. И сега си губя тук времето, а в този момент Солонин някъде в тъмното се бие сам срещу цяла шайка бандити, може вече да му изтича кръвта...

— Парк „Нагорни“! — надвесих се до прозорчето на москвича в момента, когато той благополучно затрака. Шофьорът повдигна рамене и ми протегна някаква смачкана хартийка.

— Ей, как се казваш, мистър? Не стой на пътя! Откъде да знам къде е този парк? И аз се обърках тук, да ги вземат дяволите новите надписи... Не съм тукашен, разбра ли? От Ленкоран пристигнах. — И като добави нещо от душа на езика си, включи с доста усилия на първа.

И точно в този момент до мен спря още една кола, която идеше отсреща.

— Да не сте се загубили? — попита ме някой невидим с гласа на Витя Солонин. — Ако не греша, търсите парка „Нагорни“?

Така си останах с неприлично отворена уста.

На кормилото, както предполагах, седеше красавица на петдесетина години, прекалено гримирана и ситно накъдрена, а на задната седалка се намираха Витя и онзи чернобрад младеж, който подаде бележката, сега леко посмачкан и доста изплашен.

— Пристигнахме — каза Витя. — Ще ти звънна, скъпа... — И като излезе от колата, я целуна по гримираната буза.

Той се премести заедно с плякката си на задната седалка в моята кола, без да се притеснява ни най-малко, че пленникът ще се опита да избяга или да го удари с нещо по главата. И дори притвори очи, накарал се да дремне, докато пътуваме.

— Къде? — попитах и се обърнах. Нашият пленник трепереше от страх.

Интересно с какво е успял Витя да го изплаши?

— Накъде? — Солонин бутна с лакът нашия пасажер. — Тебе питат: накъде да караме?

Младежът изломоти нещо. Изглежда, Витя разбра.

— Александър Борисович, ако не възразявате, по-добре да си разменим местата. Оказва се, че не познавате добре града. Дори не знаете как се стига в парк „Нагорни“, любимото място за отдых на трудещите се.

Той слезе от колата, без да обръща внимание на любителя да подава бележки, и дори остави вратата отворена за мен. Явно демонстрираше небрежност, макар да съм уверен, че контролираше поведението му дори с гръб към пленника.

Солонин подкара колата някъде в обратна посока, през центъра. Така пътувахме към четирийсет минути, после започнаха предградията на Баку с блоковете, после частните къщи с градинки. От време на време Витя се обръщаше към нашия пленник и спокойно, сякаш отиваме на гости, питаше за пътя.

Най-накрая спряхме на малка тъмна улица.

— Стойте тук — каза строго Солонин, като спря мотора. — И чакайте, докато се върна.

Той слезе и тръгна, без да се обръща, към неугледна къща с тъмни прозорци.

Фрязин трети ден стоеше в хотела, без да излиза навън. Не се решаваше да си облече новата дреха. Почистеното кожено палто висеше на закачалката в гардероба, но Витя не можеше да го докосне. И всички преговори с тукашните ченгета водеше предимно по телефона, като надничаше през прозореца и гледаше виелицата, която не спираше да бушува.

Той вече успя да отбележи факта, че всичко, за което питаше колегите си, ставаше известно на спътниците му от самолета. Сутрин той питаше, а вечер звънеше Конопльов и уточняваше какво точно би искал той, Фрязин, да научи.

Играеха с него открита игра, дори не смятаха за необходимо да се крият. Нека нахалстват, мислеше Володя, това ми е от полза, нека ме смятат за смотаняк.

Вече можеше да направи някои изводи. Правозащитните органи тук са купени до последно. И не смятат за особено необходимо да го крият.

Жената на прокурора е вложила двадесет хиляди долара дял в тукашната Кредитна банка, контролирана от някой си Артъом, местен мошеник. Това го знаят всички. И ситуацията не вълнува никого. Откъде има прокуроршата такива огромни пари, при това в зелено, след като самата тя е учителка, а мъжът ѝ също не получава милиони?

Само в столицата обществеността ахка и се възмуцава, докато си задава подобни въпроси, тук това е в реда на нещата.

И тъй, Гоша е пристигнал за погребението на бившата си любовница и дори не смята за необходимо да го крие от безутешния ѝ съпруг.

Дали това убийство има някакво отношение към убийствата на тукашните генерални?

Трябва да признаем, че тук царят напълно феодални отношения. Въпросният Гоша заема незавидна длъжност, сигурно не се появява на работното си място, не се интересува от заплата, но се разпорежда със съдбите на непосредствените си началници.

Там, в самолета, това се виждаше добре. Този Гоша няма от кого особено да се страхува. Прекалено много неща държи в ръцете си. И затова всички трябва да са загрижени за безопасността му. Получавайки от ръцете му високите длъжности, те разбират, че той може да им ги отнеме всеки момент. При това заедно с живота.

На Гоша, като някой самодържец, винаги ще са му малко вече направените завоевания. Няма да може да спре. Сега го интересува азербайджанският нефт. По-точно тръбопроводът, по който ще потече. Необходимо му е да съсредоточи цялата власт в свои ръце, като измести държавата.

Историята с убийството на Елена Томилина и Чердинцев заемаше отделно място. В това отношение на Гоша му е нанесен удар.

И когато молеше редовия, никому неизвестен оперативен работник от МУР да намери убиеца на любимата жена, Гоша беше искрен. Тукашните ченгета също са готови да се разкъсат, за да го открият, в това няма никакво съмнение, но са прекалено зависими. Като начало искат да разберат кой е този всемогъщ, осмелил се да вдигне ръка срещу жената на тукашния император? И не говори ли случилото се, че съдбата на императора е под въпрос?

Всичко това отвличаше Фрязин от същинската и всекидневна работа. Безспорно, сега от него чакат решителната крачка по разследване убийството на Елена Томилина. Той трябва непременно да придвижи разследването.

Но пробивът трябва да дойде от друго място, той вече разбираше това. От страна на убития заедно с нея Анатолий Чердинцев. Кой е той и какъв е? Как се е оказал в едно легло с жената на могъщия бос? Как се е осмелил?

Ето въпросите, чиито отговори трябваше да търси най-напред. И затова, когато вечерта при него пристигна Гоша с бутилка коняк и мезета в омазнени пакети, със зачервено от студа лице и безизразни очи, Володя най-напред го попита за Чердинцев.

Гоша не обърна внимание. Току-що бил в моргата. Там Олег Томилин, щом го видял, веднага заридал и се притиснал до гърдите му. Искал е да скрие страха си?

Именно затова Гоша пристигна при ченгето от Москва, за да си поговори с него по въпроса. Кой знае защо точно такива интелигентни правдолюбци са и добри психолози.

Володя само сви рамене.

— Нима нямате тук истински професионалисти, които биха могли да разнищят делото?

— Мога дори да обявя конкурс! — усмихна се Гоша и хвърли коженото си палто на леглото. — И да дам награда на този, който пръв намери убиеца. Още същия ден ще дотичат с неопровержими доказателства.

— Тогава защо съм ви аз?

— Там е тя — рече Гоша. — Те са опитомени. Гледат ме в устата. И се стараят да отгатнат: този ли да пратят зад решетките, или някой друг. А на мен ми трябва истинският убиец! Дори това да е най-добрият ми приятел.

— А нима аз не съм опитомен за вас? — Володя показа с жест окаченото кожено палто.

— Палтото е дреболия — направи гримаса Гоша. — То е ценност за теб... За мен е нищо! Ето, Тимур отиде на битака и сега се разхожда със същото...

— Кажете, а какъв ви е Тимур?

— Доверено лице — усмихна се Гоша. — Заедно лежахме в затвора. Какво друго?

Володя го гледаше удивено. Говореше се наистина, че Козлачевски е лежал в затвора, но някак предпазливо.

— Видя ли плакатите с моята биография? — попита Гоша. — Там няма нищо подобно. Не че се срамувам от миналото си. Просто се кандидатирах за губернатор. А за такова нещо трябва да си чистичък.

— Значи онези, които сте опитомили, сега не са ви нужни?

— Така излиза — отвърна Гоша. — И на мен ми става противно... Направо хленчат от нетърпение, когато ме гледат в устата. Вият като кучета... При тях апетитът идва с яденето. Никой не служи за идеята. Всичките искат да ги храниш.

Той не сваляше очи от Фрязин, който се разхождаше из стаята.

— За теб сигурно ще е по-лесно да се заемеш с това дело, ако взема коженото палто, а ти купя обикновено? Нали така? Ще смятаме, че съм ти върнал онова, което ти изхвърлихме.

Володя не отговори веднага.

— Разбира се, вземете си го. Заедно с шапката... Кажете, защо Тимур, вашият телохранител, остана в колата? Не му ли вярвате?

— Вярвам му като на себе си — каза Гоша, — сто процента му вярвам.

— И с Конопльов ли сте лежали?

— Има такава нещo. Само на такива можеш да се опреш, така да знаеш. Тези няма да те продадат.

— А за какво лежа Тимур?

Гоша го погледна под вежди.

— Да ме разследваш ли си дошъл? — попита тихо.

Володя сви рамене.

— Не. Просто се опитвам да разбера за кого е било изгодно убийството на Ивлев и Бригаднов. Засега излиза, че на вас е било изгодно... Може да се намери още някой, но засега само това е на повърхността. Навсякъде все вие се пресичате с тези убийства. И по непосредственото ви дело, и по финансовите отношения... Нали те са ви останали длъжници, по-точно на вашата корпорация, или както се нарича? И са подали заявление в прокуратурата с обвинения против вашата организация. Така ли е?

— Аз дойдох при теб сам — рече Гоша. — Помолих те като човек.

— Което е вярно, вярно е — съгласи се Володя. — Не съм ви канил. Но следващия път — защо не? Обещаха да ми отделят кабинет в областното управление на МВР. Ще ви поканя там за официален разговор.

— Ти човек ли си, или не си? — Гоша залюля глава. — Аз идвам при теб с цялата си душа. С всичко, което е наболяло в мен. Едва след гибелта й осъзнах, че съм я обичал. Разбираш ли?

— Обаче ви ръководи съвсем друго чувство — отбеляза Володя. — Мъст.

— Че прощава ли се такава нещo? Ами ако някой друг, който е невинен, загине заради нея? Само да свирна! Още утре ще ми доведат десетина с доброволно признание по всички правила... Е, от онези, които ги чакат тежки присъди по делата им, че и най-тежката... Но аз не искам да стане така. Искам да погледна в очите истинския убиец. Иначе няма да има живот за мен, ще разбереш ли най-после или не? А ти си ме заразпитвал за Ивлев и заместника му. Ако бях виновен, щях ли да те моля?

— А защо молите мен? Малко ли са ви другите оперативни работници и следователи от Главна прокуратура във въпросната Москва? Да бяхте се обърнали към главния прокурор или вътрешния министър, щом не вярвате на своите.

— Ти ми хареса. — Гоша присви очи. — Сам се напъха в нашата бърлога, като предполагаше, че трябва да търсиш тук, сред нас. Прав ли съм? И не се изплаши. Затова се насочих към теб.

Володя пак отиде до прозореца и погледна навън. Там до кадилака, както и преди, стърчеше огромната фигура на Тимур.

— Искаш ли да ти го предам? — тихо попита Гоша.

— Кого? — не разбра Володя.

— Нали го подозираш — усмихна се Гоша. — Мигар не виждам... Пък и аз го подозирам, ако ме питаш честно.

— Как така? — попита Володя. — Нещо не мога да схвана... Нали казвахте, че не бил способен да ви предаде. Току-що го казахте. И лично сте готов да го предадете?

— Не се отказвам от думите си. Той няма да ме предаде. За мен е готов да убие... Дори няма нужда да го моля.

Володя свъси чело, като се стараеше да проумее Гоша.

— Нали разговорът ни е без протокол и не се записва на магнетофон? — попита Гоша. — Ето че ти казах съвсем откровено всичко. Повече нищо няма да измъкнеш от мен. Всяка друга дума е предателство. А аз не искам това.

— Я стига! — Володя махна с ръка. — Вече го предадохте.

— Ни най-малко. Ако не направиш така, както те моля, ще намеря на Тимур всякакви свидетели, ще му осигурят най-желязното алиби... И на куково лято ще докажеш нещо!

Той се надигна от креслото и отиде до Фрязин. После го хвана за ревера и го залепи до стената.

— И няма да излезеш жив оттука, ясно ли е? Върху себе си, кучи сине, ще изпиташ това, което са чувствали Ивлев и Бригаднов в последната си минута.

— Махни си лапите! — Володя рязко го удари изотдолу в слабините.

Гоша се сгърчи от болка, после седна на леглото.

— Ще ми смачкаш топките... — простена той. — А може още да ми потрябват...

Постоя така, люлеейки се от болка, после стана.

— Откъде се взе такъв? — попита и погледна Фрязин в очите.

— По-добре да си вървите отгук — посъветва го Володя.

— А мога с един пръст да те... Мога! Но ми трябваш. Засега.

Гоша отиде до прозореца, отвори леко и извика:

— Тимур! Я се качи тук! Триста и седма стая! Искат да те видят.

— Отдръпна се от прозореца. — Има четирийсет и шести номер крак
— кой знае защо съобщи той на Володя.

Володя го гледаше спокойно.

Гоша извади от джоба на коженото си палто неразпечатана бутилка коняк и седна, приведен на леглото. Попита:

— Ще пиеш ли, или не щеш? — и като отметна глава, изля както обикновено в гърлото си половината бутилка.

На вратата се почука.

— Влез, Тимур, отворено е! — извика Гоша. Той винаги се опиваше веднага, но колкото и да пиеше после, вече не ставаше по-пиян. — Дръж, той не иска, доизпий го! За тяхно здраве.

Тимур изпитателно погледна господаря и премести погледа си на Володя, като се стараеше да разбере защо е извикан. После си наля послушно в чашата, сложена на масата, и я изпи. Избърса устните си с длан и се приготви да слуша.

— Седнете — покани го Володя. Тимур седна и сгъна върху корема си огромните си ръце с жилави, обрасли с черни косми пръсти.

— За какво бяхте в затвора? — попита Фрязин.

Тимур се повъртя на стола, погледна господаря. Гоша мълчаливо гледаше настрани.

— Кога? — попита Тимур.

— Какво кога? — не разбра Володя.

— Трябваше да попиташ по друг начин — усмихна се Гоша, като гледаше телохранителя си. — А какво ти влиза в работата, пикливо ченге?

Володя неволно погледна ръцете на Тимур. Такива като нищо ще извият врата на бик. Нима звярът е застанал срещу ловеца?

Гоша почувства нещо, сякаш улови мисълта на Фрязин.

— Той е лежал няколко пъти — каза Гоша. — Кой път имаш предвид?

— Ти за нещо новичко ли ме подозираш? — попита Тимур.

— Подозирам те — кимна Володя. — За нещо новичко.

— Интересуваш се дали съм убил някого или откраднал нещо, така ли? — Тимур присви очи.

Володя изведнъж усети страх. Тимур го гледаше с насмешливо притворени очи. Не се страхуваше от никого и от нищо. Нито от това ченге, нито от затвора, нито от най-тежката присъда. Отдавна беше решил всичко за себе си. Ще живее, както си живее, и ще прави всичко, което поиска господарят. Той обича господаря. Дори ако трябва да удуши това мършаво ченге, ще го стисне с два пръста като пале.

— Първия път за какво те затвориха? — продължаваше Володя.

Тимур погледна под вежди господаря. Да отговоря ли? Той повдигна рамене.

— Заради комшията — рече Тимур. — Отмъкна нашия овен. Малко го поступах.

Хубава работа — малко, помисли Володя. Той си спомни разкъсаните шийни прешлени на Бригаднов, бивш борец, ако не се лъже... Или Ивлев беше борецът?

— Занимавали ли сте се със спорт? — продължи Володя.

— Какъв спорт? Борбата спорт ли е? — Тимур повдигна рамо. — Играя малко в спортната зала. Правя си кросове.

— Това му е хоби — подсказа Гоша.

Тимур за първи път го погледна с неприязън — втречено и изпитателно. Изглежда, искаше да разбере дали тия двамата не са се наговорили зад гърба му? И веднага сякаш всмука в себе си, потули малко подозрителния си поглед.

— Връща ти коженото палто — каза Гоша, за да разтовари обстановката. — Видяло му се малко...

— Малко ли? — смая се Тимур, после се засмя заедно с господаря.

— Почистено е, всичко е точно — каза Гоша, когато двамата спряха да се смеят.

— А какво ще облича? — попита Тимур.

— Ще се наложи да му купим обикновено палто, същото, като изхвърленото — отвърна Гоша. — И шапка. Виждаш ли, не ще да вземе хубавите дрехи. Неподкупен е.

— Че къде ще му намеря такова палто? — попита Тимур. — В Тюмен не се продават такива. Да вземем кожено яке?

— Сами решавайте. — Целият този разговор бе неприятен за Володя. Двамата говореха за него, сякаш той не беше до тях.

Но Тимур не миряваше:

— Казвай, както си е, откровено. Не питам за палтото, за другото питам... Искаш да ме опандизиш пак?

12.

Солонин се върна доста бързо. И то не сам. Водеше Делара. Тя беше с блестяща вечерна рокля и трепереше от студ.

През това време не чух нищо, а мисля, че и нашият пленник не чу. Всичко стана безшумно. А нали са я пазили. И сигурно са били жестоки момчета.

Тя вървеше на високите си токчета, хваната здраво за ръката на Витя, притискаше се в него, сигурно за да се сгрее.

Чувах как диша тежко, опитвайки се да спре риданията си. Мога да си представя какво е преживяла току-що...

Солонин отвори пред нея вратата на колата. Изшътка на пленения:

— Разкарай се!

Онзи се надигна и слезе от колата. После, като се озърташе плахо, тръгна напред — по-бързо, по-бързо и накрая хукна, свил глава между раменете.

Делара седна до мен, като ме обливаше с вълна от източни парфюми.

Солонин седна на кормилото.

— Да изчезваме, и то по-бързо. Докато не са се опомнили и не са извикали помощ.

— Какво направи с тях? — попитах аз.

— Нищо. Влязох, дори не се наложи да се представям... Пак същите чеченци, които забелязах в самолета, а после изгоних от посолството. Решиха, че съм злият джин, който ги преследва навсякъде. Не ги разубеждавах. Докато се хващаха за оръжието и призовавах Аллах с надеждата, че ще загина, аз им се заканих с пръст, казах, че ми е писнало да ги срещам, после предложих ръката си на госпожа Амирова...

— Не е точно така — обади се тя. — Видях как се разправихте с тези, които бяха в градината. Ужас! Никога нямаше да помисля, че сте толкова жесток.

— Между другото, срещнах там моя стар приятел Кадуев. Той веднага ме позна и започна да се хваща ту за сърцето, ту за оръжието... Госпожа Амирова, не познаваме добре вашия чудесен град, затова бъдете така любезна да ни показвате пътя.

— През цялото време направо — каза тя. — После ще ви кажа къде да завиете. Ще може ли да се обадя на съпруга си?

— Моля — отвърна Солонин. — Само в никакъв случай не бива да му разказвате кой и как ви е освободил.

— Разбира се. — Тя се усмихна. — Веднага разбрах, че сте руснаци, нали помните.

— Какво да се прави — въздъхна Витя. — Дори не сме се крили. По-добре ни разкажете как успяха да ви отвлекат.

— Излизах от театъра — започна тя. — Веднага ме заобиколи тълпа от поклонници. Море от цветя, с една дума, както винаги. Успях само да забележа, че няколко неканени кавалери започнаха като че ли да ме охраняват от натиска на тълпата. Те вървяха близо до мен, също носеха цветя и изтласкваха другите. Дори им благодарих. Бяха спрели колата си до моята, при това двете коли бяха еднакви марки и еднакви на цвят. В моята кола остана коженото ми палто, подарък от мъжа ми.

— Ами да — поклати глава Солонин. — Не са го измислили лошо. Способни момчета. Но нямат късмет. За тях съм като злата съдба. Госпожо Амирова, никога ли не сте се чувствали като злата съдба?

— Пази Боже! — престорено се ужаси тя и се засмя.

— А къде беше охраната ви? — попитах. — Нали си имате телохранители?

— А! — Тя махна с ръка. — Какво могат да направят в такава тълпа? Когато разбрах, че ме натикват в друга кола, се опитах да ги извикам, но не ми позволиха. Всичко стана прекалено бързо. Никой нищо не разбра. Самата аз не можах веднага да дойда на себе си. Представете ли си състоянието ми, когато се видях заобиколена от непознати, неприятни хора? Отвлякохте ли ме? — попитах, когато видях, че ме карат някъде. Не се безпокойте, отговориха ми те, няма да ви причиним зло. Макар да ме гледаха като прегладнели вълци.

Пак започна да я тресе, сякаш от студа, хем вътре в колата беше топло.

— Откарайте ме у дома — помоли тя. — Трябва да си взема вана, за да се избавя от цялата тази мръсотия... От нея ме тресе много повече, отколкото от студа. И ако не беше господин Къриган... — тя го каза с известно лукавство, — просто не знам какво щеше да стане с мен.

— Ако не ви затруднява, Косецки, погледнете назад — каза Солонин. — Според мен някой ни преследва.

Огледах се. Две лади, нищо особено, ако се наложи, можем да им избягаме, при нашите възможности... И едва ли преследвачите ни ще предприемат нещо, понеже отново излязохме на оживените улици. Пък и Солонин явно ги е разубедил при поредното премерване на силите.

Но сигурно им се искаше да научат къде караме красавицата Делара. И още повече нямат търпение да разберат какво все пак представлява тоя Къриган, който притежава свойството да изниква там, където най-малко го очакват.

В това време госпожа Амирова безуспешно набираше по нашия сателитен телефон домашния си номер. Наложил се да взема апарата от ръцете ѝ и лично да ѝ го избира.

Тя започна да разказва развълнувано на господин Амиров за случилото се с нея. Говореше на азербайджански. Чух как на два пъти спомена „мистър Къриган“. При това с такава ласкава интонация, че ако бях на мястото на съпруга, щях да се разтревожа.

След като свърши разговора си, тя ме погледна съзливо.

— Още един разговор... Моля ви! Обещавам, че ще говоря на руски. Сигурно не ви хареса, че с мъжа ми разговаряхме на азербайджански?

— Казвайте номера! — Набрах цифрите и ѝ подадох телефона.

— Алекпер, скъпи — започна тя. — Току-що ме освободиха. Представи си, все същият Къриган, за когото ми разказва... Да, да, толкова съм му признателна. Имате много поздравявания, господин Къриган, — тя прикри микрофона с ръка, — от още един освободен от вас човек... И вас, господин Косецки, също ви поздравява и ви изказва признателност. — Тя махна дланта си от микрофона. — Така че, скъпи, сега всичко е наред! Не се вълнувай. Ще ти позвъня още утре. Става ли? И ще ти обясня всичко. До утре... — И с благодарна усмивка ми върна апарата.

— Най-напред, госпожо Амирова, трябва да ни обясните някои неща — каза Солонин.

— Аз съм на вашите услуги — отговори тя, като продължаваше да се усмихва.

— Бихме искали да разгледаме къщата, където сте се срещали със сина на президента.

Лицето ѝ леко се източи, устните трепнаха.

— Но защо? Не разбирам...

Стори ми се, че се опечали. Макар че от къде на къде? Нали току-що ни демонстрира връзката си с Алекпер.

— Ами затова — отговори Солонин, — че някой е подслушвал там разговорите ви. По този начин е разбрал за истинската ви среща... Похитителите на вашия приятел са знаели много добре времето и мястото. Дори прекалено добре.

— Ах, това ли било... — каза тя с видимо облекчение. — Моля. Още утре съм на вашите услуги.

Солонин мълчеше и гледаше пътя.

— Като ще е утре, утре да бъде — казах вместо него.

— Днес съм много изморена — каза Делара. — И вече е късно. Или ви трябва спешно?

Двамата с Витя разменихме погледи в огледалото за обратно виждане. И аз разбрах нещо. Например че не бива да се намесвам в разговорите му с госпожа Амирова.

— Добре — каза Витя след пауза. — Но поне кажете къде се намира. Къде да отидем утре?

— Да си призная, вече забравих... — отговори тя. — Толкова вълнения и преживявания през деня.

— Срещали сте се много често там — казах аз.

— Случва се. — Солонин ме погледна свирепо. — Като ще е утре, утре да бъде, както мисли моят секретар.

Погледнах госпожа Амирова. Не разбирах играта на Солонин, но по объркването на Делара можеше да се предположи, че не ѝ хареса молбата на Солонин.

Пристигнахме пред дома ѝ, където вече я чакаше Амиров с коженото палто в ръцете, а също няколко полицаи и същите безславни телохранители, които гледаха навъсено нас, неканените освободители на тяхната господарка.

— Нима няма да влезете у нас, господин Къриган? — попита Делара.

— Друг път — отговори Витя. — Чакам разговор от Ню Йорк.

Неговият отказ направи благоприятно впечатление. Господин. Амиров се усмихна приветливо.

Тръгнахме си без никакво бързане. След около пет минути Витя рязко удари спирачките и се обърна към мен.

— Там в паметта трябва да е останал телефонът на Алекпер — каза той. — По-бързо, натисни повторното избиране... Искам да го попитам същото.

Натиснах копчето за повторно избиране и веднага чух гласа на Алекпер:

— Слушам ви.

— Обажда ви се Косецки, секретарят на известния ви Майкъл Къриган.

— Здравейте — поздравя той. — Слушам ви внимателно и винаги съм на вашите услуги.

— Един момент! — каза Солонин. — Само една минутка...

Той си спомни за двете лади, които ни следваха и сега стояха някъде зад ъгъла.

— Моля да ме извините за паузата — казах на Алекпер. — Може нашият разговор да се подслушва.

— Не е възможно — заяви Алекпер. — Моят код не е известен на никого.

— Да дава Господ — казах аз, следейки Витя.

Той излезе от колата, пътьом настрои някаква приемна апаратура, скрита под маншета на костюма му, и с едра крачка зави зад ъгъла на сградата.

— Какво става при вас? — попита Алекпер.

— Изясняваме — отвърнах. — Потрайте две минутки, ако обичате.

Солонин се върна доста бързо. Имаше недоволен, но решителен вид. В ръцете си носеше нещо като миниатюрен приемник, изскубан от някакво устройство, ако се съди по откъснатите жици.

— Точно така — каза той. — Седяха и записваха. Дори не успях да им кажа, че не е хубаво да се подслушва. Взех им тази играчка, те се обидиха и хукнаха...

— Боя се, че ще се наложи да си смените мобифона — казах на Алекпер.

Той простена:

— Безполезно е. За много пари ще научат и новия ми код. Щом са могли да го направят един път, защо да не могат и втори?

— В краен случай сега имаме на разположение няколко минути — казах аз.

— Говорете. Слушам ви внимателно.

— Разбирам колко е необичайна и нетактична молбата ми, но ни е нужен точният адрес, където сте се срещали с госпожа Амирова, във всеки случай последния път.

— Нали току-що се видяхте с нея — каза Алекпер. — Защо не я попитахте?

— Каза, че е забравила. — Погледнах Солонин. Той ме гледаше напрегнато, като че ли не одобряваше въпросите ми.

— Разбирате ли, че не мога да ви съобщя адреса, без да съм говорил предварително с Делара? — произнесе Алекпер без обичайната дружелюбност.

— Аз също не мога да ви обясня сега всичко — казах, притеснен да не затвори. — Но е много важно. И за вас, и за нея.

Витя протегна към мен ръка, искаше телефона.

— Дайте да опитам аз... Алекпер, приятелю — гласът на Солонин звучеше безгрижно и весело, — бъди мъж в края на краищата! Има неща, които не се обсъждат с любимите жени. И после, нали не възнамерявате отново да се срещате там? Във всеки случай не ви съветвам. Адреса, Алекпер, ако не сте го забравили!

Веселото изражение изчезна от лицето на Солонин, той изслуша сериозно Алекпер и изключи апарата.

— Струва ми се, че имаме предвид едно и също — казах аз.

— Възможно е — съгласи се Солонин. — Те няма да я оставят на мира. Нали видя дома ѝ. Мъжа ѝ. И охраната. Трябва да се предприеме нещо сериозно. И вие ли мислите за същото, Александър Борисович?

— Трябваше ми само адреса — казах аз. — Карай веднага там, докато не са ни изпреварили.

13.

Грязнов крачеше из кабинета и хвърляше око към телефона. Володя все не се обаждаше, а не си струваше да го търси. Нека там, в Тюмен, мислят, че е дребна птица. И поводът за долитането му е съвсем случаен. Служебна командировка, нищо повече.

Дългото позвъняване откъсна Вячеслав Иванович от размишленията.

Той грабна слушалката.

— Ало!

— Аз съм, Вячеслав Иванович... Мансуров ви се обажда. Рахим.

— В Баку ли сте? — Грязнов почувства как кръвта нахлу в главата му.

— Да, в Баку съм — каза Мансуров. — Тръгнах си и не се сбогувах с вас. И брат ми е тук с мен. Предадох го на нашите правозащитни органи... Помните ли, като ви предупреждавах?

Грязнов слушаше изтръпнал.

— Защо мълчите, Вячеслав Иванович? — поинтересува се Мансуров. — Онемяхте ли? Сигурно имате много въпроси. Ще се постарая да им отговоря. Може би сте чули, че настаних онова момче, Панкратов, в скъпа частна болница, заплатих лечението му. Ще ви дам телефонния номер, по който можете да позвъните на Панкратов направо в стаята. Той ще потвърди всичко пред вас. Животът му е вън от опасност. И едва след това си позволих с чиста съвест да си тръгна, като взех със себе си Рустам. Чувате ли ме, Вячеслав Иванович? Ще си запишете ли телефонния номер?

— Да — отвърна глухо Грязнов. — Диктувайте.

— Можете да му позвъните веднага след нашия разговор. Аз също му се обаждам, за да знам какво става там, добре ли го лекуват. И моя Рустам накарах да му се обади, макар че не искаше. И ще го карам, докато Коля не излезе оттам здрав... Трябва да пазим младите. Не бива да им отмъщаваме. Моят брат е моят живот, повярвайте ми.

Той си пое дъх и продължи:

— Сега по другия въпрос... Едва ли ще мога да изпълня всичко, за което се уточнихме. Парите са си пари, а моите чеченски приятели ме гледат накриво. Малцина от тях държат руски пленници за продажба. Повечето за размяна на роднините си. Защо са ти, казват, ти докара твоя брат от Русия... Намерих само петима руски пленници, които са готови да ми продадат. Още трима отказаха, не желаят да се връщат, приели са исляма... Ще откупя петимата, това са руски младежи, връстници на моя Рустам. Защо мълчите, Вячеслав Иванович?

— Какво мога да кажа? Вие сте извън пределите на досегаемостта. Ако можете да откупите още някого — добре, като не можете... какво да кажа...

— Но нали ми вярвате? — попита Мансуров. — За мен сега е важно дали ми вярвате или не.

— Какво значение има за вас? Като видя петимата, тогава мога да кажа нещо.

— Разбрах. А за брат ми — извинете. На никого няма да дам брат си. Нали няма да ми откъщавате, Вячеслав Иванович?

— Какво говорите? — усмихна се Грязнов. — Ръцете са ми къси, а портфейлът празен.

Грязнов остави слушалката и с още по-голяма ненавист заби поглед в телефонния апарат, сякаш това е източникът на всичките му неприятности.

Все пак е избягал! Но се обади. И изглежда, не лъже. Само петима души... Виж как държат на роднините си. Да им завидиш... У нас е обратното, всички се крият в дупките си. Най-много се караме с роднините си, с никой друг.

Телефонът пак звънна и прекъсна размишленията му.

— Здравсти, Вячеслав Иванович! — бодро се обади Володя.

Грязнов въздъхна с облекчение.

— Къде се изгуби?

— Непрекъснато давате заето.

— Не те ли подслушват там?

— В слушалката няма „бръмбар“. Цялата стая опипах...

— Не си ли замръзнал вече?

— Не, какво говорите! Подариха ми нов кожух — вместо палтото...

— Кой? — Грязнов застана нащрек.

— Ами тези, с които летях. Изхвърлиха ми палтото... Но това е дълго за обяснение, подробностите ще чуете, като се видим. Не се безпокойте, всичко е нормално, още не съм затънал в корупция.

— Откри ли нещо? — попита Грязнов, без да престава да се мръщи.

— Има някои неща — отговори Володя. — Ще може ли да ми изпратите една картинка, и то спешно?

— Каква картинка?

— Отпечатък от маратонката върху педала на колата. Помните ли?

— Помня, естествено. Маратонки „Пума“ номер четирийсет и шест. Лабораторията даде и други характеристики. Ще ти изпратя, щом толкова спешно имаш нужда от това. Друго какво?

— Утре съм на погребение — въздъхна Володя.

— А твоите нови познати също ли отиват?

— Как иначе. Засега това е най-голямото им нещастие. Интересни типажи. Само тук можеш да срещнеш такива, в Сибир, отдето идва нашето могъщество.

— Обаятелни ли са? — усмихна се Грязнов. — С широка душа?

— Меко казано — въздъхна Володя. — Просто пукат кости от приятелски прегръдки... И после историята с убийството на жената на Томилин. Тук се крие нещо, освен чисто житейски колизии.

— На нейното погребение ли отиваш? — попита Грязнов. — Да те подсигурирам за всеки случай? Мога да звънна в местното управление на МВР.

— Не, какво говорите! Тук се знае всичко за всички! — започна да се вълнува Володя. — Разбира се, те мислят, че са ме заблудили. Старая се да не ги разочаровам.

— Ох, внимавай — въздъхна Грязнов. — Чувствам, че си затънал да не казвам докъде. Ще се измъкнеш ли?

— А как иначе? В краен случай и господин Козлачевски си има слаби места... Знаете ли, че се е кандидатираше в местните избори за губернатор?

— Значи му трябва чиста биография — рече Грязнов. — А ти бъди все пак малко по-предпазлив. Може би не си заслужава да си пъхаш носа в историята с убийството на Томилинова?

— Искам да огледам това дело, да го сравня с другите — отговори Володя. — Ако няма нищо общо с това, което разследваме, ще го оставя... Но това вече е друг разговор.

— Точно така — съгласи се Грязнов. — А аз ще прегледам материалите за Козлачевски. Ако не ме лъже паметта, трябва да имаме нещо при нас.

И затвори. После набра номера на Меркулов:

— Костя, каква стана тя? Нали те молих да позадържиш Мансуров...

Меркулов веднага мина в настъпление:

— Молил ме бил! А чувал ли си, че там, в Баку, се намира някой си Александър Борисович Турецки?

— Той е там под друго име — каза Грязнов.

Чуваше се как Меркулов въздъхна тежко.

— Всичко разбрах — каза Грязнов. — Само не въздишай толкова тежко.

— Слава, представа нямаш как се е объркало всичко там... Те там избират с кого да общуват. През чия територия да пуснат нефтопровода.

— Чувах. И четох. Неведнъж. И какво, наистина ли без техния нефт ще се свърши светът? Няма ли къде другаде да спечелим?

— Не е моя и твоя работа — рече Меркулов. — И аз не разбирам всичко. Но се старая да вярвам на тези, които разбират повече от мен. Ти, Слава, си професионалист, значи трябва да уважаващ другите професионалисти в своите области.

— Благодаря ти за признанието. Знаеш ли, че Мансуров току-що ми се обади от Баку?

— На теб? — смая се Меркулов. — И какво ти каза?

— Взел е и брат си...

— Знам. Прокуратурата на Азербайджан се обърна към нас с ходатайство да им предадем делото до завършване на разследването.

— Точно така. Настанил е освобождения от ареста Панкратов в частна болница, заплатил за лечението му, привлякъл големи специалисти. И ми съобщи, че вече е откупил петима наши пленници... Разбираш ли? А ако се халосвах с буквата на твоя закон...

— Законът е толкова мой, колкото и твой — прекъсна го Меркулов.

— Ако не бях го заплашил, нямаше да се случи нищо такова! Като нищо щяхте да пуснете братчето му просто така по силата на политическата целесъобразност.

— Да не си пил, ей? — попита Меркулов.

— Нито грам — отвърна Грязнов. — Понеже няма с кого. Саша е далеч, а ти пазиш себе си и законите си...

— Какво искаш от мен? — Меркулов вече губеше търпение.

— Нищо! Искан да си облекча душата! — каза Грязнов и затвори.

14.

Намерихме адреса, който Алекпер ни даде — неголяма къща, грижливо поддържана, сред голяма градина — уютно гнезденце за богати любовници.

— Спри тук — казах аз. — Не, по-добре да се изтеглим малко по-назад...

Съседните къщи, също такива подредени и солидни, се осветяваха от меката жълта светлина на уличните лампи. Изглежда, това бе престижен квартал, където се заселват богатите граждани. Нещо като къщи от американски тип с ливадите му и всякакви такива глезотии...

Солонин ме погледна въпросително.

— Александър Борисович, време е вече да ми обясниш какво става.

— Непременно — отговорих. — Изглежда, засега не са ни изпреварили... Искам да се убедя, че прекрасната госпожа Амирова не ни разиграва като маймуни. Направихме напълно разумно предположение, че може някой да е подслушал чуруликането на тази двойка и затова да са заловили Алекпер, когато е отивал на поредната среща. Така ли е?

— И все пак защо трябва да сме сигурни? — навъси се Витя.

— Защото си рицар, но аз съм следовател! Трябва да видим дали там няма „бръмбарчета“ за подслушване — поясних аз.

— Продължавай и занапред да ме смяташ за идиот.

— Ни най-малко! — сложих ръката си на рамото му. — Разбирам, очаровала те е, както и мен, но ти си нейният спасител, признателна ти е...

— Ясно — прекъсна ме Солонин. — И какво съм пропуснал?

— Тя не поиска да направим проверката — казах аз. — Кое то поражда въпроса: защо?

Солонин ме гледаше тревожно.

Трябва да изясним дали някой не възнамерява още сега да натъпче там „бръмбари“, за да потвърди предположенията ни, и по

този начин госпожа Амирова да остане настрана.

Солонин тръсна глава, веднага излезе от колата и изчезна в тъмнината. Бях почти уверен, че предположенията ми са верни. Дори си погледнах часовника. Госпожа Амирова и нейните покровители имат на разположение още тридесетина минути. Докато е телефонирала на когото трябва, докато там са се приготвяли и комплектували необходимата апаратура... Плюс времето за идването дотук... Много се надявах, че Солонин ще успее да огледа къщата, преди те да са дошли.

Витя се подаде от тъмното след половин час.

— Наложих се да поработя с ключалките — каза той. — Прав си. Там няма абсолютно нищо. Никакви подслушвателни устройства. Изглежда, тя наистина ни е заблуждавала. И най-вече горкия Алекпер. Само че с каква цел?

И точно тогава видяхме две коли, които се задаваха от другата страна.

— Наведи се — казах аз, когато фаровете им се плъзнаха по колата ни. Моментално се свлякохме на седалките. Фаровете угаснаха. Помислих, че трябваше да се отдалечим още повече от къщата, но не се реших. Имаше опасност да привлечем вниманието им върху себе си.

От колата слязоха няколко души и единият от тях отключи с ключа си портата. След това двете коли влязоха в двора.

— Излиза, че имаш право — каза Солонин, когато посетителите си заминаха.

— Нима? — обадох се аз. После омекнах, като видях потиснатия му вид. — Повярвай, бих искал да съм сгрешил. — Дай да й дадем още един шанс. Върви още веднъж. Ами ако са пристигнали, за да ремонтират водопровода?

Разбира се, това си беше издевателство. Но вече бе време да помислим на кого е разказала за нас — за руските агенти, маскирани като чужденци. Да помислим и да предприемем нещо.

— Ако откриеш, че „бръмбарите“ току-що са поставени там... Как е по-добре да постъпиш: да оставиш всичко, както си е било, или да ги махнеш, за да я разобличиш?

— Първо трябва да ги намеря — измърмори Витя и излезе от колата.

Солонин се върна след малко. Седна в колата с овесен нос. Постави ръцете си на кормилото.

— Чакаш по-нататъшни указания, нали? — попитах.

— Помислих, че е по-добре да ги оставя там — отговори той. — Нека мисли, че ни разиграва. И на Алекпер засега е по-добре да не казваме нищо.

— Но нали той чака какво ще му съобщим. Ако има подслушващи устройства — значи приятелката му не е виновна.

Разбираш ли? И върви доказвай, че ги е поставил някой едва ли не пред очите ни, за да осигури невинността й... Той ще повярва по-скоро на нея, отколкото на нас.

— Признавам, че се обърках от цялата тази история. — Витя сви рамене. — Но ще се опитам да му обясня.

— Обади му се! — казах аз. — Ако не повярва, нека да дойде. Как не ги домързя посред нощ да дойдат дотук, за да поставят тия дяволски „бръмбари“!

— Ние с нищо не сме по-добри от тях — отвърна Витя. — Не знаем какво искаме.

Той избра телефонния номер на Алекпер. Не бях го виждал досега толкова смутен. Все пак беше вярвал на Делара. И ето сега нещо подобно може да стане с нейния възлюбен.

— Алекпер... — започна Витя. — Просто не знам как да ти го кажа. С една дума, моят приятел излезе прав. Да, там нямаше подслушвателни устройства... Нещо повече, моят приятел предположи в присъствието на Делара, че има такива и затова похитителите са научили твоя маршрут и времето на пътуването ти. Решихме да проверим, да претърсим в къщата, но както си спомняш, Делара не ни даде адреса... Случайно да си й се обаждал след това?

Солонин прикри с длан микрофона и ми прошепна: не е звънял, чакал е да му се обадим.

— И ето че станахме свидетели как пристигнаха няколко души с коли. Следите им още личат покрай къщата, можеш да ги видиш... Та те влязоха там и после си заминаха. Аз отидох след тях. Бяха се появили подслушвачки. Разбираш ли?

Солонин замълча, слушаше какво говори Алекпер. Лицето му имаше непроницаемо изражение. Седях и не смеех да помръдна.

— Не, приятелю, оставих всичко така, както си беше... Наистина ли? Знаеш ли, много се опасявах, че няма да ми повярваш. Лека нощ... макар вече да е утро.

Витя изключи апарата.

— Искам да отидем в хотела — каза той. — Един душ — и в леглото. Стига ми толкова за днес. Не съм от камък.

Той се обърна към кормилото и запали двигателя. Заваля сняг. Колата вървеше сред безбройните снежинки, които залепваха по стъклото, и чистачките трудно се справяха с тях.

А аз си мислех, че колкото повече навлизаме в тази история, толкова по-неясно става.

Как и за какво да говорим утре с Делара? Тя ще си „спомни“ адреса и с очарователна усмивка ще ни предложи да се разходим до „гнезденцето“. И ние ще се правим, че никога не сме били там.

Ами записът на съпружеската изневяра на госпожа Мансурова? Какво да правим с него?

Главното е, че ни засякоха. Със сигурност. И ще си дават вид, че нищо не знаят, просто ще ни следят непрекъснато със съдействието на прекрасната госпожа Амирова. А ние също ще си даваме вид, че за нищо не се досещаме. И както и преди, ще гледаме с обожание прекрасната дама и ще се възхищаваме на достойнствата ѝ.

Само Алекпер да не ни подведе... Той няма да може да скрие, че някои работи са му станали известни, колкото и да се преструва. Жените веднага усещат подобни неща.

— По същество двамата с вас сме разобличени — наруши мълчанието Солонин. — При това още от приема във френското посолство. И някой знае за всяка наша стъпка. Следят разговорите ни, напипват връзките ни.

— Значи не всичко е толкова мрачно — отвърнах. — Сега поне знаем за това.

— А какво има да знаем. Време е да си плюем на петите, докато не са ни прерязали гърлата като на Новруз.

— Като цяло можем да смятаме мисията си за завършена. Но да си плюем на петите, както ти се изрази, значи да покажем, че всичко ни е станало известно. Но ако без да разкриваме целта на пребиваването си, продължаваме да сновем на дадената територия в

търсене на деловата изгода, можем да допринесем някаква полза за отечеството.

— Каква? — попита Витя и се намръщи.

— Вече го обсъждахме един път — отвърнах. — Русия има тук интереси, в това число наши пленници в Чечня. Какво полезно сме направили? Хванали сме на местопрестъплението две дами, които слагат рога на мъжете си и заблуждават възлюбените си? Може ли да си тръгнем с толкова?

Солонин мълчеше. След това не издържа, спря колата, излезе и почисти стъклата от снега. Моторът бучеше равномерно, чистачките с нова сила летяха насам-натам.

— Нашите напъни ми напомнят тяхната работа — кимна той към чистачките. — Не успяваме да почистим от единия боклук, а вече се натрупал нов...

— Философ — казах. — Спиноза. Не си свикнал с неуспехите. С тях и не трябва да се свиква, понеже целият ни живот ще ни се стори една безсмислица. И все пак понякога неуспехите са поучителни.

Сутринта се свързахме с госпожа Амирова. Тя говореше приветливо с Витя. Слушах разговора им по деривата.

— Адреса ли? Ах, да... Сега ще видя. Виждате ли, Майкъл, кой знае защо такива неща не се задържат в паметта ми. Имам предвид цифрите. Макар зрителната ми памет да е добра. Например помня как хубаво ме защитавахте от похитителите ми. Защо мълчите? Вие сте истински рицар, господин Къриган! Някога за такива са писали романи.

— Например „Дон Кихот“ — подсказа Солонин и аз сложих ръката си върху неговата.

— Само спокойно... Не сега — произнесох само с устни.

— Е... Дон Кихот не е напълно сполучливо сравнение — засмя се тя. — По-скоро Ричард Лъвското сърце.

— Не възразявам — кимна Витя. — Тук съм като на кръстоносен поход. Освобождавам Гроба Господен.

Не се сдържах и пригнах. Кръстоносец!

— Трябва да се приготвя — каза Делара, — да се обадя на Алекпер... Нали нямате нищо против той да присъства?

Спогледахме се. Разбира се, нямаме нищо против.

— По кое време ще стане това? — попита Витя.

— Звъннете след четиринайсет часа... — Тя се прозя.

Пазаренето е безполезно. Половин ден отива на кино. Но може би си заслужава. Толкова неща могат да се проявят.

Отидохме да я вземем около три. Колата на Алекпер с охраната вече чакаше край дома ѝ.

Алекпер седеше вътре безучастен, леко ни кимна, сякаш не възнамеряваше да слиза от колата. Изглежда, така изискваше етикетът. Няма да се появява при любовницата си направо в дома ѝ. Но това не пречеше да я чака под прозорците ѝ. С една дума — Изток.

Делара излезе сияеща, официално облечена, протегна ни ръце и сякаш не забелязваше автомобила на любимия си. И това е етикет.

Тя седна до мен. Алекпер със своите момчета ни последваха. Тя се обърна на два пъти назад. Може би ѝ се искаше да се премести при него. Но което не е позволено, не бива.

Стараех се да не се оглеждам назад, към колата на Алекпер, и да не мисля какво изпитва в момента.

Пристигнахме на познатото място в къщата с градината. Делара не се учуди, че Солонин нито веднъж не попита как да стигнем. Возят я — значи знаят къде.

От време на време я поглеждах. Интересно как ще го разиграе...

Влязохме в къщата. Светнахме лампите.

— Ах, колко отдавна не съм идвала тук! — каза тя и падна в големия мек фотьойл. Гледахме я мълчаливо. Лъжа в красива опаковка. Не можеш да се изразиш по друг начин...

— Какво ме гледате така? — попита тя и вдигна вежди. — Гледайте де, търсете това, което искахте... Не си представям какво може да има тук, освен скъпи за мен предмети...

И изпрати нежен поглед на Алекпер. Той гледаше настрани, скръстил ръце на гърдите си. Това, че тя ни говори на руски, никак не го трогваше.

— Вашата майка е рускиня, нали? — попитах я, когато мълчанието се проточи.

— Един от дядовците ми е руснак, а мама е украинка... Но не е ли все едно! Понякога тъгувам за селото, където ходех като дете! Толкова години са минали, не можете да си представите... И изобщо се радвам на всичко, свързано с Русия. И затова толкова се зарадвах, когато разбрах, че сте руснаци.

— Кой друг се зарадва на това?

Тя отвори леко уста и смутено ме погледна.

— На какво да се зарадва? — не разбра думите ми. — Че сте руснаци ли?

— Да — казах. — Кой друг го научи благодарение на вас?

— Никой — тя сви рамене, — кълна ви се... Алекпер, скъпи, какво става тук?

— Бих искал да науча това от тебе, скъпа — обади се той, като погледна мрачно към нея.

— Подозирате ли ме в нещо? — попита тя. — Нали сами казвахте, че нашите разговори се подслушват. И по този начин са разбрали кога и къде ще се срещнем с Алекпер... Нищо не разбирам. Нали искахте да ги намерите, тези устройства...

Очите ѝ се напълниха със сълзи. Гласът ѝ трепереше. И колкото по-правдоподобно изглеждаше, толкова по-отвратително се чувствах.

— Ами търсете, търсете! Защо ме гледате така? — Тя стана и засвятка с очи. — Или ме откарайте обратно!

— А защо не потърсите сама устройствата, госпожо Делара? — попита Солонин.

— Аз? — Тя притисна ръцете си до гърдите. — Аз ли трябва да ги търся?

— Ще ви помогна — кимна Солонин. — Едното ще намерите в онази ваза за цветя... погледнете, не се притеснявайте. Само си протегнете ръката.

Тя боязливо бръкна във вазата, лицето ѝ трепна, когато извади „бръмбара“...

— Ето, виждате ли? — Тя го сложи на масата.

— Другото устройство ще намерите, ако протегнете ръката си, под абажура — продължаваше Витя. — Не, по-наляво, още по-наляво...

Тя извади оттам също такъв „бръмбар“ и предпазливо го сложи до първия.

— Боже... колко още има? — въздъхна тя. — Сега убедихте ли се?

— Да — казах. — Странното е, че не питате откъде му е известно на мистър Къриган къде се намират?

— Наистина — прошепна тя. — Нищо не разбирам... Вие ли ги сложихте там?

— Ние имаме алиби, Делара — каза Витя. — Когато са отвличали Алекпер, аз бях в Германия. Косецки в Москва. А вие сте били тук.

— Искате да кажете, че аз съм ги поставила? — Тя играеше ролята си докрай. И трябва да признаем, че го правеше майсторски.

— Защо? — казах. — Тези устройства бяха поставени тази нощ, за да докажат вашата невинност.

— Не разбирам какво искате от мен? — простена тя и падна в креслото. Лицето ѝ стана на петна.

— Мога да подсказа къде ще намерите още — каза Салонин. — Между другото, не работят. Те, както току-що каза моят приятел, имат друго предназначение. Да ви подсказа ли къде са останалите? В банята — под ключа, в спалнята — под настолната лампа... Ще гледате ли?

Тя поклати глава. Устните ѝ трепереха силно. Зарида и закри лицето си с ръце.

— Те ме заплашиха... Изобщо не мислех, че ще се решат на това. Умолявах ги да не закачат Алекпер. Но вече не можех... разбирате ли, не можех... Заплашиха ме, че ще отвлекат дъщеря ми... Алекпер я познава. Просто се обърках от всичко това!

Алекпер продължаваше все така да мълчи и никого не гледаше.

— И тъй, Делара, кой още научи с ваша помощ за нас? — попитах.

— Сигурно съм последната глупачка... Но се кълна, никой не ме е питал за вас. И аз нищо не съм разказвала. Питаха само за Алекпер. Дори не предполагах, че някой ще се възползва от това. Помолиха ме да науча някои неща от него... Казвах, че уж това е от полза за нашата република. Аз отговорих, че ще видя Алекпер утре и ще го попитам за всичко. Молеха ме да кажа кога точно ще бъде срещата, понеже информацията била необходима веднага. И аз казах: както винаги. Ще се срещнем там, където винаги. Кълна се в дъщеря си, не съм предполагала, че ще го отвлекат! И когато това се случи, ги попитах... Те само повдигнаха рамене. Говореха за чеченци, за някаква трета сила. И аз повярвах, че е така.

Тя погледна умоляващо Алекпер.

— Кои са те — попита той на руски, — и какво искаха да чуят от теб? Нали почти нищо не съм ти казвал. Бяхме се разбрали веднъж завинаги: за работата — нито дума. Помниш ли?

— Да, скъпи, но ти все пак разказваше това-онова. За деленето на добива или на продукцията, вече не помня... — Тя наведе глава и произнесе много тихо: — Това е всичко, което мога да ви кажа.

15.

Володя вървеше в общата траурна процесия, като се стараяше да разгледа незабелязано присъстващите. Имаше много хора. Голямо количество цветя и венци. В това време на същото гробище — недалеч — погребваха Анатолий Чердинцев. Там имаше малко изпращачи, всички, които вървяха след ковчегата му, поглеждаха към пищното погребение на жената, в чиито обятия е бил застрелян.

Още от сутринта валеше сняг. От входа на гробището до изкопания гроб беше доста далеч. Ковчегата на Елена Томилина носеха мъжът ѝ и Гоша Козлачевски. Двамата вървяха отпред. Отзад държаха телохранителите — Аркадий и Тимур. Те бяха най-надеждните и силните, всички останали, които се хващаха отстрани, се стараяха повече да се покажат пред очите на бъдещия губернатор, подхлъзваха се, почти падаха и бързо се сменяха.

Гоша беше недоволен. Вървеше с едри крачки, налагаше темпото, та хората едва успяваха да го следват, и се караше нещо недоволено на директора, който крачеше до него.

— Не се ли намери по-близо място? Помолих те като човек...

— Нищо не можех да направя — оправдаваше се директорът. — Роднините възразяваха. Там била погребана баба ѝ. Е, какво можех аз?

— Трябваше да се обърнеш към мен — говореше сърдито Гоша. — Кой знае каква яма е, пълна с вода до коляното... Ами къде е Чердинцев? Защо вървят след нас? Нали предупреждавах да е по различно време.

— Стига вече — намеси се Томилин. — Не е време за това.

— Виж го ти, убит от мъка — произнесе насмешливо Гоша.

Оказа се, че гробът е изкопан в низината. И както предполагаше Гоша, беше пълен с вода, покрита с тъничък лед.

— Не, няма да стане така — избухна Гоша. — А на Чердинцев къде е? На върха ли?

— Престани! — рече Томилин. — Няма нужда да правиш скандал в такава минута.

— Какво ѝ е на минутата? — Гоша се ококори насреща му. — Ти какво, драги, искаш да я сложиш в тази локва ли? Чердинцев да сложат тук!

Свещеникът с кръста, готов да произнесе напътствието си, поклати глава.

— Не е редно да се разменят гробовете, Георгий Семьонович — рече той.

— Сам зная кое е редно и кое не... Подръж! — Той отстъпи своя край от ковчега на Конопльов.

И като разблъскваше хората, идещи срещу него, закрочи натам, накъдето се насочи траурната процесия на Чердинцев.

Фрязин обърна внимание на реакцията на околните. В общи линии всички чакаха безропотно. Майката на загиналата хлипаше, подкрепяха я сестрите на Елена с черни забрадки. Всички стояха мълчаливо и чаках нещо.

Гоша се изкачи на върха. Там още продължаваха да копаят, от ямата изскачаха буци пръст.

— Хайде, стига, стига... — Гоша пъхаше пари в ръцете на майката на покойника. — Каквото било, било... И не забравяйте, че заради вашия син я убиха. Но да забравим, да забравим... Нямате ли свещеник? Нашият ще го опее. Аз лично ще му платя. А вие...

— Той клекна пред гроба, като гледаше копачите долу. — За какво мислите там долу? Искате да одерете убитата от мъка майка ли?

Те отговориха нещо, но Володя не различи думите. Само буците пръст полетяха по-бързо.

— Давам ви пет минути — каза полугласно Гоша, като се изправи. — Или ще изкопаете собствения си гроб. Познавате ме...

Понесоха ковчега с тялото на Чердинцев към гроба, предназначен за Елена. И ковчезите с телата на любовниците се срещнаха, почти се сблъскаха в теснотията на гробището, люшнаха се в ръцете на тези, които едва ги удържаха.

— Господи... какво прави той! — простена едва чуто Томилин.

Най-после ковчезите се разминаха. Понесоха Елена нагоре, Чердинцев спуснаха до бившия ѝ гроб.

Всички се споглеждаха, шепнеха си, като поглеждаха неодобрително към Гоша.

А майката на Чердинцев заплака горчиво, на висок глас и свещеникът, който възнамеряваше да започне службата, бе принуден да замълчи.

— Ти не ни оставяш на мира и след смъртта — каза Томилин.

— Да беше помълчал... — изсъска Гоша, след като се огледа. — Ту далекогледът ми ти подозрителен, ту погребението не ти харесва... Аз съм платил всичко! И за погребението на твоята жена също! Сега си никой за нея! — Той вече крещеше и се самонавиваше.

— Ще разбере аз кой ги ликвидира...

И тръгна нагоре след ковчегата на Елена, където спешно завършваха изкопа на гроба.

Томилин гледаше с ненавист в гърба му. И изведнъж трепна, усетил тежестта на нечия ръка, стоварила се на рамото му.

— Слушай, защо си недоволен от всичко? — попита го Тимур. — Все нещо не ти харесва, все ти е малко... Такава жена изпращаме! Не опази жена си, която Гоша ти повери като на роден брат. И на това отгоре се разправяш... Не е хубаво, драги. Никак не е хубаво... Върви, не стой, прости се с нея. Такава красива, такава млада беше... Вай Аллах, какво става...

Володя Фрязин се забави край ковчегата на Чердинцев. Тук стоеше и Аркадий, телохранителят на Томилин. Гледаше печално Чердинцев и устните му мърдаха, сякаш четеше молитва. Приятели, помисли Володя, преживява. Дори е забравил за господаря си. А на Тимур му е все едно, никакви емоции, изглежда, е свикнал да погребва. Спокоен, деловит, не се отделя от господаря нито крачка.

Майката на Чердинцев плачеше, сега само тя гледаше сина си, а всички останали следяха другото погребение, където плачеха по-високо и венците бяха по-пищни.

Пуснаха ковчегата с тялото на Чердинцев в гроба, но той остана върху образувалия се лед, който едва чуто изпука, без да поддаде.

Гробът не приемаше тялото. През пролуките водата постепенно заля леда. Гробарите се спогледаха и започнаха да хвърлят надолу замръзнали буци глина. Ледът продължаваше да пука.

Майката на загиналия гледаше с ужас как най-накрая ледът се разпука и ковчегът слезе косо под водата първо с единия си ъгъл, после с другия.

Тя завика, сви се в ръцете на също такива самотни, нещастни старици.

Аркадий продължаваше да стои, сякаш изпаднал в несвяст, без да се помръдне от мястото си. Някой го извика. Той се опомни, започна бързо да се изкачва нагоре, към другия плач, по-многогласния и силен.

Гоша стоеше със съсипано лице над отворения ковчег и без да откъсва поглед, гледаше покойницата. Беше застанал пред мъжа ѝ и отстрани изглеждаше, че той е убитият от мъка съпруг...

Володя настръхна. Странно погребение. Зрелището не е за слабонервни.

Но ето че Гоша се наведе и целуна Елена по челото. И най-последно се отмести.

Володя видя как Томилин се надвеси над ковчегата на жена си и веднага се дръпна, изправи се и се отмести настрана.

Сякаш се изплаши от нещо, помисли Фрязин. Какво ли може да означава?

Гоша сякаш отсъстваше. Томилин, напротив, безкрай се озърташе, кимаше, приемаше съболезнованията, милваше по рамото нещастната майка на загиналата си съпруга, изхлипваше и въздишаше. И непрекъснато трепереше. Трепереше с цялото си тяло, сякаш преживяваше обхваналия го ужас, който нямаше край.

Той не приличаше на убиец на собствената си жена. На Володя се стори, че убиецът трябва да изглежда другояче. Във всеки случай на гробището това трябва да стане ясно... Сега да дойде тук Александър Борисович, помисли си Володя, той щеше да види всичко, което трябва. И да обясни треперенето, пронизващо Томилин.

Томилин продължаваше да трепери и на помена на жена си. Гоша искаше милостиво да покани на помена и роднините на Чердинцев, но Томилин се възпротиви решително.

Правеха помена в огромна зала в ресторанта на хотел „Сибир“. Гоша настани Володя до себе си. Поканените гледаха с учудване непознатия.

— Е, какво? — от време на време се навеждаше към него Гоша. — Забеляза ли някого? Не си?

— Какво мога да забележа? — повдигаше рамене Володя. — Аз да не съм екстрасенс? Трябваше да поканите ясновидци.

Гоша махна с ръка.

— Имаше, каних ги... Само скубят пари. Валута им дай на тях. Шарлатани. Душата ми обърнаха. Предсказвах, че през тази година трябвало да стана милиардер. Представяш ли си? Не в рубли де... Слушай, а защо Олег Томилин, мъжът ѝ, е такъв бледен и трепери?

— Има температура — обади се Тимур, седнал от другата страна на Гоша. — Виждаш ли, избила му е пот. Изстинал. Има грип.

— Той ли ти каза? — попита Гоша.

— Нали виждам — усмихна се Тимур.

В това време зазвъня мобифонът. Володя се опита да стане, като използва случая да излезе, но Гоша го дръпна:

— Седи тук. Още ми трябваш... За експеримент.

— Да, слушам, слушам... — рече Гоша. — Какво става там? Пак ли нещо не е наред? Нали при тях наскоро имаше взрив в метрото, през есента, забрави ли? Какви хора! Не разбират от намеци... Направо не знам какво да ги правя. А кой там пак мъти водата? Мансуров ли? Нали каза, че е в Бутирка. Пуснали го да си ходи? Но какво мога аз? Ще се наложи да повторим... Миналата седмица бях при грузинците в посолството — шишчета, да, всичко беше наред... Но за това друг път. Аз съм на погребението. Да, информацията ти е вярна. Любимата жена. Никого не съм обичал така! Трябва да се организира нещо за Мансуров, да разбере... Той мисли, че не знам кой се опитва да ми взривява тролите в Москва... Жалко за хората, разбираш ли. Те за какво да страдат? Вече му набивах в главата главното... Добре де, после, после казвам! Все пак съм на погребение. Не е удобно.

Той изключи мобифона и погледна притихналите гости.

— Дори в такъв ден не ми дават покой. Що за хора! Казвам на грузинците: нима не ви е жал за президента ви? Вече е стар, охранявайте го малко по-добре. Искате ли аз да ви организирам охраната. Но не просто така, просто така не става. А като не щете, тогава не се обиждайте... Искаха да строят нефтен терминал в Потти, представяте ли си? А на мен абхазците ми загоряха телефона: само при тях в Сухуми! На мен не ми пречи! Но нали трябва да помисля за Русия? И ето резултата — както и предчувствах. За малко да гръмнат техния президент. Взривили една кола до него, но се разминало, няма нищо... Но те поне разбират. Повече не намекуват за терминали.

— Какви хора! — повтори Конопльов. — Обясняваш им, обясняваш... Докато не си го получат по мозъчната кутия — нищо не разбират.

— Е — рече Гоша, — хайде да прием! Че то с тази политика и икономика ще забравим за какво сме се събрали... Хайде, лека й пръст.

Володя гледаше внимателно какво става. Всички работеха усилено с челюстите, ядяха. Само Томилин не хапваше нищо. Трепереше, стиснал посинели устни.

— Олег, кажи нещо? — Гоша се обърна ласкаво към Томилин. — Гледам, съвсем зле си. Да нямаш температура?

Той кимна утвърдително.

— Олег, искаш ли да полегнеш? — попита майката на загиналата, като гледаше съчувствено зет си. — Или чай с малини?

— За него водка с люта чушка! — посъветва Конопльов през смях.

— Къде се намираш? — скръцна му Гоша. — Щом няма желаещи, тогава аз...

Той си наля водка и стана, като следеше с поглед как се надигат всички от местата си.

Гоша гледаше изпитателно, сякаш фотографираше кой е станал навреме, кого трябваше да подтикват.

— Ако можеше, щях да се разменя с теб, скъпа моя — каза Гоша и в очите му изскочиха сълзи. Той изхълца шумно. — Без теб няма никаква радост в този живот за мен! Само проклетата работа и майка Русия! И дългът — да намеря този, който го направи... И ако... ако е тук, сред нас... — в настъпилата тишина той обходи с тежък поглед присъстващите, — кълна ти се, скъпа, ще го намеря! И ще хвърля мерзкото му тяло в нозете ти.

Изрече го и със замах хвърли опразнената си чаша на земята. Конопльов веднага повтори. И Тимур.

Томилин не счупи чашата си. Сложи я с трепереца ръка на масата, недоизпита.

— У нас, Томила, се пие до дъно — рече Гоша. — Пий, Олег, няма да видим повече нашата Еленка...

И заплака, като протегна ръце през масата към нещастния Томилин.

16.

Беше вече полунощ, когато Мансуров с охраната си пристигна пред дома на президентския син.

Там го очакваха. Мансуров спря с жест телохранителите си и те пак седнаха в колите.

Мансуров предаде мълчаливо пистолета си на охраната, която го посрещна на входа. После се изкачи горе, придружаван от тях.

Алекпер го очакваше в неголям хол, обзаведен с мека мебел в източен стил. В ъгъла димеше наргиле.

— Моля — рече Алекпер и посочи празното кресло на госта. Мансуров се насочи към него и спря, щом забеляза в другото кресло познат човек.

— Самед Асланович? — рече той. — Вие сте тук, в Баку?

— А защо на руски? — усмихна се Самед. — Това е език за международно общуване, но не е национален. Не е ли така?

— Не съм си у дома. — Мансуров почитателно наклони главата си към Алекпер. — Тук е прието да се говори на руски, и в Бутирския затвор, където попаднах благодарение на вас, Самед Асланович, имах време да се убедя, че този език е най-подходящ за сериозни разговори.

— Там ли ви се наложи да водите сериозни разговори? — Самед продължаваше да се усмихва.

— И трябва да призная, не безуспешни — отговори Мансуров.

— Затова се намирам сега тук, а моят брат е у дома.

— Да оставим язвителността, Рахим — каза Алекпер. — Реших да възобновя контактите си с вас веднага щом се убедих, че не сте били причината за моето пленяване.

— А кой? — попита предпазливо Мансуров. — Мога ли да попитам за това?

— Всяко нещо с времето си, Рухола-оглу — отвърна Алекпер.

— След Москва сте заприличали на разумен човек.

— Много ме ласкаете. — Мансуров наклони главата си, като поглеждаше към Самед, изглежда, очакваше да чуе какво ще каже той. — Та за какво бихте искали да поговорите с мен?

— По повод последните събития... — Алекпер склочи вежди.

— Извинете, не можете ли да ми обясните защо взривовете в нашето метро се редуват с взривове в московските тролейбуси?

— Предполагам, че знаете — каза Мансуров. — В Москва метрото е по-добре охранявано.

Алекпер и Самед се спогледаха. Броеницата в ръцете на Самед замря.

— А вие, драги, смятате, че е по-добре да се взривява в Московското метро? — попита Самед.

— За бомбаджиите е много по-трудно да попаднат там — отвърна Мансуров, като се усмихваше напрегнато. — Както е известно, там обискират лицата от кавказка националност. А лицата от славянска, като украинци примерно, засега не се решават.

— Да не искате да кажете, че вие организирате и финансирате тези атентати? — попита Самед.

— Не, но така попитахте — вече съвсем искрено се усмихна Мансуров, — сякаш аз се занимавам с това. Знам, че вие, Самед Асланович, от дете обичате да се возите из Московското метро, да оглеждате хубавите жени. И метрото е най-хубавото, и момичетата там са най-хубавите. Но нашето метро си е нашето метро, не е ли така? И нашите хора са ни по-скъпи, понеже са си наши. И все още не е забранено за лица от славянска националност да влизат в подземните ни дворци...

— Как смятате, ще има ли някакъв ответен взрив в Москва? — попита Самед.

— Бих ви посъветвал по-малко да се возите в обществения транспорт, уважаеми Самед Асланович — рече Мансуров, като склони главата си на рамото. — Това е съветът ми към вас. Но въпреки вашето мнение за мен, това не е предупреждение. Аз не се занимавам с взривове, както и с отвличане на хора, сам казахте, че сте се убедили наскоро в това...

Той внимателно местеше погледа си от Самед на Алекпер, които по нещо си приличаха, макар роднинската им връзка да беше доста далечна.

— Става дума за следното — каза Алекпер. — За вашите тесни връзки с чеченците...

— За осъдителни ли ги смятате? — учуди се Мансуров. — Откъде-накъде тесните връзки с братя по вяра са по-лоши от също такива връзки с друговерци?

Нито Алекпер, нито Самед успяха да отговорят. Вратата се отвори безшумно и в стаята влезе усмихната девойка със сребърен поднос, на който се издигаше сервиз за кафе.

Мансуров видимо се оживи, докато я оглеждаше. Постара се дори да надзърне в очите ѝ, когато му подаваше божественото питие.

— А вие, уважаеми Самед Асланович, за дълго ли сте при нас? — попита той, гледайки със съжаление вратата, зад която се скри красавицата.

— Толкова, колкото вие останяхте в Москва — отвърна Самед, като бавно отместваше зърната на броеницата.

— С ваша помощ... — Мансуров пак склони глава към рамото си. — Но все пак не ми отговорихте на въпроса.

— Знаете ли... — Броеницата в ръцете на Самед замря, което свидетелстваше за вътрешното му напрежение. — Знаете ли, драги Рахим, постоянно забравяме един от най-важните аспекти на проблема. Да, чеченците са наши едноверци, руснаците проляха много чеченска кръв, всичко това е вярно, но ние не можем да способстваме за създаване прецедент на територията на бившата империя. Съществува Карабах, провъзгласил независимостта си, както и Чечня. Който живее в стъклен дом, не трябва да хвърля камъни по съседите, казват англичаните.

— Мъдра мисъл — съгласи се Мансуров. — И аз щях да се съглася с нея, ако не съществуваха други възможности за връщането на Карабах.

— За какви възможности говорите, уважаеми? — попита Алекпер.

— Просто ще го купим от арменците — отвърна Мансуров. — Когато забогатеем достатъчно от нефта. Колкото повече забогатяваме, толкова по-бедни ще стават арменците, които Аллах е лишил от всичко на този свят. Но те не чува предупреждението му дори тогава, когато им стовари земетресението.

— Как решихте, уважаеми, че Карабах може да се купи? — Самед вдигна глава от чашата си. — Там са най-богатите и плодородни земи. Те могат да хранят цяла Армения. Разбирате ли това?

— В Армения остават все по-малко и по-малко гърла — усмихна се Мансуров. — Те бягат, господа. И колкото по-богати ставаме ние, толкова по-лошо се чувстват те. И Карабах сам ще падне в краката ни, като презряла круша.

— Или напротив, от ожесточение ще ни нападне — промърмори Алекпер, като гледаше неприязнено госта.

— Нека ни нападне! — Гостът дигна нагоре ръце. — И точно тогава ще ни помогнат нашите братя чеченците.

— Вие сте авантюрист — въздъхна Самед. — Заслепени сте от собственото си богатство, което прекалено лесно придобихте. За сметка на домовете, които по-рано принадлежаха на въпросните арменци.

— Във всичко е волята на Аллах! — отговори Мансуров. — Аллах е дал на правоверните нефт, нека правоверните се ползват от божествения дар. И затова, драги Алекпер, аз предполагам, че в едно отношение сме съюзници: нашият нефт трябва да мине от мюсюлманска земя през мюсюлманска земя.

— Така е, но не съвсем. — Алекпер поклати глава. — Смятам, че държавата трябва да вземе в свои ръце целия нефтодобив и транспортирането...

— Тоест да отиде в ръцете на президентския клан! — прекъсна го Мансуров.

— А смятате ли, уважаеми Рахим, че трябва да го даде в частни ръце, тоест във вашите? — намеси се Самед. — С една дума, тук виждам двете страни на въпроса: къде и как ще потече нашият нефт и кой ще контролира това. Кой от тези проблеми смятате за първостепенен за себе си, господин Мансуров?

— Вторият, разбира се — отговори Мансуров. — Щом нефтът има истински стопанин, той сам ще реши къде и как да го транспортира.

— Между другото, имате двойник в Русия — отбеляза Алекпер. — Той също защитава гледната точка, че нефтът трябва да мине през Русия, но би искал да вземе това в свои ръце.

— Между другото, не организира ли той вашето доста абсурдно отвличане в Латинска Америка? — попита Мансуров с присвити очи. — Щом сте свалили обвинението от мен, мога ли да предположа това?

Още повече че доколкото ми е известно, там са ви пазили руски бандити.

— Да се върнем на нашия въпрос — намръщи се Самед. — И тъй, представете си проблема по-широко, отколкото го правехте досега: Чечня се стреми към пълен суверенитет, за което съдействате с всички сили. Наред е пълното признаване суверенитета на Карабах, не ви ли се струва?

— Изпуснахме Карабах още по-рано, отколкото Русия изпусна Чечня. Време е най-сетне да си признаем! — избухна Мансуров. — И за да си го върнем, ще са нужни години. Ако искате, те сами трябва да ни помолят да ги приемем обратно, когато Армения напълно остане без население, защото се е разпиляло къде ли не. Разсъждавате с категории от съветския период.

— Всички сме от това време, господин Мансуров — отговори меланхолично Самед, като тракаше спокойно зърната на броеницата си. — И разликата между нас не е голяма: едните гледат като в шаха — през три хода напред, другите — с четири. Хода или години — разликата не е голяма, както виждате.

— А вие, уважаеми, гледате с пет напред, естествено? — усмихна се Мансуров.

— Може и десет да са — рече Самед. — Във всеки случай се старая. И разбирам, че тогава ще си имаме работа с процъфтяваща и могъща Русия, в която уморената сама от себе си Чечня ще пожелае да се върне... И същата тая Русия вече няма да ни позволи да притискаме славянските народи в Кавказ — преди всичко Грузия и Армения. Чеченците, на които толкова много се уповавате, могат да воюват само у дома си. Зад гърба на мирните жители. В Карабах ги чака друго нещо... Те показаха вече всичко, на което са способни. Това е таванът им. В това време Русия започва да сменя посоката... Впрочем, доколкото знам, вие се стараете да се презастраховате и за всеки случай имате предвид варианта, за който говоря.

Мансуров премести погледа си към Алекпер. Изглежда, на президентския син също беше интересно какво има предвид Самед. Сега ще го научи. И маската на верен слуга на Аллаха, която носи досега той, Мансуров, ще бъде свалена.

— Ако имам предвид бъдещето, то е само от човеколюбивост — въздъхна Мансуров. — Не го крия. Откупувам руски пленници.

Презастраховам се, както вярно отбеляза уважаемият Самед Асланович. По същия начин се презастрахова нашият домакин Алекпер, като прави реверанси към Иран... Какво да се прави, господо! Ние сме малък народ, притежаващ огромни съкровищници. Трябва да се отнасяме умно със съседите си, които си точат зъбите за това, с което ни е надарил Аллах...

— Прави ви чест. — Самед склони към него главата си с грижливо направения път. — Да си призная, не очаквах.

— Нали, Самед Асланович, ме тикнаха зад решетките не без помощта на такива като вас — обади се Мансуров. — Там ми се наложи да преосмисля много неща от живота.

— Започвам да мисля, че нашият гост не е свързан с твоето отвличане и отвличането на прекрасната Делара. — Самед се обърна към братовчед си. — Макар и в двата случая да фигурираха все тия чеченци.

— Те могат да си имат свои работи — каза Мансуров. — И свои интереси, преплитащи се с интересите на някои други руснаци. Не е ли така?

— Имате предвид Козлачевски? — Самед го погледна изпитателно в очите. — Той обича да дърпа конците иззад завесата.

— Достоен противник — съгласи се Мансуров. — Предполагам, че той е организирал всички тези акции, включително взривовете в метрото, и се е опитвал да стовари върху мен всичките ужаси.

— Със същото ли му отговаряте? — попита Алекпер.

— Сега се чувствам така, сякаш отново съм попаднал в МУР на разпит — отвърна Мансуров. — И това наричате делови разговор?

Алекпер и Самед замълчаха.

— Допълнително кафе? — Алекпер се обърна към госта и му показва кафеника.

— Позволете — кимна той. — Кафеникът е чудесен. Такива са правила само едно време. Моята Фирюза събира антиквариат, при това главно европейски. Но аз предпочитам персийския или арменския. Кой накара тия арменци да приемат християнството! Такива умове, такива таланти...

Той поклати осъдително глава и се зае с кафето си.

— Смятате ли, че щяха да избегнат земетресението и взривовете по газопровода, ако бяха приели мюсюлманската вяра? — попита

Алекпер не без ирония.

— Може ли да ви попитам нещо? — Мансуров отмести чашата си. — Можете ли да ми предявите пълномощията, които ви е дал президентът? Уверен ли сте, че той изцяло би одобрил вашата позиция на тези, както вие ги наричате, преговори? Ако съдя по последните му изявления — това е съмнително.

— Политиката на малката страна, притежаваща огромни запаси от нефт, както правилно отбелязахте оде, рядко може да бъде еднозначна — произнесе предпазливо Самед. — Но тук, у дома, ние с Алекпер можем да наричаме нещата със собствените им имена. Затова смятайте, че имаме такива пълномощия...

ЧАСТ ТРЕТА
ХЕПИ ЕНД — ТОВА Е НАШАТА ПРОФЕСИЯ

1.

— Виж какво забелязах — казах на Солонин. — Може да се каже, че открих закономерност...

Разгърнах пред него изрезките от вестниците.

— Ето, в Грузия е пристигнал представител на Франция, подписали са безобиден протокол за намерения и веднага следва взрив на газопровода, захранващ Грузия през Дагестан. По-нататък. Съглашение за военнотехническо сътрудничество между Армения и Русия. В отговор също такава акция на отсечката от газопровода, която захранва Армения...

— Излиза, че по този начин някой коригира политиката на тези републики? — попита Солонин. — Но къде да търсим този някой? Тук, в Азербайджан ли?

— В Азербайджан взривяват метрото — казах аз.

— В Москва взривяват тролейбусите — добави Солонин.

— Значи още някой? — попитах. — Прословутата трета сила?

— На която е изгодно да се стоварва всичко — усмихна се Витя, като праметна по навик дългите си крака върху облегалката на креслото. — Както по-рано всичко са стоварвали на Господа Бога.

— Просто има две противостоящи сили, които си нанасят взаимни удари, а обществеността охка, ахка, без да знае какво да мисли. И стоварва вината, правилно отбеляза, на някаква трета сила — казах аз. — Ето виж... Преговорите на Азербайджан и Англия за по-нататъшното разширяване на проучвателните работи под дъното на Каспийско море. Сега обърни внимание, че тукашните вестници пишат за това с нескрито злорадство — Русия е отстранена.

— От коя дата е вестникът? — подскочи Солонин.

— Вчерашен е...

— Значи, ако се съди по твоите пресмятания, всеки момент трябва да се очаква взрив в метрото. — Солонин пак се свлече на дивана и праметна краката си върху облегалката на креслото.

Взехме картата на метрото в Баку, но много бързо се отказахме от търсенето. Нямаше и не можеше да има закономерност в

диверсиите.

Някъде на някоя спирка във вагона се слага взрив с часовников механизъм... Остава неясно къде ще гръмне. В Москва може да се контролират лицата от кавказка националност направо пред входа. Тук всички са си свои, братя мюсюлмани. Европейците пътуват предимно с коли, само старците са с обществения транспорт, но те няма да помъкнат мина в метрото...

— А имаме ли поне някаква следа, Александър Борисович, за да предотвратим взрива? — попита Солонин. — Поне да се уверим, че има закономерност между атентатите. Тогава вече може да мислим как да предотвратим следващите взривове и тук, и в Москва. Ако се обадим сега на Алекпер, веднага ще вземат мерки, ще затворят метрото по технически причини. Това ще изплаши негодниците и те ще използват тъмните си сили на друго място. Ще взривят нещо в театъра, в парка или на плажа. Възможностите на онези, които имат достъп до пластичния взрив, са безгранични.

— Значи ще проверяваме догадките си, а хората да загиват? — попитах аз.

— Вие ме смайвате — пак скочи Солонин. — Трябва да се действа. В края на краищата тези две задачи — закономерност и конкретен взрив — се обединяват.

— Ще отидеш в метрото? — попитах аз. — Шансът е нищожен.

— Това не е Москва — отговори Витя. — Всичко на всичко няколко спирки. Може случайно да намеря хората, които вкарват мините... Подозирам, че са моите стари познати.

— Сигурно вече предизвикваш суеверен страх у тях — отбелязах аз. — Ами ако взривът не трябва да е днес? Така ли ще ходиш всеки ден в метрото, като на работа?

— Не мисля... — отвърна той и започна да се приготвя. — Те са дали на някого сигнал, че даденият взрив е посветен на еди-кое си събитие. В дадения случай връзката е ясна.

— Кой знае — повдигнах рамене. — Само предположих.

— Чудесно предположение — увери ме Солонин. — Както и в случая с отвличането на Делара. Позна сто процента... А тях ги мързеше дори да си пуснат подслушвателните устройства, толкова бързаха. По-добре ми кажи друго. Тези взривове стават винаги в най-натовареното време, нали?

— По правило — отговорих аз. — За по-голямо сплашване.

— И публичен резонанс — добави Солонин, като напъхваше под якето си доста сложно съоръжение.

— Какво е това?

— Химически анализатор — отвърна той, като си закопчаваше якето. — Реагира на миризми, по-точно, на отделни молекули, отделяни в атмосферата от пластичния взрив. По-добре да ти обясня друг път, ако не възразяваш.

— Разбираш ли какво рискуваш? — попитах аз. — По-добре разкажи на Алекпер за това, от което се страхуваме...

— По-добре или по-зле — намръщи се Витя, — кой може да знае? Те избират кога да нанесат удара, а не ние кога да ги хванем за ръката. Днес имаме шанс. Нищожен, но имаме. И аз рискувам заедно с другите. А ако кажем на Алекпер, ще ме хванат на входа като лице от славянска националност. Какво ще стане по-нататък?

— Тогава да се разберем така — казах, като се стараех да се съсредоточа. — До най-натовареното време остават три, не, четири часа. Няма да рискуваме. След три часа ще телефонирам на Алекпер. Нека да вземат мерки. А ти в това време трябва да успееш да излезеш от метрото. Съгласен ли си?

— Разумно — кимна Витя, вече напълно готов. — Но се опасявам, че терористът ще заложи бомбата точно преди да започне върховото натоварване. Разбираш ли? Нужни са му само няколко минути. Значи ще зареди часовника за след петнадесетина минути, не повече...

— Логично — кимнах аз. — И какво следва от това?

— Че ще позвъниш на Алекпер след три часа и половина.

Помълчахме малко, всеки замислен за нещо свое. Не можех да го спирам. Не бива да се пропуска дори такъв шанс.

— Между другото, по този начин ще предотвратим взрива в Московското метро или в тролейбус — каза Солонин, сякаш четеше мислите ми.

Какво можех да му отговоря? Прегърнах го мълчаливо. Постояхме така няколко секунди, сякаш се прощавахме — за всеки случай.

— Всъщност и вие има с какво да се заемете, Александър Борисович — каза Витя вече на вратата. — За три часа можеш да

свършиш нещо необикновено. Например да извикаш на разговор дамичката, любителка на белгийските дипломати... Тя е жена на Мансуров, не забравяй. Мъжлето се е измъкнало от контрола на вашия приятел Грязнов и сега смята, че вече е хванал Аллаха за брадата... Тук около този Мансуров става нещо. Помниш ли, Делара го обвиняваше за много неща...

— По-точно, хората му — поправих го. — Но засега в това има много неясноти. Не е отвлечал Алекпер, това е сигурно... Макар в Техеран да са действали чеченците, с които той е свързан. И пак те отвлякоха, по-точно правеха се, че отвличат Делара... Не си представям как може да се направи връзка между тези събития.

— С една дума, има за какво да помислиш в мое отсъствие — рече Солонин. — Аз щях да започна от дамата, още повече че времето не чака.

След като останах сам и поразмислих малко, стигнах до извода, че Витя е прав. Трябва да звънна на Фирюза веднага. Трябва да хващам бика за рогата. Времето не чака. Може да получи поне някаква следа.

Набрах телефонния й номер.

— В момента госпожа Фирюза е в банята — чух мелодичен женски глас.

— Занесете й телефона там — изрекох със заповеднически тон.

Скоро чух женски шепот и плискане на вода. Изглежда, Фирюза уточняваше от прислужницата кой я безпокои.

— Да, слушам — каза най-сетне тя.

— Госпожа Фирюза ли е? — попитах, като поглеждах на екрана на телевизора — веднага бях сложил касетата във видеото. — Имам едно важно предложение за вас, което не търпи отлагане.

— Първо се представете — настоя тя.

— Сам Полак, продуцент — казах аз. — Снимам еротични филми. В дадения момент ви се обаждам, понеже не мога да не изразя възхищението си от вашата работа в един любителски филм, заснет преди няколко дни в белгийското посолство. Ало! Госпожо Мансурова, чувате ли ме?

— Кой сте вие? — попита тя сподавено. — И как научихте телефонния ми номер?

— Телефонът е въпрос на техника. И вашият любовник няма никакво отношение към това. Възможно е към това да има отношение

вашият мъж, който спи и сънува себе си в обятията на друга жена, ако не греша...

— Тя ли ви изпрати? — прекъсна ме Фирюза. — Делара, нали?

Не можах да скрия учудването си.

— Делара? Имате предвид госпожа Амирова ли?

— А кой друг! Тази дърта вещица, която дори годините не докосват, е способна на всичко. Не ѝ стига нещастният Алекпер...

— Струва ми се, че трябва спешно да се срещнем — казах аз.

— А как мога да знам, че казвате истината?

— Един момент... — казах. — Сега...

Върнах касетата назад. Някъде тук трябва отчетливо да се чуват всички онези нежности, които тя говори на възлюбения си. Допрях микрофона на телефона до високоговорителя на телевизора и усилих звука.

— Чувате ли добре? — попитах след няколко секунди.

— Добре, разбрах всичко — каза тя. — Колко струва касетата ви?

— Боя се, че няма да е по джоба ви.

— А вие не се бойте. Да не мислите, че сте първият, който ме шантажира? Вече откупих снимките. Но там поне не останаха негативи. Мога ли да съм сигурна, че нямате копие?

— Можете.

— Искам да ви предупредя — каза тя. — Не си играйте с мен. Моят мъж веднага ще се разведе, трябва му само повод, но и ще се разправи с тези, които опорочават името му. Затова, ако все пак има копия, за вас е по-добре веднага да ги унищожите... Сега ще дойда при вас. Къде се намирате?

— Хотел „Интурист“. Ще ви чакам във фойето.

— Ще бъда там след двадесет минути.

С издръжливостта е наред. Не изпадна в паника. Сигурно не ѝ е за първи път. Каза нещо за снимки. Изглежда, са били хлапаците, с които Витя се е срещнал на тавана на белгийското посолство.

— Сигурен ли сте, че не ви подслушват? — попитах за всеки случай.

— Имам цифров апарат със секретен код — гордо съобщи тя.

Ох, тази провинциална вяра в божествената неподкупност на съвременната техника. Ах, ах... Алекпер също вярваше.

Видях я веднага във фоайето — изглеждаше не по-зле, отколкото на филма. Лицето леко зачервено от студа, косата скрита под пухкава кожена шапчица. Много бързаше, но това беше само в моя полза...

Тя веднага се устреми към мен, без да обръща внимание на околните, които възхитено я оглеждаха. Възможно е да ме е открила по равнодушното ми изражение.

Нямаше търпение да се добере до лентата. Влезе като вихър в стаята ми и без да обръща внимание на моята особа, веднага се устреми към телевизора.

— Къде е дистанционното управление?

Не й го дадох. Сам включих видеото и телевизора. Тя започна да гледа себе си и номерата, които прави в леглото, без ни най-малко да изгаря от срам пред чуждия човек. Гледаше, без да откъсва очи.

А аз смятах, че източното възпитание прави тукашните жени целомъдрени. Значи не всички.

— Знаете ли, ако се стигне до развод, с удоволствие бих показала това на мъжа ми — каза тя, когато касетата свърши. — Делара, за която той мечтае, не е способна на това дори поради възрастта си...

— Има ли интимна връзка с мъжа ви?

— Не мисля. Щях да знам. Тя иска той да се разведе.

— Алекпер, ако не греша...

— Искате да знаете нашите клюки с всички подробности? — попита Фирюза. — Сега президентският син има проблеми. Обикаля инкогнито по лекари. Нарушена ерекция и всичко от сорта... Всички го знаят. Слушайте, при вас може ли да се пуши? — попита тя и извади запалка и цигари.

Нима и тя наполовина е рускиня, помислих аз, когато тя запали.

— Обичам, когато всички карти са открити — каза Фирюза, след като дръпна два пъти от цигарата. — Нали сте руснак? Макар да го криете, като се мъчите да говорите с акцент.

— Нищо не може да се скрие от вас — усмихнах се игриво. — И вие също, нали?

— Уж сте интелигентен човек, а се занимавате с такова непочтено нещо — каза тя. — Това е много опасно, нали така?

— Как да ви кажа... Засега Бог е милостив.

— Да, рускиня съм! — отговори тя предизвикателно. — Поточно наполовина съм татарка. Казвам се Фарида, а Мансуров настоя

да си сменя паспорта, понеже роднините му нямало да понесат Фарида.

Тя прихна, като ме гледаше весело.

— Нали е смешно? Наистина, Делара също не принадлежи към чистата нация, нека да знаете... Слушайте, а защо ви разказвам всичко, макар че почти нищо не питате?

— Професия — рекох. — Моята работа е да изслушвам, вашата да разказвате.

— Ах, такава ли била работата — въздъхна тя. — КГБ, така ли? Значи, моят Масурьонок е загазил... Или все пак искате пари за това?

— Трябва ми информация — казах. — Работата е спешна, лентата е истинска и макар наистина да ми е противно да се занимавам с това, налага се. Става дума за живота на стотици души.

— За какво става дума? — Тя изтръска пепелта от цигарата си направо върху килима.

— Взривове в метрото, чували ли сте? — попитах аз.

— Разбира се. Според мен това е ужасно! Гледала съм по телевизията... Слушайте, да не искате да кажете, че моят Мансуров има нещо общо?

— Засега не.

— И въобще какво общо има Русия? — попита тя. — Нали не гърмят в Русия.

— След всеки взрив в Баку следва акция в Москва.

— Ах, такава ли била работата. — Тя пак запуши. — Самата аз съм московчанка. Мансурик ме намери в един хотел. Нали разбирате... Влюби се. Да си призная, аз също. Просто не можехме един без друг. Но професията задължава. Говоря за него, не за мен. Непрекъснато изчезва някъде, все нервен... Знаете ли как преживяваше, когато заедно гледахме тези трупове, кръвта по релсите... Тресеше го, едва не плачеше. А сега се е заел с тези пленници, с нашите момчета в Чечня. Пак само нерви, луди пари отиват дявол знае в чии ръце... Там го мамят, водят го за носа. И ако ми кажете, че той организира тези взривове и пожари — не, няма да повярвам! Слушайте, нямате ли нищо за пиене?

Налях й вино.

— Господи... а нямате ли обикновена водка? Ето той — тя тръсна глава към екрана на телевизора, където току-що беше бесняла с

любовника си — също непрекъснато ми налива ту шампанско, ту божоле... Как да му кажеш: няма ли във вашето посолство обикновена водка!

Налях ѝ водка. Тя изпи една трета от чашата, присви очи.

— Та колко искате за касетата? — попита тя.

— Не сте ме разбрали — казах. — Нужна ми е информация, която може да предотврати гибелта на хората. Взривът може да избухне още днес.

Тя ахна, като затули с длан устата си.

— Все пак — Мансуров ли е?

Свих рамене.

— Може би да му звънна? Не знам къде може да е сега...

— Уверена ли сте, че няма връзка с тези акции?

— Не, не прилича на негово дело — отвърна тя сериозно. — Той беше много объркан от това, което видяхме... Но тук много неща зависят от него — в това отношение сте прав.

— Обичате ли го?

— Искате да кажете, че го оправдавам?

— А своята родина? — попитах. — Русия? Обичате ли я?

— Призовавате към моите патриотични чувства? — усмихна се тя. — Искате да шпионирам мъжа си? Да го предам?

— А това? — кимнах към телевизора.

— Това е друго — каза тя. — Това е измяна, но не е предателство. Има разлика. Той също би ми изменил с Делара, ако му позволях.

— Тоест нямате никакви претенции към него? — попитах и си погледнах часовника.

Тя повдигна рамене и за първи път не отговори нищо.

— Значи касетата остава у мен, докато мислите? — попитах аз.

— Но вие сте интелигентен човек, няма да покажете това на никого.

— Знам ли — казах сериозно. — Много неща са поставени на карта. В това число и човешки животи.

Тя ми хвърли напрегнат поглед.

— Добре, и на мен не ми харесват неговите хитрувания с чеченците. Руснаците загиват там, а той пирува с тях. И с тази Делара... — Тя се самонавиваше, ожесточаваше се. — Съвсем си е

изгубил ума. Нима аз съм по-грозна от тази особа? С десет години съм по-млада от нея. Оная е бабичка! Е, умее да се държи, да се предложи, а когато трябва — да откаже, но все едно — бабичка е.

— Искате да кажете за чеченците — върнах я към главното.

— Какво ще му направите? — попита тя. — Какво ще му направите, искам да знам.

— Нищо. Нали не сме в Русия. А тук вашият мъж е могъщ човек...

— Нямате ли много време? — попита тя, като видя, че пак си гледам часовника. — Направо не знам... Разбира се, той може да позвъни на някого, да каже на някого да не взривяват... Но ако те вече са подготвили всичко, без да го питат?

— Сега всичко стоварват на чеченците — казах аз. — Сякаш не може да е друг, освен тях.

— Точно така — кимна тя, — или моят Мансуров. Но аз не мога да се обади оттук, разбирате ли?

— Мобифонът ви в колата ли е?

— Да.

— Може ли да дойда с вас до колата ви и да поговоря с него?

Върху лицето ѝ се изписа съмнение, тя усилено решаваше какво да направи, как да постъпи?

Не знаех как да я подтикна да вземе решение. По-точно, за знаенето знаех, но не бях уверен, че няма да се затвори или — още по-лошо — няма да ме излъже. Тя сама наруши проточилата се пауза:

— Разбира се, ще се постарая за Русия... Вижте как се получава при мен. Хванах се с този белгиец, за да отмъстя на Мансурик, а после научих, че никога нищо не е имал с Делара... А тези негови чеченци ме гледат под вежди, демек, не си ли рускиня, а? Нека! Рускиня и толкоз! Мога да ви кажа всичко, което знам. А вие както искате. Може дори да си оставите касетата. Все ми е едно!

Убийците са тук, ето ги, мислеше Володя, губейки съзнание. Къде ме влачат? Ох, ама пият тук. И кой ме влачи? Тимур, когото аз трябва да влача към затвора, макар да нямам никакви доказателства... Този Тимур най-спокойно може да ме заколи, но слуша господаря си. А той му нареди да ме отведе в стаята ми. Доколкото си спомням, Гоша каза, че и той се страхува от Тимур...

— Аз сам, сам... — Володя се опитваше да си стъпи на краката, но Тимур продължаваше пак да го мъкне по коридора, чийто край не се виждаше.

Но защо всичко се нарежда така? Защо? Защо този, когото подозирам в убийството на двама души, ми помага? Не бива, нямам право да приемам от него помощ! Виж, ако се окаже, че греша...

— Грещиш — рече Тимур, след като се огледа. — Направо грещиш.

Мисля ли, или говоря на глас, запита се Володя. Пак съм се напил, не бива толкова да пия, но я се опитай да откажеш...

— Не бива да отказваш — пак чу гласа на Тимур. — Казват, че е грехота да отказваш, когато се прави помен. При нас, дагестанците, хем сме мюсюлмани, не се пие водка на помен, ама пак е грехота да се отказва на стопанина.

Аха, той е дагестанец, те колят там жертвени животни, виждал съм по филми... Именно той има толкова голямо стъпало.

— Предайте ми са пастири — рече Тимур. — Ето, вече приближихме твоята стая. Много си приказлив. Да не искаш да ме арестуваш?

— Не разбрах... Дедите ти овчари ли са? — попита Володя, като притваряше очи, за да не вижда как всичко му се раздвоява и върти пред погледа. Баскетбол ли са играли? Защо кракът му е толкова голям?

— Не търсиш, когото трябва — рече Тимур, когато най-накрая стигнаха до вратата на стаята. — Заповядано ти е да търсиш убиеца на Еленка.

— Да си го търсят вашите! — отвърна Володя. — Ако го намерят. Аз да не съм ясновидец я? Няма никакви факти и доказателства, само едната интуиция... Имаш ли маратонки?

— Имам, имам — отговори Тимур и внесе Фрязин в стаята му на ръце. — И маратонки имам... И всичко останало.

Сложи Володя на стола.

— Е, ще легнеш ли сам? Ще се оправяш ли без мен? Ама голям следотърсач си! Господарят се смили над теб, приюти те като човек. Моли те само едно: да откриеш кой е убил Еленка, това хубаво момиче...

— Тя не е момиче! — Володя помахна с пръст под носа на Тимур, който се опитваше да го съблече. — Тя е омъжена жена. Чакай, ама какво правиш с мен?

— Събличам те — отговори Тимур и събу ботушите на Фрязин. — Така нареди господарят...

— Той не ми е господар! — извика Володя. — И си прибери перките! Сам ще се съблека... Не, я чакай, кой номер са ти краката?

— Лягай. — Тимур махна с ръка. — Време е да правиш нанинани. Я ме хвани през врата.

Володя го хвана с ръка през врата и затвори очи. Когато Тимур го сложи върху покривката на леглото, на Фрязин се стори, че е в лодка. Невидими вълни я люлееха и подхвърляха.

— Чакай, не си отивай — боботеше той, — не ми отговори кой номер... са краката ти?

— Обувките ли? — попита Тимур и се усмихна.

— Не ме гледай така! — заяви категорично Володя.

Но Тимур продължаваше да го гледа с насмешка. Пале, нищо повече. Гоша нареди да го сложи да лежи, за да бъде всичко нормално... Самият Гоша отиде в стаята си с някаква мадама. Тимур не му трябва там.

Сега Тимур е свободен. Може да си прави каквото желае... Например може да хване с два пръста под адамовата ябълка този мъник... Но утре господарят ще стане трезвен, макар и с размътена глава. И ще попита: къде е значи онова хлапе...

Тази руска традиция на помените — само главоболие получаваш. А пък как преживяваше господарят, за малко да си сложи въжето на врата на погребението на Ивлев. А после на сутринта, навъсен и пиян,

забоде пръста си в него, в Тимур: знам, че ти си го направил! Нима съм ти нареждал да го правиш? Нима съм давал такава заповед?

Разбира се, че нямаше заповед. Гоша просто тичаше из стаята, крещеше, удряше си главата о стената: мръсници! Всички ме предадоха! Не мога повече така! Не мога да живея сред предатели! Или те, или аз! Разкъса ризата си пред него, пред Тимур. А иначе наистина не е давал заповед. И нали толкова навиваше Ивлев да си оттегли заявлението от прокуратурата. Обаче той — не.

Той, Тимур, помни всичко. И разговора им по телефона. Тогава Гоша каза: сърди се на себе си! И тракна слушалката. А след това погледна тежко, под вежди към Тимур. Ти значи разбра ли? Как да не е разбрал. А за това пале заповедта беше: да го сложи да спи. И толкоз. А той, този болнав мъник, нищо не разбира.

Ще има да си пати с него. Виж, като посочи кой е убил Еленка, тогава друга работа. Веднага ще стане уязвим. Само че нищо няма да посочи. Откъде може да знае? Той е дошъл тук за друго: иска да хване Тимур. Началниците винаги остават настрана... А слугата да отговаря.

Фрязин хъркаше, разперил ръце. Тимур постоя, повъртя се и излезе, като притвори вратата след себе си.

Той се разходи из коридора, заслушан в онова, което става зад вратите на стаите. Гоша беше ангажирал за помена половината хотел. Много хора надойдоха, никой не беше му отказал. Не смееха.

Зад вратите се чуваха гласове. Там се радваха, че още не е дошъл техният ред. Единствената опашка, на която никой не се натиска да е по-напред.

Тимур стигна до стаята си и спря, защото чу гласове зад вратата.

Интересно, кой е посмял да се настани в стаята му? На пияна глава са объркали леглото?

Той не можеше да понася хора, които изгубват ума и дума от пиянство. Дори господарят не му харесваше, когато се напиваше до безсъзнание.

Отвори леко вратата...

— Влизай, отворено е! — каза Гоша.

Седеше само по гащета срещу белия като платно Томилин.

— Сядай, Тимур — отмести се Гоша, за да му направи място на леглото.

Томилин гледаше точно пред себе си, връзката му беше се изкривила на една страна и още не беше събличал сакото от погребението.

— Е, как е, всичко нормално ли е? — попита Гоша и сложи ръка върху рамото на телохранителя си. — Сложи ли ченгето да спи?

— Сложих го — отговори Тимур, като гледаше бледия Томилин. — А вие защо не спите? Да не сте ми дошли на гости?

— Чакай... Това твоята стая ли е? — Гоша се навъси. — А аз гледам къде ли е онази Светка? Преди малко лежеше тук. — И веднага, забравил за Светка, започна да си припомня Елена. — Такава забележителна жена беше! Дадох ти я, Томила, цяла и невредима! Направих те голям началник... А ти не можа да опазиш Еленка...

— Спал ли си с нея? — попита изведнъж Томилин.

— А ти как мислиш! — Гоша се плесна с ръце по голите колене. — Правото на първата нощ... Откъснах я от себе си за теб! Обаче не съвсем де...

— Тя беше моя жена — каза Томилин. — И аз не трябваше да я дяля с никого.

— Значи си я следил? — попита Гоша. — Ами ако беше я засякъл с мен, и мен ли щеше да убиеш? Като Толян? Интересно се получава... Я виж — той се обърна към Тимур, — къде е онова ченге? Докарай го тука. Да си поприказват...

— Нека спи — отказа Тимур. — Сега няма голяма полза от него.

— Нее. — Гоша завъртя пръста си под носа му. — Ти не разбираш... Какво набито око има. Око — бръснач. Аз веднага ги познавам такива. Може да е млад, ама се налага да се другарува с него. Върви го викай, че само яде и пие без пари... А никаква работа.

Тимур се надигна тежко и излезе от стаята.

— Ами Светка къде е? — Гоша се обърна към Томилин. — Олег, не си ли я виждал? Току-що беше до мен в леглото... Или и на нея си направил паф-паф, а?

— Това е... чужда стая. — Томилин се опита да си махне връзката, но не успя. Пак се изкриви на една страна.

— Светка! — ревна Гоша. — Къде си?

И се пхна под леглото. Сетне извади оттам огромните маратонки на Тимур.

— Това какво е? Тимур ли се е преместил тук? Негови ли са тия маратонки?

И в този момент вратата се отвори и Тимур набута вътре дърпащия се Володя Фрязин.

— Толкова ли трябваше да пие тоя? — Тимур пусна Володя и той се просна на земята.

— Интелигенция — промърмори Гоша и премести погледа си от Томилин на Фрязин. — Непрекъснато е в дълг пред народа. Обаче нищо не възнамерява да му дава... Какво да ги правиш такива? Той трябва да го разпита.

— Не може ли утре? — попита Тимур. — Да се наспи, че тогава ще разпиташ и двамата.

— Не, ти не разбираш... Трябва, докато са горещи следите. Слушай, това твоята стая ли е? Ами аз как съм попаднал в нея? Гледам, маратонките май са твоите... Вече е време да ги смениш, а ти все с тях тичаш. Стар си да тичаш по маратонки.

Щом чу ключовата дума „маратонки“, Володя веднага отвори очи. И ги видя почти под носа си.

Стари, кални, може да не са почитвани оттогава... А кръвта, ако са ония маратонки, е проникнала в пукнатините, в релефа на подметката. Засъхнала е като лепило, нито можеш да я измиеш, нито да я отлепиш...

Той пак затвори очи, усещайки как цялата вселена се върти около него. Късмет. Почти вярваше в късмета, вярваше, че обикаля някъде тук.

— И какво да го правя, пак ли да го мъкна в стаята му? — попита Тимур.

— Нека спи. — Гоша махна с ръка. — Да го вземат дяволите. А пък този, Томила... — той посочи нещастния вдовец — изкарай го някъде това животно... Той е убил Ленка, залагам си главата!

— Както кажеш — измърмори Тимур.

— Че какво да кажа? Аз да не съм прокурор? Аркан трябва да се разпита. Той е оставял Аркан да се занимава с домакинството.

— Питам — отговори Тимур. — Само че не Аркан. Артъм питам. Говори се, че уж Аркан е сложил Чердинцев да я следи... Повече нищо не научих.

— Да вървим, отведи ме в моята стая — рече Гоша и прегърна Тимур през раменете. — А тия да спят. Пък аз трябва да намеря и оная загубена Светка.

Когато излязоха, Володя пак отвори очи. Томилин спеше, сгънат под ъгъл четирийсет и пет градуса и само по чудо не падаше.

Фрязин докосна маратонките. Стари. Мръсни...

Зад вратата се чува стъпки. Володя затвори очи. Не бива да заспива! Ще почака, докато Тимур заспи.

Тимур захърка веднага, щом легна, без да се съблича.

Володя се понадигна, но веднага се чу трясък — Томилин беше паднал от стола си. Тимур спря да хърка и подскочи на леглото си.

— А? Кой влезе?

И светна лампата. На килима бяха проснати две неподвижни тела.

Той бутна с крак Фрязин, който лежеше по-близо до него. Момчето спеше дълбоко. Томилин лежеше в неудобна поза и хъркаше от притискащата го вратовръзка. Тимур стана, махна връзката, преобърна Томилин по гръб и тръгна към леглото си. След минута отново хъркаше.

„Не бива да спя!“ — ободряваше се с всички сили Володя.

Само да не се събуди Тимур. Само да не се строполи на пода с тези идиотски маратонки в ръцете. В коридора малко се поуспокои и като се клатеше насам-натам, стигна до стаята си. Там се строполи в леглото като подкосен и веднага заспа.

След два часа скочи, сякаш в него се е задействал будилник. Скри плячката си в гардероба и побърза да слезе долу, където имаше междуградски телефон автомат.

В Москва сега е три през нощта, Грязнов спи непробуден сън. Но нямаше друг изход. Володя набра домашния номер на Вячеслав Иванович.

Там доста бързо се обадиха.

— Вячеслав Иванович! — Володя много бързаше, дори не поздрави. — Има маратонки, същите, четирийсет и шести номер. Засега собственикът им спи, но сутринта... дори не знам какво ще направи с мен.

Грязнов веднага разбра, че работата е сериозна. Отпечатъците по гуменото килимче и педала на газта в колата са най-ценната улика. Ако

отпечатъците и тези маратонки съвпаднат...

— Ти, естествено, си иззел маратонките без свидетели и протокол? — попита Грязнов.

— Нямате си представа в какви условия се налага да работя — обиди се Володя.

— И пак си пил — рече сурово Грязнов.

— Не е време сега за това — рече умолително Володя. — По-добре кажете какво да правя. Помогнете.

— Излитам още с първия самолет — каза решително Грязнов. — Дръж се до пристигането ми. А маратонките скрий някъде на по-сигурно място. — И когато затвори, със същия решителен тон произнесе: — Какво ми дойде до главата.

3.

Солонин слезе в метрото на спирка „28 април“, като още не си даваше ясна сметка защо го прави... Какво иска да види? И кого? Химическият анализатор, реагиращ на взривно вещество, и то само на пластичен взрив, ще покаже наличието му само на разстояние не по-голямо от три метра, дори ако е под седалката.

Какво да прави? Да ходи от вагон във вагон?

Шансът е нищожен. Той се стараеше да си спомни как са ставали предишните взривове. Първо, гръмвало е във върховите часове. И на спирките, където влизат или излизат най-много хора. В центъра... или на последната спирка, някъде на „Нефчеляр“.

Солонин забеляза как пътниците го гледат под вежди — канадското му яке, съвършената прическа на път, чувстваха в него нещо не тукашно...

Ако той беше на мястото на престъпника, къде щеше да се постарее да сложи взрива? Ясно е, че там, където ще предизвика максимален психологически ефект. За да има време да дойде телевизията, държавна сигурност, полицията... И много, много хора...

И тъй, центърът. Значи човекът с взрива трябва да слезе една-две спирки преди мястото на предполагаемия взрив. Къде?

Той разглеждаше внимателно схемата на метрото. Спирките не са много, тук не е нито Лондон, нито Москва. И все пак... Сигурно си заслужаваше да взема със себе си Турецки. Той — в едната посока, аз в другата. И на всяка спирка да оглеждаме тълпата... По принцип може да стане. Само трябва да се разположиш в първия вагон до вратата. И тогава на всяка спирка можеш да огледаш всички, които чакат на перона.

Но все пак няма да може да види хората, които слизат... Той вече започна да мисли, че напразно се е заел с това. Как да издири терориста? По очите? Сигурно може и така, ако се засекат погледите им. Митничарите често се изхитряват да забележат нарушителите по очите, по поведението на пътниците. Защото минават пред тях по един.

На занятията при многоуважаемия Питър Редуей това се учеше — вазомоторика и разни такива... Бедата е там, че почти нито веднъж не му се е налагало да го използва. Няма навик.

Така с размишления и колебания Солонин влезе в първия вагон и застана до вратата...

„Може би трябваше да вляза в средния вагон — помисли той. — Нали взривовите стават най-често в средата на влака...“ Помисли и веднага се замая в съмнение. Между спирките стават взривовите, между спирките, ето къде. Там, в закритото пространство ефектът е най-голям. И по телевизията изглежда по-страшно.

Той стоеше и гледаше в тъмнината облицовката на мяркащите се тунели.

Ето, стана по-светло — спирка... Отначало лицата се носеха покрай него като размазани по стъклото. Нито едно ясно лице. После започна да ги различава — отначало младите, после и другите лица.

Наложи си да се вглежда особено внимателно в мъжете... Но какво можеш да забележиш в тази навалица?

Така стигна до последната гара. После отново назад. Очите го заболяха от напрежение. Пак му се прииска да зареже всичко и да си тръгне. Да позвъни на Турецки и да му каже, че всичко е било само глупости, а не работа! Какво може да се види тук? Още повече че хората стават все повече и повече. И всички пулят очи към лицето от славянски произход, на което си струва да се проверят документите.

Стиснал зъби, Солонин се застави да се вглежда в публиката, която прииждаше все повече.

И тъй, на мястото на терориста аз щях да взривя някъде по-близо до телевизионния център. За да заснемат оперативно всичко... Значи тези дяволски терористи, ако не е само един, а няколко, трябва да се качат във вагона на две спирки отука... Но от коя страна?

Пак започват предположенията. Кой ли ще са терористите? Дали пак същите чеченци, които му омръзнаха, или някой, който се представя за такъв? Няма да са азербайджанци я... Или арменци, каквито тук отдавна няма.

Беше чувал, че чеченците се събират обикновено на площад „Ахундов“. Какво има там — хотели, жилища на техни роднини? Коя е най-близката спирка на метрото там?

Никога досега не беше работил с толкова неопределени данни. Върви не знам къде, донесе не знам какво... Не, защо — той тъкмо това знае. Но къде да върви?

Солонин почувства как по челото му избива пот. В метрото ставаше задушно. Не се решаваше да си разкопчае якето, за да не забележи някой какво е скрито под него...

От този задух може да откачиш.

И изведнъж той забеляза как на спирка „Наримани“ някакво момче скочи от вагона и като разблъскваше всички, хукна към ескалатора. А във вагона една жена зави страшно...

Солонин разтвори вече затварящата се врата, като дръпна предварително внезапната спирачка, и също хукна през тълпата, като работеше с лактите си, докато настигна младежа на ескалатора, когато той си поемаше дъх и беше спрял. С едно движение Солонин го преметна на съседния ескалатор, запълзлял надолу, и там го затегли след себе си, като разблъскваше всички.

Влакът тъкмо щеше да тръгне, когато замаха с ръка на дежурната: стойте, спрете!

Сигурно направи правилно, като извика на английски. Под впечатлението на чутото и видяното тя замаха с палката и вратите започнаха да се отварят със съскане. Солонин веднага заведе дърпация се младеж към вагона, откъдето беше избягал.

— Ето го! — закрепця жената отново. — Тоя бръкна в чантата ми!

Солонин я погледна с ужас. В чантата? Джебчия? Каква излагация — хванал е джебчия!

Младежът нещо просъска, като се стараеше да се измъкне... И изведнъж в ръката му блесна нож, при вида на който всички, включително и дотичалият дебел полицай, се дръпнаха настрана.

Но веднага ножът издрънча на релсите, плъзна се между вагона и перона, а момчето се сгърчи от болка в извитата ръка. Солонин го бутна към полицаия и излезе от вагона. Само това му липсваше — някакъв джебчия...

След него във вагона влязоха още няколко мъже и вратите отново се затвориха.

Солонин помисли, че сега е отделен от вратата, от която разглеждаше пътниците по гарите, и започна да си проправя път

напред.

— Тук слизам, не ме блъскай — каза недоволно мъжът пред него. Той се обърна и на Солонин се причу някакво писукане, идещо от гърдите на мъжа.

Само за миг, не повече, той срещна погледа на този мъж на около четирийсет. Защо толкова бързо се извърна, като криеше погледа си? А откъде идваше писукането? Или вече му се привижда?

Солонин го хвана в най-последния момент, когато оня се канеше да слиза. И го държа, докато не се затвори вратата.

— Слушай, аз познавам ли те? — попита той мъжа. — Отдавна не сме се виждали! Помниш ли ме?

Мъжът се дръпна към вратата, като се мъчеше да изблъска Солонин от себе си, но напрасно. Влакът вече продължаваше по-нататък.

— Не те познавам! — засъска мъжът. — Какво си се лепнал?

— Ами да — не мирясваше Солонин. — Ти си Ахмед. Не ме ли познаваш? Работиш при Кадуев!

Ахмед, или както му е името, явно нервничеше. Стараеше се колкото се може по-бързо да излезе от вагона. На следващата гара почти се измъкна с увисналия на него неканен познат, но Солонин пак го вкара във вагона.

— Какво сте се лепнали за човека? — възмуцаваха се пътниците на руски и азербайджански.

— Познавам го аз, познавам го! — възкликна Солонин, зачервен от възбуда. — И той ме помни. Само не си признава... И какво? Кога? За колко си го нагласил? Къде?! — Солонин вече крещеше. — Нали и ти няма да оцелееш! Къде го пхна, казвай? Сега ще гръмне и ще поемете всичко!

Пътниците отстъпваха от страх да се допрат до тях, пребледняваха и се оглеждаха.

— Казвай! — викаше Солонин. — Къде е бомбата? Казвай! Сега ще останеш сам във вагона!

— Ето му кошницата, той стоеше тук — изведнъж завика някаква жена.

— Не пипайте! — кресна Солонин. — Не я докосвайте! Аз ще я видя! Всички да легнат на пода!

Без да пуска мъжа, Солонин се промуши между пътниците към кошницата, сложена под пейката. Плетена кошница, капакът плътен, дървен.

— Внимателно! — извика изведнъж „Ахмед“. — Не отваряй! Не отваряй! — И падна на земята, като повлече и останалите.

Ами да, трескаво разсъждаваше Солонин, изглежда, мината не се обезврежда... И като се съди по паническият вик на този „Ахмед“, всеки момент ще гръмне...

— Спрете влака! — извика той на пътниците. — Дръпнете ръчката на внезапната спирачка! И веднага напуснете вагона!

Успя да размести пръчките на кошницата и почти стигна до часовниковия механизъм, на пипане — обикновен будилник...

И точно тогава спирачките така удариха, че той се понесе заедно с кошницата встрани, като изгуби уж напипания механизъм.

Изглежда, оставаха секунди. Солонин чувстваше как по бузите му се стича пот. Чуваше, но не виждаше как заскърцаха вратите и хората буквално се изсипаха на перона, разблъсквайки се взаимно. Най-сетне напипа кабела... Дали е същият, или е за самоликвидация? Сетне пръстите му напипаха още два. Чувстваше, че единият, първият, беше прекалено опънат. Може да е свързан с капака на кошницата. Нави ги на пръста си, внимателно откъсна единия, после другия... Струваше му се, че часовникът не трака толкова силно и бързо... Сега много внимателно, фино да разедини и този... Ето така...

Той се облегна назад, за да си поеме дъх. Огледа се. Във вагона нямаше никой. Беше изчезнал и „Ахмед“. Съседните вагони също бяха празни. И зад прозорците не се виждаше жива душа. Хората се бяха разбягали по тунела, настрани от опасния вагон.

И въпреки това му стана обидно. Изоставили са го. Дано не са изпуснали и онзи дявол „Ахмед“! Той скочи на крака и надникна извън вагона.

По тунела отекваха гласовете на хората, които бягаха. Сега за терориста ли да мислят?

Така забърза по релсите в обратна посока на влака — полицията всеки момент щеше да се появи.

„Ахмед“ със сигурност е изчезнал, в този момент на никого не му се мисли за него. Да върви по дяволите! Важно е, че той, Солонин, отново се убеди: шайката на Кадуев е универсална бандитска група,

добре подготвена в чеченските тренировъчни лагери. И той неслучайно се срещаше непрекъснато с тях... Ареалът на групата е Азербайджан, включително и Иран. Тук правят диверсии, като от време на време сменят възложителите... Изглежда, точно те са отвлекли президентския син, понеже после пак се опитаха да го откъснат от посолството в Техеран.

Все пак за кого работят в момента? Сигурно най-вече за себе си. А после за тези, които плащат повече.

Сега Солонин е техният враг номер едно. Този „Ахмед“ със сигурност ще доложи на Ибрахим Кадуев, че операцията е била провалена пак от същия шейтан, приел облика на американец... Време е по този случай да изпитат нещо като митичен страх. И да помислят, че Аллах не одобрява дейността им.

Солонин се усмихна. Той вървеше бързо и изпреварваше хората пред себе си. Погледна часовника си — време е да звънне на Турецки. Сигурно там в хотела се е начакал.

4.

Излязохме от хотела и се качихме в нейната кола. Според мен тя не се притесняваше, че ни оглеждат. Сякаш предизвикваше околните: няма не разбирате, че моят мъж възнамерява да се развежда с мен? Толкова ли е чудно, че флиртувам с чужденци?

Дори когато излязохме от хотела, ме хвана под ръка.

— Фикрет — каза госпожа Мансурова на шофьора, — върви се поразходи, хапни сладолед. Имаме таен разговор с господина...

Якият младеж, който явно имаше други инструкции от господаря, измърмори нещо недоволно на слизане от колата.

Впрочем недоволството му можеше да бъде свързано само с едно — че при неговата фигура се налага напразно да се измъква от доста тясната кола.

— Какво искахте да ми кажете? — попитах аз.

— Не съм специалист, но според мен тук никой няма да ни чуе — каза Фирюза, като се оглеждаше настрани. — Не ви ли се струва?

— Щеше да е идеално да се окажем в самия център на площад „Свобода“, където няма да ни достигнат и най-близко насочените микрофони — казах аз. — Но там ще ни вижда всеки, когото не го мързи.

— Е, стъклата са затъмнени. Притеснява ли ви нещо? Става дума за моята репутация и за моя мъж.

— Просто чакам да ми позвънят. — Погледнах си часовника.

Беше вече към три. Солонин трябваше да се обади всеки момент.

— Плюя на това! — използва тя любимия си израз. — Да се отместим малко и аз съм на вашите услуги.

Тя излезе от колата и седна на мястото на шофьора.

Отдалечихме се съвсем мъничко, завихме веднага зад ъгъла.

— Спрете тук — казах аз.

Тя послушно натисна спирачката и се огледа. Сигурно се интересуваше от същото, от което и аз.

На тръгване се постарях да огледам всички коли, спрени пред хотела. И наистина, едно сузуки тръгна след нас и когато се натъкна на

нашата кола зад ъгъла, се зачуди какво да прави в тясната уличка. Дай им да преследват, мислех си аз, докато следях маневрите на сузукито.

— Страхотно! — каза тя и ме погледна с възхищение. — Къде са ви учили на това?

— Нямаме време — отговорих аз. — Сега ще завият и ще се върнат обратно. И ще застанат някъде наблизо до отсрещния тротоар... Какво възнамерявахте да ми кажете?

— Чеченците са продали на мъжа ми архивите на нефтения институт в Грозни. Там има описание на находищата от нефт и газ в Кавказ и в Каспийския басейн... Тогава не са разбирали значението на документите. Мансуров е уверен, че сега струват стотици милиони. Никой не знае къде ги крие. Затова чеченците се стараят да са в добри отношения с него. Никой не знае и колко ще продължава това. Те пазят мъжа ми и същевременно го следят. А когато започна да откупува от тях руски пленници, застанаха нащрек...

— Откъде знаете за това?

— Съвсем доскоро той ми доверяваше и споделяше всичко с мен — усмихна се тя и запали цигара. — После започнах да се досещам за някои други работи и той замълча. Тези чеченци се докарват пред него. Но в същото време той се страхува от тях. Напълно е възможно в колата да са те. Ами ако знаят, че сте руснак? Между другото, вашият приятел, как му беше името, Къриган... нали и той е руснак?

— Нищо не може да скрие човек от вас — въздъхнах. — И вие, и Делара мигновено ни разобличихте.

— Така ли? — изрече тя разочаровано. — И тя ли? Е, аз, извинете, съм изучила чужденците... Веднага познавам руснака, каквото и произношение да има или маниери да показва. Но тя как ви е разпознала?

— Женски усет — отговорих дипломатично.

— Какво общо има усетът? Не съм очаквала това от Делара. Да кажем аз, бившата валутна проститутка, виждам мъжете като под рентген, чужденците — още повече. Или и тя се е занимавала тайно с това? Между другото, ако ви е интересно, с този белгиец се познавах още в Москва. И тук просто продължихме.

— Това ли е всичко, което искахте да ми разкажете? — попитах, като забелязах, че нашето сузуки се връща.

— А малко ли е? — попита тя.

— Моля ви — отговорих аз. — Това е твърде интересно. Значи вашият мъж наистина откупува руски войници?

Стараех се да скрия интереса си към архивите на нефтения институт в Грозни. Бях чувал за документите още докато работех в прокуратурата. Архивите, доколкото си спомням, се смятат за свръхсекретни, беше възбудено криминално дело за изчезването или продажбата им на някого. Костя Меркулов трябва да помни подробностите.

Сузукито спря отсреща и вероятно вече насочиха към нас дългите си микрофони.

— Чуват ни — казах аз. — Затова е по-добре да прекратим разговорите.

Тя сви рамене, включи, даде рязко заден, така че няколко пешеходци отскочиха от нас.

— В Москва щяха да ви глобят — отбелязах.

— Може би мечтая точно за това! — каза тя предизвикателно.

Поехме към хотела.

— Да се качим да поговорим? — попитах на слизане от колата.
— Моят приятел трябва да ми се обади.

— Спокойно можехте да си вземете мобифона. Във всеки случай по-малко риск, че ви подслушват.

С тези думи тя се отдалечи, като ми махна на сбогуване с ръка.

Гледах след нея. Светът е малък. Може би дори съм я виждал някъде край „Интернационал“ или „Космос“. И тогава тя едва ли ми е обърнала внимание — сиреч още един заплес ме гледа със зяпнала уста и му текат лигите...

Качих се в стаята си. Проверих телефонния секретар. Солонин не се беше обаждал.

В този момент телефонът иззвъня.

Вдигнах слушалката. Беше Алекпер.

— Станало е нещо в метрото — каза той.

— Взрив ли?

— Почти — отговори. — Но по невероятен начин един човек го е предотвратил. Всички говорят за някакъв чужденец, който първо хванал във вагона джебчия, а след това терориста. И обезвредил бомбата... Представете ли си? Най-добре си пуснете телевизора, там ще научите по-подробно.

- Хванали ли са го — попитах веднага.
- Кого имате предвид? Терориста или вашия приятел?
- Мислите, че е бил той? — попитах по-скоро по инерция.
- А вие съмнявате ли се?

Докато слушах, кимах и гледах към екрана на телевизора. Там показваха възбудена тълпа от ревящи хора, които един през друг разказваха на полицията и репортерите за произшествието в метрото. Естествено, Солонин не беше сред тях.

— Слушай? — попита Алекпер, — не може ли вашият приятел да вземе да ни освободи Карабах? Според мен ще се справи.

И точно тогава чух как някой дращи по вратата. Но какво значи някой? Това беше самият господин Къриган.

Витя влезе стремително в стаята, мина покрай мен като покрай телеграфен стълб, седна пред телевизора и както винаги си сложи краката на гърба на облегалката.

— Отдавна ли започна предаването? — попита той и се зазяпа с интерес в екрана.

5.

Грязнов пристигна в Тюмен с първия самолет. Забрани на Володя да го посреща, при това му забрани категорично.

— Като ми трябваш, ще те намеря — бяха последните му думи по телефона.

На летището беше пусто. На паркинга на таксита също. Двама частници, сърдити и изпосталели от недоспиване, го гледаха с надежда. Вячеслав Иванович преброи мислено съдържанието на тънкия си портфейл и решително са насочи към този, който му се стори по-сговорчив в ранната утринна дрезгавина.

— Хотел „Сибир“ — каза Грязнов.

— Няма да стане така — намеси се другият, зъл и в по-тежка категория. — При нас има опашка.

— Клиентът е винаги прав — отговори Вячеслав Иванович. — Да тръгваме!

— Ти не разбра ли какво ти казвам бе? — Оня от тежката категория се надвеси над прозореца.

Славата ми не е стигнала още до Тюмен, помисли Вячеслав Иванович. Днес ще стигне.

— За мен няма значение — каза той, докато се преместваше в другата кола. — Само по-бързо.

— Закъде си? — попита здравенякът, когато седна на волана.

Другият шофьор гледаше унило след тях... Наистина, в последния момент Грязнов видя как към него се насочиха двама пътници с куфари.

Той още не знае как му провървя, помисли си Вячеслав Иванович. Както и този не знае, че денят не започва добре за него.

— Хотел „Сибир“.

— Петстотин — отвърна шофьорът и погледна към пътника. Погледът му беше изпитателен и злобен. Ако започна да се пазаря, може да ме изсипе някъде по пътя, помисли си Вячеслав Иванович.

— Щом казваш петстотин, петстотин да бъде... Само че по-бързо.

— Долара — поясни шофьорът.

— Ами аз какво казах? — Грязнов вдигна вежди. — Ти, мой човек, по-малко се пазари, ами карай по-бързо.

Навсякъде са еднакви, помисли си той. И на Шереметиево, и тук...

Грязнов улови върху себе си изпитателен поглед в огледалото за обратно виждане. Сиреч на какво ли е способен този заплес... Хвана се, помисли си Вячеслав Иванович. Ако беше започнал да се пазари — щеше да го свали просто така. Не взе да се пазари — показа се като чувал с пари. Ще го изхвърли със счупена глава... А времето върви.

Моторът започна да прави бели. Ето, помисли Грязнов, няма нужда да ходя на врачка, сега ще спре, сетне ще ме помоли да сляза и така нататък. По-рано беше чувал за такива неща само по разпити, сега ще се наложи да го изпита върху себе си.

Моторът угасна. Спряха.

— Тю, каква мизерия! — рече шофьорът. — Така си и знаех. Винаги става така, като бързаш. — Слушай, ела помагай.

Значи няма пистолет, помисли си Грязнов. Ако имаше, щеше да се държи по друг начин.

Грязнов слезе от колата.

— Виж какво, не ми се прави на интересен — каза той тихо. — Сутрин ме мързи. И бързам. А ти нямаш дори лиценз...

— Ти с кого се разправяш бе? — Оня се опули насреща му и се засили с манивелата, но веднага се преви и застана от болка в извитата ръка. Манивелата издрънча на замръзалия асфалт.

— Попаднал си на ченге от МУР. Нямах късмет — каза със съжаление и дори с известно съчувствие Грязнов. — Направо не знам какво да правя с теб... Не ми се иска да те оставям да караш. Пак ще започнеш да продаваш номера. Нали ще стигнеш пеша? А аз ще ти оставя колата пред хотел „Сибир“?

Шофьорът сумтеше, виеше, скърцаше със зъби.

— Стига си мърдал! — усмири го Грязнов. — Значи се разбрахме... Много си лаком. А това не е хубаво. Ще прощаваш, ама засега ти конфискувам колата.

Няма да замръзне, помисли Вячеслав Иванович, като седна на кормилото, прилично е облечен, нищо няма да му стане.

Жигулата спокойно запали и скоро зад нея се вдигна снежна вихрушка, отдалечавайки се от коварния шофьор.

А Грязнов вече мислеше за Фрязин. Володя обича да вникне във всичко, ако е открил нещо, ще го изрови от дън земята... Успя да изнамери някъде в Сибир маратонките, които са оставили следи по онова гумено килимче. Ако са точно те, разбира се.

Четирийсет и шести номер — това не е толкова рядък размер, но все пак говори за нещо. Сигурно убиецът го е домързяло да ги изхвърли. Измил ги е как да е, после се е успокоил. Не, драги, ние едва сега започваме...

Вячеслав Иванович отвори жабката. Книжка... талон. А лиценз наистина няма... Той разгърна книжката.

Сергей Дегтярьов. Всичко му е наред. И уж не е стар... А нахалството и лакомията го доведоха до грях.

Край него преминаха една след друга няколко коли по посока към летището. Шосето постепенно се оживяваше. Значи няма да остане на пътя, помисли си Грязнов за собственика на колата.

В хотела той се регистрира в стая, запазена от тукашното управление на МВР, но не се качи в нея, а в стаята на Володя.

Дълго никой не му отваряше.

— Кой е? — чу най-после глас с кавказки акцент.

Само това липсваше, помисли Грязнов. Явно моят сътрудник здравата е затънал.

— Милиция! — страшно каза Вячеслав Иванович. — Отваряй веднага!

Вратата се отвори мъничко. Грязнов властно я блъсна, като отмести този, който стоеше зад нея, и влезе в стаята.

Володя седеше на един стол, вързан за седалката и устата му бе запушена.

— Какво става тук? — попита Грязнов небръснатия кавказец с врат на борец, който му отвори.

Грязнов претегли с поглед слисания син на слънчевия Кавказ.

— Той ми откраднал маратонките! — развика се Тимур, сочейки Володя. — А вие кой сте? Покажете си документите!

Грязнов пъкна под носа му удостоверението си, после отпуши устата на Володя и го развърза.

— Аз действам в рамките на операцията „Чисти ръце“ — обясни той на Тимур. — Министерството на вътрешните работи издирва сътрудници, които използват служебното си положение за лично забогатяване... Сега вие си покажете документите.

— Ето този... използва служебното си положение. — Като сочеше Володя, с другата си ръка Тимур подаде паспорта си. — Спа в моята стая, възползва се от гостоприемството ми...

Грязнов, премести погледа си върху Володя.

— Защо са ви били маратонките на този гражданин? — попита той, като разглеждаше документите на Фрязин.

— Ами аз... никога не съм виждал толкова големи — изтърси Володя. — И не знам какво ми стана...

— Не ви ли е срам? — попита Грязнов. — Позорите нашата славна милиция... Владимир Василиевич Фрязин... Документите като че ли са истински. Какво пък, ще съставим протокол за изземане на вещественото доказателство.

— Недей протокол — Тимур замахна с ръце, — недей акт! Нека ги върне и край.

— Тогава трябва да напишете заявление, че маратонките са вашите собствени — каза Грязнов. — В противен случай защо трябваше да ме викат тук?

— Аз, драги, не съм те викал. — Тимур погледна подозрително Грязнов, после отмести погледа си към изплашения Фрязин.

— Ами кой се обади в управлението на МВР? — попита Вячеслав Иванович. — Едва ли е бил той?

— Не знам кой се е обадил... — мърмореше Тимур и се обливаше целият в пот. — Нека ги върне и аз му прощавам.

— Момент, момент. — Грязнов свъси вежди. — Първо, къде са маратонките?

Володя веднага поде играта и кимна към гардероба:

— Там отдолу има едно чекмедже. Там ги пяхнах. И аз не разбирам какво ми стана вчера. Пих повече и...

— Неблагодарник — говореше в това време Тимур, като изваждаше скъпоценните изгубени маратонки. — Ти се държиш с него като човек, като не щеш кожено палто, вземи кожух, драги... Обаче това му било малко! Взел чуждите маратонки!

— Взели сте като подкуп кожух? — Вячеслав Иванович се обърна към Володя. — Как можахте да направите такова нещо?

— Те ми хвърлиха палтото — започна да обяснява Володя. — Направо от самолета...

— Нищо не разбирам — прекъсна го Грязнов. — Съвсем ме объркахте. Това вашите маратонки ли са, или не са вашите? — обърна се той към Тимур.

— Моите са — потвърди той.

— Тогава да оформим протокола.

Грязнов седна на масата и започна да пише.

— Ето тук и тук — каза той на Тимур, — трябва да се подпишете. Прочетете, тук се говори, че тези маратонки са ваши.

Тимур загледа тъпо листа на масата и изведнъж хукна, дръпна вратата и надникна в коридора.

— Гоша! — ревна той. — Гоша, ела тук, драги!

После се върна и каза на Грязнов:

— Сега ще дойде моят началник, нека той се разправя с вас.

Нима сме сгрешили, помисли Грязнов. Този глупчо не прилича на убиец. Решил е да се оплаче на началника или покровителя си. Прилича на изплашен продавач на пазара. Или за него е все едно дали убива човек или коли агне?

Гоша влезе, по-точно нахълта в стаята в обичайния си хотелски тоалет — по гащи. О, Господи, помисли Вячеслав Иванович, това ли е самият Козлачевски?

Той огледа внимателно всички присъстващи. Май стана грешка, помисли си Грязнов. Струва ми се, че ме познава.

— Какво има? — попита Гоша. — Тимур, какво пак се разправяш с твоите галоши! Писна ми от тях... Пак ли са се загубили? Или ти ги отмъкнаха?

— Вашите документи — каза Вячеслав Иванович, — изобщо кой сте вие?

— А, милиция. — Гоша погледна злобно телохранителя си. — Добре дошли... Само че сега нямам в себе си документи.

— Това ваш човек ли е? — попита Грязнов.

— Мой. — Гоша кимна. — А този ваш ли е? — И посочи Фрязин.

— Сътрудник на органите на вътрешните работи — отговори Грязнов. — А не сме ли се виждали някъде по-рано?

— Напълно е възможно — каза Гоша, — ако служите в МУР.

— Служа. А сега се налага да чистим нашите редици от онези, които позорят пагона с недостойните си действия.

— Отдавна трябваше — кимна Гоша. — Но аз на ваше място нямаше да го закачам. — Той протегна ръка по посока на Володя. — Странно момче. Отказа да вземе коженото палто, а дигнало маратонките. Как да го разбирам това?

— Вие изхвърлихте моето палто — за кой ли път започна да обяснява Володя, — а коженото палто ми беше голямо.

— А тия калеври значи са ти по мярка? — попита Гоша и протегна ръка към маратонките, за да ги прибере.

— Един момент — спря го Грязнов. — Първо трябва да направим всичко, както си му е редът. Нека вашият човек подпише този документ. И вие също се подпишете като свидетел. Подпишете, че удостоверявате...

— Сега той лично ще удостовери — прекъсна го Гоша и се обърна към Тимур. — Ще се наложи, драги, да подпишеш, щом си докарал работата до милиция.

— Кълна се в баща си, че не съм викал милиция! — Тимур притисна ръцете си до гърдите.

— Вчера каква врява вдигна — махна с ръка Гоша. — Целия хотел събуди. Чак до Москва се е чуло. Дори си обезпокоил другаря полковник...

Лицето на Тимур се сгърчи от страх.

— Гоша, драги! Тези маратонки ми трябват. Всеки ден тичам, за да поддържам формата си. Нали ти ми казваше, че трябва винаги да съм...

— Подписвай — прекъсна го Гоша. — И си прибирай маратонките.

— Да караме поред — обади се Грязнов. — Трябва да възбудим дело срещу нашия сътрудник, допуснал такова правонарушение. Още днес ще бъде изпратен в Москва за изясняване на всички обстоятелства. И за целта са ни нужни доказателства за неправомерните му действия. Значи маратонките ще бъдат прикрепени към делото на гражданина Фрязин.

Гоша гледаше Тимур с някаква странна печал, сякаш го виждаше за последен път.

— Сега ще тичаш сутрин по валенки — каза той. — И ще чакаш кога ще ти ги върнат от Москва. Правилно ли казвам, другарю полковник?

Този Тимур — какво, мислеше Вячеслав Иванович. Виж, Гоша е истински тигър. Такива винаги са се правили на глупаци. Изглежда, Володка е бил прав. Козлачевски вече разбра накъде отиват работите.

Сега остава да докажат, че рисунъка на подметката, останал върху гуменото килимче, е от тези маратонки. И ако е така, в някоя пукнатина на подметката е останала дори съвсем мъничко кръв.

— Какво ще правим сега? — Вячеслав Иванович погледна Гоша. — Потвърждавате ли, че маратонките марка „Пума“ са собственост на този човек?

— Потвърждавам — кимна Гоша, — така да се каже устно, нямам намерение нищо да подписвам. Достатъчен ви е подписът на този глупак...

— Защо така? — избухна Тимур.

Гоша не отговори. Само погледна многозначително Грязнов, после Володя, сиреч — този е ваш, а аз си измивам ръцете.

И напусна стаята.

Тимур мълчеше, бялото на очите му стана розово. Сега ще започне да маха с ръце, помисли Грязнов. А какво друго му остава? Разбира се, може да каже, че случайно се е оказал през онази вечер в кооперацията и входа, където са убили Бригаднов. Ами стъпките по гуменото килимче? Само да съвпадне всичко — и показателите от кръвта, и отпечатъкът от маратонката, — тогава няма къде да мърда.

Вячеслав Иванович вече почти не се съмняваше, че убиецът е пред него. Но как да го откара по-ловко в Москва?

Впрочем този Тимур е врабчето. А орелът току-що излезе от стаята, може да се каже отлетя в небето. Опитай се сега да го хванеш.

6.

— За кого работиш, Ибрахим? — попита Мансуров.

— За теб, шефе — усмихна се Кадуев.

Двамата се бяха настанили в ресторант „Гюлистан“ на отделна маса, в самия ъгъл, където можеха да са сигурни, че никой няма да ги подслушва.

— Вчера в метрото — ти ли беше майсторът? — попита Мансуров.

— Да — кимна Кадуев. — Мой човек.

— Щом съм ти шеф, защо не попита дали съм съгласен?

Кадуев сви рамене, като равнодушно оглеждаше малобройната публика. Вечерта сега започваше, най-веселото предстоеше.

— Забеляза ли, че щом се опитваш да ме заобиколиш, нищо не се получава? — попита Мансуров и запуши.

— Забелязах — озъби се злобно Кадуев. — Сякаш си прикрепил към мен контролор.

— Грещиш. Никого не съм прикрепял към теб.

— Нали е руснак — каза Кадуев. — Говори на английски, но нас не можеш ни измами. Толкова години сме живели в Русия...

— Защо си решил, че знам нещо по въпроса? — попита Мансуров. — Ако това беше мой човек, нима щях да използвам таланта му, за да те следя? Щях да го използвам вместо теб. Защо ти се иска да е руснак?

— Руснак е — държеше на своето Кадуев. — И затова ти започна да се вълнуваш така за руските пленници. Няма какво да ме мамиш, драги. Може би искаш да се отървеш от мен?

Кадуев произнесе думата „отървеш“ на руски. Мансуров се усмихна тъжно.

— А на теб, драги, не ти ли се струва, че никак не можем да се отървем от Русия? Руско оръжие, руски пари, руски пазари, руски жени...

— Имах в Москва руска жена — произнесе замечтано Кадуев. — Звънях ѝ от Ведено, после от Урус-Мартан. Стоиш под бомбите и

снарядите, наоколо грохот, викове... мислиш за последен път ще поговорим. Тя беше ласкава, обичаше ме, макар да беше омъжена. Щом отидех в Москва — и веднага при нея. По-точно, тя тичаше в хотела при мен. Не оставаше през нощта. Имаше дъщеря, и мъж де, нали ти казвам. И звъня значи аз, а тя ме пита: в Москва ли си? Къде си отседнал? В „Алтай“ или „Възход“? Когато ходех в Москва, винаги отсядах в тези хотели. Не, казвам, във Ведено съм, обаждам ти се по сателитния телефон. Чуваш ли как се взривяват бомбите? Твоят мъж ги хвърля по мен. А мъжът ѝ беше летец. Пък тя ми отговаря: не е той, казва, сега той е тук, в Кубинка. Не са го изпращали още в Чечня. Ти се пази, казва. Не се пъхай под куршумите. Когато свърши войната, ела, ще те чакам. Такива ми ти работи...

— А мен кориш заради жена ми — каза Мансуров.

— Това е друго. Мюсюлманинът трябва да има жена от същата вяра — отговори Кадуев. — Иначе какъв мъж си, щом жена ти не иска да приеме твоята вяра?

— Искам да се разведа с нея — въздъхна Мансуров. — Ти дори ми обеща, че твоите хора ще я проследят, ако я забележат с друг мъж.

— Видели са я как ходи в едно посолство — рече Кадуев, — но нищо определено не са успели да научат. Казвам ти, от известно време някой ме следи. Някой предварително научава какво искам да направя. Изобщо някой ме предава. Не си ли ти?

— Клеветиш ме... — отговори с обида Мансуров. — Нали аз съм този, който ти плаща?

Кадуев не отговори, залепи се за сламката, стърчаща от чашата с фруктов коктейл. Пиеше мълчаливо, без да откъсва поглед от Мансуров.

— Много евтино ти продадох архивите — каза той най-накрая.

— Кой знае, кой знае — разпери ръце Мансуров.

— Аз и сега нямаше да ги продам на никого, освен на теб — рече Кадуев. — Но мога да ти поискам да ми върнеш разликата.

— И си я искаш — кимна Мансуров. — Всеки път си я искаш, Ибрахим. Но няма пари. Много скъпо ми струваше да спася брат си. Вие откупувате роднините си за много пари, защо аз да не мога?

— Разбирам — каза след пауза Кадуев и отмести чашата настрана. — Поне архивите на сигурно място ли са ти?

Мансуров забеляза с крайчеца на окото си как се напрегнаха хората на Кадуев, седнали през една маса от тях. Изглежда, чашата с коктейла служеше за нещо като условен знак.

Хората на Мансуров следяха боса си и поведението на събеседника му. Но не личеше да са почувствали нещо нередно.

— Архивите не са тук — отговори Мансуров. — И не са нито мои, нито твои. Те принадлежат на мюсюлманския свят. Всемъдрият Аллах е позволил на Запада да изобрети машини, за да го постави в зависимост от правоверните, които притежават нефт.

— Не ти вярвам — произнесе бавно Кадуев. — Продад си архивите на руснаците. Заради брат си.

— Не — отговори спокойно Мансуров. — Не разбирам защо търсиш кавгата? Самият ти работиш за руския бизнесмен на име Гоша. И сега бързаш да изпревариш обвиненията ми, като казваш, че съм продал най-великите ни тайни на руснаците?

— Какви тайни? — усмихна се Кадуев. — Тези карти и планове са оставени от руснаците, които работеха в Грозни. Те знаят, че са у нас. И трябва да започнат да ти търсят. Така ли е?

— Да, това са уникални документи. — Мансуров тревожно се огледа към своите телохранители, като забеляза как настръхнаха хората на Кадуев. Но телохранителите бяха прекалено увлечени в собствените си разговори, успокоени от мирната беседа на господаря с чеченеца. — Лошо е, че не си вярваме взаимно. Ти подозираш, че уж съм поставил някакъв руснак да те следи, който проваля всичките ти акции, понеже не си ги съгласувал с мен... Но самият аз бих желал да зная кой е той. И бих искал да имам в охраната си такъв човек.

Той пак погледна към телохранителите си. Те като че ли разбраха нещо.

— Добре — рече Кадуев. — Така няма да стигнем доникъде. Защо ние, чеченците, трябва сами да противостоим на Русия? Докато гледаха как руснаците бомбардираха къщите ни и унищожаваха децата ни, нашите едновременци само ахкаха и ахкаха. Така поотделно те могат отново да заробят всички. Искам вие да се надигнете. Трябва да има единство на всички угнетени кавказци под зеленото знаме на Мохамед! Защо само ние трябва да се жертваме? А вие дебелеете и се отдавате на наслади, като от време на време ни помагате, за да си успокоите съвестта.

— Затова ли се стараеш да ни сблъскаш с Русия? — попита Мансуров. — Само като станем богати и независими като Саудитите, ще можем истински да ви помогнем... Нали не пожелахте да ни подкрепите в Карабах? Гледахте спокойно, когато арменските танкове пътуваха към Баку...

— Всичко, което можехме, направихме в Абхазия — отговори мрачно Кадуев. — Хайде да прекратим тези спорове, или да ги оставим на нашите политици.

Той стана. Хората му веднага скочиха, като разкопчаха саката си.

— И тъй, защо ме покани тук? — попита Мансуров, като остана на мястото си. Неговата охрана също продължаваше да разговаря мирно.

— Трябва да ми предадеш този руснак. — Кадуев се наведе към него.

— Нямам такъв. И аз бих искал да знам кой е той и кой стои зад него... Може би Джамил ибн Фатали? Неговите пари тук работят против нас. И както знам, той е свързан с руския предприемач Козлачевски. Между другото и ти работеше за него. Хайде седни. Защото твоята охрана ще помисли, че ще започнем да се замеряме тук с приборите и ще се хванем за брадите.

— Няма нужда — рече Кадуев.

— Веднага ли ще започнеш да стреляш? — попита Мансуров и се усмихна. — Така не се прави... Не, с теб стана невъзможно да се водят сериозни преговори. По-рано беше друг... Изглежда, неуспехите са сломили духа ти. И търсиш виновните навсякъде и във всички. Само не в самия себе си. Драги Ибрахим, започнал си да се занимаваш с прекалено много работи! Ту отвличаш ирански самолет, ту хващаш сина на президента... Или нахълтваш в нашето посолство. Знаеш ли какво ми струваше всеки път да те измъквам от тежеранския затвор?

— Ти ли? — попита Кадуев и се смути. — Ти ли ни измъкна?

— Моите адвокати, нека кажем така. Но какво ми костваше? И ето сега си започнал диверсии в центъра на Баку. За да ни сблъскаш с Русия... Не може да се измисли по-голяма глупост. Не можем да воюваме. Прекалено миролюбива нация сме, желаеща да живее в комфорт и нега, понеже Аллах ни е изпратил на тази благословена земя. А вие, желаете да ни натрапите своя ред, както в Абхазия...

Те вече говореха на висок тон, без да обръщат внимание на посетителите.

Мансуров забеляза това и за да успокои Кадуев, вдигна двете си ръце.

— Ибрахим, най-добре да прекратим този ненужен спор, честна дума. Имаш прекалено много претенции към мен. Ту ми приписваш този, когото наричаш руснак, ту не харесваш жена ми... Стой спокойно, да поговорим за нещо друго. В края на краищата имаме общи цели, има за какво да се споразумеем, макар да не сме избрали много подходящо място.

За първи път от началото на разговора Кадуев се озърна.

— Трябва ми руснака — каза той.

— Знам — кимна Мансуров, като се усмихваше примирително. — И аз бих искал да го видя. Но все повече ми се струва, че ни го е изпратил Аллах, за да не ни позволи да вършим глупости. Вие, чеченците, сте прекалено ожесточени от войната, която, ще кажа с ръка на сърцето, сами започнахте. По-добре се огледай. Колко красота има на този свят, колко спокойствие, забележителни жени. Вие сте се лишили от всичко това, но в името на какво? Нали знаете, че руснаците са готови да ви дадат всичко. Само си живеете и оставете другите да живеят. Те вече усвоиха тази проста истина, която не противоречи нито на Корана, нито на Библията. Аллах ще ви възнагради за всичко. Само не трябва да бързате...

Кадуев присвиваше очи, подсмиваше се, клатеше глава по време на тази реч на Мансуров. После рязко стана:

— Ще ми дадеш ли руснака, както аз ти дадох архивите?

И без да дочака отговора, тръгна към изхода. Посетителите на ресторанта гледаха след него.

Чеченците започнаха да действат на Мансуров на нервите. Понеже са изморени, сега се стараят да прехвърлят умората и ожесточението си на другите. За тях е непоносимо да гледат как едновременно се наслаждават на мирния живот. От това се изостряше чувството им за самота, за бедите си бяха готови да обвиняват целия земен свят.

Мансуров стана тежко от мястото си. Докато гледаше как стават след него телохранителите му, си помисли, че едва ли ще могат да го защитят. Ще се наложи да разчита само на себе си. Щом е заел такава

позиция — между Алекпер и Самед, от една страна, и Кадуев — от друга. С други думи — между чука и наковалнята.

Днес, освен това му предстоеше разговор с жена му. Тя обеща да дойде тук по това време. Той погледна часовника си. Както винаги закъснява.

Той излезе от ресторанта. Защо ѝ определи среща именно тук? Или тя му определи? Ами да, тя обича това заведение, построено във времената на благословения застой за посрещането на Брежнев...

Сега малцина си спомнят тази подробност. Още по-малко са тези, които се интересуват. А той, бившият секретар по идеологията, до ден-днешен се вълнува от това. Не може да се каже, че тъгува за предишния живот, но не му е безразличен.

Той стоеше близо до вратата и очакваше Фирюза. Защо не направиха тази среща вкъщи? Изглежда, тук ѝ е по-близо, отколкото до вкъщи — тя постоянно е заета с нещо и е в движение. Може да се отбие за малко, когато ѝ трябват пари. За какво? За кого? Нито веднъж не я беше питал. Може би издържа млад любовник?

Но ето, като че ли нейната кола се задава... Той се спусна към тротоара, протегна с усмивка ръце. И точно тогава от прелитащ край него джип се раздаде къс автоматичен откос. Сякаш огнен обръч сви гърдите на Мансуров. Той направи още две крачки напред към излязлата от колата си жена и падна в ръцете ѝ, губейки съзнание.

Телохранителите му, които изтичаха след него от ресторанта, извадиха пистолетите си и изпратиха няколко изстрела след джипа, който криволичеше между спрелите коли.

— Помогнете! — викаше Фирюза на руски. — Някой да помогне!

Един скочи към нея, друг, напротив, се отдръпна. Тя притискаше до себе си мъжа си, като се стараеше да го удържи и чувстваше как кръвта облива дрехите ѝ. Мансуров хъркаше мъчително и тихо. Телохранителите докараха колата му, също джип, и с пъшкане вкараха тялото на боса си вътре.

— Къде да карам? — обърна се шофьорът към Фирюза.

— Във военната болница! — завика тя. — Наблизо е, веднага зад ъгъла!

Нямаше сили да говори. Крепеше главата на мъжа си върху коленете си, в гърлото му клокочеше. Някой от охраната се обади по

мобифона си в болницата.

Фирюза предпазливо го милваше по оредяващите побелели коси. Той застана.

— Не умирай! — прошепна тя отчаяно в ухото му. — Моля те...

По-нататък всичко се развиваше като от само себе си — бързо и координирано. Още на прага на спешното отделение поеха Мансуров и го прехвърлиха на носилка със система. И като отместиха Фирюза и телохранителите, на бегом, го откараха някъде навътре, където със скърцане вече се отваряха вратите на асансьора.

Фирюза гледаше мълчаливо след него. Охраната въпросително — нея.

— Къде е телефонът му? — попита тя с каменно изражение.

Страхуваше се, че ако сега започне да ги обвинява, ще вдигне скандал за цял Баку и вече няма да ѝ остане нито време, нито сили за това, което би трябвало да направи най-напред.

Щом взе мобифона, Фирюза погледна внимателно телохранителите. Сигурно никой от тях не разбира френски, но все пак... Можеха и да се отместят настрани. Те я разбраха и се подчиниха.

Тя избра номера на Огюст. Само да е в кабинета си. Господи, молеше се тя, без да осъзнава напълно на кой Бог именно се моли в тази минута.

Огюст се обади.

— Скъпа — каза той. — Толкова се надявах да ми се обадиш...

А говореше полугласно. Дали не е пристигнала жена му?

— Току-що стреляха по мъжа ми — каза Фирюза. — Ранеха го тежко. Три или четири куршума в гърдите. Нашите лекари не стават за нищо, не им вярвам! Трябва да направиш така, че вашият лекар да прегледа мъжа ми. Разбра ли ме?

— Скъпа — смути се той.

— Какво скъпа, какво? — извика тя, като едва се сдържаше да не го напсува с най-долни изрази. — Искаш да кажеш, че това е от полза за двама ни? Нека умре, а ти веднага ще се разведеш с своята... Това ли искаше да кажеш? Да знаеш, че ако умре, няма да ме видиш повече! Трябва да направиш всичко заради нас, за да остане мъжът ми жив!

— Но така изведнъж... чакай да помисля... Къде е сега мъжът ти?

Тя продиктува адреса.

— Добре, добре — мърмореше той. — Само не се вълнувай, скъпа... Непременно ще измисля нещо.

— По-бързо — каза тя. — Ако не искаш да ме изгубиш...

7.

— Гоша! — говореше с прегракнал глас Кадуев по телефона.

— Какво ти коства? Приеми нашата вяра и аз ще направя всичко за теб! Всичко в теб ми харесва, ти си мъж, умен си...

— Да, не съм жена — съгласи се Гоша. — Стига си ми ръсил комплименти. Говори по същество: ти ли стреля по Мансуров?

— Гоша, не е за телефона.

— Не го започнах аз — рече Гоша, поглеждайки часовника си.

— Хайде стига, скоро спътникът ще се скрие. Жив ли е още?

— Жив е. С него са белгийски лекари, с апарат за изкуствено дишане... Може да оживее. А охраната знаеш ли каква е?

— Не може ли да се пробие? — усмихна се Гоша.

— Ай, говорим за неща, за които не трябва да се говори, драги!
— възкликна Кадуев.

— Малко късно си решил да си сменяш господаря — прекъсна го Гоша. — По-рано трябваше да мислиш.

— Запомни, драги! Нямам и няма да имам господар. Руснаците наричат такива като мен отмъстителите, разбра ли? Мога да бъда съюзник, но не слуга. Засега ми трябваш, аз съм с теб. Запомни го. Аз...

— Добре, да свършваме — прекъсна го Гоша. — Това ли е всичко, което искаше да ми кажеш?

— Гоша... ще ти дам архивите. Ще ги намеря и ще ги дам! Само ми намери оня руснак, кой е, защо стои в Баку, защо ме преследва по петите, защо се меси в работата ми?

— Архивите са у Мансуров, ако не греша?

— Да. Но Мансуров е пътник, ако оживее, ще бъде инвалид.

— Тогава вземи архивите от него, щом е толкова слаб. После ще поговорим. А сега да свършваме.

И изключи апарата. Погледна седналия пред него Артъом, местен признат мафиот.

— Чу ли? Не може да разчиташ на никого. Няма с кого да се работи.

— Ти ли си изпратил при нас твоя килър? — попита Артъом.

— Кой ти го каза? — попита Гоша, докато наливаше на себе си и на госта водка.

— Никой нищо не ми е казвал. Всичко сам научавам.

— Не разбирам за какво говориш — вдигна вежди Гоша. — Пий, сетне ще поговорим.

— После ще кажеш, че си бил пьян и нищо не помниш.

— Ех, това ли... — Гоша не се доизказа. — За Славей ли говориш? Че какъв килър е той бе, Артюша? Само искаше да разузнае кой какви ги върши в мое отсъствие.

— Вече съм ти казвал, и то неведнъж — не смей да ме наричаш Артюша — капризно замърмори Артъом.

— Разбрах. — Гоша протегна дланите си. — Извинявай. Забравям... Няма ли да пиеш? Аз пък ще пия.

И изля в гърлото си цялата чаша. Артъом го гледаше мрачно, без да мига.

— Какво възнамеряваш да правиш с Томила? — попита той, като изчака Гоша да сдъвче една маринована гъбка.

— Ами какво да го правя, като не иска нищо да си признава — засега... И после, помисли сам за какъв дявол ми е този Славей, щом си имам Тимур?

— А мен вече не ме ли броиш? — попита Артъом.

— Виж какво, Артюша, тоест Артъом — въздъхна шумно Гоша, като се облегна назад. — Никога не съм обиждал моите хора. Кажи, не е ли така?

— Така е — кимна Артъом.

— Макар постоянно да ме подозираш. — Гоша му се закани с пръст. — И ако продължаваш да разговаряш така с мен, ще те наричам Артюша... разбрахме ли се? Какво си мислехте, щом Гоша попадна в столицата, вече вири нос, така ли? Говори, така ли е, или не е?

— Е, случвало се е. — Артъом се усмихна за първи път, като оголи от край до край златни зъби.

— Едно не можете да разберете, там не бива да се отличаващ — рече Гоша. — Ето, ти блестиш в цялата тайга със златните си коронки. А за мен не е разрешено. Няма да ме разберат. И ми се наложи още първия ден, щом пристигнах, да сменя златото с металокерамика... Виждаш ли? — Гоша се наведе през масата към Артъом и отвори

малко устата си. — По сто и осемдесет долара на зъб. Представяш ли си? А преди това сам знаеш, по твоя препоръка при твоя доктор си направих същите като твоите... Мислех, ще покоря Москва, всички жени ще са мои от такова сияние. Но което не е разрешено — не бива. Техният доктор половин ден се занимава само с мен, зъбите ми вече бяха изпилени... Там всичко решава имиджът.

— Трудно ти е там — изрази малко съчувствие Артъом. — Та какво реши за Томила?

— А какво ти каза Аркан? — попита Гоша, докато си избърсваше устните с опакото на дланта.

— Засега мълчи... Току-що потвърди, че е пуснал Чердака да следи твоята Елена. Казва, че Томила го помолил. И толкоз. Не си признава нищо.

— Значи не сте го питали както трябва — рече Гоша и се намръщи. — А аз, глупакът, дадох и Аркан на Томила. Беше ми вярно куче. Дали да поговоря с него?

— Прекалено много проблеми имаш — отвърна Артъом. — Затова ме извика при себе си, нали?

— За Тимур ли говориш? — попита Гоша. — Вече знаеш ли?

— Твоят Тимур се прецака — измърмори Артъом. — Прекалено много тичаше сутрин. И се натича.

— Животно — изруга Гоша. — Представяш ли си, лепнал се за тия маратонки. Донесох му ги от Германия. Преди това се мъчеше все по обувки да тича... А тези му лепнаха на краката. Само дето не спеше с тях...

— По-добре не го усуквай. Какво се каниш да правиш, питам?

— Ами какво да правя. — Гоша погледна Артъом от упор. — Чакам. Новини от столицата. Знаеш, че те взеха маратонките със себе си. А той къде ли не е бил, в какво ли не е газил с тях.

— И какво ще правим? — попита Артъом, докато палеше цигара.

Гоша не отговори. Стана, отиде до прозореца, загледа се към площада пред хотела, потънал в синевата на сгъстяващия се здрач.

— Време е да се връщам в Москва. Нали официално съм пристигнал за откриването на участъка от нефтопровода. Голям участък — двеста километра — не е шега това.

— Четох, пишеше — кимна Артъом към масичката, отрупана с вестници.

— Както знаеш, не е в моите правила да си тръгна просто така. Трябва да се чисти. За да сме спокойни за тиловете си.

— Значи първо Томила, а после Тимур?

— Изглежда, в такава последователност... — Томила ми досаждаше с тази тръба, помниш ли? Далекогледната. Бях я взел преди това от Ивлев... А изглежда, той я позна, виждал я у тях... И като се лепна: откъде я имаш, та откъде. Престори се, че не разбира намеците ми, кучето, чакаше какво ще кажа аз. Пред всички.

— Много му позволяваше — упрекна го Артъом. — Момчетата се сърдеха.

— Вярвах му. Кой друг остана от приятелите ми, освен него? Аз, казва, съм минал огън и вода. Намекваше да му уредя медните тръби, славата де. Обиждаше се, ако не го вземам на прием в посолството. Не му била харесвала далекогледната ми тръба! Нека сега да мине през тази тръба! Като през огън и вода.

— Може — съгласи се след пауза Артъом.

— Но не ти! — тупна го по рамото Гоша. — Да задействаме Тимур за последно. Защо да си товариш излишно душата? Прав ли съм?

— Значи няма да говориш с Томила? — попита Артъом.

— Нямам време. Ту това, ту друго... Трябва да се обадя в министерството. Началниците искат да се връщам.

— Не могат да дишат там без тебе — усмихна се Артъом.

— Ще дойде и моето време. Да имах по-смели момчета, на които да мога да се облека, както на тебе... А къде е сега Томила? Далече ли?

— На половин час отук с кола. Бившата вила на областния на партията, където почиваха гостите от Москва, знаеш ли я?

— Ходил съм там — кимна Гоша. — И то неведнъж. Там се запознахме с Елена. Организираха сауна за нас, поканиха момичета... А тя беше там за първи път. И аз веднага реших — моя ще е.

Гоша пак наля чашите.

— Тимур спокоен ли е, нищо ли не подозира?

Гоша не отговори веднага, обличаше си коженото палто.

— Жалко за глупака. А какво да правим? Преди всичко делото. Проблемите трябва да се отстраняват веднага след тяхното възникване, както беше казал... не си спомням вече кой.

Артъом само се усмихна криво.

Излязоха от хотела.

— Къде е сега той? — попита Артъом, когато приближиха колата.

— В стаята си. Пие от мига, в който ченгетата заминаха за Москва с неговите галоши. Не го закачам...

— Точно затова пие — рече Артъом. — Какво ще правим с Аркан?

— Не знам... Ако трябва да сме справедливи, него за какво? Неговата работа е да изпълнява. Слушай, а може да не е той?

— Ами кой? Кой ще се осмели, като знае как стоят нещата?

— Вярно — съгласи се Гоша. — Да вървим...

Артъом даде знак с ръка и двама едри младежи с бръснати вратове, които криеха в кожените яки на шубите си, приближиха до него.

— Тези ли са твоите? — попита Гоша. — Май стават само за лявата ръка на моя Тимур.

— Те са от наблюдението — обясни Артъом. — Рано е да ликвидираме Тимур. Сега Томила е наред. Тимур сигурно ще се зарадва на задачата. Ще реши, че са го помилвали.

— Тези, дето му взеха галошите за експертиза, няма да го помилват.

Пътуваха около половин час. Пристигнаха до голяма каменна ограда. Гоша все още размишляваше за нещо, макар колата да беше спряла пред железната порта. Шофьорът и Артъом гледаха въпросително към него.

— Първо доведете Аркан — каза тихо Гоша.

Изведоха Аркадий и го поведоха до колата. Беше по пуловер и дънки, на китките с белезници, брадясал.

— Аркаша — започна Гоша. — Ти ме познаваш. Сам те дадох на Олег Дмитриевич. Казах ти — служи му, както служеше на мен. Така ли беше?

Аркан кимна.

— И ти му служи вярно и почтено?

Аркан кимна още веднъж.

— И изпълняваше всичките му заповеди? — не спираше Гоша. — Отговориш ли честно — свободен си. Ще те взема пак при мен.

Какво мълчиш — езика ли си гълтна? Всички заповеди ли изпълняваше?

— Да — отговори Аркан и сведе глава.

— Не искаш да предаваш господаря си? — похвали го Гоша. —

Утре сутринта ще те откарат вкъщи. Върви.

— Сега Томила ли? — попита Артъом.

— Н-не... няма нужда. По-добре да отида лично при него. Къде сте го сложили?

Артъом показа прозореца на мазето. Гоша наближи и клекна.

— Нищо не се вижда, нека някой светне там долу.

Светнаха. Гоша трепна при вида на седналия на стола Томилин.

— О, Боже... Поне му махнете вратовръзката... Не, няма да отида при него. Не е за мен това зрелище. Правете както сме се разбрали.

И като се изправи, бързо тръгна към вратата.

8.

Володя Фрязин се появи в кабинета на Грязнов.

— Викали сте ме?

— Виках те, виках те — отговори Грязнов, като държеше в ръцете си негативи с вълнообразни изображения. — Ела да се полюбуваш! Твое дело е. Всичко съвпада, гледай и се радвай.

— Какво има да се радвам — въздъхна Володя. — Хората загиват от ужасна смърт... И при това не се знае кой е заклал Новруз в Баку.

— Засега не е известно — намръщи се Грязнов — Но Борисич не оставя работата така, притиска ни. А какво можем ние? Тяхната полиция при най-малкото нещо веднага започва да вдига врява по повод на нашата намеса... До ден-днешен нямаме споразумение.

Грязнов сложи до негативите вече познатото на Володя заключение от биологичната експертиза на кръвта.

— Всичко съвпада едно към едно — каза той, потривайки ръце. — Мога да те поздравя. Сега твоят Тимур няма къде да мърда.

— А кой ще го арестува? — попита Володя.

— Няма да сме ние... Получен е ордерът за ареста му. Прокуратурата ще им изпрати факс. Ако успеят, ще го арестуват. Нали видя шефа му. Веднага му светна за какво става дума. Сега този великан Тимур е обречен. Няма да се учудя, ако вече е получил куршум в тила.

— Остава Томилин — рече Володя. — Не е лошо да поговорим с него. Засега той е също в Тюмен.

— Може да поговорим — съгласи се Грязнов. — Въпросът е от кого се страхува той повече, от теб или от Козлачевски. Боя се, че не е от теб...

Телефонът иззвъня и прекъсна думите му.

— Борисич! — зарадва се Грязнов. — Как се сети? — И даде знак на Володя да вдигне слушалката от деривата.

— Вчера имаше покушение срещу Мансуров — съобщи Турецки.

— Какво говориш! И кой? Пак ли третата сила?

— Никой нищо не разбира. По-добре се постарайте да изясните, и то по-бързо, какви са тия архиви на Грозненския нефтен институт? Представяват ли в наше време някаква ценност? И ако да, каква? Слава, това ми трябва страшно спешно... Между другото, как е там Козлачевски?

— Сега е в Тюмен. А защо питаш?

— Прекалено явен е интересът му към това, което става тук. Може да има връзка със стрелбата по Мансуров.

— Разбрах — рече Грязнов и погледна изразително Володя.

— Слава, бъди по-внимателен с Козлачевски, по-точно с тези, които го заобикалят. А за архивите бих искал да разбере още днес. Обърни се към Костя. Той по-бързо ще намери следите. Не мога да стигна до него.

— Тъкмо се канех да го търся — отговори Грязнов. — Какво друго?

— По повод убийството на Новруз... Какво ново? Имаше нещо подобно. Някакви тюменски генерални директори. Поне няма ли някаква следа?

— Ами изровихме нещичко. Володя те поздравява. Той се отличи тук. Но всички подробности, като се срещнем. Засега не разбирам какво отношение има това към вашия Новруз... Как е времето там?

— Върви по дяволите с твоето време — рече насмешливо Турецки. — Разбра ли какво ти казах? Хайде, звъни на Меркулов. Ще чакам ти да се обадиш.

И затвори.

Вячеслав Иванович набра номера на Меркулов:

— Константин Дмитриевич? Пламенен привет...

— Днес тонът ти е нещо игрив — забеляза Меркулов. — Случило ли се е нещо?

— И Турецки ви поздравява от слънчево Баку, макар че можеше и сам да ви се обади по интересуващия го въпрос. Но кой знае защо е решил да натовари мен. Дали не се страхува от вас?

— По-кратко — охлади го Меркулов. — При мен има хора. Казвай какво се е случило.

— И при мен има хора. — Грязнов намигна на Володя. — Вижте: Турецки спешно се интересува какво представляват архивите на нефтения институт в Грозни.

— Кога? — попита разтревожено Меркулов. — Кога попита за тях?

— Току-що — отвърна Грязнов. — А ти защо така се развълнува?

— При нас имаше цели две дела за изчезването им. Да не е намерил следите им?

— Не знам — въздъхна Грязнов. — И сега какво да му кажа, или сам ще му звънеш?

— Ще му се обадя. А ти ми кажи какво ново при вас по тюменското дело? Проясни ли се нещо?

— Съвсем малко — отговори Грязнов. — Идентифицирахме този, който прерязвал гърлата. Това е телохранителят на известния ти...

— Ще ми разкажеш, когато се видим — прекъсна го Меркулов.

— Доживяхме! Вече подслушват Главна прокуратура!

— Какви ги дрънкаш? Никой не подслушва. Но това е много важно. Защо не ми каза по-рано?

— Вече не мога да разбера кое да съобщавам веднага, а кое после.

— Успокой се — рече примирително Меркулов. — Сигурно убиецът е съучастник?

— Най-вероятно. Да бяхте видели този Гоша Козлачевски... Веднага загоря всичко. И ще похарчи килъра си, без да му мигне окото. Ако ние не го изпреварим, разбира се.

— Разбърза се — въздъхна Меркулов. — Сега няма нищо по-важно от архивите. Когато обединявахме двете следствени дела за изчезването им, разговарях с учените, които са ги създавали. По-рано не са им придавали особено значение, изглежда, не им е било до тях. А сега, казват, цена нямали.

— Точно така — въздъхна Грязнов. — Някакви си хартийки нямат цена. А хората — пфу! Да вървят на смърт заради тези хартийки. — Ще ми обясните ли какво представляват тези архиви?

— Издирвания, предположения, хипотези, на които дълго време не е било придавано значение — започна да обяснява Меркулов. — А сега хипотезите са намерили потвърждение... Ако навремето са се заели с тях сериозно, сега може би животът на нашата страна е щял да тръгне по други релси.

Когато разговорът свърши, Грязнов попита Володя:

— Не се ли отказа да ходиш в Тюмен? Козлачевски те е търпял, за да разнищиш делото с бившата му любовница. А сега, когато разкри телохранителя му, мислиш ли, че ще му трябваш?

— Не мисля — отвърна Володя. — Но от друга страна, докато той е там, с мен нищо не може да се случи. Той разбира, че сам е под наблюдение.

— Правилно — съгласи се Грязнов. — Той е не просто под наблюдение. Той е на въдицата ми. Намекни му го при възможност. А как ще разговаряш с него за архивите, това вече не знам. — Грязнов се замисли. — Значи утре ще имаш ордер за ареста на Тимур. Отначало ще се появиш с ордера в прокуратурата, после в областното управление на МВР. И никаква самодейност. И се обаждай. Дръж ме в течение на всички събития... Разбрахме ли се?

Володя го гледаше със съчувствие. Стар мърморко. По-точно, прави се на такъв. Много иска да има ученици. За да има на кого да предаде традициите и всичко такова...

А сега пак трябва да лети за Тюмен. Макар че не успя да се наспи като хората тук, в Москва.

— Исках да питам за Конопльов — каза Володя. — Новия генерален на „Сургутнефтегаз“. Какво е известно за него? Не се ли пресичат някъде пътищата му с Козлачевски?

— И още как — усмихна се Грязнов. — Гоша — на горните нарове. Конопльов — отдолу. Да знаеш, че Гоша се е напикавал. А Конопльов е търпял тази му детска болест. И Гоша не е забравил това, благодарен му е...

Телефонът прекъсна разговора им. Беше Турецки.

— Е, и какво? — попита той. — Говори ли с Костя?

— Ах, Александър Борисович, страшен си! — възхити се Грязнов. — Все едно че си стоял зад вратата. Току-що затворих телефона. — И кимна на Володя да върви.

Володя излезе, като затвори внимателно вратата след себе си.

— И какво? — попита Турецки. — Казвай, не ме измъчвай.

— Цена нямат тези архиви — каза Грязнов. — По-ценни са от нас двамата, взети заедно. Казва, Съюзът нямаше да се разпадне, по-точно, щеше да тръгне по други релси, ако навремето някой се е зачел

в архивите. Чеченците, вика, сега ще се пръснат от яд, че са ги продали на Мансуров... А той в болница ли е?

— Да, в безсъзнание — потвърди Турецки. — Исках да се посъветвам с теб. Според теб какво ще предприемат онези, които искат да си върнат архивите?

— Какво бих направил на тяхно място ли? — замисли се Грязнов. — Ти, Борисич, все ме караш да се чувствам като неосъществил се престъпник... макар да съм полковник от милицията. А аз на тяхно място щях да се заема с жена му. Казват, че била хубавелка...

— Има нещо такова — съгласи се Турецки. — Само да не стане в скоро време вдовица. Да не доубият мъжлето ѝ в болницата. Но мисля, че сега не им трябва нищо друго, освен тези документи.

9.

Тимур препускаше с опела си към летището, поглеждайки в огледалото за обратно виждане. След него се носеше лендровър, вдигаше снежна вихрушка и нито увеличаваше, нито съкращаваше дистанцията. И когато опелът засилваше, лендровърът също даваше газ.

Искат да ме настигнат, когато стигнем до горския пояс, помисли Тимур.

Той е ликвидирал навремето в същия горски пояс някои други по същия начин.

Решили са да използват опита му? Тимур се усмихна, поклати глава. Нима на тези сополанковци с бръснатите вратове са възложили него, Тимур? Или Гоша е решил, че той, верният му телохранител, сам ще се пукне от страх? Колко ли са? Четирима, петима? Колкото щат да са!

Няма да са повече от патроните в пълнителя на неговия глок.

Само да му стигнат доларите... Той погледна пътната си чанта, десният джоб стърчеше издут, претъпкан със зелени пачки. Ще му стигнат на стари години. Ще се върне в своя Кизляр и ще забрави като страшен сън всичко, което се е случило. Няма претенции към шефа. Сам се издъни с маратонките си, да ги вземат мътните... Но само с тях можеше да ходи леко и безшумно като снежен барс. С тях можеше да изпълнява поръченията на шефа. И шефът никога не проявяваше недоволство. Много естествено, преживяваше по повод Степан Ивлев и Николай Бригаднов, които му се заканваха да го пратят в затвора, а на него, на Тимур, пъхна мълчешком две пачки с долари, без да казва нищо, като го гледаше право в очите. И работата беше свършена. На мястото на Гоша той щеше да постъпи по същия начин. И дори още по-страшно... Но сега действа без безмълвните му заповеди.

Тимур няма да чака кога ще дойдат за него от столичния МУР... Но е обидно, че Гоша го е смятал за обикновен глупак. Нима фактът, че отгатваше желанията на шефа, говори само за раболепна покорност, а не за ум?

Да, отначало сам не разбра какво иска от него онзи сополанко от Москва. А когато схвана нещо, вече беше късно. Шефът го предаде целия с парцалите. Но той, Тимур, не се сърди. Правилно е.

Понеже може да повлече след себе си другите и Гоша най-напред... А за какво, ако трябва да поговорим честно? Сам се издъни с тези маратонки, сам отговаряй... Но все пак за толкова години вярна служба господарят можеше да го спаси някак, да го прикрие, да купи това ченге. Сигурно не желае да се издава нито с парите си, нито с адвокатите си.

И затова е изпратил след него този лендровър. Всички кой знае защо мислят, че той, Тимур, съобразява трудно. Прекалено е силен, за да бъде умен... Ще се наложи да ги разочарова.

Ето го и горският пояс. Тимур го познава като петте си пръста.

Карал е тук този-онзи, после са ги намирали гъбарите...

Тогава той просто ги разстрелваше, но после на пияна глава Гоша каза: Тимур, ти си джигит! Клали сте враговете си като жертвените овни. Лично съм виждал колко добре го правиш.

Вярно, има такова нещо, покани веднъж Гоша на гости в Кизляр, наредиха трапеза, почит и уважение за госта. Гоша даде на домакиня, брата на Тимур, за нова кола... И още трезвен, отиде да види как той, Тимур, ще коли овена. Нека се чувстват като овни, казваше той после за враговете си, без да ги назовава по правило... Но Тимур винаги го разбираше от половин дума. Нито веднъж не сгреши и на всички врагове на господаря това започна да внушава ужас. Дори Томилин, приятелят на Гоша от училище, който има навик да го нагрубява в присъствието на външни хора, пребледня, когато разбра от каква смърт са загинали Ивлев и Бригаднов. Шефът уж случайно пробута на него и на още някого вестника, където в едър план бяха снимани труповете на бившите генерални директори.

Тимур намали. Нека го настигнат. Така тези самодоволни пъпчиви юнаци за последен път през живота си ще се насладят на чуждия страх и унижение. А засега той ще свали предпазителя от глока си...

И те го настигнаха, задминаха, обърнаха и за да ги заобиколи, той отби през храстите, докато затъна в снега.

Те се смееха... И се приближаваха към него, а той с тресящи се ръце слизаше от колата, за да им подаде чантата си с валутата.

— Защо? — попита един набит, кръглолик, с рядка белезникава коса. — Бездруго ще я вземем.

— Момчета, момчета... — нареждаше безсмислено Тимур, като им подаваше чантата. — Смилете се...

А сам в това време пресмяташе — точно така, общо са петима, глупаците застанаха около него в полукръг.

Единият, риж, с лунички, дръпна чантата от ръцете му, подритна я с крак и зеленикавите пачки се изсипаха в снега, а петимата за момент ги погледнаха замечтано... И тогава Тимур изрева, падна в снега, те дори не забелязаха как извади от джоба верния си глок, изви се рязко, както е по гръб и изпразни точно пет патрона в тях, докато те още посягаха за пистолетите... Някой от тях, май светлокосият, все пак стреля, докато падаше, улучи рижия, който пък беше вече мъртъв.

Останалите четирима ревяха и стенеха, въргаляха се в кървавата снежна каша, и гълтаха въздуха с отворени уста.

Тимур стана и изстреля от автоматичния си пистолет още пет патрона, последните, този път в главите им.

Впрочем можеше да не хаби за рижия, той беше убит от раз, когато куршумът бе попаднал в сърцето му.

Сега всичките лежаха пред него, безмълвно ококорили очи в сивото небе, което обещаваще скоро снежни преспи.

Тимур отиде при колата си. Погледна си часовника. Ще има доста да се разправя с нея — докато я измъкне, докато излезе на пътя... Какво пък, да вземе трофейния лендровър! Гоша щеше да одобри действията му. Макар да е изпратил лично тези хлапета...

Тимур седна в пленената кола, която още не беше изстинала отвътре, а от касетофона се носеше музика. Под звуците на китара някой реवेशе диво на английски, сякаш го колят.

Моторът работеше на празен ход и равният, монотонен шум му действаше успокояващо.

Хубава кола, помисли Тимур, като включи на скорост. Жалко е да я захвърлиш. Когато чу трелите на телефона, не разбра веднага какво е това. Най-сетне видя апарата. Да отговори ли или не? По-добре да не отговаря.

Но когато до летището оставаха само няколко километра, пак се разнесоха трелите на телефона. Тимур предпазливо допря ухото си до мобифона.

— Башкир! Башкир, ти ли си? — раздаде се гласът на Артъом.
Пред него вече се виждаше летището. Тук вече никой няма да ме стигне, помисли Тимур.

— Здравей, Артъом, здравей, драги — вежливо поздрави той. — Как си? Как я караш?

— Ти? — изненада се Артъом. — Ти с момчетата ли си?

— С какви момчета? А, с тези ли, от които взех колата на заем? — попита Тимур.

— Как на заем? — Артъом явно беше объркан. Сега всички ще знаят колко е опасен!

— Много просто, драги. Те счупиха моята, натикаха я в снега, наложи се да взема тяхната...

— Къде си? — попита Артъом вече спокойно, след като се овладя.

— В колата, нали знаеш...

— Отиваш ли някъде? — попита Артъом.

— Возя се. Не мога ли да се повозя?

И в това време ревът на излитащ самолет заглуши гласа на Тимур.

Артъом изпсува и хвърли слушалката. Сетне избра номера на Гоша:

— Слушай, имаме проблем... Просто не знам какво да правя...

— Какво пак? — Гласът на Гоша беше сънен.

— Башкир е обърнал всичко на пияна глава! Нали се разбрахме. Първо Томила, с него ще свърши Тимур, после самия Тимур.

— Няма нищо — рече Гоша. — Защо си се притеснил толкова? Башкир ми каза, че Тимур е тръгнал към летището. С багаж... Дори не ме е уведомил. И аз не се стърпях. Наредих да го придружат до гората. А с Томила ще се наложи да се заеме някой друг... Ще се заемеш ти.

— Слушай, смени си батериите в главата! — рече Артъом, като с усилие прикриваше яростта си. — Сега Тимур отива на летището! С колата на Башкир! Звъннах им в колата, а там Тимур... разбираш ли? Ти наистина какво се навиращ, където не те канят? Защо смени плана? Сега оня ще се качи на сребърния самолет и къде ще го търся после?

— Спокойно — измърмори объркано Гоша. — По-полека... Нещо не разбрах добре. Та те бяха петима.

— И аз не разбирам — рече Артъом. — Като ми възложи всичко това, защо се месиш?

— Мислиш, че и петимата?

— Сега мисля за друго! — извика Артъом. — Съобразяваш ли, че той може всички ни да повлече? И че в неговия Дагестан вече нищо не можеш да му направиш...

— Добре де, не пискай — каза Гоша. — Ще намерим изход, не ни е за първи път... Карай на летището.

— Мислиш, че ще ме чака там? Или ще задържат полета, за който се е приготвил?

— Моя работа какво мисля — отговори Гоша с ледена ярост. Мятай се на колата и препускай за там! И го намери.

И изключи апарата, като си хапеше устните. След като помисли, избра друг номер.

— На никого не може да разчита човек!... Самурай, ти ли си? Гоша е на телефона... Кой е от нашите на метеорологичната станция? Самсонов? Добре ли го познаваш? Нека ми затвори за два часа летището. Още от тази минута... Няма да го уволнят... Хубаво де! Аз ще ги уволня! В краен случай да дойде при мен на работа. Ще ми съобщава личната прогноза. Разбра ли ме? Колко? Колкото поиска. Кажу ми, че ще му стигне за внуците и правнуците. Действай, Самурай, няма време. Всяка секунда е скъпа.

И после, като хапеше пак устните си, звънна на Артъом:

— На път ли си? Ще затворят летището за два часа. Ще ти стигнат ли?

— Как успя? — учуди се Артъом.

— Имаме един синоптик. Сега заплашва, че на пистата ще се изсипе снежна буря. Така че натискай педала! И не забравяй да поздравиш Тимурчо от мен, кажи му, че ми дължи нещо. Намекни за Томила... Няма аз да те уча. С колко караш?

— Сто и десет — отговори Артъом.

— Дай сто и четирийсет!

— Нали знаеш какъв е пътят...

— Гледай сега да ми катастрофираш Каква ти е колата?

— Сякаш не знаеш... — рече Артъом, като даде газ. — БМВ, миналогодишен модел.

— А кой ти я подари? И за какво съм ти я подарил?

— Добре де, не ми натяквай — отговори Артър. — Пречиш ми да следя пътя.

Гоша изпсува, взе бутилка коняк, извади със зъби тапата, изпи си нормата и легна с блажен вид на дивана.

Един дявол знае как изпусна Тимур. Нали Тимур още не си е изработил своето. Трябваше да пререже гърлото на Томила... Артър пък трябваше да ликвидира Тимур. После всичко щеше да тръгне в обратна последователност — първо намират Тимур с куршум в тила, а чак след това — Томила с прерязано гърло. И ето че почти всичко се провали. Щом усетил какво го очаква, Тимур духнал... И всичко това стана, защото Тимурчо го домързя навреме да си смени позорните обувки.

Гоша си мърмореше всичко това на глас, като се унасяше в сън, после се стресна, спомни си, че утре трябва да бъде на пуската на нефтопровода, а вдругиден на колегия в министерството в Москва. Там трябва да рапортува, че дадената отсечка е предадена и приета само с „много добър“ и „отличен“, както е било винаги, където е командвал и където лично е поемал отговорността... И затова министърът ще го дръпне настрана и пак ще предложи на него, такъв динамичен и енергичен човек, поста на свой заместник, а той пак ще откаже, защото постът на заместник-министър е трамплин, който ще го подхвърли прекалено високо... Виж, губернатор — това е друг разговор. Зойка, разбира се, ще ревне, няма да иска да напуска столицата. Дявол да я вземе, нека стои в Москва, има кой да я следи, а виж, него, няма да има кой да следи в родната тайга...

Телефонното позвъняване го изтръгна от дрямката.

— Гоша... — Гласът на Артър бе неузнаваем. — Точно така е, чуваш ли? И петимата. Неведнъж. Представяш ли си?

— Какви петима? Къде си? На летището ли?

— Още не съм. Отбих се в горския пояс. Башкир и момчетата му... Сякаш с един откос ги е покосил. А в ръцете им пистолетите са със спуснати предпазители... Той да не е бил с калашник?

— Слушай, аз къде ти заповядах да бъдеш! — ревна Гоша. — За какво си губиш времето? Мислех, че вече си на летището!

— Не ми викай... Жал ми е за момчетата.

— Мислиш, че на мен не е? — заплака Гоша. — След това ще се наплачем! Чуваш ли?

— Я да вървиш на... — отчетливо каза Артъм и изключи връзката, после започна да изкарва колата по коловоза, който преди час бе направил Тимур.

До летището вече караше, без да спира. Стараеше се да не мисли за нищо. Жалко за момчетата. Решиха, че ще се справят с Тимур набързо. А този господинчо нямал грешка. И Гоша може да бъде разбран. Разбира се, не бива да се изпуска Тимур. Отмъстителен е, гадината... Нищо няма да забрави, ще припомни всичко и на всички.

Тимур седеше на мястото си в самолета, излитащ за Красноярск и поглеждаше часовника си.

Вече повече от час не могат да излетят. Заради времето... Стюардесите вдигат рамене: ще се наложи да потърпите. Задава се снежна буря. Засега никой не я вижда, но синоптиците няма да лъжат. А защо така реват турбините и не му дават покой? Затворено ли е летището, или не е? Сигурно е затворено. Но нещо не прилича на буря, говорят си пътниците. Мнозина се опитват да заспят. Някои четат. А Тимур го обзе безпокойство. Защо се обади по телефона на Артъм? Не искаше да му казва, но реват на излитащия самолет издаде всичко... Разбира се, шефът е всемоушен, но чак да развали времето? Наистина, за това са му достатъчни и проклетите синоптици...

Тимур стана и отиде при стюардесата.

— Какво има, не ви ли е добре?

— Да, момиче, съвсем ми е зле... Може ли да изляза на въздух? Трябва да отида до лекаря.

Тя поклати глава.

— Нали чувате, турбините реват. Ще се наложи да потърпите.

— Ами ако много ви помоля? За болен човек може да се направи изключение. Може ли да отида при командира?

— Гражданино, седнете си на мястото — каза другата стюардеса, по-възрастната. — Ако не ви е добре, веднага ще ви бъде оказана помощ...

— Сърцето... — Тимур се хвана за гърдите и изведнъж видя през илюминатора как към самолета приближава познатото БМВ на Артъм... И Артъм изскача, тича към носа на самолета, крещи нещо и сочи към командира.

— Седнете си на мястото — каза още веднъж строгата стюардеса.

Тимур сви рамене и се върна на мястото си. По дяволите... реши да не рискува и хвърли глока си. Там, в родния Дагестан, щеше да си намери друг...

Тимур си седна на мястото, затвори очи, направи се на спящ. Само че кого ще измамиш, мислеше си той, щом шефът го е намерил.

Той е затворил летището, за да го свали от самолета. Как можа да се усъмни във възможностите на господаря си?

Защо така се уплаших, съкрушаваше се наум Тимур, защо вдигнах телефона? Но ако не бях отговорил, те все едно, щяха да ме издирят. Пак нямаше да излети.

Той отвори очи, защото почувства върху себе си погледа на Артъом.

— Ставай, Тимур — рече Артъом. — Шефът не е доволен. Ставай, не задържай хората.

— Защо трябва да ставам? — опита се да протестира Тимур. — Купил съм си билет. Това е моето място.

Пътниците ги гледаха, без да разбират какво става. Нали току-що искаше да слезе от самолета. Сега, когато искат да го отведат, се опъва.

— Да вървим, Тимур — говореше Артъом и го гледеше тъжно. Сега приличаше по нещо на шефа, властелина на чуждите съдби. — Погледни през илюминатора. Цялото летище сме затворили заради теб. Шефът още сега иска да те види.

— Гоша иска да ме види? — трепна Тимур.

Това му даваше надежда. Той ще обясни всичко на Гоша. Че са го нападнали, а той... Той е искал да се скрие от московските ченгета. Гоша ще разбере. Ще разбере и ще повярва на верния си Тимур.

Трябва да тръгна, каза си той. Изглежда, Артъом не лъже. Гоша го вика при себе си. Тук пред чуждите хора нищо няма да може да обясни или да държи на своето. Няма го неговият глок. А Артъом сигурно е със своя.

Той стана, метна на рамо чантата си. Какъв труд и хитрувания му струваше да внесе в самолета доларите. Значи всичко е напразно? Всесилният господар дори е научил, че избягалият роб се е качил точно на този самолет, а не на другия за Кавказ...

Тимур тръгна към стълбичката с вдървени крака. Всички гледаха към него. Всички, както и преди, не разбираха нищо.

Долу чакаха момчетата на Тимур, знаменитата „Деветка“. Безполезно е да се крие от тях. Това не са сополанковците, които останаха да лежат там, в горския пояс...

— Ти ли ликвидира Башкир и момчетата? — попита полугласно Артъм, когато стъпиха на земята. — Ти, ти... Не се оправдавай.

В гласа му се чувстваше възхищение.

— Ти си направо Терминатор три! — каза той и цялото му обкръжение се засмя. — Не съм очаквал... Не ме гледай така! Всичко е нормално... Томила е изпратил Башкир след теб. Наредил да те ликвидират. Мислел, че се каниш да пропееш, за да си спасиш кожата.

— Томила ли? — спря Тимур. И почувства как го изпълва облекчение и нарастваща злоба. — Виж кой бил! А аз помислих, че е шефът...

10.

Седях във фотьюла и наблюдавах Витя Солонин, който ходеше насам-натам из стаята.

На вратата се почука.

— Влезте — казах аз.

Влезе дежурният и свали от подноса купчина разноцветни книжа с винетки и без. Покани за господин Къриган — конференции, презентации, приеми. Без да гледа, Солонин ги запрати в кошчето за боклук.

— Търсен си — казах аз. — Засега те приемат за акула от нефтения бизнес.

— Скоро ще престанат — въздъхна Витя. — Вече се показвах навсякъде, където е възможно. Кога ще дойде заповед да си плюем на петите, Александър Борисович?

— Няма да е, преди да намерим онези дяволски архиви.

— Смятате, че няма да минем без госпожа Мансурова? — попита той.

— Смятам, че докато напразно си губим времето, другите вече настъпват към нея.

— Тя има охрана — каза той. — А госпожа Мансурова ни вярва. Това вече е преимущество. Но трябва да се свържем с нея, при това колкото се може по-бързо.

— Звъни! — подадох му телефона.

— По-добре ти — отказа Солонин.

— Тя харесва повече теб.

— Това няма никакво отношение към работата — възрази Витя.

С него не може да се излезе на глава. Щом се заинати — с нищо не можеш го разубеди...

Избрах номера й.

Никой не вдигаше слушалката. Пак избрах номера — може случайно да е станала грешка. Отново дълго пиукане. Витя се намръщи — сигурен знак, че сега ще започне да облича амуницията си, за да превзема с щурм родовия замък на Мансуров.

Но този път отгатык се обадиха. Женско гласче събщи на хубав английски:

— Госпожа Мансурова сега е заета. Какво да й предам?

Пфу, Господи... Погледнах си часовника. Фирюза сигурно е още в леглото си. Сякаш се съревновават с госпожа Делара. Но тя поне след спектакъл се успива, на нея е разрешено да става късно. Между другото, отдавна няма никакви новини от Делара. Никога нямаше да помисля, че между нея и мъжа на Фирюза може да има нещо...

А дали тя не може да хвърли светлина върху тайната на господин Мансуров?

— Ало? — чух гласа на Фирюза, — кой е?

— Извинете за безпокойството. Косецки се обажда, ако си спомняте.

— Говорете на руски — каза тя. — Тези, които могат да ни подслушат, сигурно знаят английски. Та какво искахте да ми кажете?

Изглежда, че беше в леглото. Гласът й звучеше отпуснато. Във всеки случай не се чуваше пликането на вода, както миналия път.

— Аз и моят приятел смятаме, че ви застрашава опасност.

— А, за това ли... — Тя се прозя и аз изведнъж си представих много нагледно как се протегна в прозрачния си пеньоар.

Ако се съди по всичко, опасността за съпруга й е минала. Безутешните вдовици не разговарят така.

— Как са нещата около мъжа ви?

— Ако беше се случило нещо, вече щяхте да знаете — отвърна тя. — Засега без изменения. И се страхувам — че за дълго. А там нищо ли не го застрашава, как мислите?

— Имате ли лична охрана?

— Имам. Двама симпатични младежи, които през цялото време ме зяпат. Според мен това ги разсейва от служебните задължения. Къде по-добре пазят или охраняват мъжа ми. Впрочем аз за какво съм им? Това не го казвам за вас, а за тези, които ни подслушват. Банковите сметки са в главата на мъжа ми, а главата му е в кома. Къде са документите и архивите — никой не знае. Но ако ме разпитат с пристрастие, с фасове, допрени до тялото, май ще си спомня някои неща... Обаче за вас, още повече за младия ви помощник, съм готова да си спомня и така. Какво ще кажете, ако той ме посети след два часа, за да сподели с мен скромната ми закуска?

— Кани те на линч — казах на Витя, след като закрих с длан микрофона.

— Но аз дори не съм й представен — отговори той.

— Празни формалности. Искаш ли още сега да ви запозная?

— С кого си шушукате там? — попита Фирюза.

— С моя приятел. Той е много притеснителен.

— Надявам се, че ме е видял по видеото.

— Напълно сте по вкуса му — казах аз, — но преди всичко работата, работата. И тъй, господин Къриган е готов да пренебрегне светските условности и може да се яви при вас след два часа. Аз, за огромно мое съжаление, трябва да остана на телефона.

— Спомням си, че имате мобилен — каза тя.

— Да, но не всички мои абонати имат... — отговорих, като смятах, че госпожа Фирюза не разбира много от подобни работи.

— Много жалко — въздъхна съвсем непринудено тя. — И тъй, чакам господин Къриган след два часа... Не, по-добре след два и половина.

— Времето е скъпо — отбелязах. — След случилото се с вашия уважаем съпруг може в скоро време, при това в близките часове, да стане нещо непредсказуемо...

— По-рано просто няма да бъда готова — каза Фирюза. — Знаете ли адреса?

— Има си хас — отвърнах и затворих след нея телефона.

Витя стоеше пред мен с навъсени вежди.

— Имаш време — казах. — Помисли как да се облечеш. Дръж се скромно. Не забравяй, че мъжът й е в реанимацията. И изобщо не се поддавай на прелестите й.

Витя изслуша кротко нравоученията ми.

— Не знам защо ми се струва — каза той, — че ще срещна там моите стари познати, на които вече няколко пъти минавам пътя.

— Напълно е възможно. Те са отмъстителни и злопаметни. Чакат да се появиш там, където може да се разбере нещо за архивите. Да ги вземат дяволите и архиви.

— Когато се готвехме за насам, не стана дума за никакви архиви — поде Солонин.

Витя започна да се приготвя. Не знаеше какво го очаква — романтична среща или пореден сблъсък с бандата на Кадуев.

— Както разбирам, не си й върнал касетата? — попита той.

— Правилно си разбрал — кимнах. — Тя веднага забрави за касетата, щом се убеди, че си има работа с порядъчен човек.

— А дали да не пуснем още веднъж записа?

— Това пък защо? — смаях се аз.

Той ме погледна с усмивка, но не обясни нищо.

Усмивката на Солонин е чудесна. Детска, открита и дори леко смутена. Тя обезоръжава много хора, в това число и мен. Но този път не постигна нищо. Не ми хареса, че преди такава отговорна среща седна да гледа касетата.

— Стоп! — извика изведнъж и обърна главата си към мен. —
Още веднъж този момент.

Накиснах съответното копче на дистанционното. Забавно е да се гледат сексуални сцени при бърз ход назад. Но Витя никак не реагира на подхилкването ми. Целият наведен напред, не откъсваше поглед от екрана.

— Ето оттук — каза той.

Натиснах „плей“.

— Виждаш ли? — Витя дори се понадигна. — Виждаш ли къде гледа тя? Превърти го още веднъж.

Превъртях послушно.

— Сега гледай — каза той.

Погледнах... Нещо блесна, после изчезна, после пак блесна от камарата с дрехи, разхвърляни в живописен безпорядък на креслото. Оптика! От чантата ѝ се показваше обективът на фото или видеокамера...

Натиснах стопа. Но не когато трябваше. Блясването изчезна, понеже в дадената фаза телата им закриваха поставената на пода лампа, чиято светлина падаше върху обектива. Започнах да натискам на всеки кадър. Кадър след кадър, кадър след кадър... И ето че пак блесна.

Витя се залепи за екрана.

— Трябва ми компютърът! — извика той. — Веднага. Къде си дяхах лаптопа?

— Ти го използваше рядко — отвърнах. — Виж под гардероба.

Тананикайки си нещо, Витя бързо нагласи кабелите от видеомагнетофона към преносимия си компютър.

И ние отново видяхме изображението. Но сега можехме да увеличим по размери определения участък...

— Видеокамера — простена Витя. — Като последен идиот съм снимал това, което самата тя е снимала в друг ракурс.

Витя беше обезкуражен. Още една прекрасна дама едва не го измами. Разбирах го. Не ни се иска да мислим лошо за красивите жени.

— Разбираш ли нещо? — попита той.

— Ние се канехме да шантажираме нея, тя пък — партньора си — отвърнах. — Въпросът е: защо?

— Не ти ли се струва, че всички красиви жени тук работят за някого? — Витя погледна часовника си и започна да се приготвя.

— Мислиш, че те подмамва нарочно?

— Мисля, че има същите мотиви, които и Делара — отвърна той. — Заплашили са ги и са ги принудили... Иначе за какъв дявол са им подобни приключения? Някой действа като опитен сутеньор. Аха, тази жена се харесва на всички, значи трябва да я използваме като оръдие против влиятелните мъже... Още повече че е омъжена и значи ще мълчи, изпълнявайки всичко, което каже изнудвачът.

— Мислиш, че тя и Делара имат един и същи господар?

— Няма да се учудя, ако е така — отговори Витя, докато закопчаваше и щракаше циповете си.

— Не ми е ясно едно — казах. — Защо представляваш за нея по-голям интерес, отколкото аз?

— Обиждаш ли се? — попита Витя.

— Не разбираш от шегата. Виж какво ме занимава. Дали е нещо сериозно? Или скучаещата дама просто търси нови впечатления? А предишните записва за домашната си видеотека?

— Може и така да е, но ние трябва да знаем нещо определено. Каква игра водят тези дами с нас? Или онези, които се крият зад тях. Какво ще ме посъветвате?

— Да си стоиш вкъщи и да не си пъхаш носа — заявих аз.

— Не е джентълменско. Дамата чака. Поиска цели два часа за подготовка...

— Точно така — за подготовка. Само че за какво?

— Смяташ, че под леглото ѝ ще се крие цял взвод от спецчастите?

— Вече казах. — Въпросите на Витя ми омръзнаха. — Стой си вкъщи. Нека се обади пак, щом толкова й трябваш. Ще се извиним със заетостта си.

— Тук вариантът е по-сложен. Предполагам, че пак е замесен въпросният Кадуев, твойт най-добър приятел. Като представител на малък, но много горд народ, трябва да скърца със зъби само при мисълта, че още си жив...

— И какво ми е приготвил този представител? — Солонин вдигна вежди.

— Като познават подготовката ти, ония напълно могат да минат на древния вариант. Фирюза да те заведе в леглото си, а те да те получат останал без сили и разнежен.

— Самсон и Далила — рече Солонин. — Знаеш ли, с теб понякога е ужасно. Виждаш с очите си какво те очаква. Все пак ще си сложа валтера в задния джоб на панталона.

— После не забравяй да го преместиш под възглавницата. Но това е крайният вариант. Може да има чай или кафе с приспивателно. Мисля, че си нужен на Кадуев жив. Той пак ще поиска до насита да се поперчи пред теб. Прекалено често му се изпречваш на пътя.

— Що за професия! — печално произнесе Витя. — Отиваш на среща с очарователна жена и мислиш от коя страна на възглавницата да пъкнеш пистолета!

11.

— Добре де — каза Гоша на Томилин. — Да те вземат дяволите... Разгорещих се. Знаеш как ми е мъчно за нея. Състояние на афект — едно, друго... Съдът щеше да го вземе за смекчаващо вината обстоятелство. Да ти дадат пет-шест години, и то условно... Смятай, че съм те осъдил на толкова... Ама ти какво, Олег? Хайде спирам. Край... От мъка го правя, разбираш ли?

Томилин трепереше силно, хълцаше, опитваше се да сдържи сълзите си, а когато Гоша го прегърна и притисна до себе си, се разрида.

Гоша също изхлипа.

— Изгубихме я, Олег! И как ще я караш сега без нея, направо не зная...

— Тя беше всичко за мен — трескаво извика Томилин. — Без нея животът не ми е мил.

— И аз исках да кажа същото — успокояваше го Гоша и гледаше прозорците на мазето, откъдето надничаше Артьом. — Просто не знам какво да правя...

— Те ме биха — продължаваше да се тресе Томилин. — Издевателстваха над мен!

— Ще си получат своето, не се безпокой — каза Гоша. — Мерзавци недни! Наредих им да си поговорят с теб честно, а те... Ще видиш, всеки ще си получи заслуженото. Искаш ли още утре със собствените си ръце да направиш с тях същото, което и те с теб? Искаш ли, Олег?

Томилин отрицателно тръсна глава.

— Ах ти, интелигентният ми! — Гоша се зарадва на нещо. — Не можеш сам! Пък аз си мислех: това е Отело, тюменският мавър, а ти само с чужди ръце, така ли?

Томилин вдигна глава и погледна недоверчиво приятеля си от детството.

— Какво ме гледаш? — попита Гоша. — Какво особено съм казал? Висшето образование не ти позволява, разбирам...

Зад прозореца някой отиде при Артъом. Казаха си нещо. Артъом пак се надвеси към прозореца и попита с кимане: може ли?

— Добре де — въздъхна Гоша. — Олег, време е да тръгвам. Сега моите момчета ще те закарат до вас. А утре ще се оправяме. С всички. Пък ти се дръж. Животът продължава...

Той махна с ръка и извади носната си кърпа, за да избърше лицето си.

— Ти какво? — Томилин сложи ръка на рамото на стария си приятел.

— А, нищо... казвам, че животът е проклет. Всичко е в името на целесъобразността на дадения момент... Предаваме и забравяме вечните истини. Да тръгваме!

И като го прегърна през раменете, поведе Томилин към вратата. Там, навън валеше рядък пухкав сняг, духаше влажен вятър.

— Стоплило се е — рече Гоша. — Иде пролет... И животът ще започне отново, кой каквото ще да казва.

— Какво толкова си се разчувствал? — попита Артъом, застанал до аудито, което вече ръмжеше, готово да тръгне.

— Ами виж, иде пролет — отговори Гоша и тупна по рамото Томилин. — Я кажи, харесва ли ти? — и посочи колата. — Знам, че много си падаш по тази марка. Последен модел. Вземай! Подарявам ти я!

Томилин онемя, не можа да пророни дума при вида на подаръка.

— Лично аз повече си падам по мерцедесите — обади се Артъом.

— Много им разбираш — възрази Гоша. — Тук има естетика! Идеална форма! Прав ли съм, Олег? Хайде, качвай се... А утре, ако не си забравил, те чакам на тържественото откриване на разклонението на магистралния нефтопровод. Там ще са всички наши. Гледай да не се успиш!

Разцелуваха се. Колата излезе извън двора. Гоша и Артъом гледаха след нея.

— Свърза ли се с Ибрахим? — попита Гоша, когато колата се отдалечи на достатъчно разстояние.

Артъом си погледна часовника.

— Сега трябва да се обади.

И наистина точно в този момент мобилният му телефон изписука.

— Каква точност, а? — Гоша поклати глава. — Като в аптека... Ибрахиме, ти ли си?

— Както се бяхме разбрали — отговори Кадуев. — Какво стана? Разбра ли кой ме дебне?

— Ами разполагам с някаква информация от родната Главна прокуратура... Имай предвид, че данните струват много скъпо. С една дума, гонят те някакви от международна организация под егидата на ООН. Чувал ли си такава? Борят се с международния тероризъм. Тоест против нас двамата. Що мълчиш?

— Руски емигранти?

— Мои и твои съотечественици — отговори Гоша.

— Твои съотечественици — поправи го Кадуев.

— Само това ми липсва. Мои, твои... Наши! Съотечественици и съвременници! Или вече си се отделил от Русия? Не се излагай, скъпи. Къде ще си харчиш паричките, ако не в тази страна на глупаците. Заедно ще действаме. Ясно ли е? Защото иначе си загубен... Добре де, какво съм седнал да те агитирам, да не си госпожица. Къде е архивът?

— Още не знам — отговори Кадуев. — Но днес ще разузная. От твоите съотечественици. Като му стисна на оня емигрант топките, всичко ще разкаже.

— Ами ако не знае? Може и той да ги търси? Е, ти си знаеш работата... Досега той ти стискаше топките. Във всеки случай, ако не се разберете с добро, аз ще бъда на страната на моя съотечественик... Макар тогава да не стигна до архивите... А дали не може да се засеме на касета как той ще ви оправя?

— Ние ще го оправяме. — Кадуев едва се сдържаше.

— Все едно, интересно ще бъде. — Гоша се отказа да спори. — Щото няма какво да гледам по видеото. Дават все едно и също.

— Ще ти запишем — отговори Кадуев насмешливо, — всичко ще запишем. И как ще го печем на бавен огън... Но това ще струва по-скъпо.

— За какво намекваш? — Гоша застана нащрек. — Нещо не стоплям?

— За архива, Гошенка — ласкаво поясни Кадуев. — И за двата милиона, които твоите братя Русих още не са върнали на Джамил...

— Те ми казаха, че всичко са върнали, до цент. Дори с лихвите.

— А на мен Джамил ми се обади и се оплаква, че нищо не е получил. Кажете сега, може ли човек да си има работа с вас, руснаците?

— С мен може — отговори Гоша.

— Точно затова още разговарям с теб — високомерно изрече Кадуев. — Хайде стига, свършвам, моите хора казват, че уж вашият руски Рамбо отивал при една дамичка... Ще заснема всичко на касета и непременно ще ти я изпратя, Гоша. Да гледаш и да не скучаеш. До скоро!

— До скоро — повтори Гоша и изключи. — Какво значи изобщо това „до скоро“? Тук ли може да кацне, или в Москва? — попита той Артъом.

— Ще го посрещнем — отвърна Артъом. — Като скъп гост и твой най-добър приятел.

Томилин все се оглеждаше, докато пътуваха до града, после, щом се убеди, че карат право към дома му, се успокои.

Затвори очи, стараейки се да се съсредоточи. Май Гоша беше искрен с него. Впрочем трудно е да се повярва, че без негово знание може да торможат най-добрите му приятели.

Томилин още усещаше болка в ребрата и слабините, където го биха с особено ожесточение. Между другото, къде е сега Аркаша, верният Аркан? Не е ли доложил всичко на Гоша като на поп?

Достраша го, не се реши да попита за Аркан. Аркаша не прилича на човек, който предава. Той, Томилин, не го предаде... Ако беше съобщил за Аркаша, щеше да издаде себе си. В такива ситуации научаваш всичко за себе си. Дори това, за което по-рано си се старал да не мислиш.

Томилин погледна под вежди момчетата до себе си. Здрави, яки... Явно добре печелят при Артъом. Преторианска гвардия, може да се каже. Това не са наглите момчета на Башкир, които нямат мярка, млатиха го, него, най-добрия приятел на истинския господар на Тюмен. Сега Гоша се кани да седне в губернаторското кресло... Сигурно е разбрал как ще му е нужен Томилин на новото поприще. Гоша не иска повече да стои в сянка. Исква да се измъкне иззад нечий гърбове. Мисли, че е дошло неговото време.

Най-накрая е разбрал, че му трябва предани, образовани хора. Може ли за всичко да разчита на Артъом с петте му класа образование? Самият Гоша не е с по-голямо, затворът е неговият университет.

Излезе от затвора друг човек, който знае какво иска... Отначало, изглежда, беше решил да се обгради с такива като това нищожество Конопльов, после е разбрал, че му трябва личности, които могат да му възразяват, да му казват истината...

Какво пък, това говори за гъвкавостта и широката душа на Гоша.

— Сега тук наляво — каза Томилин на шофьора. — А там, след завоя, надясно.

Колата плавно спря близо до неговия вход. От вратата се отдели нечия едра фигура, трудно различима на оскъдната светлина.

— Ти? — учуди се Томилин. — Тимур, какво правиш тук?

— Гоша ме помоли — отговори Тимур. — Да те посрещна, да те изпратя, никой да не те обиди. Във входа всичко да е тихо... Направо замръзнах, докато ви чаках.

— Южняк човек — засмя се Томилин, като слизаше от колата. — И отдавна ли чакаш? Дори си обул валенки, за първи път те виждам с валенки. Все ходиш с ботуши, че и с маратонки...

Тимур потропваше, удряше крак о крак, за да се постопли.

— Хайде да се качим у дома — предложи Томилин. — Ще стопля чай... Наистина, отдавна не съм се прибирал, не помня дали имам да предложа нещо към чая. Но все нещо ще намерим... А вие, момчета? Елате, ще пийнем чай.

— Благодаря — отговори шофьорът. — Трябва да се връщаме. Артъом нареди.

— Благодаря, че ме докарахте! — рече Томилин. — И на тебе, Тимур, че си ме дочакал. Хайде да се качваме, какво стоим...

12.

Рахим Мансуров отвори очи и видя медицинската сестра, която сменяше разтвора в системата.

— Фи... — чу за първи път от много денонощия гласа си. — Фирю...

Сестрата трепна, изохка и излезе тичешком от стаята. Седналият до вратата дежурен от охраната вдигна глава и се отърси от дрямката си.

— Стана чудо — каза сестрата в отговор на въпросителния му поглед. — Заговори... Извика някого. Може би ще разберете?

Пазачът погледна колегата си, който седеше в края на коридора.

— Прати лекар! — извика му той. — И седни на моето място. Свестил се е, вика някого.

А той влезе в стаята. Мансуров облизваше сухите си, посинели устни и се опитваше да каже нещо.

— Жена ми — издума той.

— Сега ще я извикам — каза пазачът.

Затворил очи, Рахим Мансуров поклати отрицателно глава. Не искаше да разговаря с нея. Трябваше да предаде нещо важно на някого...

Може би трябва да извика Алекпер, сина на президента? Не, може неправилно да разбере всичко... Самед щеше да разбере, макар да е враг за него, за Рахим. Но Самед е далече, в Москва.

— Рустам — каза тихо Мансуров. — Извикайте... моя брат, Рустам...

Пазачът веднага избра някакъв номер по мобифона си. Жената на Рахим напоследък не глези съпруга си с посещенията си. Започна да се осведомява за самочувствието му по телефона. Ето и днес позвъни и се извини със заетостта си... Такива жени винаги са заети с нещо.

— Ало — чу се недоволният глас на по-малкия брат. Този посещава болницата още по-рядко... Впрочем каква полза тук от него?

— Брат ти те вика — съобщи дежурният.

— Той свести ли се? — пооживи се Рустам.

— Точно така. Моли да дойдеш при него. И то незабавно.

Пазачът погледна накриво Рахим Мансуров. Той лежеше със затворени очи, на лицето му пак се появи печатът на страданието.

Ето го лежи, могъщ човек, а на никого не е нужен. Всички са много заети. Или мислят, че той вече няма да си стъпи на краката? Че досегашното му величие е отишло в миналото? Напразно мислят така. Рахим Мансуров Рухола-оглу не е такъв човек...

— Не мога сега — каза Рустам, после в слушалката се чу нечий шепот, май на момиче.

Ясно, братчето не е само, с някоя мадама е... А те го отвличат, викат го при по-големия му брат.

— След двайсет минути да си тук! — каза строго пазачът и пак погледна под вежди Мансуров-старши. — Изпращам кола да те вземе.

— Добре — каза Рустам и затвори.

— Ще дойде ли? — попита Мансуров-старши и се виждаше колко трудно успя да го произнесе.

Да, има нещо в законите на Щериата, внушаващи почитание към родители и по-възрастни...

— Да — отговори пазачът.

— Надир... Ти Надир ли се казваш? — попита Мансуров.

— Надир е в другата смяна, аз съм Фарид — отговори дежурният от охраната.

— Фарид... — Думите на болния ставаха все по-ясни, макар говоренето да го затрудняваше. — Всичко, което ще говорим... трябва да мълчиш за това. И когато дойде брат ми... той е пропаднал, разглезен е, но ми е брат, говори с него малко по-вежливо. Всичко, което ще чуеш, е голяма тайна. Знаеш ли как умея да се отблагодарявам за вярна служба?

— Да — кимна Фарид. — Не се безпокойте за нищо. Сега ще дойде лекарят.

— Нещо дълго не идва...

— Имат визитация, нали знаете, по това време винаги има визитация.

Мансуров не отговори нищо, само махна с ръка по посока на вратата.

Фарид излезе. В коридора се огледа. В края на коридора се суетяха хора в бели престилки. Ако се съди по всичко, докарали са

тежко болен.

Фарид бързо избра телефонен номер.

— Извика по-малкия си брат при себе си — каза полугласно. — Иска да му довери нещо... Много важно, така предай...

И веднага изключи телефона.

Рустам лежеше, загледан в тавана и чувстваше как се цепи главата му. Никъде не му се ходеше. След безсънната нощ просто не можеше да се мръдне и да предприеме нещо. Момичето, което лежеше до него, бавно докосваше с пръст гърдите му. Вчера това го възбуждаше. Днес го дразнеше. За какъв дявол се надрусва с онази трева. Брат му е прав, по-добре да не се занимава с такива неща.

Той погледна с ненавист съседката си по легло. Май че беше от Украйна. Продължава да разглежда със зяпнала уста обзавеждането в спалнята му. Набила си е в главата, че той се е влюбил и възнамерява да се жени за нея. Ако знаеше какви жени са минали през тази спалня!

Някога тук спеше по-големият му брат Рахим. Когато се премести в новата си къща, остави всичко на него, на Рустамчик.

— Как се казваш? — попита той.

— Океана — каза тя проточено и се обърна по гръб. — Вчера ми помнеше името, когато ме агитираше да се ожения за теб. А днес забрави ли?

— Аз? — Той се понадигна на лакът. — Нима съм те кандърдисвал?

Сега най-последно я разгледа. Източено слабичко пуберче. В Русия за такова биха го осъдили... Впрочем там получи присъда за друго. Отначало тя се съгласи, след това в последния момент се изплаши от нещо. Дали че всеки момент ще се върнат родителите ѝ, дали от друго. А тогава кръвта го удари в главата. Страшно много я искаше. Пищна, волоока, с дълга коса.

Може ли да се сравнят двете? Той и за онази никога нямаше да се ожени... Макар че също ѝ наговори какво ли не, дори за пламналата си любов. Между другото, как се казваше?

— Не се бой, никога няма да се ожения за теб — рече Океана.

— Хем вече мога да се женя, навърших петнайсет. Нали никъде няма да мръднеш оттук? И правилно. А на мен ми омръзна у вас. Хем

искат без презервативи, хем те питат имаш ли медицинско от кожно-венерическия диспансер... Писна ми. Ще посъбера още малко парички и ще замина. В Москва. Там всички пазят. Особено чужденците.

— Няма ли да спреш? — попита той, усетил как го изпълва тъмна злоба.

Тя млъкна. Стана и като се обърна с гръб към него, започна да се облича.

— Ти къде? — попита той. — Не е свършило още денонощието. Нали вземаш за денонощие, а не за нощ.

— Сутрин не правя любов — каза тя. — Сутрин сте космати и зли... Плати ми за нощта и ще си отида.

Той я гледаше как се облича. Дрехите ѝ грозни. А тялото — един път. Краката стройни и гърдите ѝ хубави.

— И аз ще излизам — рече той. — Нали чу, трябва да отида при брат ми. Не се съмнявай, ще ти платя за денонощие.

Тя повдигна рамене.

— Ще почакам — каза уморено. В огледалото отсреща се отразяваше бледото ѝ лице с тъмни кръгове под очите.

— Защо ми даде тази гадост? — попита тя. — Сега главата ми се цепи.

— Ами че ти ми я даде! — подскочи той.

Тя отметна назад глава, за да си спомни.

— А, сега всичко ми е ясно! — каза тя. — Не ти, разбира се, идва твоят приятел, онзи, който си тръгна с Раечка. Той го даде.

— Дадаш... — спомни си Рустам. — Дадаш ли се казваше?

— Може да беше Дадаш — каза тя и се засмя по детски. — Странно име. „Да“ и „Даш“?^[1]

— Ще ти дам! — каза той и се опита да я прегърне.

Тя се дръпна.

— Нали ти казах! Сутрин не обичам. По-добре се приготвяй. Брат ти чака в болницата.

— Слушай, ела довечера, а? — помоли я той.

Тя повдигна рамене, докато се мръщеше от пушека. Пушеше несръчно.

— Ще ти платя предварително за денонощието — каза той. — Ела, че иначе няма с кого да си говоря.

— Ах, на това отгоре ви се говори!

Той я закара до площад „Свобода“. Тук Океана работеше с приятелките си, които вече бяха на мястото си.

— Е добре — каза тя, след като помисли малко. — Щом сме се уговорили, ще дойда. А сега ме закарай до болницата. Там е по-близо до квартирата, която съм наела.

— Искаш ли да почакаш? — попита той. — Няма да се бавя. После ще отидем да се попързалиме.

— Не. Трябва да си отида вкъщи. А ти говориш хубаво на руски — каза тя. — В Русия ли си живял?

— Не, бил съм в руски затвор — отговори той.

— В затвор? Нали брат ти е богат, защо не те е откупил?

— Откупи ме — навъсено отговори Рустам, — даваше големи подкупи. Сключваше договори, обещаваше непрекъснато. Сега заради това едва не го убиха.

— Виждаш ли, а ти не искаш да отидеш при него. А за какво беше в затвора?

— Слушай, можеш ли да помълчиш? — кипна той. — Много си любопитна.

Стигнаха до болницата. Рустам слезе от колата. Закани ѝ се с юмрук.

— Да не си мръднала от колата, разбра ли?

— Но нали може да сляза? Къде ще избягам, нали обеща да платиш предварително за довечера?

Той я пусна да слезе. Тя започна да се разхожда, демонстрирайки тънката си фигурка, забележима дори под старото ѝ палто, стегнато с тясно кожено коланче.

Така си вървеше насам-натам, когато при нея дойде чернобрад младеж с маскировъчно яке.

— Разхождаме ли се? — попита той.

Тя сви рамене, което той възприе като подканяне да продължи разговора си.

— Как се казваш? — попита той.

Тя го погледна игриво.

— Ами Люся.

— Амилюся?

Тя се засмя и притисна уста с еднопръстата си ръкавица.

— Просто Люся! А вие?

— Фикрет.

— Чакате ли някого? — попита тя.

— Не — отговори той. — Свърши ми смяната... Защо не се поразходим заедно?

И точно тогава го извикаха. Двама, които по нещо си приличаха с него, също така брадати, дойдоха при него и му заговориха нещо на езика си.

Фикрет се озърна, сякаш за да провери дали тя е тук. Тя не разбираше нищо от разговора им. Но една дума, по-точно име, я накара да застане нащрек. Онези няколко пъти споменаха Рахим Мансуров.

И изведнъж спряха, замряха, побутнаха се един друг и се втурнаха към колите си. Тя неволно погледна натам, накъдето току-що гледаха.

От вратата на военната болница излизаше Рустам. Лицето му беше навъсено и загрижено. Той дойде при Океана.

— Слушай, не мога сега, разбираш ли? — И я хвана за ръката. Тя я дръпна, отстъпи една крачка.

— Какво ти става? — попита той.

— Само не се озъртай — каза Океана. — Момчетата от тези коли току-що говореха за брат ти, а като те видяха, се разбягаха. Какво зяпаш? Направи се, че ме закачаш, а аз ще се дърпам.

Рустам я гледаше слисано.

— Истината ти казвам, Рустам. Тръгвай. Довечера ще бъда у вас. А сега изчезвай отгук. Може би искат да те отвлекат?

— Слушай, а как ти е името? — попита той.

— Вече ти казах веднъж, но все не можеш да запомниш. Хайде, върви, не стой така! Но първо се престори, че ме закачаш, а аз ще се браня...

Той протегна ръка към нея, тя го удари през пръстите. Отстрани не изглеждаше много убедително, но за повече не беше способен. Това, което съобщи брат му преди няколко минути, не се побираше в ума му.

С крайчеца на околото си забеляза, че двете коли, за които току-що говореше Океана, тръгнаха след него, като спазваха дистанция.

Рахим почувства как нещо ниско в корема му изстина. Както след оня случай в Бутирския затвор, когато му съобщиха, че след станалото в килията може да получи най-тежката присъда.

Едно е да наблюдаваш по видеото надбягвания с коли, като държиш кутия бира в едната си ръка, а с другата крепиш някое маце на коленете си, и съвсем друго, когато те преследват.

Рустам караше колата и мислеше за брат си.

Рахим беше още много зле, говореше едва чуто, някои фрази повтаряше по няколко пъти. Има някакви много ценни документи. Поверява ги на по-малкия си брат. Сега за тези книжа се води истински лов. Те са национално достояние на цял Кавказ.

Рахим не успял да ги скрие зад граница. Не му беше до това. Много време и сили му отне епопеята с освобождението на Рустам... Сега не знае на кого да повери тайната. Цялата му надежда е в него, по-малкия му брат. Помни какво се наложи да понесе и да направи по-големият му брат, за да го спаси от руските лагери... Рустам трябва да поеме част от работите, които не търпят отлагане.

Нека Рустам даде тези книжа, за които Рахим сега не може да каже нищо конкретно — няма нито сили, нито време — на сина на президента.

И нека Рустам не се чуди на това. Да, те с Алекпер дълго време бяха врагове, макар да изповядваха една и съща идея — транспортирането на мюсюлманския нефт трябва да се осъществява през мюсюлманските страни.

На Алекпер този път му се струваше по-икономичен. Рахим се интересуваше повече от идеологическата страна на нещата — по силата на доскорошното си минало... Като изрече това, Рахим се усмихна слабо. Спомни си, че докато протриваше панталоните си в разните комитети на партията, на никого не идваше наум да заплашва живота му. Заспало време беше. Сега всички подскочиха, сякаш са се събудили от един и същи страшен сън. И започнаха да грабят, да размахват ръце, за да продължат борбата вече наяве.

Рустам караше бавно, после даваше газ, постоянно се оглеждаше и всеки път виждаше как преследвачите повтарят маневрите му.

Вече не знаеше накъде кара. Към кого да се обърне за помощ? Брат му каза, че трябва да вярва само на своите роднини. Но по-голямата част живеят в родния им Наурски район. Оставаше Фирюза, жената на брат му... При тях нещата като че ли не вървяха гладко, но брат му й вярваше за такива неща... И дори някак между другото каза

на Рустам, че на нея дължи спасението си — намерила му западни лекари.

Значи трябва да кара към снахата. Там ще си почине и ще помисли.

И той рязко натисна педала на газта, после погледна в огледалото за обратно виждане... Точно така — онези също се засилиха. Кой знае, може би дължи живота си на тази малка украинка, чието име никак не можеше да запомни.

[1] Даш (рус.) — ще дадеш ли. — Б.пр. ↑

13.

— Донесохте ли ми касетата? — попита Фирюза.

— Разбрах, че повече не ви интересува — отвърна Солонин, като вървеше след нея към хола.

Разкошна жена, май няма да отстъпи на Делара. Солонин се чувстваше неловко — или се вълнуваше, или се смущаваше — по-рано не беше забелязвал подобно нещо при общуването си с жени.

— Говорехме, че може да ни кажете нещо за някакви архиви на вашия съпруг — каза той.

Тя безгрижно повдигна едното си рамо.

— Може би... Какво ще пиете? — попита, когато се настаниха на малка масичка. — Кафе, джин с тоник?

Солонин не бързаше да отговори. Чувстваше се неуютно, без да усеща привычната тежест на бронираната жилетка под ризата.

— Нещо не ви ли харесва? — Тя буквално го изгаряше с лъчистите си очи.

— Бих предпочел кафе — каза той, като се застави да я погледне право в очите.

— Запомних ви от онази среща при френския посланик — каза тя. — Но вие предпочетохте компанията на госпожа Амирова. И дори не ме поканихте на танц, макар да видях колко ви се искаше.

Той наклони леко главата си, като й даде възможност да се полюбува на безупречния път в косата му.

Изведнъж тя стана и излезе от хола. Позната хватка, помисли си Солонин. Излезе, а в това време някой наблюдава през шпионката или чрез видеокамера как разпределям по джобовете си сребърните лъжички.

И все пак не пречи да се огледа. И да подуши, както го съветваше премъдрият Александър Борисович... Съвременната химия е способна на чудеса — ще заспя в този фотьойл, като камък ще падна на земята. Или това ще стане в спалнята... Май натам отиват работите. Прислугата предвидливо е освободена и затова се наложи домакинята сама да отиде в кухнята. Там може да сипе нещо в кафенцето.

Госпожа Мансурова влезе с кафеника в ръцете. Усмиваше се и великолепните ѝ зъби блестяха.

— Обичам да добавям в кафето ликьор — каза тя. — А вие?

— Предпочитам коняк — отговори Солонин и се облегна назад във фотьойла.

Като поглеждаше лукаво госта си, тя бързо приготви кафето и Солонин благодарно кимна, оценил вкуса му.

— Да се върнем на нашите архиви, за които сте говорили с моя партньор — каза той.

— Първо касетата — отвърна тя.

— Но тя не е у мен. Моят приятел смята, че вярвате на възпитанието и скромността му.

— Хубава скромност, хубаво възпитание! — Тя се засмя. — Снимат ме в най-интимния момент от свободното ми време и искат аз, семейната жена, да разчитам на скромността им!

Браво, каза си Солонин, не ѝ липсва чувството за хумор.

— А вие значи сте само наблюдател в цялата история? — Тя присви очи. — Поне видяхте ли какво е заснето там? Няма да повярвам, ако кажете, че не сте я гледали.

— Какво пък, не ми остава нищо друго, освен да си призная — въздъхна съкрушено гостът.

Усмивката замръзна на добре поддържаното ѝ лице. Погледът ѝ се премрежи.

— Как ме намирате?

Започва се, помисли Солонин.

— Мисля, че вашият партньор не е успял да разкрие най-добрите ви качества.

— А вие знаете ли как да го направите?

Сега няма накъде да мърдаш, помисли той, ще се наложи да водиш играта докрай.

— Не мога аз да съдя. Но понякога ми се струва, че самите жени не си представят какво се крие в тях, какви богатства. Също като нефтът под Каспийско море...

Тя замря, когато чу такова сравнение. После въздъхна.

— Мислех, че сте друг, че можете поне за малко да забравите за политиката и бизнеса.

— Друг съм. Просто бързате с изводите.

Тя не отговори, бързо доизпи кафето си. Стори му се дори, че бегло си погледна часовника.

Бърза, помисли той. Сигурно са й дали малко време. Може на някой зад шкафа вече да са му отекли краката от висене. Капанът, подготвен за него, наистина е доста луксозен. А иначе — тя закъде да бърза? Мъжът й е в реанимацията, прислужниците имат почивен ден...

Кадуев е някъде наблизо. Или някои от хората му. Той го разбираше.

Още веднъж огледа бегло хола. Може би те се надяват да го прехвърлят някъде? Тя излиза за чайника. Може да е сипала нещо...

Тя не донесе подноса с чашите, а именно кафеничето. И пред него наля чашите. Може да е изпила същото средство срещу преспивателните, което и той, преди да тръгне за насам... И затова се държи толкова непринудено. И същевременно явно ускорява събитията. Исква да го замъкне в спалнята си, преди той да е заспал?

Реши да разиграе приспиване. И да види реакцията й.

Точно така... Нещо като облекчение се появи на лицето й. Дори въздъхна леко: най-последно...

Главата на Солонин неудържимо пада, той кокори сънливи очи. Всичко е естествено. Тя става, помага му да се изправи, води го към спалнята. Той бърбори нещо: ама какво кафе имате...

Подпира се на рамото й, почти виси на нея и съжалява, че й създава такова неудобство.

Не е ли прекалено рано да се преструва на сънлив?

Сигурно е започнала всичко това заради мъжа си. Казали са й, че няма да го доубиват, ако тя направи това и това. Ако им улови този хубавец, който се прави на руски емигрант и постоянно се пречка из краката им.

Изглежда, тя не знае какво да го прави.

Все пак го разкопчава и му съблича ризата. Защо го съблича? Или така е заповядано? За да се изправи гол и обезоръжен пред тези, които ще го заловят.

И тъй, каза си той, сега съм рибарят и стръвта едновременно. Сега е ред да действат щуките. Хей, къде сте?

И ето че влязоха... Двама. Отначало той дори не разбра откъде. Наближиха го напълно грамотно, откъм възглавницата, пристъпваха безшумно и той отначало по-скоро почувства, отколкото видя.

С крайчеца на окото си, с периферното си зрение видя, че ръцете на двамата са свободни — нито ножове, нито примки, нито пистолети.

Трябва им жив. И все пак се страхуваха от него, дори от съннения. И правилно, има защо...

Едва се допряха до него и той ги дръпна към себе си така, че си удариха челата. После притисна с палци определени точки на шиите им.

Двамата рухнаха, без да издадат стон. Солонин стремително скочи от леглото и намигна на застиналата от ужас Фирюза.

— Може ли да се облека? — попита той.

Тя не отговори нищо, гледаше го с пълни със сълзи очи.

— Накарали са ви — каза той утвърдително. — Обещали са да доунищожат мъжа ви, ако не им помогнете.

Той се обличаше бързо, като се стараяше да държи в полезрението си шкафовете, завесите, пердетата... Колко ли са?

— Двама ли бяха? — попита той.

Тя кимна, без да спира да трепери.

— Какво възнамеряваха да направят по-нататък с мен?

— Казаха: ще ви загънат в килима... и ще ви откарат като заложник — едва изричаше думите. — Казаха, че за вас ще дадат добър откуп. Като за чужденец.

— Успокойте се — рече той. — А за откупа са ви излъгали. Никой не може да им даде парите, които струвам.

Той претърси джобовете им, после деловито върза ръцете и краката им, като за целта скъса един дълъг шнур, висящ от завесите. След това им запуши устата с намерените в шкафа везани кърпички.

— Питаха ли ви за архивите?

— Да... Но аз наистина не знам къде са.

— И искате и аз да повярвам, че е така? — усмихна се той.

Фирюза смутено повдигна рамене. Сега му се струваше особено красива.

От джобовете на нападателите измъкна два швейцарски автоматични пистолета. Дойдоха му съвсем навреме. Сигурно вече го очакват някъде като жертва и са наточили ножа.

Той предпазливо надникна през прозореца. Край вратата чакаше кола. Изглежда, вътре имаше някой.

— Това тяхната кола ли е?

Тя сви рамене, като избърсваше с кърпичка сълзите си.

— Струва ми се, че ние с вас не трябва да се занимаваме с това — каза той със съжаление. — Все пак вие сте създадена за любов.

— Същото ли говорехте на госпожа Амирова? — не се сдържа тя.

— Дори не си спомням. Възможно е... Съперници ли сте?

Тя се усмихна печално. После премести погледа си върху размърдващите се похитители.

— Не се бойте — каза той.

— Защо не искате да извикате полиция? — попита тя.

— Това е все едно да извикаме тук самия Кадуев... Между другото, какво сте чували за него? Кой е той? И защо разполага с дипломатическа неприкосновеност?

— Мъжът ми е разказвал нещо... Но нали чуват. — Тя посочи легналите на пода.

— Нека — махна той с ръка. — Тава вече няма никакво значение.

— Той казваше, че всъщност зад Кадуев и групата му стоят иракски и либийски пари. Тяхното влияние тук се усили във връзка с чеченската война. Там не воюваха само чеченци. Имаше палестинци, саудитци, египтяни. Голяма група, всички се подчиняват на Ибрахим Кадуев. Моят мъж също му помагаше и сега много съжالياва за това...

През прозореца, зад който бързо се стъмняваше, както става през зимата, видя как към къщата приближи първо един фолксваген поло, след него спряха форд и лада деветка.

От фолксвагена изскочи младеж и започна да натиска копчето на звънеца на входната врата, като се оглеждаше към преследвачите си.

— Това е Рустам — изохка Фирюза и изтича в хола. Там се намираше устройството, което отваря вратата.

Рустам се появи на ливадата пред къщата. След него тичаха шестима яки младоци. Чу се звън на счупено стъкло. Фирюза видя как гостът ѝ се метна надолу, там, където вече бяха повалили Рустам. Той лежеше на тревата и му извиваха ръцете. И точно тогава се намеси Солонин. Фирюза беше виждала такова нещо само на кино. За по-малко от минута шестимата се търкаляха по тревата, мучаха и гълтаха влажния въздух с отворени уста.

Солонин вдигна глава и извика на стопанката на къщата:

— Извинявам се за безпокойството! Страхувам се, че във вашата къща няма да се намерят толкова въжета. Но хвърлете, колкото имате, а също и ключа от мазето си.

След няколко минути той се качи при нея с бледия, изплашен Рустам.

— Само няма нужда да ме гледате така — каза той на Фирюза. — Това ми е работата. Между другото, трябва ми телефон.

— Боя се, че го подслушват — каза тя, докато промиваше раничките и ударените места по лицето и ръцете на Рустам.

— Вече няма особено значение — отговори Солонин, като нареждаше на масата комплект трофейно оръжие — М-да..., когато работех в нашата милиция, дори не сме сънували такива патлаци. Има за всякакъв вкус.

После се обади в хотела.

— Аз съм — каза, след като чу гласа на Турецки. — Всичко беше така, както предположи. — Осем души. Вързани. Но няма повече въжета. Не знам какво да правя, ако се появят основните сили.

— Кадуев?

— Същият. Има повече хора, отколкото предполагаме. И аз го интересувам повече, отколкото ми се струваше.

— Научи ли нещо за онези книжа?

— Никой нищо не знае... Но сега към нас се присъедини някакъв младеж, както разбирам, по-малкият брат. Може би той знае?

— Викай полиция — каза Турецки. — Това е всичко, което мога да ти кажа... Къде се намирате?

— Ако караш дълго по Проспекта на нефтодобивниците, а после завиеш... Впрочем страхувам се, че освен вас има още желаещи да научат къде сме.

— Научи от младежа това, което ни интересува, и веднага тръгвай — каза Турецки.

— Защо те преследваха? — Солонин се обърна към Рустам.

— Отговаряй бързо. Нямаме време. Сега ще долетят десетки коли и дори и аз няма да мога да ти помогна.

— Не знам — отвърна Рустам.

— Слушай. — Солонин го хвана за брадичката. — Гледай ме в очите! Къде са архивите? Нали твоят брат ти каза?

— Рустам — намеси се Фирюза. — Този човек току-що те спаси. А аз за малко да го погубя. Ние сме му длъжници.

— Брат ми каза само на Алекпер — държеше на своето Рустам.

— Като ще е на Алекпер, на Алекпер да е... — Звъни в полицията и да се махаме оттук — въздъхна Солонин.

Долу се качиха в една от колите, с която бяха дошли бандитите. Така щяха да спечелят малко време. Хората на Кадуев ще търсят колата на Фирюза или фолксвагена поло, подаръка от по-големия брат за Рустам...

14.

В моргата заведоха Фрязин при една от масите, на която беше трупът на Тимур. Патологоанатомът повдигна чаршафа. Тимур лежеше с полуотворена уста.

Володя видя входното отворствие от куршума. Малка дупчица, засъхнала от кръв. Косата около раната беше леко прогорена.

Гоша въздъхна тежко.

— Ето така, тичаш, суетиш се... И само една дупчица... По-малка от едно копченце...

— Предполагате, че са го разстреляли? — попита Володя съдебномедицинския експерт.

— Криминолозите откриха следи от собствените му пръсти върху пистолет система „Макаров“ — отговори му той. — Огледът и аутопсията показаха, че изстрелът е бил от близко разстояние.

— Виждам — каза Володя, като отиде от другата страна. — Но нали беше левак. Разбрахте ли ме? Телохраниелят Ахмедов беше левак.

— Нима? — Гоша се спогледа с Артъом. — Винаги е стрелял с двете ръце и винаги точно. Нямахте равен на стрелбището.

— На стрелбището, да — кимна Володя. — Но държи вилицата в лявата ръка, виждал съм го на снимка.

— И аз в лявата — каза Гоша, — а в дясната — ножа. Хората държат вилицата с лявата ръка.

Сам се пъха в поставения капан, помисли Володя, като го гледаше с интерес. Гоша много искаше да изкара нещата, че Тимур се е застрелял сам. Защо?

За да прикрие убийството? Телохраниелят се издаде и затова е трябвало да го премахнат. Тук поне има логика. Но ако сам се е застрелял, тогава възникват само въпроси.

— Аз съм тук от завчера — каза Володя. — Успях да науча някои работи. Знаем и за задържането на самолета.

— Грешка на синоптиците — обади се Артъом. — Какво общо има Тимур?

— Ами това, че се е канел да излети — отговори Володя. — Но заради грешката на синоптиците е размислил. И слязъл от самолета направо през затворения люк... Искал да отлети, а не да се застрелва, разбирате ли?

Гоша и Артъом мълчаха. Ето какво значи да си привикнал тукашната власт да те гледа в устата. Размеква те, размишляваше Володя. Притъпява чувството за опасност.

— Приключваме — каза съдебномедицинският експерт, като покриваше убития с чаршафа.

Гоша и Артъом излязоха. Володя се забави малко, искаше да поговори с експерта.

— Кога е настъпила смъртта? — попита Володя. — В действителност?

— Всичко е отразено в акта — отговори той, като гледаше настрана.

Аз скоро ще си тръгна оттук, а той остава, помисли си Володя. Той отметна чаршафа над краката на Тимур. Огромните му стъпала. Натичали са се в необятните маратонки...

— Аз съм в хотел „Сибир“ — рече Володя на съдебния експерт и излезе от моргата.

Навън беше по-топло, отколкото там, където лежеше сега Тимур. Гоша, Артъом и двамата от охраната гледаха Володя с явна неприязън.

— Имате ли още въпроси към нас? — попита Гоша.

— И защо точно към нас? — добави Артъом.

— Засега нямам въпроси — отвърна Володя и повтори: — Засега.

— Бързаме — каза Гоша. — Днес е откриването на поредното разклонение на новия магистрален нефтопровод. Между другото, можете да се смятате поканен. Може би там ще видите много интересни за вас лица. Може да пътувате с нас.

Володя се заколеба.

— Бих искал да се видя с господин Томилин. Ще бъде ли там?

— Олег Дмитриевич? — попита Гоша. — Трябва да бъде. Във всеки случай е поканен. Наистина, днес не съм го виждал никъде. Не знаеш ли къде е? — попита той Артъом.

— Кой го знае... Май одеде го виждах.

Охраната закима, да, видяхме го. Володя се взря изпитателно в тях: момчетата са едри, набити, съответстват на шефа си. Усмиват се, за да покажат позлатени зъби. Дебели, остригани вратове. Бяха му говорили в МУР някои неща за тукашната „деветка“. Бивши спортисти, главно биатлонисти. Като че ли местните босове специално изпращат в тия секции надеждни младежи. Там развиват стрелбата и бягането със ски по пресечена местност... Казваха също, че безпощадно видели сметката на тукашните бандити, от които бил писнал целият град. И сега милицията сякаш им е признателна за това.

Охраната също оглеждаше невзрачното ченге от столицата. Сякаш го оценяваха — по навик, за всеки случай.

— Володя — Гоша се усмихна и сложи ръката си на рамото му. — Какво ни гледаш като Ленин буржоазията? Много си млад, затова не познаваш добре хората. Ние сме руснаци. Работим за Русия. И не обичаме, когато ни пречат да го правим. Искаме страната да си стъпи на краката. Да започне да процъфтява. А вие, интелегентите, все не можете да го разберете. — Добре де. Да тръгваме. А Томилин, ако не дойде на днешното тържество, непременно ще му предам, че го търсиш.

— Съседите казват, че го няма вече пето денонощие — каза Володя, докато вървеше към колата им.

— Те откъде знаят? — Гоша спря. — Той не живее в комунална квартира.

— Една жена ходи да му чисти. Казва, че трябвало да се появи, обадил се отнякъде, но не дошъл. Къщата наистина се намира настрани, отделно от другите. Каквото и да става там, не може да се види и чуе...

— Ох, че си досаден! — засмя се Гоша. — Навсякъде си успял да отидеш... Значи Томила гуляе някъде! Той и преди си беше гуляйджия. Сега е пак ерген, без жена...

Пускът на отсечката от нефтопровода, свързващ тукашните находища с Европа през Беларус, трябваше да започне след около три часа.

По-точно не пуск, а изпитание, нещо като репетиция. Гоша му обясни: тръбата трябва да се провери, за да няма нищо друго, да се види как ще издържат шевовете под налягане, няма ли пукнатини и дупки...

Откараха ги на четирийсет километра извън града, в снежното поле. Тук вече всичко беше готово. Духовият оркестър отдавна чакаше, димяха скари с шишчета, в палатките отваряха шампанско.

— Къде е Томилин? — пак попита Володя.

— Един дявол знае къде се вее — отвърна загрижено Гоша. — И аз вече започвам да си мисля какво ли не... Не сте ли виждали Томила? — попита той най-близкия младеж.

— Май че беше тук... Защо?

— Въртеше се тук, търсеше те — добави втори.

Гоша с разкопчано кожено палто отиваше ту до една, ту до друга група и разпитваше всички. Стигна до братя Русих:

— Върнахте ли двата милиона на най-добрия ми приятел? Че вече спря да ми се обажда, обиди се.

— Все нямаме време — отговори по-големият. — Но ти му предай — в най-скоро време ще си оправим сметките.

— Точно така — Гоша се обърна към Фрязин. — Всички са го виждали, а къде е — никой не знае.

И като прегърна Володя през рамото, го поведе към гърлото на гигантската тръба.

— А отгук, от гората, ще минава другото разклонение. Още месец-два — и по вените на майчица Русия ще потече черна кръв! И Русия, милата, ще си стъпи на краката... Алча! Ти ли си?

И като забрави за Фрязин, Гоша мина през една преспа, щом видя поредния си приятел с оранжева мушама над кожата.

— Гоша! — смая се той.

И започнаха да се прегръщат пред очите на всички, забравили за социалното неравенство. Другите началници поглеждаха към тях с криви физиономии, явно не одобряваха фамилиарниченето на Гоша с вече подпийналия работник.

— Какво чакаме? — попита между другото Гоша, като се покачи на хлътналата под тежестта му трибуна. — Министъра ли? А ние не сме ли хора? Министърът няма да се обиди, ако започнем без него, прав ли съм? Защото той е нашенец, сибиряк! И губернаторът ще е наш! Ако ме изберете...

Тълпата зарева одобрително.

— Защото нашите столични гости вече замръзнаха, разбираш ли! Ние с вас сме свикнали, ако ще, можем цяло денонощие да изкараме на

студа — продължаваше Гоша.

— Хайде, започвай де! — извика някой отдолу. — Скоро ще мръкне.

— Ще започнем. Сега ще започнем... Нека министърът се обижда, ама да не е закъснявал... Да, да не забравя... Никой ли не е виждал Олег Дмитриевич Томилин? Олег, къде си? Всички те търсят, а не могат да те намерят! Обади се!

В тълпата започнаха да се обръщат, да търсят с очи Томилин.

— Обади се, защото ще започнем без теб! — извика Гоша.

— Спи някъде — предположи някой. — Започвай!

— Започваме! — обяви Гоша и веднага някой изстреля нагоре ракета, започнаха да хвърчат тапи от шампанско.

После се чу бучене, бързо нарастващо бучене и ето че от тръбата изскочи прах, после кал и образува ръждиво петно на белия сняг.

Всички заръкопляскаха, засвиркаха, започнаха да се чукат и да си подхвърлят нависоко шапките.

И изведнъж нещо се случи. Володя не можа да разбере веднага какво именно и къде. Само чу как виковете и свиркането изведнъж се смениха от всеобща протяжна въздишка. Предните в тълпата първо се дръпнаха назад, после се устремиха напред, към ръждивото петно, където тръбата гърмеше и свистеше.

Без да разбира още какво става, Володя затича след всички, като затъваше в дълбокия сняг.

И тогава всички спряха. Замряха... Володя продължаваше да не вижда нищо. Край него притича, разбутвайки всички, Гоша с момчетата си.

— Томилин — стигна до Володя. — Току-що го изхвърли направо от тръбата!

Володя хукна напред, като си проправяше път към Гоша. Натам се устремиха и двама милиционери, дежурещи тук.

— А как се е оказал там? — говореха в тълпата. — Да не е спал вътре? Всички го търсят, а той какво, решил да дремне? Сигурно се е напил, а? Откакто погребя младата си жена, направо обезумя...

Най-сетне Володя си проправи път до мястото, където снегът беше покрит с дебел пласт ръжда. И видя безформеното, с разкъсани мръсни дрехи тяло на човек. Само който добре го помнеше, можеше да разпознае Томилин.

Той лежеше с нелепо извити ръце и крака, явно счупени.

Клекналият до него Гоша го обърна по гръб и всички изохкаха, щом видяха, че главата на Томили се люшна като на парцалена кукла. И на шията се отвори огромна рана — от едното до другото ухо.

На сутринта Фрязин пристигна в биологическата лаборатория на отдела за съдебномедицинска експертиза.

— Готови ли са хистологичните анализи, които поръчах?

Експерт биологът му подаде две бланки, попълнени на ръка.

След още един ден, след погребението, Володя позвъни на Козлачевски.

— Днес ли ще летите за Москва?

— Да, защо? Пак ли имате проблеми с билетите? Сега ще уредим.

— Не, просто като пристигнете, се постарайте веднага да бъдете на разположение. Ще ви поканят в следствената част на Главна прокуратура като свидетел. Още утре.

— Какво утре, драги! — започна да се вълнува Гоша. — Утре съм на вечеря в арменското посолство! Не гледаш ли поне телевизия? Утре започват преговорите на нашата делегация с президента на Азербайджан. Всичко ще се реши там, всичко ще се реши за тръбата! Колко нерви заради нея...

— Какво общо има това — рече Володя. — Викат ви по съвсем друг въпрос.

— Пак ли за Томилин? Слушай, поне днес бъди човек! Защо си толкова досаден? Току-що погребях последния си приятел! На един чин съм седял с него. Беше ми най-верният човек...

Гласът на Козлачевски трепна. Фрязин мълчеше. После въздъхна и каза със спокоен глас:

— Господин Козлачевски, проблемът е, че според аутопсията на труповете, смъртта на Томилин е настъпила почти с едно денонощие преди смъртта на вашия телохранител Тимур Ахмедов. С една дума, има всички основания да се смята, че смъртта на Томилин се нарежда до убийствата на Ивлев и Бригаднов... Чувате ли ме добре? Затова по-добре да поговорим веднага. Никак няма да е красиво, ако ви докарат на разпит вързан.

— Слушай... въшко зелена! — Гласът на Гоша звучеше убийствено. — Какво целиш? Само една моя дума и ще останеш тук. Завинаги!

— Не ви разбрах добре? — усмихна се Володя. — Обаждам ви се от Москва. Вече съм тук. И очаквам завръщането ви.

— Но аз не мога утре! — обърка се Гоша. — Трябва да ходя при арменците. Докато в Баку текат преговорите, ще се споразумея с тях за продажба на танкове за Карабах...

— Защо ми разказвате тайните си? — попита Володя. — Овладейте се. Не бива да се паникьосвате така.

— Как да ти обясня, че не мисля за кожата си, а за националните интереси на Русия! Ти, пале, искаш за моя сметка да направиш кариера, а за Русия не ти пука! Искаш да влезеш в рая яхнал на гърба ми ли?

И Гоша тресна телефона. Погледна небръснатата си физиономия в огледалото. И хвърли в него порцелановата статуетка, която му попадна подръка.

А Володя, след като затвори телефона, погледна през прозореца. Площадът пред хотела тънеше в мрак. Гоша наистина повярва, че Фрязин вече е в Москва. А той сега трябва да пътува за летището...

15.

Подреждах куфарите ни, а Солонин, мръщейки се, обработваше ранената си ръка с йод. Той, неуязвимият, най-накрая пострада в престрелката край дома на президентския син.

Но това беше единственият успех на Кадуев.

И тъй, аз подреждах куфарите, а Солонин се мръщеше и разказваше.

— Полицията не се държеше по най-добрия начин. Криеха се зад колите и гадаеха кой ще спечели. Едва след като Алекпер се свърза с баща си и той веднага изпрати една рота от президентската гвардия, всичко утихна.

— Как можаха да те улучат? — попитах аз.

— Рикошет — поясни Витя. — От стълба с уличната лампа.

— В този случай нищо не може да се направи — съгласих се аз и Витя подозрително ме погледна под вежди дали се смея, или говоря сериозно. — Ами архивите? — попитах.

— Тъкмо сега ги разглеждат там — отговори той. — Наложих се да придружа Алекпер до президентския дворец. Там обявиха почивка на съвещанието за запознаване с допълнителни материали.

— Изглежда, той се чувства в безопасност само когато ти си наблизо — казах. — Говоря за Алекпер.

— И не само той.

— Надявам се, твоите скромни заслуги ще бъдат отчетени при произнасяне на решението? Все пак синът на президента е против нашия вариант, а таткото се колебае.

— Това не е мое дело — поклати глава Солонин. — Това е трудът на много учени от Русия от края на миналия век... Алекпер казваше, че практически всичко, което те са предвидили, се сбъдва. И това ще икономиса стотици милиони долари за проучване на нови находища.

— Но ти обясни ли, че архивите принадлежат на Русия? Били са откраднати от хора на Кадуев, който днес не се подчинява на никого.

— Всички разбират... — Солонин махна с ръка. — Чакат потвърждение от новата власт в Грозни, че са готови да пазят

нефтопровода. И ние трябва да разберем: с чеченските бандити няма да се справи никой, освен самите чеченци. А те бдят само за своята изгода.

— Пак сме се забъркали в история — рекох аз. — Тази тръба нанизва като на шиш интересите на всички, през чиято територия минава.

— От това няма мърдане — каза Солонин. И изведнъж извика, докоснал с нещо раната си.

— Никога не съм мислил, че се страхуваш толкова от физическата болка — казах аз.

— Просто забравих какво е да те боли — отговори Витя и започна да си бинтова ръката.

— Защо не отиде във военната болница?

— Да им се вра в очите за пореден път ли? — попита Витя. — Все чакам каква ще бъде новата ми задача. От вас или от Питър Редуей.

— Ти изпълни мисията си — казах. — Никой нямаше да се справи по-добре.

— Алаверди! — Той повдигна нагоре здравата си ръка. — Благодарение на вашето мъдро ръководство, Александър Борисович!

— Надявам се, че ще ни дадат почивка — казах аз. — Много ли боли?

— И още как — отговори той. — Просто съм отвикнал.

— И това ми било мъж! Да можеха сега да те видят отнякъде твоите поклоннички Фирюза и Делара. В техните очи си най-малкото Шварценегер.

— Харесват ми и двете — призна Володя. — Макар да са омъжени.

— Радвам се, че в теб се събуди интересът към живота — казах аз. — Макар и по най-безнравствения начин. До самия полет остават четири часа. Затова смятай, че съм ти подписал уволнението. Можеш да се разходиш, да се видиш с някого...

Не се доизказах, думите ми бяха прекъснати от телефона.

— Саша! — рече Грязнов, като по навик проточваше леко думите. — Чух, че ви отзовават в Москва като несправили се?

— Да не са назначили теб на наше място?

Той се засмя — не на шегата ми, а от радост, че сме живи и здрави.

— Всички ли арестувахте? — попитах.

— Оставихме някой друг до твоето пристигане.

— Тоест? За кого говориш? За Козлачевски ли?

— Има следи — каза той. — Но нищо повече. С една дума, още един тюменски генерален е намерен с прерязано гърло. А преди това уж сам се е застрелял телохранителят на този пръч Гоша. Володка Фрязин, когото ти откъгнах, се оказа на висота.

— Не можеш ли, без да се похвалиш с постиженията под твоето непосредствено ръководство? — попитах аз. — Потрай, докато се върнем в Москва. Днес през нощта пристигам. И с това ще приключваме, Слава. Тук Витя ти праща поздрав.

След като поговорих с Грязнов, отидох до прозореца.

— Я ела да видиш! — извиках Витя.

Солонин застана до мен и ме човръкна по врата. Колата на президентския син в съпровод на джипа на охраната бавно караше към площад „Ахундов“, по посока на „гнезденцето“, където неотдавна нашият безстрашен рицар освобождаваше прекрасната дама от ръцете на негодниците.

— Обади се на Фирюза! — казах аз и се отдръпнах от прозореца.

Витя махна с ръка и седна във фотьойла.

— И все пак животът продължава! Ние с теб помагаме животът да не спре, за да тичат влюбените по срещи, да се срещат, да се целуват и така нататък.

— Не започвате ли много рано да тънете в блаженство, Александър Борисович? В момента влюбените най-малко ме интересуват. Кадуев е на свобода, и онези, които стоят зад него, няма да спрат... Козлачевски, както разбрах, също е на свобода. Е, предотвратихме атентат, спасихме архивите... и какво? Причините, поради които взривяват метрото, отвличат жени, крадат архиви — остават. И няма да се учудя, ако сега Кадуев слуша нашия разговор и чопли брадичката си, която все пак му пооскубах...

— Вдигаме платната — казах аз. — Оттегляме се, Витя, докато пак не са ни помолили да освободим, заловим, предотвратим...

И телефонът отново иззвъня.

— Лош език имаше — каза Витя, без да се помръдне. — Предизвика съдбата.

Позна.

— Обажда се началникът на охраната — сумтеше нечий глас. — Току-що отвлякоха нашия Алекпер близо до площад „Ахундов“... Изведнъж няколко коли блокираха магистралата...

Вслушах се. В далечината се чуваха отделни изстрели и автоматични откоси.

— Чувате ли? — обади се същият глас. — Нашият Алекпер в последната минута, когато го набутах в колата, извика да ви позвъним... Край, прекъсвам връзката. Ние се отбраняваме и стреляме, няма да им позволим да отвлекат нашия Алекпер...

Вдигнах глава и видях, че Витя е чул всичко.

— Нещо тук не ми е ясно — казах аз.

— И на мен... И затова няма да се бавим.

— Само че този път аз ще тръгна пръв — казах аз. — И недей да спориш. Ако ме познаят, няма да е веднага. Те чакат теб.

— Не бива да рискуваш... — каза Витя.

— Ще направим така... От стаята ще излезеш първо ти. Нека наблюдателите да предадат това. Качваш се в асансьора, слизаш, а след това се качваш два етажа по-горе. По този начин от сградата ще изляза първо аз. Те ще чакат теб, за да излезеш първи и да тръгнеш към колата си...

— А не искаш ли да позвъним на Алекпер в колата?

— Нали могат да подслушат разговора. И тогава Кадуев пак ще изчезне. Изобщо, Витя, решавай сам... Ако сега замисълът им се провали, ще те дебнат по пътя към летището с гранатохвъргачка или с насочен фугас. По-добре да ги неутрализираме веднага.

— Така и ще направя — каза Витя. — Само че ще изляза от другата страна, през кухнята, където карат продуктите. А ти по-добре да не рискуваш.

— Те няма да стрелят по мен. Няма да искат да се разкрият, преди да се появиш ти. Решили са да те изпратят с почести.

Витя се усмихна бодро. Вече бях спокоен за него.

Така и направихме. Той излезе от стаята пръв, като с дясната си ръка крепеше ранената лява. Край него минаха потънали в оживен разговор някакви брадати юнаци. В далечния край на коридора някой

се разхождаше нервно в очакване на асансьора. Планът малко се промени, изглежда Витя реши да не ползва асансьора.

Аз слязох спокойно долу, правех всичко нарочно бавно — наблюдателите, ако има такива, щяха да реагират само на резките ми движения.

Но колкото и да се вирах в хотелската публика, която се блъскаше във фойето, не забелязах нищо подозрително. Това поставяше под съмнение версията ми, че искат да подмамят Солонин в капан.

И все пак бях уверен в правотата си. Прекалено отчаяно зовеше за помощ началникът на охраната, сякаш никой друг, освен Витя не може да спаси Алекпер. Слушах отчаяния призив за помощ и ни най-малко не се съмнявах, че искат да го изкарат от хотела под куршумите на килърите. Жалко, не посъветвах въпросния началник на охраната: позвънете в полицията!

Груба работа? Едва ли. Сметката беше чисто психологическа: Солонин, без да мисли, ще се хвърли да го спасява.

Излязох от хотела, усещайки пистолета под мишница. Навън светеше слънце. Наближаваше пролетта. Множество младежи бяха по черни якета и дънки, сякаш тук траурът е излязъл на мода. Всички бързаха някъде, само няколко коли, паркирани недалече от хотела, сякаш бяха залепнали за асфалта. В общия шум не се чуваше бученето на моторите им, но видях, че от ауспусите се вият кръгчета дим и се разтопяват в топлия въздух.

Там, зад затъмнените стъкла, го очакват, дебнат го зениците на смъртта.

А къде е самият Кадуев? Ако е тук, значи се крие в друга кола. Да отида ли по-наблизо? Да предизвикам огъня върху себе си?

На кого е нужно това?... Ще си изкарам откос в корема, тукашната полиция само ще зафиксира поредния терористичен акт, ще го представи като сблъсък на местни групировки.

Но колко време ще чакат Солонин? Неволно си погледнах часовника. Минали са поне четири минути след обаждането на началника на охраната. Като познават динамичността и оперативността на Солонин, биха могли да предположат вече, че фокусът им не е сполучил. Рибката не клъвна. Какво висят като кон на

празни ясли — няма смисъл. Ако наистина е имало покушение срещу Алекпер — за него щяха да знаят вече всички...

Трепнах, когато чух как изреваха моторите, които току-що работеха на празен ход. Онези, които бяха в колите си, сякаш чува моите доводи и ги сметнаха за логични.

Колите още не бяха се скрили от погледа ми, когато иззад ъгъла се появи самият Витя.

— Запомних номерата им — каза той в отговор на въпросителния ми поглед. — А какво друго можех да направя?

Качихме се на нашия етаж. Младежите, които се размотаваха допреди малко, не се виждаха. Най-вероятно постовеите за наблюдение са снети.

Сигурно гадаят кой им е развалил цялата работа.

— Какво по-нататък? — попита Витя, когато влязохме в стаята. — Какво могат да предприемат сега?

— Не е толкова сложно — отговорих. — Те навсякъде са еднакви, кадуевци, козлачевци и прочие. Играят си, при това доста умело, с човешките слабости и достойнства. Молят те за помощ, ти скачаш и тичаш срещу собствената си гибел. Нима не разбра веднага?

— Не — каза той, като извади бира от хладилника. — Само че гласът на този командир на охраната ми се стори прекалено истеричен. За правилните изводи! — Той ме поздрави с кутията и я изпи до дъно.

— Сега ще мислим как да се измъкнем оттук живи и невредими — казах аз. — Ти запомни номерата на колите, но те могат да поставят фугас, няма да му познаеш ни номера, ни марката.

Телефонът прекъсна мрачните ми предчувствия.

— Здравейте! — каза Самед. — Мога да ви поздравя. Току-що нашият президент подписа договора с вашата правителствена делегация. Нефтът ще мине през Русия.

— Хип-хип — обадох се аз. — Но засега няма да викам ура.

— Някакви трудности? — поинтересува се Самед.

— Както винаги временни. Сега ще ни пречукат на път за летището — и всички трудности ще изчезнат отведнъж.

— Чух, че вашият приятел вече е имал работа с онези, които посегнаха на...

— Не с всичките — поясних аз. — И затова сега посягат на самия него. Кръвно отмъщение, макар да не е в никакви роднински

връзки с преследвачите си. Стоим в стаята и не знаем как да се измъкнем отгук. Тъкмо ни позвъниха, помолиха за помощ, уж вашият братовчед пак бил нападат на площад „Ахундов“...

— Наистина ли? — разтревожи се Самед. — А аз все не мога да се свържа с него. Отдавна ли ви позвъниха? — попита той и чух как избира номер по друг телефон.

— Преди трийсетина минути — казах аз.

Чух как Самед говори с някого на азербайджански.

— С Алекпер всичко е наред — каза той. — Там, където сега се обадих, го потвърдиха. Не е имало никакво нападение.

— А не може ли да помолите там, където току-що звънихте, да ни дадат вертолет до летището?

Витя подсвирна и дори метна крака на облегалката на моя фотьойл.

— Все пак господин Солонин е национално достойно — не се страхувам да произнеса тези думи — на цялото ОНД и най-близките околности.

Самед се засмя.

— Прав сте — каза той. — Само за историята в метрото заслужава да му се сложи паметник пред входа... — Колко време имате до самолета? За вертолет не знам, но може би е по-добре да тръгнете с влак?

— Ще тръгнеш ли с влак? — попитах Витя.

Той замаха с ръце, лицето му стана свирепо.

— Човек не може да се пошегува с теб — казах аз. — Не го казах на вас, уважаеми Самед Асланович. Не иска с влака Москва — Баку. Свикнал е със самолети.

— Как си го представяте? — попита Самед. — Вертолетът да кацне на покрива на хотела?

М-да, не бях си помислил... Изобщо заминаването с такъв шик не беше в нашите традиции.

— Ще помислим — казах. — Позвънете, ако не ви затруднява, след половин час, засега има време.

— Винаги ми се е струвало, че напразно не възприемаме тактиката на онези, които преследваме — каза Витя. — Помните ли, Вячеслав Иванович разказваше за убийството на млада жена в Тюмен? Уж мъжът ѝ, за да я проследи, тръгнал след нея не със скъпата си

западна кола, с която обикновено пътувал, а с проста лада? Не е било лошо измислено... Ето и нашите преследвачи смятат, че ще ни отведат оттук тържествено — с бронетехника и мотоциклетисти, а ние ще се оттеглим по съвсем друг начин...

— Значи вертолетът се отменя?

— Не съм казвал такова нещо.

Вертолетът дойде за нас след половин час. И ние пред очите на всички с багажа си се качихме на покрива. После по същия начин, под шума на винтовете на вертолета, се спуснахме долу с товарния асансьор и през кухнята, по пътя, изпробван вече от Солонин, излязохме през задните стълби, където ни очакваше старичък москвич със запален двигател.

В него вече седяха двама президентски гвардейци с автомати „Узи“ израелско производство.

— Поне парното работи ли? — попита Витя, като с усилие се настани на задната седалка до мен.

Гвардейците премълчаха. Изглежда, бяха изгубили дар слово от такава глупост — тези руснаци предпочетоха тяхната черупка пред скоростните коли.

В това време изрева двигателят на вертолета и огромната машина се вдигна над площада.

Пътувахме към летището вече четирийсет минути, когато шофьорът изведнъж се оплака, че моторът прекъсва.

— Много добре — рече Витя. — Просто чудесно.

Тъкмо се канехме да инсценираме повреда на колата, но родната техника сама ни напомни за себе си.

И тъй, спряхме на половината път за летището поради възникналия проблем с мотора. По-нататък всичко трябваше да стане така, както бяхме предвидили, с точност до минутата. Кадуевци ще се връщат донемайкъде зли, ще са се отпуснали и ще са изгубили чувството за опасност. Руският шейтан току-що е доставен на летището с президентския вертолет, който вече се връща назад и шумът му се чува. И точно на голото шосе е спряла кола, а шофьорът ѝ маха с ръце, моли за помощ... Значи има повод да спрат и проследят дали вертолетът ще продължи по-нататък, или ще започне да кръжи над тях, над кадуевци.

Изтичах наред пътя, като махах ръце, както изискваше сценария. И колите на кадуевци, които видяхме край хотела, наистина спряха. Нашите провалили се преследвачи слязоха, поглеждайки към небето, но нещо не бързаха много да ни окажат помощ.

И тогава Витя и гвардейците изскочиха стремително иззад москвича и насочиха автоматите си към тях.

— Кадуев! — завика Витя. — Не гледай натам! Тук съм. — И прибави няколко пиперлии думи, които не съм очаквал от него...

А вертолетът вече рязко се спускаше и от него надничаше дулото на картечница, насочена към пристигналите коли...

— Виждаш ли — казах на Витя вече в салона на самолета, когато той отвори един брой на „Плейбой“. — Тъкмо списание за теб. Така да се каже, очи пълни, ръце празни. Според мен е по-добре птица в небето, отколкото патки в кревата.

Но Витя не ме чуваше. Мигновено заспа, отметна главата си назад, задиша равномерно, с безметежно скръстени на гърдите ръце. Както са го учили при господин Редуей.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.